

A KRIMI AMERIKAI NAGYMESTERÉTŐL

SANDRA BROWN

HALÁLOS

*„Könyörtelen tempó, feszültséggel teli történet,
váratlan fordulatok! Csak úgy pörögnek a lapok!”*

PUBLISHERS WEEKLY

Amikor négyéves kislánya azzal áll elő, hogy egy beteg bácsi fekszik a kertjükben, Honor Gillette kirohan a házból, hogy a férfi segítségére siessen. A „betegről” azonban kiderül, hogy nem más, mint Lee Coburn, a férfi, akit azzal vádolnak, hogy hidegvérrel meggyilkolt hét embert. Veszélyes, kétségbeesett és fegyvere van, de megígéri Honornak, hogy ha engedelmeskedik az utasításainak, nem esik bántódásuk.

A nőnek nincs más választása, hisz a férfi szavának. Ám minden megváltozik, amikor Honor tanúja lesz egy megrázóan brutális bűncselekménynek. Ráébred, hogy még a hozzá legközelebb álló emberekben sem bízhat meg. Coburn azt állítja ugyanis, hogy Honor imádott férje, aki rendőrtiszt volt, halála előtt valami rendkívül értékes dolgot rejtett el, olyasmit, ami halálos veszélyt jelent a nőre és kislányára. És Coburn azért jött, hogy megszerezze azt – bármi áron.

1. FEJEZET

– Mami!

– Hm?

– Mamiii!

– Mi a baj?

– Egy idegen bácsi van a kertünkben.

– Tessék?

A négyéves kislány megállt a konyhaasztal sarkánál, és vágyakozva bámulta a cukormázát, amivel anyja épp a muffin tetejét vonta be.

– Kérek belőle, mami!

– Talán kérek *szépen* belőle. Ha befejeztem, odaadom a tálát, és lehet nyalakodni.

– Csokisat csináltál.

– Mert az a kedvenced, nekem pedig te vagy a kedvencem – válaszolta a gyerekre kacsintva. – És – tette hozzá elnyújtva a szót –, még cukorgyöngyöt is szórok a tetejére, amint a bevonattal megvagyok.

Emily sugárzó mosollyal nézett az anyjára, aztán gondterhelten összeráncolta a homlokát.

– Beteg.

– Ki beteg?

– Hát az a bácsi.

– Milyen bácsi?

– Az, aki a kertben van.

Emily bejelentése ekkor végre áthatolt az anyai szűrőn, amely a jelentéktelen locsogást volt hivatva távol tartani.

– Tényleg van kint egy bácsi? – Honor tálcára helyezte a cukormázzal bevont süteményt, a spatulát visszatette a krémmel teli tálba, és szórakozottan egy konyharuhába törölte a kezét, miközben megkerülte a gyereket.

– Fekszik, mert beteg.

Emily követte az anyját a konyhából a nappaliba. Honor kilesett az

elülső ablakon, de hiába tekingetett körbe, csupán a móló felé fokozatosan lejtő gyeplet látta.

A móló sok vihart megért fadeszkáin túl lustán hömpölygött a folyó mocsaras ágának vize, egy szitakötő borzolta csak néha a felszínét, amikor időről időre leereszkedett rá. A kóbor macska épp egy láthatatlan zsákmányt cserkészett be a nő élénk színekben pompázó vasvirágágyásában – szemmel láthatóan nem volt hajlandó komolyan venni Honor figyelmeztetését, miszerint ez *nem* az ő otthona.

– Em, nincs itt...

– A fehér virágos bokornál – makacskodott Emily. – Láttam a szobám ablakából.

Honor az ajtóhoz ment, elfordította a kulcsot a zárban, félrehúzta a reteszt, kilépett a verandára, és a mályvabokor irányába nézett.

A férfi ott feküdt, félig a bal oldalára fordulva, arccal a föld felé, bal karja a feje fölött. Nem mozdult. Honor nem láthatta sem az arcát, sem a mellkasát, így nem tudta megállapítani, hogy lélegzik-e.

Gyorsan megfordult, gyengéden visszatuszkolta Emilyt az ajtón.

– Szívem, menj a mami szobájába. A telefonom az éjjeliszekrényen van. Hozd ide, kérlek. – Nem akarván a lányát megrémíteni, próbált nyugalmat erőltetni a hangjába. Azután lesietett a lépcsőn a verandáról, és a harmatos fűvön a fekvő alak felé szaladt.

Amikor közelebb ért, látta, hogy a férfi ruhája koszos, helyenként szakadt és vérfoltos. Kinyújtott karján és a kézfejen szintén vérfoltok látszottak. A feje tetején az alvadt vér csomókba tapasztotta sötét haját.

Honor letérdelt, és megérintette a vállát. Amikor a férfi felnyögött, megkönnyebbülten sóhajtott fel.

– Uram! Hall engem? Ön megsebesült. Hívok segítséget.

A fekvő alak olyan fűgén pattant fel, hogy Honornak még elhúzódni sem volt ideje, nemhogy védekezni. A férfi villámsebesen és elképesztő pontossággal csapott le rá. Bal kezét gyors mozdulattal a nő nyakának hátuljára fonta, míg jobb kezével egy pisztoly rövid, tompa csövét szorította a bordái találkozásánál található kis mélyedésbe. Felfelé és balra irányította, egyenesen a nő szíve felé, amely a rémülettől majd' kiugrott a helyéből.

– Ki van még itt?

A nőt megnémította a félelem, képtelen volt megszólalni. A férfi megszorította a tarkóját, és vészjóslóan ismételte meg a kérdést.

– *Ki van még itt?*

Csak többszöri nekirugaszkodásra sikerült dadogva kinyögnie:

– A lá... a lány...

– Más a gyereken kívül?

A nő megrázta a fejét. Legalábbis megpróbálta. A férfi halálos fogással markolta a tarkóját. Honor minden egyes ujjának szorítását külön-külön érezte.

A férfi kék szeme szinte a veséjébe látott.

– Ha hazudik...

Be sem kellett fejeznie a fenyegetést, hogy a nőtől egy nyöszörgést csaljon elő.

– Nem hazudok. Esküszöm. Egyedül vagyunk. Ne bántson minket! A lányom... még csak négyéves. Ne bántsa! Bármit megteszek, amit mond, csak ne...

– Mami?

Honor szíve összeszorult, a nő halk, vinnyogó hangot hallatott, mint egy reménytelenül csapdába esett állat. Mivel a fejét még mindig nem tudta mozdítani, csak a szemét fordította Emily felé. Jó pár méterre volt tőlük, abban az imádni való csámpás pózban, tündéri pofiját szőke fürtök koszorúzták, dundi lábujjai kikandikáltak a szandálját díszítő rózsaszín selyem virágszirmok alól. Kezében a mobiltelefont szorongatta nyugtalan arckifejezéssel.

Honort elborította a lánya iránt érzett szeretet. Eltűnődött: lehetséges, hogy most látja utoljára Emilyt egészségesen, épségben és érintetlenül? A gondolat annyira szörnyű volt, hogy könnyeket csalt a szemébe, de a gyerek kedvéért gyorsan visszafojtotta a sírást.

Amíg nem próbált megszólalni, észre sem vette, hogy a fogai kocognak, mégis sikerült kinyögnie:

– Minden rendben, szívem.

Pillantása visszavándorolt a férfi arcára, akinek csak a ravaszt kell meghúznia, hogy a szívét darabokra tépje. Emily egyedül maradna,

rémülten, kiszolgáltatva a férfi kényének-kedvének.

Kérem. Honor hangtalanul, esdeklő tekintettel nézett rá. Aztán suttogva megszólalt:

– Könyörgök önnek.

Azok a kemény, hideg szemek hipnotikus erővel fúródtak a nőébe, miközben fokozatosan elfordította róla a pisztolyt. A combja mögött a föld felé irányította, hogy Emily ne láthassa. De a fenyegetés ott függött a levegőben.

A férfi elvette a kezét Honor nyakáról, és Emily felé fordította a fejét.

– Helló.

Nem mosolyodott el, ahogy ezt mondta. A szája szélén a halvány ráncok mintegy zárójelet formáltak, de Honor nem gondolta, hogy a mosolygás véste volna oda őket. Emily félénken nézte, és a szandálja orrát a sűrű fűbe temette.

– Helló.

A férfi kinyújtotta a kezét.

– Add ide a telefont!

A kislány nem mozdult, és amikor a férfi az ujjáival csettintett, azt motyogta:

– Nem mondtad, hogy légy szíves.

Ez a szó, úgy tűnt, ismeretlen a férfi számára. De egy pillanat múlva megszólalt:

– Légy szíves.

Emily tett a férfi felé egy lépést, aztán hirtelen megtorpant, és Honorra nézett engedélyért. Habár a nő ajka csillapíthatatlanul remegett, sikerült egy mosolyfélét kipréselnie magából.

– Minden rendben, édesem. Add oda neki a telefont.

Emily bátortalanul lépett a férfi közelébe. Amikor kartávolságon belül ért, erősen előrehajolt, és a készüléket a férfi tenyerébe ejtette.

A férfi vérfoltos keze összecukódott a telefon körül.

– Köszönöm.

– Szívesen. Felhívod nagyapát?

A férfi tekintete Honorra vándorolt.

– Nagypát?

– Ma este átjön vacsorázni – jelentette be Emily boldogan.

– Valóban?

– Szereted a pizzát?

– A pizzát? – A férfi szeme újra Emilyre szegeződött. – Hogyne, persze.

– Mami azt mondta, hogy kaphatok pizzát vacsorára, mert ez egy buli.

– Aha. – Honor mobilját koszos farmerja zsebébe csúsztotta, azután szabad kezét a nő felkarjára fonta, és a nőt is felhúzta, ahogy felállt. – Úgy tűnik, akkor épp időben érkeztem. Menjünk be. Mindent elmesélhetsz a ma esti buliról. – Honor a karjánál szorosan megmarkolva a ház felé terelte. A nő lába annyira remegett, hogy kis híján összeesett, miközben megtette az első pár botladozó lépést. Emily figyelme a macskára terelődött. Szólíthatva vette üldözőbe:

– Gyere ide, cicus! – De a macska már belopózott a sövénybe az udvar távolabbi végén.

Amint Emily hallótávolságon kívül került, Honor megszólalt.

– Van valamennyi pénzem. Nem sok, talán pár száz dollár. Pár ékszerem. Bármit elvihet, amim csak van. Csak kérem, a lányomat ne bántsa!

Miközben ezt mormolta, folyamatosan a kertet fürkészte kétségbeesetten kutatva valami fegyverként használható tárgy után. A móló szélén felcsévélt locsolócső? Az alsó lépcsőn található cserepes muskátlik? Az egyik földre állított téglavirágágyás mellől?

Egyikhez sem érne oda idejében, még ha sikerülne is kiszakítania magát a szorításból, ami a férfi erejéből ítélve igencsak nehéz lenne, ha nem egyenesen lehetetlen. És ha küzdelemre kerülne sor, a férfi egyszerűen csak lelőné. Akkor pedig Emilyvel azt tehetne, amit csak akar. Ettől a gondolattól elszorult a torka.

– Hol van a hajója?

A nő felé fordult, és értetlenül nézett rá.

A férfi az állával türelmetlenül az üres móló felé biccentett.

– Ki vitte ki a hajót?

– Nincs hajóm.

– Ne etessen!

– Eladtam a hajót, amikor... Pár évvel ezelőtt.

Úgy tűnt, a férfi az őszinteségét mérlegeli, aztán azt kérdezte:

– Hol van a kocsija?

– A ház előtt parkol.

– A kulcs benne van?

A nő habozott, de amikor a férfi szorítása erősebbé vált, megrázta a fejét.

– Bent van a házban. Egy fali kampón, a konyhaajtó mellett.

A férfi elindult fölfelé a veranda lépcsőjén, maga előtt taszigálva a nőt, aki érezte, hogy a pisztoly a gerincének ütődik. Fejét hátrafordítva már épp hívta volna Emilyt, de a férfi megszólalt:

– Egyelőre hagyja csak.

– Mit fog tenni?

– Hát, először is – kezdte, mialatt kinyitotta az ajtót, és a nőt belökte maga előtt a házba. – Megbizonyosodom róla, hogy maga nem hazudik azzal kapcsolatban, hogy nincs itt senki más. Aztán... meglátjuk.

A nő érezte a férfiban a feszültséget, miközben kitessekelte őt az üres nappaliból, majd végiglökdöste a rövid folyosón a hálósobák felé.

– Senki sincs itt Emilyn és rajtam kívül.

A férfi a pisztoly csövével belökte Emily szobájának ajtaját. Az ajtó kinyílt, és egy tiszta rózsaszín szoba látványa tárult eléjük. Senki sem állt lesben. A férfi továbbra is bizalmatlan maradt, két nagy lépéssel átszelte a szobát, és feltépte a szekrényajtót. Amikor megbizonyosodott róla, hogy senki sem rejtőzik benne, Honort kitaszította a folyosóra, a másik hálószoba felé.

Ahogy közeledtek, a nő fülébe dörmögte:

– Ha valaki rejtőzik bent, magát lövöm le először. Megértette? – A férfi habozott, mint aki esélyt ad neki, hogy bevallja, nem mondott igazat, de amikor a nő továbbra sem szólt, a csizmája orrával úgy berúgta az ajtót, hogy az a mellette levő falnak vágódott.

A nő hálósobája ironikusan, majdnem gúnyosan nyugodtnak tűnt: a redőnyön beszivárgó napfény csíkokat rajzolt a keményfa padlóra, az

ágyon fehér tűzött takaró, a falak halványszürkék. A mennyezeti ventilátortól a ferde fénycsóvákban porszemek táncoltak.

A szekrény felé lökte a nőt, és megparancsolta, hogy nyissa ki az ajtaját. Feszültsége valamelyest csillapodott, amikor benézett a szobából nyíló fürdőszobába, és az szintén üresnek bizonyult. Egyenesen a nőre nézett.

– Hol a fegyvere?

– Fegyverem?

– Biztos van valahol.

– Nem, nincs. – A férfi szeme összeszűkülte. – Esküszöm – tette hozzá a nő.

– Az ágy melyik oldalán alszik?

– Hogy mi? Miért? – A férfi nem ismételte meg a kérdést, csak tovább bámult rá, amíg a nő rá nem mutatott. – A jobbon.

A nőtől elhátrálva az ágy jobb oldalán található éjjeliszekrényhez ment, és megvizsgálta a fiókot. Volt benne egy elemlámpa, egy puha fedelű regény, de halálos fegyver egy sem. Aztán a nő döbbenetére lehajította az ágyról a matracot az ágyneművel és minden egyébbel, elég messzire ahhoz, hogy átkutassa a helyét, de semmit sem talált a rugós ágybetétén kívül.

Az állával jelezte a nőnek, hogy vezesse ki a szobából. Visszatértek a nappaliba, onnan pedig a konyhába mentek, ahol a férfi szeme egyik pontról a másikra járt, mindent felmérve. A szeme felcsillant, ahogy megpillantotta a kocsikulcsot, ami egy kampóról lógott a falon.

Az árulkodó jelenet láttán a nő megszólalt.

– Vigye a kocsit. Csak menjen.

A férfi ezt eleresztette a füle mellett, és megkérdezte.

– Itt mi van?

– Mosókonyha.

A férfi az ajtóhoz ment, és kinyitotta. Mosógép és szárító. Vasalódeszka a falon található mélyedésbe süllyesztve. Egy állvány, amire a kényes ruhaneműit teregette, egypár közülük most is épp ott száradt. Mindenféle csipke pasztellszínekben. Egy fekete melltartó.

Amikor a férfi visszatért, hideg kék szeme úgy pásztázta végig, hogy

attól az arca égni kezdett, a testét meg jeges rettegés járta át, és hideg verejtékben úszott.

A férfi egy lépést tett felé, mire ő egy lépést hátrált, ami ösztönös reakció volt a halálos veszélyre, amit a férfi jelentett számára. Nem ringatta magát illúziókba. A férfi egész megjelenése fenyegető volt, a jeges tekintetétől a markánsan csontos arcáig. Magas volt és vékony, de a karján a bőre alatt kidagadtak az izmok. A kézfején kidudorodtak az erek. A ruhája és a haja tele volt mindenféle természetes szeméttel: ágakkal, mohadarabokkal, kis levelekkel. Úgy tűnt, a férfit mindez egy cseppet sem zavarja, ahogy a csizmájára és a farmerja szárára vastagon rászáradt sár sem. Mocsár, izzadság és veszély szaga áradt belőle.

A csöndben hallotta a férfi légzését. Hallotta a saját szívverését. A férfi minden porcikájával rá koncentrált, és ez megrémítette.

Képtelenség lenne legyőzni, főleg így, hogy a férfi mutatóujjának egy mozdulata golyót eresztene belé. A férfi ott állt közte és a között a fiók között, ahol a húsvágó késeket tartotta. A pulton még ott volt a kávékancsó, félig tele a reggeli főzettel, ami még mindig elég meleg lenne, hogy leforrázza vele. De hogy hozzáférjen akár ahhoz, akár a késekhez, el kéne tudnia menni a férfi mellett, és ez nem tűnt túl valószínűnek. Abban is kételkedett, hogy képes lenne-e elfutni előle, de még ha ki is jutna az ajtón, és el tudna menekülni, akkor sem hagyná itt Emilyt.

Az érvelés és a meggyőzés tűnt számára az egyetlen lehetőségnek.

– Minden kérdésére őszintén válaszoltam, nem igaz? – kérdezte mély, remegő hangon. – Felajánlottam, hogy odaadom a pénzem és minden értéktárgyamat...

– Nem kell a pénze.

A férfi karján levő sebek felé intett.

– Megsérült. A feje is vérzik. Én... én majd segítek önnek.

– Elsősegélyben részesít? – kérdezte gúnyosan a férfi. – Nem hiszem.

– Akkor mit... mit akar?

– Az együttműködését.

– Miben?

– Tegye a kezét a háta mögé!

– Miért?

A férfi tett pár kimért lépést felé. A nő elhátrált.

– Hallgasson ide! – Megnyalta az ajkát. – Ezt ön sem akarhatja.

– Tegye a kezét a háta mögé! – ismételte meg a férfi halkán, de minden szót külön hangsúlyozva.

– Kérem! – mondta a nő zokogástól elcsukló hangon. – A kislányom...

– Nem szólok még egyszer.

Még egy lépéssel közelebb lépett.

A nő tovább hátrált, de a falnak ütközött.

Még egy utolsó lépés, és a férfi centiméterekre volt tőle.

– A kezét!

Az ösztöne azt súgta, hogy szálljon vele szembe, karmoljon, foggal-körömmel harcoljon, rúgjon, hogy megpróbálja megakadályozni, vagy legalább időt nyerni az elkerülhetetlenig. De mivel félt, mi lenne Emily sorsa, ha nem működik együtt, úgy tett, ahogy a férfi parancsolta, és a kezét összefonta a fal előtt a tarkóján.

A férfi odahajolt hozzá. Honor elfordította a fejét, de az ember megfogta az állát, és visszafordította.

Suttogó hangon szólalt meg:

– Látja, milyen könnyű lenne, ha bántani akarnám?

Honor a férfi szemébe nézett, és dermedten bólintott.

– Nos, *nem fogom* bántani. Megígérem, hogy nem bántom sem magát, sem a gyerekeit. De mindenben engedelmeskednie kell, amit mondok. Rendben? Megegyeztünk?

Az ígéret bizonyos mértékig megnyugtathatta volna, még ha nem is hitt a férfinak. De hirtelen rájött, ki a látogató, és ez rettegéssel töltötte el.

Lélegzetvisszafojtva, rekedt hangon nyögte ki:

– Maga... maga az a férfi, aki lelőtte azokat az embereket tegnap este.

2. FEJEZET

Fred Hawkins őrmester a tambouri rendőrségtől levette a sisakját, és letörölte a homlokáról az izzadságot. Máris csuromvíz volt, pedig még reggel kilencre sem járt az idő. Magában elátkozta Louisiana tengerparti forró klímáját. Itt élt egész életében, de az ember sohasem szokott hozzá a rekkenő hőséghez, és minél idősebb lett, annál jobban zavarta.

– Coburn. C-o-b-u-r-n. Keresztneve Lee, másik tudtunkkal nincs.

A szomszédos Terrebonne község seriffjével beszélt éppen a mobilján, az előző esti tömeggyilkossággal kapcsolatos tudnivalókat ismertette.

– Jó eséllyel ez egy álnév, de ez a név szerepel a munkavállalói papírjain is, és ebben a pillanatban csak ezen tudunk elindulni. Vettünk ujjlenyomatmintát a kocsijáról... Igen, ez a legfurább dolog. Azt gondolná az ember, hogy elszáguld a tett színhelyéről, de a kocsija még mindig az alkalmazottaknak fenntartott parkolóban áll. Talán azt gondolta, hogy túl könnyű lenne kiszúrni. Persze az sem kizárt, hogy ha hidegvérrel megölsz hét embert, már nem gondolkozol logikusan. Amennyire lehet tudni, gyalog menekült el a helyszínről.

Fred elhallgatott, hogy levegőt vegyen.

– Az ujjlenyomatát már beküldtem a nemzeti rendszerbe. Fogadni mernék, hogy lesz valami. Egy ilyen fickónak biztos van előélete. Akármit is tudnak róla, majd átküldik, de én nem várok további információra, úgyhogy neked sem kéne. Kezdd el keresni, amint lehet. Megkaptad a faxom?... Jó. Csinálj fénymásolatokat, és osszad szét az embereid között, hogy terjesszék.

Miközben a seriff biztosította Fredet, hogy az irodája képes szökésben levő embereket megtalálni, Fred üdvözlésképp biccentett az ikertestvérének, Doralnak, aki épp csatlakozott hozzá a járőr kocsinál, ahol állt.

A New Orleans-i repülőtér közelében található, férfiak számára üzemeltetett éjszakai szórakozóhelyet reklámozó óriásplakát árnyékában parkolt le a kétsávos országút leállósávjában. Még száz kilométer a lehajtóig. A leghidegebb italok és a legszexibb nők.

Teljesen meztelenül.

Ez mind nagyon jól hangzott Fred számára, de előre látta, hogy el fog telni némi idő, mire szórakozás után nézhet. Addig nem, amíg Lee Coburn horogra nem akad.

– Jól hallottad, seriff. A legvéresebb tetthely, amihez valaha szerencsém volt. Kész kivégzés. Sam Marsetet közlőről lötték fejbe hátulról.

A seriff, miután hangot adott ellenszenvének a bűntény gonoszsága miatt, elbúcsúzott, biztosítva Fredet, hogy nyomban jelentkezik, ha a gyilkos pszichopátát az ő körzetében látják.

– Windbag lyukat beszél az ember hasába – panaszkodott Fred a testvérenek, amikor letette a telefont.

Doral egy papírpoharat nyújtott át neki.

– Úgy nézel ki, mint akire ráférne egy kávé.

– Nincs rá idő.

– Szakíts rá.

Fred türelmetlenül levette a pohár fedelét, és kortyolt egyet. Felkapta a fejét meglepetésében. Doral felnevetett.

– Gondoltam, egy kis serkentő sem ártana.

– Nem hiába vagyunk ikrek. Köszí.

Miközben az alkohollal bőségesen meglötytyintett kávé kortyolgatta, Fred szemügyre vette az út mentén parkoló járőrök sorát. Különböző szervekhez tartozó egyenruhás rendőrök tucatjai nyüzsögtek a közelben, némelyikük a mobilján beszélt, mások a térképet tanulmányozták, a többségük zavarodottnak és ijedtnek tűnt a rájuk váró feladattól.

– Benne vagyunk a slamasztikában! – mondta Doral alig hallhatóan.

– Valami olyat mondj, amit nem tudok.

– Mint a város menedzsere, azért jöttem, hogy felajánljak minden segítséget, amit én magam, vagy Tambour városa nyújtani tud.

– Mint a nyomozás vezetője, értékelem a város támogatását – felelte Fred tréfálkozva. – Most, hogy a hivatalos halandzsán túl vagyunk, mondd meg, mit gondolsz, merre menekült.

– Te vagy a zsaru, nem én.

– De közel s távol te vagy a legjobb nyomkövető.

– Mióta Eddie-nek vége, lehet.

– Nos, Eddie nincs itt, úgyhogy te vagy az. Te is félig kopó vagy. Egy elefánton is megtalálnád a bolhát.

– Igen, de a bolha nem olyan minden hájjal megkent, mint ez a fickó.

Doral nem városi hivatalnoknak öltözve érkezett, hanem vadászruhában, teljes mértékben számítva arra, hogy ikertestvére arra kéri majd, csatlakozzon az üldözéshez. Levette a fejéről az ellenzős sapkáját, és azzal legyezte az arcát, s közben az erdő széle felé nézett, ahol a keresésben részt vevők gyülekeztek.

– Aggaszt, hogy ilyen rafinált. – Fred ezt nem vallotta volna be, csak a testvérének. – El kell kapnunk ezt a gazembert, Doral.

– Mondjuk most rögtön.

Fred felhajtotta a maradék whiskys kávéját, és az üres poharat a kocsija vezetőülésére hajította.

– Te kész vagy?

– Ha rám vársz, lemaradsz.

Mindketten csatlakoztak a keresőosztaghoz. Mint a keresés kijelölt szervezője, Fred kiadta az utasításokat. A rendőrök szétoszlottak, és elindultak a magas fűben a fák felé, melyek a sűrű erdő határát jelentették. A kiképzők szabadon engedték a keresőkutyákat.

Azért itt kezdték a keresést, mert egy motoros, aki előző nap késő éjjel épp egy defektes kereket cserélt az út szélén, látott egy férfit befutni az erdőbe. Nem gondolt semmi rosszra, amíg a Royale Fuvarozó Vállalat raktárában történt tömeggyilkosságról nem hallott aznap reggel a helyi hírekben. A lövöldözés becsült időpontja nagyjából megegyezett az időponttal, amikor azt a személyt – akit nem tudott leírni, mert túl messze volt tőle – látta sietve eltűnni az erdőben gyalog. Felhívta a tambouri rendőrőrsöt.

Frednek és a többieknek ez nem volt túl sok információ, amin elindulhattak, de mivel semmilyen más nyomuk nem volt, hát itt voltak, próbáltak rábukkanni egy szálra, ami elvezeti őket a vélt tömeggyilkoshoz, egy bizonyos Lee Coburnhoz.

Doral lefelé nézett, a földet tanulmányozta.

- Ismerős Coburn errefelé?
- Nem tudom. Elképzelhető, hogy olyan jól ismeri, mint a tenyerét, de az is lehet, hogy még sohasem látott mocsarat.
- Reménykedjünk.
- Amikor a munkára jelentkezett, azt mondta, Tambour előtt a texasi Orange volt a lakhelye. De ellenőriztem a címet, és hamis.
- Szóval senki sem tudja biztosan, honnan jött.
- Nincs senki, akit megkérdezhetnénk – felelte Fred szárazon. – A munkatársai a rakodórampán mind halottak.
- De már tizenhárom hónapja van Tambourban. Valakit ismernie kellett.
- Senki sem jelentkezett.
- Senki sem jelentkezne, nem igaz?
- Gondolom, nem. A tegnap éjjel történtek után ki akarná a barátjának vallani magát?
- Egy bárpultos? Pincérnő? Valaki, akivel üzletelt?
- Rendőrök dolgoznak rajta. Egy pénztáros a Rouse’snál, aki párszor beütötte a vásárolt cikkeket, azt mondta, hogy nem volt goromba, de semmiképp sem nevezhető barátkozó típusnak. Azt is mondta, hogy mindig készpénzben fizetett. Ellenőriztük a társadalombiztosítási számát. Nem találtunk sem bankkártyát, sem adósságot. Egyik városi bankban sem vezetett számlát. A fizetési utalványát az egyik olyan helyen váltotta készpénzre, ahol százalékot kérnek.
- Nem akart maga mögött papíryomot hagyni.
- És nem is hagyott.
- Doral rákérdezett, hogy Coburn szomszédjait kikérdezték-e.
- Én magam – felelte Fred. – A társasházban látásból mindenki ismerte. A nők azt gondolták, hogy vonzó azon a bizonyos módon.
- Milyen bizonyos módon?
- Azt kívánták, bárcsak ágyba bújhatnának vele, de nem tartották jó férjanyagnak.
- És ez egy „mód”?
- Persze hogy ez egy „mód”.
- Neked ezt ki mondta?

– Ez olyasvalami, amit tudok. – Oldalba bökte az ikertestvérét. – Persze én jobban értek a nőkhöz, mint te.

– Etesd a nénikéd!

Elégedetten nevettek együtt, aztán Fred újra elkomolyodott.

– Az emberek, akikkel beszéltem, azt mondták, tudták, hogy nem ajánlatos Coburnnel packázni, de ez nem volt gond, mert Coburn úgy jött és ment, hogy még csak oda sem biccentett senkinek.

– Barátnők?

– Tudtunkkal nem volt.

– Barátok?

– Amennyire tudjuk, nem volt.

– Átkutattad a lakását?

– Tüzetesen. Egyszobás stúdió a város keleti részén, és egy árva dolgot sem találtam benne, ami nyomra vezethetne minket. Munkaruhák a szekrényben. Csirkés pite a fagyasztóban. Ez az ember úgy élt, mint egy szerzetes. A dohányzóasztalon a *Képes Sport* egyik agyonolvasott példánya. Tévé kábelcsatlakozás nélkül. Semmilyen személyes tárgy nem volt az egész átkozott helyen. Se jegyzetfüzet, se naptár, se címjegyzék. Nyista.

– Számítógép?

– Az sincs.

– És mi van a telefonjával?

Fred talált egy mobiltelefont a tett helyszínén, és megállapította, hogy egyik, golyók által szaggatott testhez sem tartozik. – Nem régi hívások. Egyik abba a pocsek kínai kajáldába, ahonnan rendelni lehet a városban, és egy bejövő telemarketinges hívás.

– Ez minden? Két hívás?

– Harminchat óra alatt.

– A fenébe is! – Doral agyoncsapott egy csípős legyet.

– Ellenőrizzük a többi hívást is a listán, hogy megtaláljuk, kihez tartoznak a számok. De ebben a pillanatban semmit sem tudunk Lee Coburnról azon kívül, hogy valahol itt van, és nagy szarban leszünk, ha nem kapjuk el. – Lehalkítva a hangját, Fred hozzátette: – És én a magam részéről éppolyan szívesen hoznám vissza hullazsákban, mint

bilincsen. Az lenne számunkra a legjobb, ha megtalálnánk az élettelen testét a mocsárban.

– A városiak nem panaszkodnának. Nagyra tartották Marsetet. Gyakorlatilag Tambour kicseszett hercege volt.

Sam Marset volt a Royale Fuvarozó Vállalat tulajdonosa, a Rotary Club elnöke, a Szent Bonifác katolikus templom oszlopos tagja, magas rangú cserkész és szabadkőműves. Számos igazgatóság elnöke, és általában a város karneváljának fő ceremóniamestere. A közösség egyik alappillére, akit az emberek csodáltak és kedveltek.

Most pedig hullá, golyóval a fejében, és ha ez nem lett volna elég, hogy megölje, ráadásul a mellkasába is lőttek egyet. A lövöldözés többi hat áldozatát valószínűleg nem fogják nagyon hiányolni, de Marset meggyilkolása miatt egy sajtótájékoztatót hívtak össze korábban a reggel folyamán, ahol a televízió is megjelent. Az állam parti részéről számos helyi napilap tudósított az esetről, és minden fontosabb New Orleans-i tévécsatorna megjelent.

Fred vezette a sajtótájékoztatót, mellette a mikrofonnál a város tisztviselői, köztük az ikertestvére. A New Orleans-i rendőrség kölcsönadott egy fantomképrajzoló a tambouri őrsnek, aki készített Coburnról egy képet a szomszédok beszámolója alapján: körülbelül százkilencven centiméter magas, átlagos súlyú, sportos testalkatú, fekete hajú, kék szemű fehér férfi, aki a munkavállalói dokumentumok alapján harmincnégy éves.

Fred azzal zárta a sajtótájékoztatót, hogy minden képernyőre ezt a rajzot vetítette, és figyelmeztette a helyieket, hogy a feltételezések szerint Coburn még mindig a környéken tartózkodik, valószínűleg fegyver van nála, és veszélyes.

– Azért elég jó nyomot adott – szólalt meg Doral Fred zárómondataira utalva. – Akármilyen ügyes Lee Coburn, mindenki az ő rejtekhelyét fogja kutatni. Nem hiszem, hogy esélye lenne elmenekülni a környékről.

Fred a testvére nézett, és felvonta a szemöldökét.

– Ezt tényleg így gondold, vagy csak ez a vágyálmod?

Mielőtt Doral válaszolni tudott volna, megcsörrent Fred

mobiltelefonja. Ránézett, ki hívja, és a testvérére mosolygott.
– Tom VanAllen. Az FBI siet a segítségünkre.

3. FEJEZET

Coburn fokozatosan elhátrált a nőtől, aki még ekkor is szemmel láthatóan rettegett tőle. Helyes. Szüksége van rá, hogy féljen tőle. A félelem majd együttműködésre készíti.

- Keresik magát – mondta a nő.
- Minden fa mögött.
- A helyi rendőrség, az állami rendőrök, önkéntesek. Kutják.
- Hallottam, ahogy ugattak ma korán reggel.
- El fogják kapni.
- Eddig nem kaptak.
- Menekülnie kéne.
- Az tetszene önnek, nem igaz, Mrs. Gillette?

A nő arckifejezése még jobban megmerevedett a félelemtől, tehát annak jelentősége, hogy ismeri a nevét, nem került el a figyelmét. Nem véletlenül választotta az ő házát, hogy ott keressen menedéket. Ez a ház – ez a nő – volt a cél.

- Mami, a kiscica bement a bokorba, és nem akar kijönni.

Coburn háttal állt az ajtónak, de hallotta, ahogy a kislány bejött kintről, a szandálja talpa csattogott a keményfa padlón, ahogy a konyha felé közeledett. De nem fordult felé. A figyelmét továbbra is a gyerek anyjára összpontosította.

A nő arca krétafehérré vált. Az ajkai gyakorlatilag teljesen vértelennek tűntek, miközben a tekintete oda-vissza cikázott a gyerek és közte. De Coburn a nő érdeméül tudta be, hogy könnyed és vidám hangon válaszolt a gyereknek.

- A cicusok már csak ilyenek, Em. Elbújnak.
- Hogyhogy?
- A cicus nem ismer téged, így talán fél.
- Ez butaság.

– Igen, az. Nagy butaság. – Tekintetét visszafordította Coburnre, és jelentőségteljesen tette hozzá. – Tudnia kéne, hogy te nem teszel semmi rosszat.

Oké, ő sem nehéz felfogású. Felfogta az üzenetet.

– Ha rosszat tennél – mondta halkán –, megkarmolna, és az fáj.

A nő rémült tekintetétől kísérve a pisztolyt a farmerja derekába csúsztatta, és a pólója szélét elégyúrte, majd megfordult. A gyerek leplezetlen kíváncsisággal nézett fel rá.

– Fáj a bibid?

– A mim?

A kislány a fejére mutatott. A férfi odanyúlt, és megérintette a megalvadt vért.

– Nem, nem fáj.

Megkerülte a kislányt, hogy az asztalhoz menjen. Amióta csak a konyhába lépett, a szájában összefutott a nyál a frissen sült sütemény illatától. Letépte a muffinpapírt, és a muffin felét leharapta, aztán a maradékot is mohón a szájába tömte, és egy másikért nyúlt. Előző dél óta nem evett, és egész éjjel a mocsáron át gázolt. Majd' éhen halt.

– Nem mosakodtál – szólalt meg a gyerek.

Gyakorlatilag egyben nyelte le a muffint.

– Mi?

– Kezet kell mosni evés előtt.

– Valóban? – A második muffinról is lehámozta a papírt, és hatalmasat harapott belőle.

A gyerek komolyan bólintott.

– Ez a szabály.

Egy pillantást vetett a nőre, aki a lánya mögé ment, és kezét védelmezően a kislány vállára tette.

– Nem mindig tartom be a szabályokat – válaszolta. Szemmel tartva őket, a hűtőhöz ment, kinyitotta, és kivett egy üveg tejet. Lepattintotta a kupakját, a szájához emelte, és nagy kortyokban döntötte le az italt a torkán.

– Mami! Ő az üvegből iszik!

– Látom, drágám. De most az egyszer nem baj. Nagyon szomjas.

A gyerek megigézve nézte, ahogy legalább a tej harmadát megitta, mielőtt megállt volna levegőt venni. Megtörülte a száját a kézfejjével, majd visszatette az üveget a hűtőbe.

A gyerek az orrát ráncolta.

– A ruhád koszos és bűdös!

– Beleestem egy patakba.

A kislány szeme elkerekedett.

– Véletlenül?

– Mondjuk.

– Rajtad voltak a szárnyak?

– Szárnyak?

– Tudsz arccal lefelé lebegni?

Értetlenül nézett az anyára. Honor magyarázólag tette hozzá:

– Az úszásórán megtanult arccal lefelé lebegni.

– Még viselnem kell a szárnyaimat – folytatta a kislány –, de dicséretet kaptam a bizonyítványomban.

Az anyja idegesen fordította meg, és terelte a nappali ajtaja felé.

– Azt hiszem, most kezdődik a Dóra. Miért nem mész be nézni, amíg én beszélek a... társaságunkkal?

A gyerek megmakacsolta magát.

– Azt mondtad, hogy kinyalhatom a tálát.

Az anya habozott, aztán kivett egy műanyag spatulát a cukorbevonatos tálból, és átnyújtotta neki. A kislány boldogan vette el, és a férfihoz fordult.

– Ne egyél több muffint, az a szülinapi bulira van. – Aztán kiszökdécselt a szobából.

A nő felé fordult, de nem szólt semmit, amíg nem hallották a tévéműsor zenéjét. Ekkor megszólalt.

– Honnan tudja a nevem?

– Maga Eddie Gillette özvegye, igaz? – A nő csak bámult rá. – Ez azért nem annyira nehéz kérdés. Igen vagy nem?

– Igen.

– Akkor, hacsak újra nem házasodott...

A nő megrázta a fejét.

– Akkor egyértelmű, hogy Mrs. Gillette-nek hívják. Mi a keresztnéve?

– Honor.

Honor? Soha nem találkozott még senkivel, akit így hívtak volna. De persze ez Louisiana. Az embereknek furcsa neveik vannak, keresztné- és vezetéknévek egyaránt.

– Nos, Honor, nem kell bemutatkoznom, ugye?

– Azt mondták, Lee Colliernek hívják.

– Coburn. Örülök, hogy megismertem. Üljön le. – A konyhaasztal egyik székére mutatott.

A nő habozott, majd kihúzta az asztal alól a széket, és lassan leereszkedett.

A férfi kihalászott egy mobiltelefont a farmerja első zsebéből, és beütött egy számot, majd a csizmája orrát beakasztotta az egyik szék lábába, és leült a nővel szemben. A nőre bámult, miközben hallgatta, hogy a telefon kicsöng a vonal másik végén.

A nő a székén fészkelődött. Összefonta a kezeit az ölében, és nem nézett a férfitra, aztán majdnem kihívóan fordította vissza a fejét, és állta a férfi tekintetét. Halálra volt rémülve, de próbálta nem mutatni. A hölgynek van tartása, amit a férfi nem bánt. Inkább egy kis kurázsival legyen dolga, mint ordibálással és könyörgéssel.

Amikor a hívására egy automata üzenetrögzítő válaszolt, alig hallhatóan káromkodott, aztán megvárta a sípszót, és azt mondta:

– Tudod, ki vagyok. Elszabadult a pokol.

Amint lerakta, a nő megszólalt:

– Van egy cinkosa?

– Így is mondhatjuk.

– Ő is ott volt a... a lövöldözéskor?

A férfi csak nézett rá.

A nő benedvesítette az ajkait, az alsó ajkát a foga közé szorította.

– Azt mondták a hírekben, hogy hét embert öltek meg.

– Én is annyit számoltam.

A nő összefonta a karjait a dereka fölött.

– Miért öltek meg őket?

- A tévében mit mondanak?
- Hogy maga egy elégedetlen alkalmazott volt.

A férfi megvonta a vállát.

- Azt lehet mondani, hogy elégedetlen voltam.
- Nem szerette a fuvarozócéget?
- Nem. De különösen a főnököt nem.
- Sam Marsetet. De a többiek csak munkások voltak, ugyanúgy, mint maga. Muszáj volt őket is lelőni?
- Igen.
- Miért?
- Szemtanúk voltak.

Az őszintesége, úgy tűnt, megdöbbeníti és taszítja a nőt. A férfi látta, ahogy megborzong. A nő egy darabig nem szólt, egyszerűen csak az asztalt bámulta.

Aztán lassan felemelte a fejét, és felnézett rá.

- Honnan ismerte a férjemet?
- Ami azt illeti, sosem volt hozzá szerencsém. De hallottam róla.
- Kitől?
- A Royale cégnél sokszor előkerül a neve.
- Tambourban született és nevelkedett. Mindenki ismerte és szerette Eddie-t.
- Biztos benne?

A nő meghökkenve válaszolt.

- Igen, biztos vagyok.
- Egyebek mellett zsaru volt, igaz?
- Mit ért azon, hogy „egyebek mellett”?
- A férjének, a néhai, nagyszerű Eddie-nek, a rendőrnek valami rettentően értékes volt a birtokában. Azért jöttem, hogy ezt megszerezsem.

Mielőtt a nő válaszolni tudott volna, a mobiltelefonja, ami még mindig a férfi zsebében volt, mindkettejüket meglepve csörögni kezdett. Coburn előhúzta a zseéből.

- Ki az a Stanley?
- Az apósom.

– A nagypapa – mondta a férfi, visszaemlékezve arra, amit a gyerek mondott kint a kertben.

– Ha nem veszem fel...

– Felejtse el. – Várt, amíg a csöngés elhallgatott, aztán a muffinok felé intett. – Kinek lesz a születésnapja?

– Stané. Átjön vacsorára, hogy megünnepeljük.

– Hányra? És nem ajánlom, hogy hazudjon nekem.

– Fél hatra.

A férfi a faliórára pillantott. Az még majdnem nyolc óra. Remélte, hogy addigra megszerzi, amit keres, és már mérföldekre lesz innét. Sok múlott Eddie Gillette özvegyén, és azon, hogy mennyit tud a néhai férje melléktevékenységeiről.

A férfi látta, hogy a nő valóban fél tőle. De a félelmének számos oka lehet, az egyik épp az, hogy meg akarja védeni, ami a birtokában van, és fél, hogy ő megszerzi tőle.

De az is lehet, hogy teljesen ártatlan, és csak attól a veszélytől fél, amit ő jelent rá és a gyerekére.

Láthatólag egyedül lagnak itt kint a vadonban. A házban férfinak nem volt semmi nyoma. Így amikor felbukkan egy vérfoltos idegen, és fegyverrel fenyegeti a magányos özvegyet, természetes, hogy fél.

Bár az, hogy egyedül él, nem feltétlenül egyenlő a szűzies étellel, gondolta Coburn, emlékeztetve magát, hogy ő is egyedül élt. A kinézet is megtévesztő lehet. Elég ártatlannak tűnt, különösen abban az öltözékben, amit viselt. A fehér póló, a kék farmersort és a fehér retro tornacipő olyan ártatlan volt, mint a házi készítésű muffin. Szőke haja laza copfba fogva. Szeme zöldbe hajló mogyorószínű. Kinézete a klasszikus, minden porcikájában rendes amerikai lányé, csak hogy Coburnnek soha nem volt dolga olyannal, aki emellett ilyen jól nézett volna ki, mint ő.

A csöppnyi fehérműk látványa a szárítón a mosókonyhában ráébresztette, milyen régóta nem volt nővel. Ahogy elnézte Honor Gillette fehér pólója alatt a lágy halmokat, meg a hosszú, selymes combjait, tudatosult benne, mennyire szívesen véget vetne ennek az önmegtartóztató időszaknak.

A nő minden bizonnyal érzékelte, milyen irányt vettek a gondolatai, mert amikor felemelte a tekintetét a mellkasáról a szemére, azok a szemek félelemmel telve néztek vissza rá.

– Nagy bajban van – szólalt meg az asszony gyorsan –, és itt csak az idejét pazarolja. Nem tudok magának segíteni. Eddie-nek nem volt semmi rendkívül értékes a birtokában. – Széttárta a karjait. – Maga is láthatja, milyen egyszerűen élünk. Amikor Eddie meghalt, el kellett adnom a horgászahajóját, csak hogy átvészeljük, amíg vissza tudtam menni tanítani.

– Tanít.

– Állami iskolában. Másodikosokat. Az egyetlen dolog, amit Eddie rám hagyott, egy szerény életbiztosítás, ami épphogy arra elég volt, hogy a temetés költségeit fedezze. Csak nyolc éve dolgozott a rendőrségnél, úgyhogy a segély, amit havonta kapok, nem sok. Ezt Emily tanulmányaira rakom félre. A fizetésemből tartom el magunkat, és nem sok jut extrákra.

Megállt, hogy levegőt vegyen.

– Félretájékoztatták, Mr. Coburn. Vagy elhamarkodottan rossz következtetésre jutott a pletykák alapján. Eddie-nek nem volt semmilyen értéke, ahogy nekem sincs. Ha lenne, szívesen átnyújtanám önnek, hogy megvédjem Emilyt. Az életét többre tartom bárminél, ami valaha is a birtokomban lehet.

A férfi elgondolkodva nézte a nőt egy darabig.

– Szépen mondta, de nem győzött meg. – Felállt, a nőért nyúlt, újra megragadva a karjánál fogva, és felhúzta a konyhaszékről. – Kezdjük a hálószobával.

4. FEJEZET

Az utcán csak Diegónak hívták. Mindig is így szólították, és tudomása szerint nem volt másik neve. A legkorábbi emléke az volt, hogy egy sovány fekete nő arra kéri, vigye oda neki a cigarettát vagy az injekciós tűt, és aztán átkozódik, ha túl lassú.

Nem tudta, hogy ő az anyja volt-e, vagy sem. Nem állította, hogy az lenne, de nem is tagadta az egyetlen alkalommal, amikor megkérdezte tőle. Ő maga nem volt fekete, legalábbis nem teljesen. A neve spanyol, de ez nem feltétlenül jelezte az örökségét. Egy spanyol telepések leszármazottai lakta városban, ahol a kevert vérvonal tradicionális és mindennapos volt, ő egy korcsnak számított.

Az emlékeiben szereplő nőnek hajfonó szalonja volt. Az üzlet csak akkor volt nyitva, amikor neki úgy tartotta kedve, és ez ritkán fordult elő. Ha gyorsan kellett neki pénz, akkor a hátsó helyiségben orális szexet vállalt. Amikor Diego már elég idős volt, őt küldte, hogy ügyfeleket hajtson fel az utcáról. A New Orleansban található legfeszesebb fonatok ígéretével csalogatta be a nőt. A férfiaknak elhintette, hogy másfajta örömök várnak rájuk az üzletet a kavicsos járdától elválasztó üvegyöngy függöny mögött.

Egy nap visszatért, miután valami ennyivaló után kajtatott, és holtan találta a nőt a mocskos fürdőszoba padlóján. Addig maradt, amíg a nő szaga még számára is túl sok lett, aztán otthagya a helyet, hagyva, hogy a nő felpuffadt holtteste valaki más problémája legyen. Ettől a naptól kezdve saját magáról gondoskodott. Tanyája New Orleans egy olyan részén volt, ahová még az angyalok se merészkedtek.

Tizenhét éves volt, de meghazudtolta a korát.

Dörzsöltségét a tekintete is elárulta, amikor a vibráló mobilja kijelzőjére nézett. *Magántelefonszám*. Ami annyit jelent, hogy a Könyvelő keresi. Egy goromba „tessék”-kel vette fel a telefont.

– Feldúlnak tűnsz, Diego.

A *zabos* jobban kifejezi.

– Engem kellett volna megbíznia, hogy elintézzem Marsetet. De nem így tett. Most nézze meg a kuplerájt, ami lett belőle.

Szóval hallottál a raktárról és Lee Coburnról.

– Van tévém. Lapos kijelzős.

– Hála nekem.

Diego erre nem mondott semmit. A Könyvelőnek nem kell tudnia, hogy a munkakapcsolatuk nem kizárólagos. Vállalt alkalmi munkákat más ügyfeleknek is.

– Fegyverek – mondta megvetően. – Zajosak. Minek szétlőni a helyet? Én csöndben elintézttem volna Marsetet, és magának nem lenne az a cirkusz ott lent Tambourban.

– Üzenetet kellett küldenem.

Ne húzzon ujjat velem, különben... Ez az üzenet. Diego feltételezte, hogy bárki, aki keresztbe tett a Könyvelőnek, és hallott a tömeggyilkosságról, ma reggel a válla fölött hátratekinget. Marset kivégzésének amatőr elintézése ellenére, kétségkívül hatékony ébresztő volt.

– Még nem találták meg Lee Coburnt – mondta Diego, majdnem gúnyolódva.

– Nem. Közélről szemmel tartom a keresést. Remélem, holtan találják rá, de ha nem, el kell tenni az útból. Csakúgy mint bárki mást, akivel kapcsolatba lépett, amióta elhagyta azt a raktárt.

– Ezért hív engem.

– Kényes lesz olyan valaki közelébe férkőzni, aki rendőrségi őrizet alatt áll.

– Nekem a kényes ügyek a specialitásaim. A közelébe tudok férkőzni. Mint mindig.

– Ezért vagy te a megfelelő ember a munkára, ha oda jutunk. A szakértelmed fölösleges lett volna Marsethez. Zajt kellett csapnom, és sok vért hagyni magam után. De most, hogy ez megvolt, nem akarok elvarratlan szálakat.

Ne legyenek elvarratlan szálak. Nincs kegyelem. A Könyvelő mantrája. Bárki, aki húzódozik a véres munkától, általában a következő áldozattá válik.

Pár héttel korábban egy mexikói kölyök elmenekült egy túlsúfolt kamionról, amelyiken épp az Államokba csempészték. Ő tucatmagával ilyen vagy olyan rabszolgaságra volt szánva. A kölyök minden biztonnal tudta, hogy mit tartogat számára a jövő. Az egyik alkalommal, amikor megálltak tankolni, elszőkött, amíg a sofőr fizetett.

Szerencsére egy olyan állami rendőr talált rá, aki a Könyvelő alkalmazásában állt, amint épp nyugat felé stoppolt az autópályán. A rendőr elrejtette, majd azt az utasítást kapta, hogy szabaduljon meg a

problémától. De kényeskedett.

A Könyvelő Diegót bérelte fel, hogy lépjen közbe, és végezze el számára a piszkos munkát. Aztán egy héttel azután, hogy Diego megölte a fiút, a Könyvelő felbérelte, hogy intézze el a sofőrt, akinek a gondatlansága miatt a kölyök elszökhetett, meg a rendőrt is, aki mohónak, de gyávának bizonyult.

Ne legyenek elvarratlan szálak. Nincs kegyelem. A Könyvelő megalkuvást nem ismerő filozófiája félelmet keltett és engedelmességre ösztönzött.

De Diego nem félt senkitől. Így amikor a Könyvelő azt kérdezte tőle: „Megtaláltad a lányt, aki elszökött a masszázs szalonból?”, ő nyeglén válaszolt.

– Tegnap éjjel.

– Már nem jelent problémát?

– Csak az angyaloknak. Vagy az ördögnek.

– A holttest?

– Nem vagyok hülye.

– Diego, egyfajta ember van, aki még a hülyénél is idegesítőbb: az okoska.

Diego a középső ujját mutatta a telefonnak.

– Valaki más keres, úgyhogy mennem kell. Állj készenlétben!

Diego a nadrágzsebébe csúsztotta a kezét, és megsimogatta a borotvakést, amiről híres volt. Habár a Könyvelő már letette, Diego válaszolt:

– Folyton készenlétben vagyok.

5. FEJEZET

Emily annyira belemerült a tévéműsorba, hogy észre sem vette, amikor Honor és Coburn átment a nappalin.

Amikor Honor hálósobájába értek, a nő kirántotta a karját a férfi szorításából és megmasszírozta a zúzódásokkal teli felkarját.

– Nem akarom, hogy lelőjön, és semmiképp sem kockáztatnám

Emily életét, vagy menekülnék el nélküle. Semmi szükség rá, hogy karon fogva vigyen.

– Ezt én döntöm el. – Az íróasztalon álló számítógép felé intett. – Ez a férje számítógépe volt?

– Mindketten használtuk.

– Kapcsolja be!

– Semmi sincs rajta a személyes levelezésemen, a diákjaim iskolai eredményén és a havi óravázlatokon kívül.

A férfi csak állt sötét és fenyegető tekintettel, amíg a nő oda nem ment az íróasztalhoz, és le nem ült. Úgy tűnt, mintha egy örökkévalóságig tartott volna, mire a gép beindult. A nő a monitorra meredt, nézte saját elmosódott képét, de közben folyamatosan érezte a férfi jelenlétét, ahogy ott állt a közelében, a mocsár, a felhevült test és a fenyegető erőszak szagát árasztva.

Szeme sarkából a férfi kezére pillantott, amit ernyedten a combjának támasztott. De még így is biztos volt benne, hogy ki tudná szorítani belőle az életet, ha a torkára fonná. Rosszul lett a gondolattól, hogy ez a kéz Emily drága, puha nyaka köré fonódik.

– Köszönöm, Mr. Coburn – suttogta.

Jó pár másodperc telt el, mire a férfi megkérdezte: – Mit?

– Hogy nem bántja Emilyt.

A férfi erre semmit sem válaszolt.

– És hogy nem mutatja neki a pisztolyt. Nagyra értékelem.

Újabb pár másodperc telt el.

– Semmi haszna megijeszteni a gyereket. – A számítógép jelszót kért. Honor gyorsan beírta az övét. Fekete pontokként jelentek meg az üres mezőben.

– Várjon! – szólalt meg a férfi, mielőtt entert üthetett volna. – Törölje ki, és írja be újra. Ezúttal lassan.

Honor újra bekopácsolta a betűket.

– Az *r* minek a rövidítése?

– Rosemary.

– H, r, Gillette. Nem valami eredeti jelszó. Könnyű kitalálni.

– Nincs semmi rejtegetnivalóm.

– Hadd lássuk.

Átnyúlt a válla fölött, és elkezdte az egeret mozgatni. Végigment az e-mailjein, még azokon is, amelyeket kitörölt, minden dokumentumán, melyek nem tartalmaztak semmit, ami érdekelheti, hacsak nem másodikos.

Egyszer udvariasan megkérdezte:

– Nem akar leülni?

– Jó vagyok így.

Lehet, hogy ő igen, de Honor nem. A férfi áthajolt rajta, időnként hozzáért a hátához és a vállához, a karja súrolta az övét, ahogy az egeret mozgatta.

Végül a férfi megbizonyosodott róla, hogy a kinyitott fájlok számára értéktelenek.

– Eddie-nek is volt jelszava?

– Ugyanazt használtuk, ahogy az e-mail címünk is azonos volt.

– Nem láttam egy e-mailt sem, se tőle, se neki.

– Mindet kitöröltem.

– Miért?

– Foglalták a helyet a gépen.

A férfi nem válaszolt semmit, de a copfján érzett rántásból tudta, hogy Coburn épp az ökle köré csavarja. Amikor már jó erősen szorította, maga felé fordította a nő fejét. Honor becsukta a szemét, de érezte a férfi szúró tekintetét a feje búbján.

– Nyissa ki a szemét!

Tekintve, hogy milyen gondolatok jutottak eszébe nemrég a férfi kezének erejéről, engedelmeskedett, mert félt. A szeme a férfi derekával volt egy vonalban. Az arcának a férfi testéhez való közelsége, és az intimitás, amit ez sugallt, zavarba hozta. Feltételezte, hogy a férfi éppen ezt akarta. Azt, hogy ne legyen kétsége afelől, kinek a kezében van az irányítás.

De talán a saját javára tudja ezt fordítani. Az orra centikre volt a póló alá rejtett pisztoly körvonalától. A kezei szabadok. El tudná...

Nem. Még mielőtt megszülethetett volna a gondolat, már elvetette. Eddie megtanította, hogy kell fegyverrel löni, de sohasem volt

magabiztos a lőfegyverek kezelésében. Nem tudná kibiztosítani a pisztolyt, és elsütni, mielőtt Coburn félrelökné, vagy kitépné a kezéből. Ha megpróbálná, csak felmérgecsinéné. És aztán? Meg sem próbált találgatni.

A férfi az öklére csavart copfot használva megemelte és hátrahajtotta az asszony fejét, amíg pont az arcába nem nézett.

– Miért törölte ki a férje e-mailjeit?

– Már két éve, hogy meghalt. Miért tartanám meg őket?

– Lehet, hogy fontos információ volt bennük.

– Nem volt.

– Mondja maga. Nagyon biztosnak tűnik.

– Az is vagyok – válaszolt élesen. – Eddie nem lett volna olyan felelőtlen, hogy fontos információt e-mailben tároljon.

A férfi a szemébe nézett, mint aki az érvelése súlyát latolgatja.

– A banki ügyeit erről a gépről intézi?

– Nem.

– Számlát fizet innen?

A nő megrázta a fejét, már amennyire a férfi szorítása lehetővé tette.

– Egyikünk sem használta személyes dolgokra.

– Mi lett a szolgálati gépével?

– A rendőrség volt.

– Nem adták önnek?

– Nem. Gondolom, most egy másik rendőr használja.

A férfi újra hosszan nézett az arcába, aztán minden bizonnyal úgy döntött, hogy igazat mond. Elengedte a haját, és hátralépett. Ő megkönnyebbülve állt fel, és ment tőle távolabb, az ajtó felé.

– Gyorsan ránézek Emilyre.

– Maradjon, ahol van!

A férfi szemével végigpásztázta a szobát, és tekintete visszatért az öltözőasztal tetejére, ahol valami megragadta a figyelmét. Gyorsan átvágott a szobán a tükrös fiókos szekrényhez, és felkapta a fényképkeretet, aztán a nő kezébe nyomta.

– Kik ezek a fickók?

– A legidősebb Stan.

– Eddie apja? Rettentően jó formában van a korához képest.

– Tesz érte. Ez pedig Eddie, aki mellette áll.

– És a másik kettő? Az ikrek?

– Fred és Doral Hawkins. Eddie legjobb barátai. – Elmosolyodva a kedves emlék láttán, ujjait végighúzta a fényképet védő üvegen. – Egy kétnapos horgásztúrára mentek az öbölbe. Amikor másnap délután kikötöttek, a mólón pózoltak azzal, amit fogtak, és megkértek, hogy fényképezzem le őket.

– Ezt a hajót adta el?

– Nem, ez Doral bérhajója volt. A Katrina vitte el. Most ő a város menedzsere. Fred rendőr.

A férfi élesen ránézett, majd megkocogtatta a keretben levő üveget.

– Ez a fickó rendőr?

– Együtt jelentkeztek a rendőr-akadémiára, és egy osztályban végeztek. Ő... – hirtelen elhallgatott, és elfordította a tekintetét, de a férfi megfogta az állát, és visszafordította maga felé.

– Mi? – kérdezte.

A nő nem látta értelmét, hogy kerteljen.

– Fred vezeti a maga utáni hajtóvadászatot.

– Honnan tudja?

– Ma reggel sajtótájékoztatót tartott. Ígéretet tett, hogy magát gyorsan kézre kerítik, és igazságot szolgáltatnak annak a hét embernek, akit megölt. Vélhetőleg.

A férfi megemésztette ezt az információt, aztán elengedte a nő állát, és elvette tőle a keretet. A nő megdöbbenésére megfordította, és elkezdte kihajtogatni a fémpöcköket, hogy eltávolítsa a hátulját.

– Mit csinál?

– Maga szerint?

Szétszedte, és benne azt találta, ami a nő szerint várható volt: a fényképet, a hátlapot és az üveget. Coburn erősen a fényképre meredt, majd megnézte a hátuljára nyomtatott dátumot.

– Úgy néznek ki, mintha szívbeli jó pajtások lennének ők négyen.

– A fiúk általánosban lettek barátok. Gyakorlatilag Stan nevelte fel az ikreket Eddie-vel együtt. Nagy segítséget jelentettek nekünk, mióta

Eddie meghalt. Különösen figyelmesek voltak Emilyhez és hozzám.

– Tényleg? – A férfi lassan végigmérte. – Azt lefogadom.

A nőnek nagy kedve lett volna visszavágni azért, amire a férfi önelégült mosolya célzott. De visszafogta magát, méltóságán alulinak tartva, hogy egy olyan ember előtt védje meg az erkölcsét, akin még ott van az áldozatai vére. A fényképet azonban elvette tőle a kerettel együtt, és visszarakta az öltözőasztal tetejére.

– Hogy halt meg? – kérdezte. – Eddie. Mi okozta a halálát?

– Autóbaleset.

– Hogy történt?

– Azt feltételezik, azért kapta el a kormányt, hogy el ne üssön egy állatot, vagy valami mást. Elvesztette az uralmát a kocsí fölött, és frontálisan egy fának ütközött.

– Egyedül volt?

– Igen. – Újra sóvárgón nézett a fényképre, amely olyan jól örökítette meg a férje mosolygó arcát. – Épp munkából tartott haza.

– Hol vannak a cuccai?

A kérdés kizökkentette a szívbe markoló merengéséből.

– Tessék?

– A cuccai. Biztos megtartotta a személyes holmiját.

A beszélgetésük fényében az, hogy át akarja kutatni Eddie dolgait, az érzéketlenség magasiskolája volt, és majdnem jobban megütközött rajta, mint azon, hogy pisztollyal fenyegette. Egyenesen a férfi hideg, érzéketlen szemébe nézett.

– Maga kegyetlen gazember.

A férfi szeme még kifürkészhetetlenebbé vált. Tett egy lépést a nő felé.

– Látnom kell a holmiját. Vagy maga odaadja nekem, vagy darabjaira szedem a házat keresés közben.

– Csak tessék. De itt sülyedjek el, ha segíték magának!

– Ó, ezt kétkeltem.

Megértve a kárörvendő célzást, tekintete a férfi válla fölött a nappali felé ugrott, ahol Emily még mindig az egyik kedvenc műsorát nézte nagy élvezettel.

– Semmi baja sincs a gyerekének, Mrs. Gillette. Addig ez így is marad, amíg nem szórakozik velem.

– Nem szórakozom magával.

– Akkor értjük egymást, mert én sem szórakozom.

Lágyan, kárörvendően mondta ezt, és elérte a célját. A nő hűvösen megszólalt, dühösen rá és saját magára, amiért nagyobb ellenkezés nélkül megadja magát.

– Nagy segítség lenne, ha elárulná, hogy mit keres.

– Nagy segítség lenne, ha nem nézne hülyének!

– Nem nézem hülyének!

– Valóban?

– Valóban! Fogalmam sincs, hogy mit akar, vagy miről beszél! Aranyrudakról? Tőzsdei papírokról? Drágakövekről? Ha valami ilyesmi lenne a birtokomban, nem gondolja, hogy mostanra már pénzzé tettem volna?

– Kézpénz?

– Úgy nézek ki, mint akinek sok pénz áll a rendelkezésére?

– Nem, nem néz úgy ki. De nem is tenné nyilvánvalóvá, mert az ostobaság lenne.

– Milyen szempontból lenne ostobaság?

– Ha hirtelen felvetné a pénz, az emberek kérdezősködnének.

– Az emberek? Milyen emberek? Kérdezősködnének? Nem értem.

– Szerintem érti.

Ez alatt a heves párbeszéd alatt a férfi egyre közelebb és közelebb ment, míg mostanra már szemtől szemben álltak. A férfi puszta közelségétől csapdában érezte magát. Nehezeére esett, hogy ne húzódjon távolabb tőle, de nem akart még egyszer ebbe a táncba belemenni. Ráadásul nem akarta megadni a férfinak azt az elégtételt, hogy elárulja, milyen hatásos a megfélemlítési taktikája.

– Akkor most utoljára kérdem – szólalt meg a férfi –, hol vannak Eddie cuccai?

Honor dacolt vele a metsző pillantásával, az egyenes tartásával, a puszta önuralmával. A nyelve hegyén volt, hogy a férfit a pokolba küldje. De Emily kuncogni kezdett.

Édes, vékonyka hangján valamit mondott a tévéprogram szereplőinek, aztán meg visított örömeiben, és összecsapta a kezét.

Honor harciassága elpárolgott. Leeresztette magásra tartott, kihívó állát, és ahelyett hogy a pokolra küldte volna a férfit, azt mondta:

– Az ágy alatt van egy láda.

6. FEJEZET

Nem volt hosszú az út Tom VanAllen otthona és az FBI lafayette-i területi irodája között. Gyakran érezte úgy, hogy nem elég hosszú. Ez volt az egyetlen szakasza a napnak, amikor kikapcsolhatott, és nem kellett semmi komplikáltabbra gondolnia, mint hogy maradjon a saját sávjában, és tartsa be a sebességkorlátozást.

Bekanyarodott a kocsifeljárójukra, és nyugtázta, hogy a házuk kicsit elnyűttnek és szomorúnak néz ki a környék többi házához képest. De mikor lenne ideje a javításokra vagy a festésre, amikor még az oly szükséges fűnyírásra is csak szórványosan kerül sor?

Mire belépett a bejárati ajtón, ezeket az önostorozó gondolatokat máris kiszorította a tambouri helyzet sürgető volta.

Hallván az érkezését, Janice mobillal a kezében kisietett az előszobába.

– Épp hívni akartalak, hogy megkérdezzem, mikor érsz haza ebédre.

– Nem enni jöttem haza. – Levette a zakóját, és felakasztotta az előszobaszekrényre. – Az a többszörös tambouri gyilkosság...

– A csapból is az folyik. Még nem kapták el a fickót?

A férfi megrázta a fejét.

– Nekem is le kell oda mennem.

– Miért kéne? Küldtél oda ügynököket ma korán reggel.

A Royale Fuvarozó Vállalat több államban is üzletelt. Amikor a mézárilást felfedezték a raktárban, mint a területi iroda vezetőjét, Tomot is értesítették.

– Tanácsos személyesen is szemügyre vennem a helyzetet. Hogy van ma Lanny?

– Mint bármelyik más napon.

Tom úgy tett, mint aki nem hallja a felesége hangjában megbúvó keserőséget, miközben a folyosón a ház hátulsó felében található szoba felé tartott, ahová a tizenhárom éves fiukat zárták.

Ami azt illeti, ahová ő és Janice egyúttal saját magukat is zárták. Sajnálatos módon ez a szoba lett az életük, a házasságuk, a jövőjük epicentruma.

Egy szokatlan, váratlan komplikáció folytán a fiuknál oxigénhiányos állapot lépett fel a szülőcsatornában, és a gyerek súlyos agykárosodást szenvedett. Nem tudott beszélni, járni, de még ülni is csak segítséggel. Bármilyen ingerre adott reakciója a pislogásra korlátozódott, de azt is csak alkalmanként tette, továbbá egy torokhangra, aminek jelentését sem Tom, sem Janice nem volt képes megfejtetni. Azt sem tudták, hogy a fiuk felismeri-e őket látásból, esetleg a hangjuk vagy az érintésük alapján.

– Maga alá piszkított – mondta Tom, ahogy belépett a szobába, és megütötte az orrát a szag.

– Öt perce ellenőriztem – felelte Janice védekezően. – Ma reggel lepedőt is cseréltem az ágyán, és...

– Ez kétemberes feladat. Meg kellett volna várnod velem, hogy segítsek.

– Az jó kis várakozás lett volna, nem igaz?

Tom halkán válaszolt.

– Ma reggel hamarabb el kellett indulnom, mint általában, Janice. Nem tehettem másképp.

A nő kifújta a levegőt.

– Tudom. Ne haragudj. De miután áthúztam az ágyát, mosnom kellett. Még ebédidő sincs, és már elfáradtam.

A férfi megállította a nőt, ahogy az ágy felé tartott.

– Ezt majd elintézem én.

– Sietned kell, hogy elindulj.

– Öt perc nem számít. Csinálnál nekem, kérlek, egy szendvicset? Majd útközben megeszem.

Miután Lannynél végzett, a hálósobájukba ment, hogy az öltöny

helyett utcai ruhába öltözzön. Mielőtt a nap véget érne, minden bizonnyal megkéri majd, hogy csatlakozzon a kereséshez. Semmivel vagy nagyon kevéssel tud csak hozzájárulni egy ilyen feladathoz, de megteszi azt a gesztust, hogy beszáll.

Farmert húzott, hozzá rövid ujjú fehér inget, és egy régi edzőcipőt, emlékeztetve magát, hogy meg kell néznie a kocsija csomagtartójában a gumicsizmát, amit még akkor hordott, amikor horgászni járt.

Régen sok mindent csinált, amit ma már nem.

Amikor belépett a konyhába, Janice háttal állt neki. A nőt elfoglalta a szendvics készítése, így egy darabig figyelte, anélkül hogy a feleségének feltűnt volna.

Már nem volt olyan csinos, mint amikor először találkoztak. A Lanny születése óta eltelt tizenhárom év látható nyomot hagyott rajta. A mozdulatai már nem voltak olyan kecsesek és könnyedek, hanem inkább hatékonyak és fürgék, mintha azért sietne befejezni az épp aktuális feladatot, mert különben elveszítené a hitét, hogy egyáltalán megcsinálja.

A karcsú, fiatal teste, amivel korábban büszkélkedhetett, szintén áldozatul esett, most leginkább soványnak lehetne mondani. A munka és az aggodalom ráncokat vésett a szeme köré, és a korábban mindig mosolyra kész szája most folyton feszült volt a csalódottságtól.

Tom nem okolta ezekért a külső változásokért. A saját magán megfigyelt változások éppilyen barátságtalanok voltak. A boldogtalanság és a reménytelenség letörölhetetlenül az arcukra íródott. Ami ennél is rosszabb, a változások nem csak fizikaiak voltak. Az egymás iránt érzett szerelmüket drasztikusan megváltoztatta az a vég nélküli tragédia, amivé a közös életük alakult. A szeretet, amit most Janice iránt érzett, inkább szánalomra épült, mint szenvedélyre.

Amikor összeházasodtak, mindketten érdeklődtek a dzsessz, a filmek és a toszkán konyha iránt. Azt tervezték, hogy egy nyarat majd Olaszországban töltenek, főzőtanfolyamokra járnak, és helyi borokat iszogatnak a napsütötte délutánokon.

És ez csak egyike volt azoknak az álmoknak, amik darabjaikra hullottak.

Tom minden nap feltette magának a kérdést, még meddig tudják folytatni jelen állapotukban. Valaminek történnie kell. Tom tisztában volt ezzel. Feltételezte, hogy Janice is. De egyikük sem akart az első lenni, aki meglengeti a megadás fehér zászlaját a magatehetetlen fiuknak tett fogadalmukkal kapcsolatban. Egyikük sem akarta elsőként kimondani, hogy nem bírja tovább, és javasolni, hogy mégis megtegyék, amire megesküdték, hogy sohasem fogják: adják be intézetbe.

A jó intézmények mind privátok voltak, így nagyon sokba kerültek. De a mérhetetlenül magas költség csak egy volt az akadályok közül. Tom nem tudta biztosan, mi lenne Janice reakciója, ha azt javasolná, hogy módosítsák az eredeti álláspontjukat Lanny gondozását illetően. Tartott tőle, hogy lebeszélne róla, ahogy attól is, hogy nem.

A nő megérezte a jelenlétét, és hátrapillantott a válla fölött.

– Sonka és sajt barna mustárral?

– Remek.

Janice fóliába csomagolta a szendvicset.

– Éjszakára is ott maradsz?

– Nem hagyhatlak magadra Lannyvel olyan sok időre.

– Elboldogulok.

Tom megrázta a fejét.

– Visszajövök. Fred Hawkins majd odaadja neked az ügyről készített feljegyzéseit.

– Mármint a tambouri rendőrség csodája?

A nő szarkazmusa mosolyt csalt az arcára. A felesége ismerte a Hawkins ikreket a középiskola utolsó évéből, amikor az apja úgy döntött, „vidékre” költöznek. Kivette Janice-t az egyházi iskolából, ahova New Orleansban járt, és átíratta a tambouri állami középiskolába. Bár a távolság nem volt olyan nagy, a két környezetet egy világ választotta el egymástól.

Janice kultúrsokkot kapott, és soha nem bocsátott meg teljesen a szüleinek, amiért elszakították a gyökereitől abban a mindennél fontosabb utolsó évben, s átvitték erre az „isten háta mögötti” helyre. Mindenkit tahónak tekintett Tambourban, kezdve Fred Hawkinson és az ikertestvérén, Doralon, akiket meg aztán különösen. Ámulattal töltötte

el, hogy az egyik a rend őre, a másik pedig városi tisztviselő lett. Az ikrek még tambouri mértékkel mérve is túlszárnyalták a várakozásait.

– Tambourban mindenki nyárson akarja látni Sam Marset gyilkosának fejét, és Fred nyakába lihegnek, hogy mutasson eredményt – mesélte neki Tom. – A halottkém a halál beálltát mind a hét áldozatnál éjfél körülre teszi, így Fred – a mikron levő órára pillantott – már tizenkét órája van benne a nyomozásban, és még nem talált semmilyen jelentősebb nyomot.

Janice elfintorodott.

– Azt mondták a helyszínről, hogy egy vérfürdő.

– A fotók, amiket az embereim küldtek, nem voltak túl szépek.

– Mit csinált a cég tulajdonosa a raktárban az éjszaka kellős közepén?

– Ezt Fred is furcsállta. Mrs. Marset nem tud segíteni, mert nem volt a városban. Fred úgy gondolja, hogy talán Coburn okozott valamilyen problémát, például harcba keveredett az egyik munkatársával, mindenesetre ahhoz elég súlyosat, hogy a műszakvezető felhívja Marsetet. Ellenőrizni fogják a hívásokat, de Marset jelenlétének okát ezen a szokatlan órán még nem állapították meg.

– Lee Coburn megrögzött bajkeverő?

– A munkavállalói lapja nem utalt erre. De senki sem állítja, hogy jól ismerné.

– Ennyit én is leszűrtem Fred sajtótájékoztatójából. Egy leírason és egy rendőrségi fantomrajzon kívül, úgy tűnik, nincs túl sok információ a birtokukban.

– Hamis adatokat írt, amikor a munkára jelentkezett.

– És nem ellenőrizték, amikor felvették a munkára?

– Ez olyan figyelmetlenség, amit biztos vagyok benne, hogy a HR-esek már bánnak.

– Vajon miért hazudott a jelentkezéskor? Hogy titokban tartsa a priuszát?

– Ez az általános vélemény alakult ki, de az ujjlenyomata alapján eddig nem találtak korábbi letartóztatást.

Janice a homlokát ráncolta.

– Valószínűleg ő is egyike azoknak az örülteknek, akik átcúsznak a társadalom résein, amíg valami ilyesmit el nem követnek. Akkor mindenkinek feltűnnek. Amit nem értek, hogy ezek a bolondok miért támadnak ártatlan emberekre. Ha a cégre neheztelt, miért nem tette tönkre az egyik kamiont? Miért ez az ámokfutás?

Amikor Tom Janice-t megismerte, akkor a nő egy érzékeny, együtt érző, részvételi lény volt, aki gyakran kiállt az elesettekért. Az évek során a toleranciaszintje jelentősen csökkent.

– Úgy tűnik, Coburn nem kelti egy örült benyomását – mondta.

– Az örültek ritkán látszanak annak.

Tom egy biccentéssel elismerte ennek igazságát.

– Coburnt nemrég bízták meg a teherjegyzeccsel. Lehet, hogy az új felelősség súlya alatt roppant össze.

– Ez elképzelhető. – A nő arckifejezése azt sugallta, hogy van némi tudása, milyen összeroppanni valaminek a súlya alatt.

Tom kivett egy dobozot italt a hűtőből.

– Jobb, ha elindulok. Fred vár. Ha szükséged van rám, hívj! Mindig nálam van a mobilom.

– Velünk minden rendben lesz.

– Átfordítottam Lannyt, amikor tisztába tettem, úgyhogy most egy darabig neked nem kell.

– Ne aggódj miattunk, Tom. Menj, végezd a munkád! Kézben tartom a dolgokat, amíg hazaérsz, akármikor is legyen.

A férfi habozott, azt kívánta, bárcsak eszébe jutna valami olyan, amitől a feleségének jobb napja lenne, azt kívánta, bárcsak *lenne* valami. De tudta, hogy nincs, így kicammogott a túl nagyra nőtt gyepvel övezett házból, s az életük terhe hatalmas súllyal nehezedett a vállára, mert nem tudta, hogyan tehetné azt jobbá.

Azzal kapcsolatban sem voltak hiú reményei, hogy javítani tud a tambouri helyzeten.

7. FEJEZET

Honor elővette a lezárt dobozt az ágya alól. Coburn visszarakta a matracot, aztán egész egyszerűen a hófehér takaróra borította a doboz tartalmát, és elkezdte végigtapogatni Eddie személyes holmiját.

Először Eddie bizonyítványaira figyelt fel a középiskolából, a louisianai egyetemről és a rendőr-akadémiáról. Az elsőt kivette a tokjából, és átkutatta magát a tokot.

De amikor letépte a selyembélést, Honor tiltakozni kezdett:

– Erre semmi szükség!

– Én pedig azt gondolom, hogy igenis van.

– Emilynek raktam félre ezeket a dokumentumokat.

– A dokumentumokhoz hozzá sem érek.

– Semmi sincs a bélésbe rejtve.

– Ebbe nincs. – Félredobta az elsőt, és egy másikért nyúlt, majd ugyanazt a vandál tettet elvégezte azon is. Amikor minddel végzett, Eddie karóráját vette szemügyre.

– Meglehetősen cicomás óra.

– Én ajándékoztam neki karácsonyra.

– Hol vette?

– Ez min változtat?

– Egy helyi boltban?

– Az interneten rendeltem. Egy luxusóra utánczata.

– Mennyibe került?

– Háromszáz dollár körül.

– Nem ezrekbe?

– Megmutassam a számlát?

– Nem kell, de ellentmondásba keveredett saját magával. Az előbb azt mondta, hogy nem használta a számítógépet személyes célokra.

A nő fáradtan sóhajtott.

– Rendeltem dolgokat.

– Eddie is?

– Nem tudok róla.

A férfi a szemébe bámult, majd hagyta a témát, és folytatta Eddie

halotti bizonyítványával.

– Nyaktörés?

– Azonnal meghalt. Legalábbis nekem ezt mondták.

Remélte, hogy azonnal meghalt, és nem szenvedett. A halottkém azt mondta neki és Stannek, hogy még ha túlélte volna is a nyaktörést, akkor is belehalt volna a sokféle belső sérülésbe, mielőtt beérnek vele a kórházba.

Miután a halotti bizonyítványt gondosan áttanulmányozta, Coburn végiglapozta a temetés vendégekönyvét.

– Akármit is keres, az nem lesz ebben benne. – Majd megszakadt a szíve, hogy azokat a dolgokat, amelyek csak neki értékesek, egy olyan embernél látja, akinek vér tapad a kezéhez a szó szoros és átvitt értelmében egyaránt. Különösen felbőszítette, amikor a férfi felvette Eddie jegygyűrűjét, ami attól a naptól Eddie ujján volt, hogy az oltár előtt állva kölcsönösen hűséget esküdtek egymásnak, egészen addig, amíg a hullaházba nem ment a holttestet azonosítani.

Coburn közelről vizsgálva a gyűrűt, elolvasta a vésést annak belsejében.

– Á! Ez mi?

– Az esküvőnk dátuma és a kezdőbetűink.

A férfi újra elolvasta a bevésett írást, aztán elgondolkodva dobálgatta a tenyerében a gyűrűt. Végül felnézett a nőre, és egy pillanat múlva kinyújtotta a kezét. A nő is odanyújtotta az övét, és a férfi a tenyerébe ejtette a gyűrűt, Honor ujjai pedig összezáródtak körülötte.

– Köszönöm.

– Már nincs szükségem rá. Megjegyeztem, ami bele van vésve.

Eddie pénztárcáját többször is végignézte, aztán a bőrt akkurátusan kifordította. Semmi nem került elő bankkártyákon, Eddie jogosítványán – aminek a laminált széleit gondosan megvizsgálta, hogy meggyőződjön róla, minden oldalon le van-e zárva – és a társadalombiztosítási kártyáján kívül. Továbbá voltak képek róla és Emilyről, amelyeknek a széleit körbevágta, hogy beférjenek az átlátszó műanyag zsebbe.

A férfi felvett egy üres kulcstartót, és meglóbálta az arca előtt.

– Egy kulcstartó kulcsok nélkül?

– Levettem róla a ház kulcsát, és elrejtettem kint arra az esetre, ha valaha kizárnám magunkat. A járőrökcsi és az öltöző kulcsai visszakerültek a rendőrségre.

– Van széffiókja?

– Nincs.

– Megmondaná, ha lenne?

– Ha ez garantálná Emily biztonságát, én magam vinném el a bankba. De nem tartok semmit a bankban.

A férfi tovább vizsgálta és faggatta őt minden egyes tárgyról, ami a sáros ruhájával bepiszkolt takarón hevert. De az egész haszontalannak bizonyult, ahogy Honor előre tudta.

– Csak az idejét pazarolja, Mr. Coburn. Akármit is keres, az nem itt van.

– De itt van. Csak még nem találtam meg. És elhagyhatja a misztert. Egyszerűen a Coburn is elég lesz.

A férfi leszállt az ágyról, a csípőjére tette a kezét, és tett egy kis kört, ahogy körbenézett a szobában. A nő remélte, hogy hamar megtalálja, amit keres, akármi is legyen az, aztán elmegy, anélkül hogy Emilyt vagy őt bántaná. De a keresés eredménytelensége kezdte frusztrálni a férfit, és ez nem jósolt semmi jót. Attól tartott, hogy Emilyvel ők válnak bűnbakká a férfi növekvő frusztrációja miatt.

– Bankbizonylatok, adópapírok. Ezek hol vannak?

Nem mert nem együttműködni, így a feje fölé mutatott.

– Dobozokban a padláson.

– Hol van a feljárat?

– Az előszobában.

A férfi maga után vonszolta, ahogy elhagyta a hálószobát. Magasan felnyúlva a keskeny kötélért a feje fölé, kinyitotta a csapóajtót, aztán lehúzta az összecsucskható létrát, és a nőre mutatott.

– Menjen föl!

– Én?

– Nem fogom magát egyedül hagyni itt lent a lányával.

– Nem fogok elszökni.

– Ez így van. Gondoskodom róla, hogy ne tegye.

Értelmetlen lett volna a logikája ellen tiltakozni, így elindult fölfelé a létrán, nagyon is tudatában fedetlen lábainak és a látványnak, amit a férfi a hátsó feléről kap. Olyan gyorsan mászott, ahogy csak tudott, és kifejezetten boldogan lépett a padlásra, pedig korábban olyan hely volt, amit inkább elkerült. A padlásokról mindig pókhálók és rágcsálók jutottak eszébe. Ráadásul szomorú helyek voltak, sötét lerakatok, ahová az emberek életük elhajított darabjait tették porladni.

Meghúzta a zsinórt a mennyezeti csupasz villanykörtén. Jól emlékezett, a tárolódobozok a jobb oldalon sorakoztak. Megfogta az elsőt az oldalán található lyukak segítségével. Coburn a keskeny nyílásnál várakozott, hogy elvegye tőle, és levigye. Ezt a műveletet mindaddig ismételték, amíg mindent le nem hordtak a padlásról.

– Ennek semmi értelme – mondta Honor, ahogy leporolta a kezét, és a zsinór után nyúlt, hogy lekapcsolja a villanyt.

– Várjon egy pillanatot! És azokkal mi van? – A férfi felkukucskált a nyíláson és körbenézett, nyomban kiszúrva a dobozokat, amelyekről a nő remélte, hogy elkerülik a figyelmét. Átlagos csomagolódobozok voltak leragasztva. – Azokban mi van?

– Karácsonyi dekoráció.

– Ho-ho-hó!

– Semmi olyan sincs bennük, amit maga látni akart.

– Adogassa le őket.

Honor nem engedelmeskedett azonnal. Ahogy lenézett a férfitra, azon tűnődött, vajon a lábával elég erősen az arcába tudna-e rúgni, hogy betörjön az orra. Elképzelhető. De ha mégsem sikerülne, lehet, hogy bezárná őt ide, a padlásra, és akkor egyedül maradna Emilyvel. Akármilyen dühítő is volt a gyávaságot választani, Emily biztonsága megkövetelte.

Egyesével leadogatta a maradék három dobozt is a férfinak.

Mire lemászott a létrán és visszazárta a mennyezettel egy vonalban levő csapóajtót, a férfi már épp az egyik dobozról tépte le a ragasztószalagot. Amikor kinyitotta a dobozt, nem csillogó díszek, hanem egy férfipóló bukkant elő.

Coburn felnézett rá, szemében a nyilvánvaló kérdés.

A nő makacsul hallgatott.

Végül a férfi megszólalt.

– Mióta halott?

A célzás bántotta, mert ő maga is már számtalanszor feltette magának a kérdést, hogy még meddig akar tökéletes állapotban levő ruhákat tárolni a padláson, miközben nélkülöző emberek hasznát tudnák venni.

– A legtöbb ruháját elajándékoztam – mondta védekezően. – Stan megkérdezte, hogy Eddie rendőregyenruháját megtarthatja-e, és én megengedtem neki. Bizonyos dolgokat egyszerűen nem tudtam...

Befejezetlenül hagyta a mondatot, nem volt hajlandó egy bűnözőnek magyarázni, hogy Eddie némelyik ruhája kimondottan boldog emlékeket idéz. Azok elajándékozása egyenlő lenne maguknak az emlékeknek az elengedésével. Ami azt illeti, így is feltartóztathatatlanul halványodtak anélkül, hogy tett volna érte.

Az idő nem áll meg, és az emlékek, akármilyen kedvesek is, az idő múlásával megkopnak. Most már egy egész napot, vagy akár többet is el tudott tölteni úgy, hogy valamilyen konkrét emlék kapcsán ne gondoljon Eddie-re.

A halála feneketlennek tűnő űrt hagyott az életében. Ezt az űrt fokozatosan betöltötték a gyermeknevelés körüli foglalatosságok, az étellel együtt járó sürgés-forgás, mígnem idővel megtanulta élvezni is az életet nélküle.

De az élet élvezete kízó büntudatot ébresztett benne. Nem tudott megszabadulni attól az érzéstől, hogy még a boldogság legkisebb morzsája is hatalmas árulás. Hogy mer ő bármit is élvezni, amikor Eddie halott, és a földben fekszik?

Így félrerakta a férje ruháinak egy részét, amelyek különleges emlékeket őriztek számára, és ezzel tartotta távol a büntudatát.

De ennek a logikának egyik elemét sem fogja a férfival megvitatni.

Emily felbukkanásával megúsza, hogy bármit is mondania kelljen.

– Dórának vége van, Barneynek is, és éhes vagyok. Ebédelhetünk?

A gyerek kérdése emlékeztette Coburnt, hogy huszonnégy órája nem evett semmit a két ünnepi muffinon kívül. A padlásról lehozott dobozok átkutatása időbe telik. Eszik, mielőtt hozzáfogna. Az özvegyet a konyha felé intette.

Miután a muffinokat és a cukormázos edényt elrakta az asztalról, Honor készített a gyerekek egy mogyoróvajás dzsemes szendvicset. A férfi is kért egyet, és nézte, ahogy a nő elkészíti, attól tartva, hogy esetleg belecsempész valamit: altatóport, patkánymérget, egyebet. Nem volt túl sok bizalma.

– Most viszont meg kell mosnod a kezed – csivitelte a kislány a férfinak. Egy fellépőt rakott a konyhai mosogató elé, rajta a saját nevével. Felmászott rá. Még lábujjhegyen állva is alig érte el a csapot, de valahogy sikerült kinyitnia. – Használhatod az elmos szappanomat.

Felkapott egy műanyag flakont, amelynek a címkéjéről egy kidülledő szemű piros figura vigyorgott. Kifecskenedett némi folyékony szappant a tenyerébe, majd átadta a flakont neki.

Honorra pillantott, és látta, hogy a nő aggódva figyeli őket. Arra jutott, hogy amíg az asszony ideges, ha ő a gyerek közelében van, addig legalább nem próbálkozik semmi hülyeséggel.

Megmosták a kezüket, aztán a csap alá tartották, hogy leöblítsék. A kislány hátrahajtotta a fejét, és felnézett rá.

– Neked is van Elmód?

A férfi lerázta a vizet a kezéről, és elvette a törülközőt, amit Emily nyújtott neki.

– Nem, nekem nincs... Elmóm.

– Akkor kivel alszol?

A tekintete önkéntelenül Honorra vándorolt, és szinte hallható volt, ahogy leesett neki a dolog, mint amikor két mágnes összekattan.

– Senkivel.

– Nem baráttal alszol?

– Mostanában nem.

– Hogyhogy?

– Hát csak úgy.

– Hol van az ágyad? Anyukád olvas neked mesét, mielőtt lefekszel?

A férfi nagy nehezen elszakította a figyelmét Honorról, és visszanezézett a gyerekekre.

– Mesét? Nem, az anyukám... elment.

– Ahogy az én apukám. Ő a mennyországban lakik. – Felcsillant a szeme. – Lehet, hogy ismeri az anyukádat a mennyországban!

Coburn horkantva felnevetett.

– Kétlem.

– Félsz a sötétben?

– Emily – szakította félbe Honor –, ne tegyél fel annyi kérdést! Udvariatlanság. Gyere, ülj le, és ebédelj meg.

Körbeülték az asztalt. Úgy tűnt, hogy az özvegy ki fog ugrani a bőréből, ha ő akár csak annyit is mond, hogy *bú*. Az asszony nem evett. Igazság szerint ő legalább olyan zavarban érezte magát ettől az otthonos jelenettől, mint a nő. Utoljára akkor beszélt gyerekekkel, amikor még ő maga is gyerek volt. Furcsa érzésnek találta a társalgást egy ilyen kis emberkével.

Mohón befalta a szendvicset, és elvett egy almát az asztalon álló gyümölcsös kosárból. A gyerek pizmogott az enivalója fölött.

– Emily, az előbb azt mondtad, éhes vagy! – dorgálta az anyja. – Edd meg az ebéded!

De a gyerekeknek a férfi elvonta a figyelmét. Le sem vette róla a szemét. Megfigyelt mindent, amit az csinált. Amikor Coburn beleharapott a roppanós almába, megszólalt:

– Én nem szeretem a héját.

A férfi vállat vont, és teli szájjal felelte:

– Engem nem zavar.

– A zöld almát sem szeretem. Csak a pirosat.

– A zöld is jó.

– És képzeld!

– Igen?

– A nagypapám meg tudja hámozni az almát a tetejétől az aljáig megszakítás nélkül. Azt szokta mondani, hogy szeret olyan hosszú,

kunkorodó almahéjat készíteni, mint a hajam. És még képzeld el...

– Igen?

– A mami nem tudja ezt megcsinálni, mert ő lány, és nagypapa azt mondja, hogy ezt a fiúk csinálják a legjobban. És a maminak különleges varázskése sincs, mint nagypának.

– Nem mondd! – Honorra pillantott az asztal túloldalán, aki beszipantott ajkakkal ült. – Milyen különleges varázskése van a nagypádnak?

– Nagy. Egy övben hordja a bokája körül, de én sohasem érinthetem meg, mer' éles, és megsérülhetnek.

– Aha.

Honor széknycorgás közepette talpra ugrott.

– Eljött az alvás ideje, Em.

A kislány lázadón ráncolta össze a homlokát.

– Nem vagyok álmos.

– Pedig itt a pihenés ideje. Gyerünk!

Honor hangja nem türt ellentmondást. A gyerek még mindig lázadó arkifejezéssel mászott le a székről, és ment ki a konyhából. Coburn a maradék almát a tányérján hagyta, és követte őket.

A fodros rózsaszín hálószobában a kislány felmászott az ágyra, és kinyújtotta a lábát az ágy szélén. Az anyja levette a szandálját, és letette a padlóra, azután megszólalt:

– Feküdj le! Alvásidő.

A kislány a fejét a párnára hajtotta, és egy pamuttakaróért nyúlt, ami olyan kopott és rojtos volt, hogy kirítt a szobából. Az álla alá gyömöszölte.

– Odaadnád légy szíves Elmót? – kérdezte Coburntól.

A férfi követte a lány tekintetét, és meglátta a piros plüssfigurát a földön heverni, nem messze a sáros csizmája mellett. Felismerte a vigyorgó arcot a kézmosó szappan flakonjáról. Lehajolt, és fölvette. Nagy megrökönyödésére az a valami énekelni kezdett. Gyorsan odaadta a gyerekeknek.

– Köszönöm. – A mellkasához szorította, és boldogan sóhajtott. Coburnben felmerült, hogy nem emlékszik az életében olyan pillanatra,

amikor ilyen elégedettséget érzett. Eltűnődött, vajon milyen érzés lehet úgy álomra hajtani a fejed, hogy nem kell azon aggódni, vajon felébredsz-e.

Honor lehajolt, és megpusztilta a gyerek homlokát. A kislány szeme máris becsukódott. A férfinak feltűnt, hogy a szemhéja majdnem átlátszó. Apró kis lila vénák cikcakkoztak benne. Még soha nem figyelt fel senki szemhéjára korábban, kivéve másodpercekkel az előtt, hogy az illető fegyvert fogott rá. Aztán az a személy általában azzal az árulkodó pillantással az arcán halál fia lett.

Amikor kimentek a szobából, a játék még mindig azt a butuska kis dalt énekelte a barátokról. Honor becsukta maguk mögött az ajtót. A férfi a fal mentén sorakozó dobozokra pillantott, aztán előhúzta a nő mobilját a farmerja zsebéből, és átnyújtotta a nőnek. Honor kíváncsian nézett rá.

– Hívja fel az apósát! Tudja, azt, aki tesz érte, hogy fitt maradjon. Azt, akinek a nagy varázskés van a bokájánál. Mondja meg neki, hogy a buli le van fűjva.

8. FEJEZET

A Royale Fuvarozó Vállalat raktára köré rendőrségi kordont vontak. A kordonon túl hemzsegték a szolgálati járművek, valamint azokéi, akik csak báméskodni jöttek. Az emberek csoportokban álltak, és a tömeggyilkossággal, illetve az elkövetőjével kapcsolatos legutóbbi híreket osztották meg egymással. *Feltételezett elkövető*, emlékeztette magát Stan Gillette, miközben leparkolta az autóját, és kiszállt.

Mielőtt elindult otthonról, kritikus szemmel méricskélte a tükörképét az egész alakos fürdőszobátükörben. Megveregette lapos hasát, végighúzta a kezét a rövidre nyírt haján, megigazította a merev gallérját, ellenőrizte a nadrágja élet, a cipője fényesítését, és megállapította, hogy a katonai karrierje során elsajátított fegyelem jó szolgálatot tett neki a civil életben. Ő sohasem bánta az amerikai tengerészgyalogság majdnem lehetetlen követelményeit. Az igazat megvallva, azt kívánta,

bárcsak még szigorúbbak lettek volna. Ha könnyű lenne tengerészgyalogosnak lenni, akkor mindenki annak akarna menni, nem igaz? Ő annak született.

Miközben haladt előre a tömegben, tisztában volt vele, milyen tiszteletet parancsoló benyomást kelt. Az emberek félreálltak, hogy elengedjék. A parancsoló fellépés számára természetes volt. Ezért is döntött úgy, hogy meglátogatja az előző éjszakai bűntény helyszínét, és ez volt az oka annak is, hogy senki sem állította meg, ahogy a kordon felé tartott.

A kordonon belül jó pár méterre Fred Hawkins épp beszélgetésbe merült egy maroknyi emberrel, köztük Dorallal. Stan elkapta Doral pillantását, aki odaballagott hozzá, hálásan, hogy eljöhét a csoportosulástól.

– Pokoli felfordulás van itt, Doral! – szólalt meg Stan.

– Egy kib...ott káosz. – Doral kivett egy cigarettát a pólója zsebében levő dobozból, és odatartotta az öngyújtót. Amikor észrevette, hogy Stan rosszállóan ráncolja a homlokát, szabadkozni kezdett. – A fenébe, tudom, de ez a helyzet... Pedig előtte már két hete nem gyújtottam rá!

– Én ma vagyok hatvanöt, és napkelte előtt már tíz kilométert futottam – dicsekedett Stan.

– Nagy ügy. Minden nap futsz tíz kilométert napkelte előtt.

– Kivéve, ha hurrikán tombol.

Doral a szemét forgatta.

– Olyankor csak öt kilométert futsz. Régi vicc volt ez köztük.

Doral elfordította a fejét, hogy ne Stanre fújja a füstöt, és a szeme sarkából nézett rá.

– Gondoltam, hogy semmi sem tarthat téged távol sokáig.

– Nos, nagyra értékelem, hogy válaszolsz a hívásaimra, és ellátsz a legfrissebb információkkal, de semmi sem pótolhatja, ha az ember benne van a sűrűjében. – Fredet nézte, aki hevesen gesztikulált, ahogy az embereinek magyarázott.

Stan tekintetének irányát követve Doral a magas, sovány férfi felé biccentett, aki teljes mértékben Fredre figyelt.

– Tom VanAllen most ért ide. Fred épp elmondja neki a részleteket.

– Mit gondolsz róla?

– A legjobb fajta FBI-os. Nem túl ragyogó elme. Nem túl ambiciózus.

Stan kuncogott.

– Szóval, ha ez a nyomozás tévútra siklik...

– Ő teszi zsebre a kritikát. A nagyját legalábbis. Ha az FBI nem tud a végére járni, akkor a helyi rendőrségtől hogy a francba várhatnák?

– Jó szolgálatot tesz.

– Ez a cél. Leveszi Fredről a nyomást, és átrakja az FBI-osokra. Persze szemmel tartunk mindent, amit csinálnak.

– Avass be a színfalak mögötti részletekbe.

Doral percekig beszélt, de nem mondott túl sok olyat, amit Stan ne tudott vagy gyanított volna már. Amikor Doral befejezte, megkérdezte:

– Szemtanú nincs?

– Nincs.

– Akkor minek alapján gyanúsítják ezt a Coburnt?

– Tegnap éjjel csak hét alkalmazott jelentkezett be. Ha hozzáadod Samet, akkor nyolc ember volt itt éjfélkor, amikor a lövöldözés kezdődött. Coburn az egyetlen, aki hiányzik. Ez mindenképp legalábbis érdeklődésre tart számot.

– Milyen indítéka lehetett?

– Összeszólalkozott a főnökkel.

– Tény vagy feltételezés?

Doral vállat vont.

– Tény. Amíg valaki mást nem állít.

– Mit lehet tudni az emberről?

– Hát azt tudjuk, hogy még nem kapták el – felelte Doral ingerülten.

– Emberek kutyákkal járták körbe az egész területet, ahol úgy vélték, hogy az erdőbe menekült, de semmi eredmény. Egy hölgy, aki arrafelé lakik, azt mondja, hogy a csónakja eltűnt, de inkább arra gyanakszik, hogy a szomszéd gyerekei vitték el, és nem hozták vissza. Rendőrök vizsgálják ezt a nyomot. Meglátjuk.

– Te miért nem vagy ott keresni? Ha valaki képes megtalálni...

– Fred ki akarta oda kíséni VanAllent, biztos akart lenni abban,

hogy szerepelni fog a tévében, s ezzel megerősítse: az FBI is rajta van az ügyön. Mint a város menedzsere, személyesen üdvözöltem VanAllent a küzdelemben.

Stan mindezt megemésztette, aztán azt kérdezte:

– És mi van a gyilkos fegyverrel?

– A halottkém azt mondja, hogy egy nagy kaliberű kézfegyver végzett Sammel. A többieket géppuskával ölték meg.

– És?

Doral a mentorához fordult.

– Egyetlen fegyvert sem találtak a helyszínen.

– Ami arra enged következtetni, hogy Coburn erősen fel van fegyverezve.

– És nincs semmi vesztenivalója, ami veszélyessé teszi. Ő az első számú közellenség. – Doral észrevette, hogy a testvére nekik integet. – Ez a jel, amikor a megmentésére kell sietnem. – Eldobta a cigarettáját, és eltaposta.

Stan megszólalt:

– Mondd meg Frednek, hogy ma este később csatlakozom majd az önkéntesekhez.

– Miért nem most?

– Honor születésnap vacsorát főz nekem.

– Ott kint, nála? Jó messze van. Mikor fogod meggyőzni, hogy költözzön be a városba?

– Már haladok – hazudta Stan, tudván, hogy Doral a menyével folytatott vitája miatt cukkolja.

Stan azt akarta, hogy a nő költözzön be a városba. Honor tiltakozott. A férfi megértette, hogy abban a házban akar maradni, ahova Eddie-vel újdonsült házasokként költöztek. Sokat tettek bele mind a ketten, hogy otthonná varázsolják, majdnem minden hétvégén keményen dolgoztak, amíg olyan nem lett, amilyennek ők szerették volna. Természetes, hogy erős kötődést érez a hely iránt.

A férfi számára viszont könnyebb lenne szemmel tartani őt és Emilyt, ha közelebb lalnának hozzá, így a tervét nem állt szándékában feladni, amíg Honort meg nem győzte az igazáról.

– Majd csatlakozom hozzátok a születésnap partit után – mondta Doralnak. – Úgysem fog sokáig tartani.

– Remélhetőleg addigra elkapjuk Coburnt. Ha nem, akkor kérdezz körbe, ha nem látsz engem vagy Fredet azonnal. Szükségünk lesz rád.

– Feladja a leckét?

– Frednek és nekem nem.

Coburn azt hitte, Honor Gillette kapva kap majd az alkalmon, hogy az apósával beszélhet, de a nő ellenkezett.

– Csak fél hatra van megbeszélve. Addigra maga már nem lesz itt.

Ő maga is azt remélte. De nem akarta, hogy az öreg korábban megjelenjen. A nő kezében levő telefon felé intett.

– Találjon ki valamit. Győzze meg, hogy ne jöjjön. Honor megnyomta a gyors hívó gombot.

– Ne próbálkozzon semmi turpissággal – figyelmeztette Coburn. – Hangosítsa ki.

A nő úgy tett, ahogy kérte, így Coburn hallhatta a férfi hangjának csípősséget, amikor felvette a telefont.

– Honor? Próbálsz korábban hívni.

– Ne haragudj, nem tudtam felvenni a telefont.

A férfi azonnal megkérdezte:

– Valami baj van?

– Attól félek, hogy el kell halasztanunk az ünneplést. Emmel mindkettőnket ledöntött a lábunkról egy vírus. A gyomrunkra ment. Hallottam korábban, hogy többen elkapták. Két gyerek a nyári bibliaiskolában...

– Azonnal indulok.

Coburn erőteljesen megrázta a fejét.

– Ne, Stan! – mondta gyorsan. – Csak téged is kitennék neki, és semmi értelme, hogy te is elkapd.

– Én sohasem kapom el ezeket.

– De rettentően érezném magam, ha mégis elkapnád. Ráadásul jól vagyunk.

– Hozhatnék neked Gatorade-et, sós kekszet.

– Van itthon minden. És a nehezen már túl vagyunk. Em már nem hányt ki a Sprite-ot. Most alszik. Kicsit nyúzottak vagyunk, de biztos vagyok benne, hogy ez az a fajta kórság, amin huszonnégy óra alatt túl van az ember. A szülinapi ünneplést megtartjuk holnap.

– Nem szívesen halasztom el, Emily miatt. Imádni fogja az ajándékát.

A nő enyhén elmosolyodott.

– *Neked* van születésnapod.

– Ami felhatalmaz arra, hogy elkényeztessem az unokám, ha úgy tartja kedvem.

A háttérzaj, ami az egész beszélgetés alatt elég hangos volt, hatalmas zivajjá fokozódott.

– Mi ez a nagy zaj? Hol vagy? – kérdezte Honor.

– Épp most jöttem ki a Royale raktárából. Ha beteg voltál, akkor lehet, hogy nem is hallottál róla, mi történt itt tegnap éjjel. – A férfi pár szóban összefoglalta. – Fred vezeti a csapatot. Doral beavatott a részletekbe.

A nő, a szemét le nem véve Coburnról, azt mondta:

– Veszélyesnek hangzik ez a férfi.

– Valószínűleg nagyon be lehet gyulladva. Ünnepnap ide vagy oda, öt község minden jelvényese őt keresi. Elég hamar fel fogják hajtani ezt a gyilkost, és amikor megtalálják, szerencséje lesz, ha nem húzzák fel az első fára. Mindenki ideges, és bosszút akar állni Sam Marsetért.

– Van valamilyen friss nyom?

– Egy nő csónakja eltűnt az éjszaka folyamán. Most ezt ellenőrzik. És az FBI is megjelent.

Honor egy számos módon értelmezhető, odaillő mormogást hallatott. Stan Gillette minden bizonnyal úgy értelmezte, hogy fáradt.

– Pihenj, amíg tudsz! Később felhívlak, hogy halljam, hogy vagytok, de addig is, ha bármire szükséged van...

– Hívlak, megígérem!

Elbúcsúztak, és Stan Gillette letette a telefont. Coburn kinyújtotta a kezét, és Honor vonakodva a markába ejtette a mobilját. Közben a férfi elővette a saját mobilját, és a korábban hívott számot tárcsázta. Ugyanaz

a hangüzenet fogadta.

– Milyen ünnep van ma?

– Tegnap volt negyedike. Mivel vasárnapra esett...

– Ma van a nemzeti ünnep. A francba! Erre nem gondoltam. – Mindkét telefont zsebre tette, aztán csak állt ott az átkutatni kívánt dobozokat méregetve. – Mennyi ideig alszik a gyerek?

– Egy órát. Néha kicsit többet.

– Oké, gyerünk a hálósobába!

A férfi a könyökénél fogva taszított rajta egy kicsit, de a nő megmakacsolta magát.

– Miért? Azt hittem, át akarja nézni a dokumentumokat.

– Át is fogom. Majd utána. A nő arcára kiült a félelem. – Utána?

– Utána.

9. FEJEZET

A férfi a hálósoba felé lökdöste. Honor szíve kalapált, és amikor belépett a szobába, kétségbeesetten nézett körbe egy lehetséges fegyver után.

– Üljön az ágyra!

Nincs semmi elérhető távolságban, amit felhasználhatna, mielőtt a férfi lelövi, de a legkevesebb, amit tehet, hogy ellenáll. Szembefordult a férfival, és kihívó hangon kérdezte:

– Miért?

A férfi elővette a pisztolyt a farmere derekából. Nem fogta rá, de már az is elég fenyegető volt, ahogy lefelé tartotta, és a pisztoly csövével a combján dobolt.

– Üljön le az ágy végébe!

Honor szót fogadott, de tartással.

A férfi kihátrált az ajtón a folyosóra. A szemét le nem véve a nőről, lábával a kinyitott, ruhákkal teli dobozt a folyosóról a hálóba tolt a parkettán, amíg Honor számára elérhető nem lett.

– Válasszon ki pár ruhát, amit viselhetek. Nekem mindegy, mi az, de

talán magának nem. Nem akarnék bemocskolni valami szent ruhadarabot.

Honornak eltartott egy darabig, amíg megértette, hogy a férfi nem akarja megerőszakolni, és mindössze egy váltás ruhát akar tőle. De nem akármilyen ruhát. Olyat, amit valaha Eddie viselt.

Már épp a nyelve hegyén volt, hogy tőle ugyan rohadjon meg a vérfoltos ruhájában, őt nem érdekli. De azzal csak annyit érne el, hogy a férfi maga venné ki a ruhát a dobozból, úgyszólván mi értelme lenne?

Letérdelt a doboz mellé, és átnézte a ruhákat, majd egy kopott farmert és a louisianai egyetem focicsapatának pólóját választotta. Felemelte, hogy a férfi szemügyre vehesse.

– Alsónadrág? Zokni?

– Azokból egyet sem tartottam meg.

– Rendben. Hozza a ruhákat a fürdőszobába!

– A fürdőszobába? Minek?

– Zuhany. Rosszul vagyok a saját szagomtól.

Honor a két helyiséget összekötő ajtón keresztül a fürdőszobába nézett, majd vissza a férfit.

– Hagyja nyitva az ajtót. Úgy is lát itt engem.

– Nem kívánságműsor. – A pisztoly csövével a fürdőszoba felé intett.

Lassan felállt, és elindult a fürdő felé. A férfi intett neki, hogy üljön le a vécé lehajtott fedelére. Leült, és rémülettel figyelte, ahogy a férfi becsukja az ajtót, és elhúzza a zárat. A férfi kinyitotta a zuhanykabin ajtaját, és megnyitotta a vizet. A pisztolyt a nő számára elérhetetlen távolságra eső díszes polcra rakta, aztán egyenként lehúzta a cowboycsizmáját. Majd a zokni következett. Egy mozdulattal lekapta a pólóját, és a földre dobta.

A nő a földön a fugát nézte a járólapok találkozásánál, de a férfi bekerült a periferikus látómezejébe, így látta a szikár felsőtestét, a mellkasán gyenge szőrzettel. A bal felkarján szögesdrót tetoválás futott körbe.

Remélte, hogy a férfi a farmerja zsebében felejtette a mobilokat, de látta, amint előveszi és a pisztoly mellé teszi őket a polcra. Aztán egy köteg pénzt húzott elő, és egy körülbelül játékkártya méretű téglalappá

hajtogatott papírt. Ezek is a polcra kerültek.

Aztán kezével a nadrágja zárjához nyúlt, és gyakorlott kézzel bújtatta át a fémszegecseket a már jól bejáratos lyukakon. A legcsekélyebb zavar vagy lelkiismeret-furdalás nélkül tolt a farmert a lábán, kilépett belőle, majd félrerúgta. Végül a bokszeralsó következett.

Honornak olyan hangosan kalapált a szíve, hogy a pulzusa a fülében dübörgött. Már elfelejtette, vagy pontosabban nem engedte meg magának, hogy emlékezzen a meztelen férfi sajátos illatára, a férfitest alakjára, érdekes szövetére.

Talán mert félt Coburntól, mivel fizikai fenyegetést jelentett számára, pontosan érzékelte a férfi meztelenségét, ahogy ott állt mindössze centiméterekre tőle nagyon is, valós, domináns, primitív férfiasságot sugározva magából.

A keze ökölbe szorult Eddie ölében fekvő ruhái alatt. Az elhatározása ellenére, hogy nem hagyja magát megfélemlíteni, nyitva tartotta a szemét. De most úgy tűnt, önszántából szorosan becsukódik.

Egy örökkévalóságnak tűnő idő után érezte, hogy a férfi eltávolodik tőle, és belép a zuhanykabinba. Az ajtót nem csukta be. Amikor megérezte magán a forró víz sugarát, élvezettel sóhajtott fel.

Ez volt az a pillanat, amire várt. Talpra ugrott, a ruhákat a földre dobta, és kinyújtott kézzel vetődött a polc felé.

De a polc üresen állt.

– Gondoltam, hogy megpróbálja.

Honor mérgesen pördült a kabin felé. A férfi hanyagul forgatta a szappant a kezei között, miközben folyatta magára a vizet. Önelégült mosollyal biccentett a zuhany fölötti keskeny ablak felé. A csempe szélén – biztonságban és szárazon – ott voltak a mobilok, a pisztoly, a pénz és az összehajtogatott papír.

Honor a kétségbeesés fojtott kiáltásával az ajtó felé vetette magát, és elfordította a kulcsot. Még az ajtót is sikerült feltépnie, mielőtt egy szappanos kéz hirtelen átnyúlt a válla fölött, és becsapta az ajtót, majd határozottan ott is maradt. A férfi a másik kezét a nő csípőjéhez helyezte, az élet a csontnak támasztva, míg a tenyere és az ujjai szorosan a nő hasának ívébe illeszkedtek.

A keze vizes lenyomata olyan jól kivehető és megbélyegző volt, mint egy márkajelzés, ahogy mögé nyomult, őt az ajtóhoz szorítva. Honor a szeme sarkából közvetlen közelről látta a szögesdrót tetoválást, ami épp olyan mozdíthatatlannak tűnt, mint az izom, amit körbevett.

A félelemtől megmerevedett. A férfi sem mozdult, csak a mellkasa emelkedett és süllyedt gyors ütemben a nő hátának nyomódva. Honor ruhája szivacsként szívta be a vizet a férfi nedves testéről. A csepegő víz lecsurgott a nő meztelen lábának hátulján. A férfi még mindig az ajtónak szegezett kezén kipukkantak a szappanbuborékok. A nő a nyakában érezte Coburn gyors és forró lélegzését. A férfi lehajtotta a fejét a nő válla felé, miközben a csípőjét feljebb billentette. Ez a két testrészt tökéletesen összehangolt és összefüggő, mindössze hajszálnyi mozdulata elég volt, hogy Honornak elálljon a lélegzete.

– Jézusom! – szakadt föl a nyögés a férfi mellkasából alig hallhatóan, mindenféle vallásos indíttatástól mentesen.

Honor nem mert megmoccanni, de még levegőt venni sem, attól félve, mit provokálna ki akár a legkisebb mozdulat is.

Eltelt fél perc. A férfi testében a feszültség fokozatosan alábbhagyott, és engedett a szorításán, ha csak kis mértékben is. Reszelős hangon szólalt meg:

– Volt egy megállapodásunk. Ha együttműködik, nem bántom.

– Nem bíztam benne, hogy tartja magát a megállapodásunkhoz.

– Akkor kvittek vagyunk, hölgyem. Épp most veszített el minden bizalommal járó előjogot. – Elengedte, és elhárított. – Üljön le, és maradjon ott, különben isten engem úgy segéljen...

Olyan félreérthetetlen volt az üzenet, hogy még arra sem vette a fáradságot, hogy újra bezárja a fürdőszoba ajtaját. Honor térdei megroggyantak, épp ahogy a végéhez ért. Lehuppant rá, hálásan, hogy ülhet.

A férfi visszatért a zuhanykabinba, és bár Honor nem nézett abba az irányba, érzékelte, ahogy a férfi felveszi a szappant a földről, majd többször beszappanozza és leöblíti magát, hogy a koszt lemossa.

Érezte a samponja illatát, amikor a férfi levette a műanyag flakon kupakját. Tudva, hogy a férfinak a víz alá kell tartania a fejét, hogy

lemossa, eltűnődött, meg merjen-e próbálni újra kijutni az ajtón. De nem bízott benne, hogy a lábai megtartják, és félt, mit tenne a férfi, ha újra megpróbálná, és nem járna sikerrel.

A helyiség meleg és párás lett a gőztől, mire a férfi elzárta a csapot. Érezte, ahogy kinyúlt a nyitott kabinajtón, és egy gyors mozdulattal lekapott egy törülközőt az akasztóról. Nem sokkal később felkapta Eddie régi farmerját, és felhúzta, majd a kopott vörös pólóba is belebújt.

– Megint vérzik a fejem.

Amikor felnézett, a férfi még mindig próbálta a nedves felsőtestére húzni a pólót az egyik kezével, míg a másikkal a fejéből szivárgó vérzést próbálta elállítani. Az ujjai között élénkvörös vér csordogált.

– Tartsa oda a törülközőt, és nyomja erősen. – Felállt, és kinyitotta a mosdó fölötti orvosságos szekrényt. – Jobban teszi, ha önt rá egy kis hidrogén-peroxidot.

Odaadta a férfinak az üveget. A férfi kinyitotta, és úgy tett, ahogy a nő javasolta, a folyadékkal bőségesen meglocsolta a sebet. A nőnek megvonaglott az arca.

– Mély? Lehet, hogy össze kellene varrni.

– Egyelőre megteszi ez.

– Hogyan szerezte?

– Lehajtott fejjel futottam, próbáltam a földet nézni. Nekifutottam egy alacsony faágnak. – A véres törülközőt a földre hajította. – Mit érdeklí?

Nem válaszolt rá semmit, de nem is gondolta, hogy a férfi tényleg választ vár. Coburn magához vette az ablakpárkányra rakott tárgyakat. A pisztolyt Eddie farmerjának derekába dugta. A farmer egy kicsit rövid volt, állapította meg Honor, és a dereka egy árnyalatnyival bővebb a kelletténél. A mobiltelefonok, a pénz és a papírlap az első zsebekbe kerültek. Miután felvette a zokniját és a csizmáját, megszólalt:

– Most már kinyithatja az ajtót.

Ahogy mentek kifelé a fürdőszobából, Honor megjegyezte:

– Miközben mi be voltunk zárva a fürdőszobába, valaki erre járhatott volna, maga után kutatva. Csapdában találta volna magát.

– Ez nekem is eszembe jutott, de nem aggasztott túlságosan. Hála a

maga apósának, tudom, hogy merre folyik a kutatás.

– Ahol a csónakot lopta?

– Kilométerekre van innen. El fog tartani egy darabig, hogy újra a nyomomra akadjanak.

Tom VanAllen átengedte a terepet Fred Hawkinsnak, hagyta, hogy a rendőr kérdezze ki annak a kis csónaknak a tulajdonosát, amelyik azon a környéken tűnt el, ahol Lee Coburnt utoljára látták. Vagy ahol azt gondolták, hogy utoljára látták. Nem tudták megerősíteni, hogy ő volt az a férfi, akit a durrdefektes motoros látott az erdőbe befutni, de ez volt az egyetlen nyomuk, ezért úgy kezelték, mintha nyomozásra érdemes lenne.

– *Biztos* benne? – Mrs. Arleeta Thibadoux kételkedve hunyorított. – Mer’ ezek esztelen, hitvány kölkök, így vagy úgy, mindig keresik a bajt. Gondolom, drogoznak.

A kétes hírű fiú hármast, akik pár száz méterre laktak Mrs. Thibadoux-tól, már kikérdezték, és elvetették, hogy ők lennének a feltételezett csónakrablók. Előző éjjel New Orleansban voltak, több barátjukkal a francia negyedben csatangoltak. Ott is aludtak – pontosabban dőltek ki – az egyik barátjuk teherautójában, és épp akkor tántorogtak haza másnaposan és homályos tekintettel, amikor a tambouri rendőrség megérkezett hozzájuk, hogy kikérdezze őket.

Ezt Mrs. Thibadoux-nak is elmagyarázták, aki azért még nem zárta ki őket teljesen mint lehetséges tetteseket.

– Pár napja is ordibálnom kellett velük. Láttam őket lent a kikötőben, ahogy a csónakkal babráltak.

– A barátaik tegnap este nyolc órától kezeskednek a hollétük felől – válaszolta neki Fred.

– Hm. Igen. – Elfintorodott. – Az a csónak amúgy sem ért valami sokat. Azóta nem használtam, hogy a férjem meghalt. Többször gondoltam rá, hogy eladom, de soha nem jutottam el odáig. – Elvigyorodott, szájában jókora hézagot fedve fel az egyik elülső foga helyén. – Most többet fog érni, ha az a gyilkos azzal menekült el. Ha megtalálják, ne engedjen senkit se nem hozzányúlni!

– Nem, asszonyom, nem fogjuk hagyni.

Fred megbillentette a sapkáját, aztán elment a verandán kiterülve fekvő vadászkutyák mellett. Miközben lement a lépcsőn, kinyitott egy csomag rágót, és Tom felé kínálta.

– Köszönöm, nem. – Tom letörölt egy izzadságcsíkot a homlokáról, és próbálta elhessegetni az őt igen megkedvelő szúnyograjt. – Gondolja, hogy Coburn vitte el a csónakját?

– Lehet, hogy csak eloldódott a mólótól, és elvitte a sodrás – felelte Fred. – De a nő esküszik, hogy stabilan volt kikötve. Mindenesetre feltesszük, hogy Coburn vitte el, és próbáljuk megtalálni.

A frusztrációtól Fred válasza nyersnek hangzott, sőt szinte kelletlennek. Tom látta, hogy a rendőr türelme fogytán van. Minél tovább rejtőzik Coburn szabadlábban, annál jobb esélye van, hogy kicsúszik a kezük közül. Fred kezdte érezni a rá nehezedő nyomást. Nagy vehemenciával rágta a rágógumit.

– Hívtak az irodából, miközben Mrs. Thibadoux-val beszélt – mondta Tom. – A kamionok átkutatása nem járt semmilyen eredménnyel.

Tegnap éjjel első dolga volt, miután értesítették a többszörös gyilkosságról, hogy elrendelje a Royale flottájába tartozó összes, úton levő kamion megállítást és átvizsgálását.

– Nem is számítottam rá – felelte Fred. – Ha Coburnnek volt egy bűntársa, aki a cég egyik kamionjában magával vitte, vagy egy haverja, aki menedéket biztosított neki, akkor bárhol kirakhatta.

– Ezzel én is tisztában vagyok – válaszolta Tom mogorván. – De a sofőröket akkor is megállítjuk és kikérdezzük. És a cég teherjegyzékei segítségével mindenkit ellenőrizzük, aki az elmúlt egy hónapban abban a raktárban járt. Coburn szövetkezhetett olyasvalakivel is, aki az egyik Royale-lal üzletelő cégnek dolgozik. Talán nem is csak egyvalakivel.

– Semmi sem hiányzik a raktárból.

– Amiről tudnánk – hangsúlyozta Tom. – Lehet, hogy Coburn már lopott egy ideje, csak egyszerűen még nem lepleződött le. Lehet, hogy a sikkasztására nem derült fény tegnapig, és amikor Sam leleplezte, elveszítette a fejét. Akárhogy is, az ügynökeim dolgoznak ezen a szálon.

Fred vállat vont, mint aki azt mondja, hogy neki ugyan mindegy, végül is a szövetségi kormány idejét és munkaerejét vesztegetik. Erőltetetten nevetgélt.

– Kikérdezheti majd Coburnt erről, amikor elkapjuk.

– Ha mi leszünk azok.

– Mi leszünk azok – mordult fel határozottan. – Még mindig ezen a környéken bujkál, vagy nem vagyok háromnegyedvér louisianai francia.

– Mitől olyan biztos benne?

– Érzem, mint a tarkómon felálló pihéket.

Tom ezzel nem szállt vitába. Némelyik rendőr veleszületett bünfeltáró tehetséggel bírt, ez inspirálta a pályaválasztásukat. Tom nem tartozott közéjük. Mindig FBI-ügynök akart lenni, ebben a környezetben akart dolgozni, de sohasem ámította magát azzal, hogy különleges feltáró vagy következtető képességgel bírna. Szigorúan a képzésére és a követendő eljárásra támaszkodott. Tudta, hogy róla nem az FBI-ügynökökről Hollywood által festett szexi, elbűvölő kép jut az emberek eszébe: acélos tekintetű, elszánt férfiak, akiken nem fog a golyó, miközben a gengsztereket sebesen száguldó autókön üldözik.

A veszélyek, amelyekkel Tomnak kellett megbirkóznia, egész más természetűek voltak.

Megköszöri a torkát, hogy megszabaduljon a zavaró gondolattól.

– Szóval azt gondolja, hogy Coburn itt van valahol. – Szemét beárnyékolta a nap ellen, ami még nem ért a fák alá. Hallotta, hogy a kereső helikopter nem túl messze köröz, de nem látta a vakító fényben. – Talán a helikopter kiszúrja a csónakot.

– Talán. De valószínűleg nem fogja.

– Nem?

Fred átrakta a rágóját a szájában a másik oldalra.

– Már két órája fent van. Úgy vélem, Coburn túl okos, nem hagyja, hogy ilyen könnyen rábukkanjanak. Azt nem állíthatjuk, hogy ez a helikopter csöndben oda tudna osonni. Miközben a rendőrhajók kutatnak mindenfelé...

Éles fütty hangzott a Mrs. Thibadoux házatól ötven méterre található romos hajómóló felől. Doral Hawkins a karját lengette a feje fölött.

VanAllen és Fred lekocogott a limlommal borított füves lejtőn. Mindenféle ronccstelepen és garázsvásárokon vett tárgyak heverték szerteszéjjel, amelyeket ott hagytak a sós levegőnek kiszolgáltatva.

Csatlakoztak Doralhoz és egy csoport rendőrhöz, akik a csatorna partján egy terület körül csoportosultak.

– Mit találtál, tesó? – kérdezte Fred.

– Részleges lábnyomot, és ami még jobb, vért. – Doral büszkén mutatott a nyilvánvaló vércsöppekre nem messze a hideg iszapban jól kivehető lenyomattól.

– A nemjóját! – Fred lekuporodott, hogy jobban megvizsgálja az első igazi nyomot, amit találtak.

– Ne éld túlzottan bele magad! – figyelmeztette Doral. – Úgy néz ki, mint egy cowboysizma sarka. Lehet az egyik idióta tinédzseré is, akiről az öreg hölgy hantázott.

– Azt mondta, csak néhány napja is itt voltak lent a mólónál – jegyezte meg Tom.

– Leellenőrizzük a lábbelijüket – válaszolta Fred. – De az egyik hölgy, aki a Royale irodájában dolgozik, úgy tűnt, nagyon vonzónak tartotta Coburnt. Részletesen leírta, egészen a csizmájáig. – Felvigyorgott a másik két férfira. – Azt mondta, hogy soha nem látta másban, mint cowboysizmában.

– Mire következett a vérből? – kérdezte Tom.

– Csak pár csepp, nem egy vértócsa, úgyhogy nem lehet túl nagy a sérülése. – Fred a combjára csapott, ahogy felállt, és hátraszólt egy másik rendőrnek. – Küldjétek le ide a laborosokat a seriff irodájából.

Másik két rendőrt megbízott a terület körbekerítésével.

– Öt méter szélesen a háztól a vízig. És mondjátok meg Mrs. Thibadoux-nak, hogy tartsa innen távol az átkozott kutyáit.

– Esetleg szagot fognának – mondta Tom reménykedve.

Fred megvetően szólalt meg.

– Ez a szálnalmas falka biztos nem. Akkor hol voltak, amikor Coburn ellopta a csónakot?

Jó kérdés. Idegenek nyüzsögtek szerte a birtokon, és még csak nem is morgott egyik kutya sem.

Doral, aki eddig a lassú folyású mocsaras folyót bámulta, a mutatóujjával hátrébb tolta a fején a baseballsapkáját.

– Nem akarok ünneprontó lenni, de ha Coburn innen indult el a folyón...

– Akkor benne vagyunk a szarban – fejezte be helyette Fred, kapcsolva, mire céloz az ikertestvére.

– Én is erre gondoltam – válaszolta Doral nem túl boldogan. Tom utálta kimutatni a tudatlanságát, de kénytelen volt megkérdezni.

– Mire gondolt?

– Hát innen – felelte Doral – Coburn öt irányba is mehetett. – Megmutatta a mellékfolyókat, amelyek a Thibadoux-birtok mögött futottak össze a folyó legszélesebb szakaszává. Ez az öt ág mind továbbágazik, melyek szintén továbbágaznak. Ez egy hálózat, ami jókora területnyi vizet és mocsarat jelent a keresés szempontjából.

Fred jókedve hamar elpárolgott. Kezét a csípőjére téve nézett a vizes környékre.

– A francba! Mostanra már előzetesben kéne ülnie ennek a szarházinak!

– Ebben egyetértünk – felelte Doral.

– A rakodómólón dolgozott, az isten szerelmére! – morgott Fred. – Mennyi esze lehet?

Tom nem mondta ki a nyilvánvalót, de annyit megjegyzett:

– Mintha direkt választotta volna ezt a helyet, nem igaz? Mintha tudta volna, hogy ezek az ágak ezen a helyen futnak össze.

– Honnan tudhatta volna, ha nem idevalósi? – kérdezte Doral.

Fred kivette a szájából a rágógumit, és a folyó sötét, zavaros vizébe hajította.

– Ez azt jelentené, hogy előre megtervezett menekülő-útvonala volt.

Tom mobilja rezegni kezdett. Kivette a zsebéből.

– A feleségem – mondta a másik két férfinak.

– Jobb, ha felveszi – felelte Fred.

Tom senkinek sem beszélt az otthoni körülményeiről, de biztos volt benne, hogy az emberek beszéltek róla a háta mögött. Lannyt sohasem hozták szóba, de mindenki, aki ismerte VanAllenéket, akár csak névről

is, tudott a fiukról. Egy anyyira sérült gyerek, mint Lanny, szánalmat és kíváncsiságot ébresztett, Tom és Janice ezért nem vitték soha emberek közé. Meg akarták kímélni mind magukat, mind a magatehetetlen fiukat attól a megaláztatástól, hogy az emberek szájtátva bámulják.

Még a barátaik is – most már csak volt barátaik – olyan morbid kíváncsiságot mutattak, ami már kellemetlenné vált, így ő és Janice minden kapcsolatot felszámoltak. Már senkivel sem barátkoztak. Ráadásul a barátaik normális, egészséges gyerekeket szültek. Fájó volt őket iskolai előadásról, szülinapi partikról és focimeccsekről hallani beszélni.

Elfordult, és felvette a telefont.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Igen – felelte a nő. – Csak azért hívlak, mert tudni akartam, hogy vagy. Haladtok?

– Ami azt illeti, pont most volt egy áttörés. – Megosztotta vele a friss felfedezést. – A jó hír, hogy valószínűleg a nyomára bukkantunk. A rossz hír, hogy a nyom a folyóhoz vezet. Ez rettentően sok átkutatandó mocsaras vidéket jelent.

– Meddig maradsz?

– Most akartam visszaindulni. De ne várj rám a vacsorával. Be kell ugranom az irodába, mielőtt hazamennék. Hogy van Lanny?

– Mindig ezt kérdezed.

– Mert mindig érdekel.

– Jól – sóhajtott a nő.

Tom már épp meg akarta köszönni neki a választ, de aztán lenyelte a szavakat. Bántotta, hogy meg kellene köszönnie a fiuk hogylétére vonatkozó kérdésére adott válaszát.

– Nemsokára találkozunk – mondta, és letette a telefont. A lábnyom és a vér megtalálása felvillanyozta a keresésben részt vevő lankadó rendőröket. Új nyomkereső kutyaért küldtek. Mrs. Thibadoux a hátsó verandáról kiabált, hogy valakinek fizetnie kell, ha az udvarán vagy a mólóban bármilyen kár esik. Fred és Doral ügyet sem vetettek rá, miközben újraszervezték és megosztották a különböző szervek csapatai közötti felelősséget.

Tom úgy gondolta, ez jó alkalom, hogy elsurranjon. A távozása nem fog feltűnni, és hiányozni sem fog senkinek.

10. FEJEZET

A sötétség hátráltatni fogja Coburn keresését. Ezért a Könyvelő nem örült, amikor látta, hogy megy le a nap.

Sam Marset kivégzése egy teljes hétnyi gondolkozást és tervezést igényelt, és a Könyvelő felkészült a hatásaira. A heves felzúdulás várható volt, még kívánatos is, mert minél hangosabb a közösség felhördülése a véres tett miatt, annál erősebb a hatása azokra, akiket meg kellett leckéztetnie.

Erre jó példa az állami rendőr. A temetési menete több kilométer hosszú volt. Más államokból is jöttek egyenruhás rendőrök, nem tudva, vagy csak nem véve tudomást róla, hogy valójában egy erkölcstelen gazember volt. Az a rendőr ugyanis kenőpénzt fogadott el azért, hogy másfelé nézzen, amikor drogot, fegyvert, vagy akár élő embereket szállító kamionok haladtak át az államokat átszelő tízes számú autópálya azon szakaszán, ahol ő felügyelt.

A Könyvelőnek azt is jelentették, hogy az a rendőr időnként kedvét töltötte egyik-másik lányon, mielőtt visszarakta volna az őket szállító jármű pokoli rakodóterébe. Azt is mondták, hogy jobban kedvelte a szüzeket, és nem abban az állapotban szolgáltatva vissza őket, amiben találta.

Amikor a holttestére a járőrökocsija bal hátsó kereke mögött rátaláltak majdnem leszakadt fejjel, az újságok vezércikkírói és a tévé szakértői kikeltek az erőszak ellen, és azt követelték, hogy a kitüntetett rendőr gyilkosát mielőbb fogják el, és a legnagyobb büntetést fizesse a brutális mérszarlásért. Aztán napokon belül a közfelháborodás helyét átvette az a legfrissebb hír, hogy Hollywood ifjú sztárját kiengedték a rehabról.

Ilyen a modern társadalom erkölcsi hanyatlása. Ha az ember nem tudja legyőzni, akkor akár saját javára is fordíthatja. Mivel erre a következtetésre már évekkel ezelőtt eljutott, a Könyvelő nekiállt

kiépíteni a birodalmát. Nem iparit vagy művészetit, se nem pénzügyit vagy ingatlanbirodalmat, hanem a korrupcióét. Ez volt a Könyvelő munkaeszköze. Csak ebben az egyben utazott, és az üzlet virult.

Ahhoz, hogy az ember bármilyen vállalkozásban sikeres legyen, könyörtelennek kell lennie. Merészen és határozottan kell cselekedni, nem szabad elvarratlan szálakat hagyni, és a versenytársakkal vagy árulókkal szemben nincs kegyelem. Az utolsót, aki a Könyvelő vezérelvét a saját kárán tanulta meg, Sam Marsetnek hívták. De Sam Marset történetesen Tambour városának kedvenc fia volt.

Így amikor a nap lehanyatlott a láthatáron, és minden sötétségbe borult, a Könyvelő megállapította: Sam Marset megölésének kis fodrozódása szökőár méretűvé nőtt.

Mindez Lee Coburn miatt.

Akit meg *kell* találni. Elhallgattatni. Végezni kell vele.

A Könyvelő bízott benne, hogy így lesz. Akármilyen okosnak is hiszi magát, nem menekülhet a Könyvelő szerteágazó és kikerülhetetlen hálója elől. Valószínűnek látszott, hogy a lelkes, de ügyetlen követői fogják megölni. Ha nem, és előzetesbe kerül, akkor Diego segítségét veszi igénybe, hogy eltávolítsa a problémát. Diego kiváló az álcázásban. Majd megtalálja a módját, hogy eljusson Coburnhoz egy védtelen pillanatban. Gyakorlott kézzel alkalmazza majd a borotváját, és érezni fogja, ahogy Coburn vére forrón ömlik a kezére.

A Könyvelő irigyelte ezért.

Mire a nap lement, Honor háza úgy nézett ki, mint amin vihar söpört végig.

Emily a szokásos időben ébredt az alvásból. Egy dobozos gyümölcslelnek, egy csomag maci formájú sós keksznek és a korlátlan tévézésnek köszönhetően nyugton maradt. De még a kedvenc Disney DVD-i sem vonták el teljesen a figyelmét a látogatójukról.

Folyamatosan próbált párbeszédbe elegyedni Coburnnel, kérdésekkel ostromolva őt, amíg Honor szokatlanul keményen el nem hallgattatta.

– Hagyd őt békén, Emily! – Attól félt, a lánya csacsogása, nem beszélve Elmo énekléséről, annyira felingerli a férfit, hogy drasztikus lépéssel fogja elhallgattatni.

Miközben a férfi a nappali könyvespolcain található könyveket futotta át egyesével, Honor azt mondta Emilynek, hogy a bácsi kincs vadászatán van, és nem akarja, hogy zavarják. Emily kicsit kételkedőnek tűnt a magyarázat hallatán, de ellenvetés nélkül visszatért a rajzfilmjéhez.

Telt a délután. Ez volt Honor életének leghosszabb délutánja, még az Eddie halálát követő napoknál is hosszabb, amikor pedig úgy tűnt, hogy egy rémálomba került, amelyből nem tud felébredni. Az időnek nem volt semmi jelentősége. Az egyik óra összefolyt a másikkal. Miközben ő dermedt állapotban volt, a napok úgy teltek, hogy ő észre sem vette.

De ma az időnek nagyon is sok jelentősége volt. Minden egyes másodperc számított, mert egyszer csak ki fognak belőle fogyni.

És akkor a férfi megöli őket.

Egész nap nem volt hajlandó elfogadni ezt a végkifejletet, attól tartva, hogy ha tudomásul veszi, azzal biztossá válik. De ahogy a nap kezdett a vége felé közeledni, már nem tudta magát tovább áztatni. Fogyni az idő Emily és a maga számára.

Miközben Coburn felforgatta a bútorokat, hogy átkutassa az alsó részüket, egyetlen reménysugárba kapaszkodott: a férfi nem ölte meg őket azonnal, ami sokkal célszerűbb lett volna, mint hogy foglalkozni kelljen velük. Feltételezte, hogy csak azért menekültek meg az azonnali haláltól, mert a férfi azt gondolta róla: hasznos lehet a kutatása során. De ha meggyőződik róla, hogy ő semmit sem tud, így semmi hasznát nem veheti, akkor mi lesz?

Az alkonyat beköszöntével a nap utolsó fénye is kihuny, és vele együtt elszállt Honor reménye. Coburn felkapcsolt egy asztali lámpát, és végignézett a pusztításon, amit a nő rendezett otthonában végzett. Amikor a férfi szeme megpihent rajta, Honor látta, hogy az vérben úszik. Az eredetileg kék írisz majdhogynem állatívrá változott, ahogy fenyegetően nézett rá az erősen karikás szeme gödréből. Ez egy menekülőben levő férfi, akinek eddig nem sikerült a küldetését

végrehajtania, és a frusztrációja a holtponthoz ért.

– Jöjjön ide!

Honor szíve fájdalmasan hevesen és gyorsan kezdett verni. Vesse magát Emily köré, hogy megpróbálja megvédeni, vagy támadjon a férfira, vagy könyörögjön kegyelemért?

– Jöjjön ide!

Nyugodt arckifejezést erőltetett magára, ahogy a férfihoz közeledett.

– A következőre a falaknak fogok nekiesni, meg a tetőnek, aztán a padlót szedem fel. Ezt akarja?

Honor majdnem összerogyott a megkönnyebbüléstől. A férfi még nem fejezte be. Emilyvel még van egy kis idejük. Még mindig van remény a megmenekülésre.

Annak tagadása, hogy a háza valamilyen kincset rejt, egy fikarcnyit sem változtatott a férfi elhatározásán, így más taktikához folyamodott.

– Az nagyon sokáig tartana. Most, hogy sötét van, mennie kéne.

– Addig nem, amíg meg nem szerzem, amiért jöttem.

– Ennyire fontos?

– Nem fárasztottam volna magam ennyire, ha nem lenne az.

– Akármi is legyen, amit keres, értékes órákat vesztegetett el azzal, hogy rossz helyen kereste.

– Én nem így gondolom.

– Én pedig *tudom*. Nincs itt. Úgyhogy miért nem megy el most, amíg még van esélye elmenekülni?

– Aggódik a jóllétem miatt?

– Maga nem?

– Mi a legrosszabb, ami történhet?

– Meghalhat.

A férfi vállat vont.

– Akkor halott leszek, és ebből az egészből semmi sem fog majd számítani. De most élek, és nagyon is számít.

Honor eltűnődött, vajon a férfi tényleg ennyire közömbös-e a saját halálával kapcsolatban, de mielőtt megkérdezhetne volna, Emily rázendített.

– Mami, mikor jön nagyapa?

A DVD véget ért, és a képernyőn már csak tűzijáték látszott. Emily mellette állt, könyökhajlatában Elmóval. Honor letérdelt, és kezével végigsimította Emily hátát.

– Nagypapa mégsem jön ma este, kincsem. Holnap tartjuk a bulit. Ami még jobb lesz – folytatta gyorsan, hogy megelőzze a tiltakozást, ahogy látta, hogy Emily szája szólásra nyílik. – Mert, amilyen buta vagyok, elfelejtettem partikalapokat beszerezni. Nem tarthatjuk meg nagypapa buliját kalapok nélkül. Láttam egyet, ami úgy néz ki, mint egy diadém.

– Mint Belle-é? – kérdezte, a DVD egyik szereplőjére utalva.

– Pont mint Belle-é. És flitterek is vannak rajta. – Hangját izgatott suttogássá halkítva, hozzátette: – És nagypapa azt mondta, hogy van számodra egy meglepetése.

– Mi az?

– Nem tudom. Ha elárulta volna, akkor nem lenne meglepetés, nem igaz?

Emily szeme most már ragyogott.

– Azért még kaphatok pizzát vacsorára?

– Persze. Meg egy muffint.

– Hurrá! – Emily a konyha felé rohant.

Honor felállt, és Coburn felé fordult.

– Már rég elmúlt a vacsora ideje.

A férfi beszívta az alsó ajkát, a konyha felé pillantott, aztán állával abba az irányba intett.

– Csak gyorsan.

Ami nem tűnt nehéznek, mert mire a konyhába értek, Emily már ki is vette a pizzáját a fagyasztóból.

– Pep’ronisat akarok!

Honor a mikróban sütötte meg a kis pizzát. Ahogy lerakta Emily elé, Coburn megkérdezte:

– Van még másik ilyen is?

A nő melegített neki is egy pizzát, és amikor feltálalta a férfinak, éppolyan mohón falt, mint ebédkor.

– Mami, te mit eszel?

– Én nem vagyok éhes.

Coburn ránézett, és egyik szemöldökét felvonta.

– A gyomrára ment egy vírus?

– Elment az étvágyam.

A férfi közömbösen megvonta a vállát, a fagyasztóhoz ment, és még egy pizzát vett magának.

Amikor eljött az idő, hogy Emily muffint egyen, ragaszkodott hozzá, hogy Honor is egyen egyet.

– Hogy igazi ünneplés legyen – csiripelte.

Honor a muffinokat *Dóra, a felfedező* képével díszített papírtányérokra rakta, és hogy Emily kedvében járjon, szertartásosan szolgálta fel.

– A cukorgyöngyöt se felejtsd el!

Honor odavitte az üveget a pultról, és odaadta Emilynek. Coburn már épp beleharapott volna a muffinjába, amikor Emily megkocogtatta az asztalon nyugvó kezét. A férfi úgy rántotta vissza, mint akit kobra harapott meg.

– Először a vendég. Cukorkát is kell rárakni.

Coburn úgy nézett le a felé nyújtott cukorkás üvegre, mintha holdkőzet lenne, aztán egy barátságatlan „kösz” kíséretében elvette Emilytől, gyöngyöket rázott a muffinjára, majd visszaadta a gyerekek az üveget.

A férfi ideges volt, az idegeit kikezdte a fáradtság, aminek a jelei kezdtek láthatóvá válni. Az ebédlőasztal fölötti mennyezeti lámpa fénye árnyékot vetett kiugró arccsontjára, amitől az arca alsó fele még soványabbnak és feszültebbnek tűnt. A válltartása és a nehéz légzése újabb bizonyítéka volt kimerültségének. Honor többször észrevette, amint sűrűn pislog, mint aki az álmoságát próbálja leküzdeni.

Meggyőzve magát arról, hogy a fáradtság le fogja lassítani a férfi reakcióit, és elhomályosítja az érzékeit, Honor elhatározta, hogy figyelni fogja, és kivárja az alkalmat, amikor léphet. Csak egy tizedmásodpercnyi gyengeségre van szüksége, egy pillanatra, amikor nincs résen.

A baj az, hogy ő maga is kimerült volt. Az érzelmei egész nap a

végletek közt váltakoztak a rémülettől a dühig, teljesen megfosztva őt az energiáitól. Emily lefekvés idejének eljövetelére megkönnyebbülést érzett. Honor átöltöztette pizsamába.

Miközben a kislány a fürdőszobában volt, Honor így szólt Coburnhoz:

- Alhatna az ágyamban.
- Alhat a saját ágyában.
- De ha velem van, mindkettőnket egyszerre szemmel tud tartani.

A férfi határozottan megrázta a fejét. Főlöleges lenne vitatkozni. Nem hagyná el a házat Emily nélkül, és a férfi ezzel tisztában van. Ha szétválasztja őket, azzal biztosítja, hogy nem fog szökéssel próbálkozni.

Miközben Honor a kötelező esti mesét olvasta, Coburn Emily szekrényét kutatta át, félretolva a fogasokat, és a hátfalat ütögetve. Felvette a cipőket a földről, és a cowboysizmája sarkával a padlót kopogtatta üreges rész után kutatva.

Minden plüssjátékot megszorongatott Emily állatseregletében, ami a kislányt kacagásra készítette.

– Ne felejsd el megölelni Elmót! – mondta, és bizalommal nyomta a férfi kezébe.

A férfi megforgatta, és a hátsó szegélynél feltépte a tépőzárát.

– Ne! – kiáltotta Honor.

A férfi bizalmatlan pillantással nézett rá.

– Ott csak az elemhez lehet hozzáférni – mondta Honor, tudva, hogy Emily traumaként élné meg, ha Elmót kibelevé látná. – Kérem!

A férfi megvizsgálta a játék belsejét, még az elemet is kivette, hogy benézzen alá. Amikor végül meggyőződött róla, hogy a játék nem rejt semmit, visszacsukta, és visszaadta Emilynek.

Honor folytatta az olvasást. Az esti mese a „boldogan éltek, míg meg nem haltak” befejezéshez ért. Honor meghallgatta Emily alvás előtti imáját, mindkét arcára egy-egy puszit nyomott, aztán hosszan, szorosan magához ölelte, mert félt, hogy ez lesz az utolsó alkalom, amikor lefekteti a lányát.

Próbálta megőrizni a pillanatot, a szívébe, lelkébe zárva, elraktározni Emily drága kis testének illatát és érzését. Emily teste hihetetlenül

picinek, törekenynek és sebezhetőnek tűnt. Az anyai szeretet átjárta a szívét.

De végül el kellett engednie. Visszafektette a párnájára, és kényszerítette magát, hogy elhagyja a szobát. Coburn lesben állt az ajtónál a folyosón. Ahogy behúzta az ajtót, felnézett a férfi arcának érzéketlen maszkjába.

– Ha... tesz valamit velem, kérem, ne hagyja, hogy ő lássa. Ő nem jelent önre nézve fenyegetést. Semmi értelme nem lenne őt bántani. Ő...

Megcsörrent egy mobil.

Megállapítva, hogy a nőé, Coburn elővette a zsebéből, a kijelzőre nézett, és átnyújtotta neki.

– Ugyanazok a szabályok, mint korábban. Hangosítsa ki. Tudjon meg mindent, amit csak tud az utánam folyó nyomozásról, de az érdeklődése ne legyen árulkodó.

A nő felvette a telefont.

– Hello, Stan!

– Hogy érzed magad? Emily jól van?

– Tudod, milyenek a gyerekek. Gyorsabban kilábalnak az ilyesmitől, mint a felnőttek.

– Akkor áll a holnap esti parti?

– Persze. – Coburn vérbe borult szemébe nézve megkérdezte: – Van bármi hír a szökevényről?

– Még mindig szabadlábon, de csak idő kérdése, hogy elkapják. Már huszonnegy órája menekül. Vagy máris halott, vagy annyira legyengült, hogy könnyű préda lesz. – Beszámolt a lopott csónakról, és a helyről, ahol Coburn vízre tette. – Hajók tucatjai kutatják a vízi utakat, és folytatják egész éjszaka. Az egész környék hemzseg a törvény őreitől.

– De ha csónakja van...

– Nem nagyon megbízható csónak az, ahogy hallottam. Senki sem gondolja, hogy messzire jutna vele.

– Lehet, hogy már el is süllyedt – kockáztatta meg Honor.

– Akkor a nyomára fognak bukkanni, hacsak ő maga el nem süllyedt vele. A szárazföldön nagyon jó nyomkövetőik és kutyáik vannak.

Stan hangsúlyozta, hogy pihenjen, aztán jó éjszakát kívántak

egymásnak, és letették a telefont. Ahogy Coburn elvette tőle a készüléket, Honor elcsüggedt. Stan hírei nem sok jót jósoltak a maga és Emily számára. Ahogy Coburn menekülési esélyei csökkentek, úgy az övék is.

Mégsem akarta felfedni a saját helyzetének kilátástalanságát, inkább a férfi kutakodásának reménytelenségén lovagolt.

– Ahelyett, hogy a házam falainak esne neki, miért nem hagyja itt ezt a környéket, amíg még lehet? Vigye a kocsimat. Mostantól napkeltéig eljuthatna...

Hirtelen elhallgatott, amikor egy kis motor rekedt hangját hallotta egyre hangosabban, egyre közelebről. Elpördült Coburntól, és a nappali felé rohant.

De ha Coburn reflexeit lelassította a kimerültség, a motorcsónak hangja felpörgette. A nő még a szoba közepéig sem ért, amikor a férfi már utolérte. Egyik kezével vasmarokkal ragadta derékon és rántotta magához, miközben a másik kezét keményen a szájára tapasztotta.

– Ne butáskodja most el nekem, Honor! – suttogta a fülébe. – Menjen ki, mielőtt a verandához érnének. Beszéljen elég hangosan, hogy én is halljam. Ha érzem, hogy megpróbál nekik jelzést adni, nem fogok habozni, hogy cselekedjek. Ne felejtse el, hogy én „zsákmány” vagyok számukra, úgyszólván nincs semmi vesztenivalóm. Mielőtt valami okossal próbálkozna, gondoljon arra, hogy a lánya ágyánál állok.

A csónak motorja már csak üresen járt. Honor a fákön keresztül táncoló fényeket látott, és férfihangokat hallott.

– Megértette? – ismételte Coburn, enyhén megrázva a nőt. Bólintott.

A férfi fokozatosan elengedte, és levette a kezét a szájáról. Honor megfordult, hogy a szemébe nézzen. Zihálva megszólalt:

– Könyörgök, ne bántsa!

– Csak magán múlik!

Megpördítette, és a pisztoly csövével unszolva megbökte a gerince alsó részét.

– Menjen!

Honor lába remegett. Megragadta a kilincset, vett pár mély levegőt, majd kinyitotta az ajtót, és kilépett a verandára.

Két férfi jött fölfelé az ösvényen a mólótól, elemlámpával pásztázva a birtokát. Az éles fény áthatolt a bokrokon. Jelvényt viseltek az egyenruhájuk ingén. A derekukra fegyveröv volt csatolva. Egyikük felemelte a kezét üdvözlésképpen.

– Ön Mrs. Gillette?

– Igen.

– Ne ijedjen meg, asszonyom. A seriff emberei vagyunk.

Emlékezve Coburn utasításaira, lement a verandalépcsőn. Tudta, hogy a férfi Emily hálószobájának ablakából figyeli. A figyelmeztetése a fejében visszhangzott, és elszorult tőle a gyomra. A félelmét kíváncsiságnak próbálta álcázni, és megkérdezte:

– Valami baj van? Mit tehetek önökért?

A seriffhelyettesek bemutatkoztak, és elővették az igazolványaikat.

– A tegnapi éjszakai tambouri vérengzés gyanúsítottját keressük.

– Hallottam róla. Rettenetes.

– Igen, asszonyom. Megvan az okunk, hogy azt higgyük, a gyanúsított még mindig a környéken tartózkodik.

– Ó.

A seriffhelyettes megnyugtatóan legyintett.

– Kilométerekre lehet innen, de végigjárjuk az összes házat ezen a folyószakaszon, azt remélve, hogy valaki hasznos információval szolgál. – Eldarálta a házában rejtőző férfi külsejének leírását. Honor lelki szemeivel látta, amint Emily ágyánál áll pisztollyal a kezében.

Így amikor a másik férfi megkérdezte, hogy látott-e bárkit, aki megfelel a leírásnak, azonnal nemmel válaszolt.

– Bárki elment erre egy kis csónakkal?

Megrázta a fejét.

– De nem figyeltem különösebben. A lányom és én egy vírusos betegséggel nyomtuk az ágyat.

– Ezt sajnálattal hallom.

Honor ezt fejbőlintással fogadta.

– Egyedül lakik itt kint, asszonyom?

– Csak a kislányom és én.

– Nos, kérem, hogy legyen résen, Mrs. Gillette, és ha bármi

szokatlant lát, hívja azonnal a rendőrséget.

– Természetesen.

– Legjobb, ha az összes ajtaját és ablakát zárva tartja.

– Mindig így tesztek.

Az egyik seriffhelyettes már a kalapját emelte, a másik hátralépett egy lépést.

Mindjárt elmennek! Mit tehetne? Valamit tennie kell! Egy kézjelzés?
Én „zsákmány” vagyok számukra, úgyhogy nincs semmi vesztenivalóm.

– Nem zavarjuk tovább. Szép estét!

Megfordultak, és elindultak.

Nem engedheti, hogy elmenjenek! *Az isten szerelmére, Honor, csinálj valamit!* De mit tehetne, anélkül hogy Emily életét kockára tenné?

Csak magán múlik!

Igen, rajta múlt. Rajta múlt, hogy megmentse a lánya életét. De hogyan? Hogyan?

Váratlanul az egyik seriffhelyettes megfordult.

– Ó, Mrs. Gillette?

Visszatartotta a lélegzetét.

– Ismertem a férjét – mondta. – Jó rendőr volt.

Elszorult a szíve, és elszállt a remény, hogy jelezze nekik a közvetlen veszélyt, amiben van.

– Köszönöm – motyogta.

Ekkor a férfi köszönésképpen újra megérintette a kalapja karimáját, sarkon fordult, és folytatta az útját le a móló felé.

Honor megfordult, felment a lépcsőn, és visszatért a házba. Coburn a nappali és az előszoba közti ajtóban állt, közte és Emily között.

– Kapcsolja fel a verandán a lámpát. Álljon úgy, hogy lássák, és intsen nekik.

Követte a férfi utasításait. Ugyan kételkedett benne, hogy a seriffhelyettesek még visszanéznének felé, de ha mégis, akkor sem láthatnák, ahogy a könnyek lecsurognak az arcán.

A seriffhelyettesek beszálltak a motorcsónakba, felpörgették a

motort, és lassan visszafordultak a folyón. Másodpercek alatt belül kívül kerültek a láthatáron. A motor zúgása egyre halkult, azután már nem lehetett hallani többet.

Honor bezárta az ajtót. Nekidőlt, és a homlokát a sima fának támasztotta. Érezte, ahogy Coburn közelít felé.

– Jó kislány. Emily biztonságban van, és úgy alszik, mint egy csecsemő.

A férfi önelégült hanghordozása volt az utolsó csepp a pohárban. Az érzelmek, melyek egész nap egyre jobban feszítették, a forrásponthoz értek. Anélkül, hogy gondolkozott volna rajta, vagy hogy egy pillanatra megállt volna végiggondolni a következményeket, körbepördült, és ellenségesen ripakodott rá a férfirra.

– Hányingerem van magától és a fenyegetéseitől. Nem tudom, minek jött ide, és mit akar, de én nem asszisztálok hozzá tovább. Ha úgyis megöl, akkor már inkább öljön meg most rögtön! Ha nem... –

Hátranyúlt, elfordította a zárat, és kinyitotta az ajtót. – Ha nem, pofa be, és takarodjon a házamból!

A férfi odanyúlt, hogy becsukja az ajtót. Honor, kihasználva a lehetőséget, kirántotta a pisztolyt a farmer derekából. De a fegyver váratlan súlya miatt ügyetlenkedett. A férfi erőteljesen ráütött a csuklósontjára. Honor a fájdalomtól felkiáltott, a pisztoly meg kiesett a kezéből a földre, és végigcsúszott a polírozott padlón.

Mindketten azonnal utána vetették magukat. Honor a földre rogyott, ugyanabban a pillanatban a férfi kartávolságon kívülre rúgta a pisztolyt. Négykézláb mászott utána. Csak annyi időre kell megszereznie, hogy egyszer meghúzza a ravaszt. A seriffhelyettesek meghallanák a lövést.

A térde és a könyöke fájdalmasan ütődött a fapadlónak, ahogy hason kúszott a fegyverért. Megérintette a hideg fémet, de ahelyett, hogy megragadta volna, az ujjaival épp csak egy centivel arrébb lökte.

Coburn lovagló ülésben a hátára ült, és átmászott a testén, majd túlnyúlva rajta, próbálta megszerezni a fegyvert, mielőtt ő elérne.

Honor minden izmát megfeszítve, teljes testével kinyújtózott. A keze rákulcsolódott a pisztoly csövére.

De mielőtt vissza tudta volna húzni a karját, hogy teljesen a

magáénak tudhassa, a férfi leszorította a csuklóját a földre acélkeménységűnek tetsző ujjaival.

– Engedje el!

– Menjen a pokolba!

Próbálta a férfit ledobni magáról, tekergett a súlya alatt. A férfi erre csak még erősebben szorította le, kipréselve belőle a szuszt is.

– Engedje el!

Ehelyett a nő nagyot rántott a kezén, kiszabadítva a férfi szorításából.

Coburn hosszan káromkodott, ahogy Honor a pisztolyt a teste alá húzta, szorosan a mellkasához szorítva. Ekkor birkózni kezdtek.

Honor próbált annyira odalapulni a földhöz, amennyire csak tudott, de a férfinak sikerült beeröltetnie a kezét közé és a padló közé, s próbálta kifeszíteni a pisztolyt a kezéből. Élet-halál küzdelem folyt a pisztoly birtoklásáért, és a férfi bírta tovább. Honor már levegőért kapkodott, mire a férfi megszerezte a pisztoly markolatát, és nagy nehezen kivette a nő gyengülő szorításából.

Kirántotta alóla. Honor legyőzötten nyöszörögve elernyed, és sírni kezdett.

A férfi átfordította a hátára. Még mindig fölötte térdelt, lovagló ülésben. A kezeit a combjára támasztotta, egyikben ott volt a pisztoly. Kapkodva szedte a levegőt, és az arcát eltorzította a düh.

Ütött az óráim. Most meg fogok halni – gondolta magában Honor.

De döbbenetére a férfi félredobta a fegyvert, azután mindkét kezével megfogta a vállát, és mélyen ráhajolt.

– Mi a szarért...? Elsülhetett volna, és egyenesen egy lyukat lőhetett volna magába! Buta, idióta dolog volt ezt csinálni, hölgyem. Nem tudja, mit... – Láthatólag nem találta a szavakat, erősen megrázta a vállát. – Ezt miért csinálta?

Az ok, hogy miért tette, egyértelmű kellett volna, hogy legyen: az életéért küzdött. Miért tesz fel ilyen ostoba kérdést? Honor elfúló lélegzettel szólalt meg.

– Csak mondja meg... és kérem, hogy az igazat mondja... meg fog minket ölni?

– Nem. – A férfi mélyen a szemébe nézett, majd érdekesebb hangon

megismételte. – *Nem.*

Kétségbeesetten szeretett volna hinni a férfinak.

– Akkor meg miért kéne foglalkoznom a fenyegetéseivel? Miért tegyek meg bármit, amit mond?

– Mert magának is személyes érdeke fűződik hozzá.

– Nekem? Azt sem tudom, hogy mit keres! Akármilyen is legyen ez a *dolog*, amit keres...

– Ez a *dolog* az, ami a férje halálát okozta.

11. FEJEZET

Jóval elmúlt már vacsoraidő, amikor Tom hazaért. Janice-t Lanny szobájában találta, amint épp szivaccsal fürdette, mint minden este, mielőtt átöltöztették pizsamába. Reggel tréninget adtak rá. Persze semmin sem változtatott, mit viselt, de a felöltöztetése fontos gesztus volt a normális élet irányába.

Tom lerakta az aktatáskáját a földre, és elkezdte felhajtogatni az ingujját.

– Drága, miért nem vártál meg ezzel?

– Nem tudtam, mikor érsz haza, és le akartam fektetni, hogy én is felrakhassam végre a lábam.

– Ne haragudj. El akartam végezni némi papírmunkát a tambouri ügygel kapcsolatban még ma, mert holnap örültekháza lesz. Munkaszüneti nap után mindig az van. És most ezzel a vészhelyzettel duplán az lesz.

Amikor odaért az ágyhoz, vállával odébb tolta a feleségét.

– Ül le. Majd én befejezem. – Mielőtt a langyos vízbe bemártotta volna a szivacsot, Tom áthajolt a fia fölött, és megpuszilta a homlokát. –

Hello, Lanny.

Lannynek a szeme sem rebbent. A válasz hiánya Tomot az ismerős elkeseredéssel töltötte el. Belemerítette a szivacsot a vízbe, és kinyomva belőle a feleséget, nekiállt Lanny karjának.

– És hogy alakul? – kérdezte Janice. – Mi?

– A tambouri vészhelyzet.

Lanny karja csak holtteher volt, ahogy megemelte, hogy megmossa a hónalját.

– A gyanúsított még mindig szabadlábon. Azt gondolom, hogy bolond lenne ott maradni. Nekem úgy tűnik, hogy inkább felkérdzkedne az egyik kamionos haver kocsijára, és olyan messzire menne Dél-Louisianától, amennyire csak lehet.

– És van kamionos haverja? – Janice elhelyezkedett egy La-Z-Boy komfortfotelben, és maga alá húzta a lábát. A hatalmas szék ágyként szolgált valamelyiküknek, ha Lannynek nehéz éjszakája volt.

– Egyelőre még nem találtunk, de ellenőrizzük azokat a cégeket, akik üzletelnek a Royale-lal. Fred Hawkins azt gondolja, hogy időpazarlás. Úgy véli, hogy Coburn még mindig a környéken van. – Rámosolygott a nőre. – Érzi a jelenlétét, mint a felálló pihéket a tarkóján.

– Jézus Mária! – válaszolta gúnyosan a nő. – Aztán mi következik? Csirkebelsőségből fog olvasni? Remélem, nem a hatodik érzékére támaszkodik, hogy megtalálja egy tömeggyilkost!

– Kelleni fog hozzá némi ész!

– Fred Hawkins meg tud vele birkózni?

Tom elkezdte Lanny lábát és lábfejét mosni. – Az biztos, hogy motivált. Mrs. Marset személyesen hívta fel a megyei rendőrfőnököt, és nyomást gyakorolt rá, amit az továbbadott az állományon keresztül. Marset temploma ma este gyertyafényes imát és virrasztást tart. Isten és a kormány részéről egyaránt nő a nyomás, és Fred Hawkins kezdi érezni.

– Nemrég még nagyon magabiztosnak tűnt.

Az ágygal szemben, az öltözőasztalon álló tévé felé intett, ami a nap minden szakában be volt kapcsolva, hátha valamelyik program esetleg valamilyen reakciót vált ki Lannyból. Most is működött, de a hang le volt véve.

– Fred az esti hírekben élőben válaszolt a riporterek kérdéseire – mondta Janice. – Úgy tűnt, hogy meg van győződve róla, a lábnyom és a vércseppek, amiket ma délután találtak, hatalmas előrelépés.

Tomnak tetszett, hogy az ő közreműködése, amit enyhén felnagyított,

kellően nagy hatással van a feleségére. Kihasználva a figyelmét, kicsit kibővítette a történetet.

– Meséltem neked Mrs. Arleeta Thibadoux-ról? – A színpompás és félig fogatlan nőről szóló anekdota nevetést csalt elő Janice-ből. A férfi felfedezte annak a nőnek a nyomát, akibe beleszeretett, és akit feleségül kért.

Arra a napra élete egyik legboldogabb napjaként gondolt vissza, emlékeiben még az esküvőjük napjával is vetekedett. Miután felhúzta az ujjára a gyűrűt, melyet egy gyémánt díszített, a fülledt és szűkös lakása roskadozó ágyán szeretkeztek. Szenvedélyes, verejtékkal teli és akrobatikus volt, majd utána azzal ünnepezték meg az eljegyzésüket, hogy ketten megosztottak egy üveg sört.

Azt kívánta, bárcsak vissza tudná forgatni az idő kerekét ehhez a délutánhoz, hogy újra lássa Janice-t kipirult arccal, lágy és mosolygó ajkakkal, kielégült, boldogságtól ragyogó szemmel.

De ha visszaforgatná az idő kerekét, akkor nem lenne Lanny. A következő gondolat, ami átfutott az agyán, önkéntelen, de áruló volt, és azonnal elszégyellte magát miatta. A szivacsot a műanyag kádba ejtette, és Janice-re nézett. A nő arckifejezéséből ítélve az ő gondolatai is hasonló pályán mozogtak, vagy legalábbis ehhez elég közelin, hogy ugyanolyan büntudata támadjon. Úgy pattant fel a fotelból, mint aki le akarja hagyni a saját gondolatait.

– Megyek, készítek vacsorát, amíg te itt befejezed. Rántotta jó? – Meg sem várva a válaszát, kiment a szobából, mint akit az ördög üldöz.

Tíz perccel később leültek a rántottájukhoz, és jóformán csöndben ettek, csak erőltetett beszélgetésfoszlányokat cserélve egymással. Tom emlékezett azokra az időkre, amikor nem győztek eleget beszélni, amikor egymás szavába vágva mesélték el a nap eseményeit.

Amikor Tom befejezte a vacsoráját, a tányérját a mosogatóhoz vitte, leöblítette, aztán lélekben megacélozta magát, és a feleségéhez fordult.

– Janice, beszéljünk!

A nő a villáját a tányérja szélének támasztotta, és a kezét az ölébe ejtette.

– Miről?

– Lannyról.

– Ezen belül?

– Talán eljött az ideje, hogy módosítsuk a gondozásával kapcsolatban a gondolkodásunkat.

Íme, kimondta.

Nem csapta agyon a villám, és a feleségéből sem csiholt ki semmilyen reakciót a kijelentés. Csak bámult fel rá teljesen megfejthetetlen arckifejezéssel.

Eltökélten folytatta.

– Azt gondolom, hogy meg kellene vizsgálnunk a lehetőségét, csak a lehetőségét, hogy gondozásba adjuk.

A nő elfordította a fejét, és beszívta az ajkát. Hogy egy kis időt adjon neki, Tom leszedte a maradék tányérokat és edényeket az asztalról, és a mosogatóhoz vitte őket. Végül a felesége törte meg a feszült csöndet.

– Fogadalmat tettünk neki és egymásnak, Tom.

– Igen – felelte komoran. – De amikor megesküdtünk, hogy örökké magunknál tartjuk, azt gondolom, hogy dédelgettünk egy halvány reménysugarat, hogy valamilyen mértékben fejlődni fog, hogy pár képességet elsajátít. Nem igaz?

A nő se nem tagadta, se nem ismerte be, hogy ilyen gyenge reménye lett volna.

– Nem hiszem, hogy ez valaha is bekövetkezik. – Ezt mindketten tudták, de sohasem ismerték be hangosan. Amikor kimondta, Tom hangja elcsuklott az érzelemtől.

Janice szűkszavúan annyit felelt:

– Egy okkal több, hogy a legjobb gondozásban részesüljön.

– Épp ez az. Nem vagyok biztos benne, hogy mi vagyunk azok. – Janice azonnal magára vette, de a férfi folytatta, mielőtt megszólalhatott volna. – Nem téged kritizállok. A türelmed és a kitartásod lenyűgöz. Tényleg. De az, hogy róla gondoskodsz, felőröl téged.

– Túlzol.

– Valóban? Testileg, lelkileg összetör. Mindennap látom a bizonyítékát.

– Belém látsz?

A nő szarkazmusa hatásosabb volt, mint egy direkt szemrehányás. Megdörzsölte a szemét, a nap eseményei finoman szólva is kezdték éreztetni a hatásukat.

– Kérlek, ne nehezítsd meg ezt az egyébként is nehéz témát. Már az is fáj, hogy felvetem az intézetbe adását. Te ezt nem tudod?

– Akkor minek hoztad föl?

– Mert egyikünknek muszáj volt. Kezdjük elveszíteni az emberi formánkat, Janice. És nem csak magunkra gondolok, hanem Lannyre is. Honnan tudjuk, hogy azt tesszük, ami neki a legjobb?

– A szülei vagyunk.

– Szerető szülei, igen, de nincs meg a tudásunk arról, hogyan kéne őt gondozni. Szakemberek vannak az olyan betegek számára, mint Lanny.

Janice felállt, és úgy járkált a konyhában, mint aki menekülőutat keres.

– Ez egy értelmetlen beszélgetés. Még ha meg is állapotodnánk abban, hogy az lenne a legjobb, nem engedhetjük meg magunknak a magánintézményeket. Ami pedig a modern állami tébolydákat illeti, felejtse el. Soha nem raknám be egy olyan helyre.

Tomot zavarta a burkolt célzás, hogy ő berakná, de nem ment bele, hogy ezen elkezdjenek vitatkozni.

Kitartott a dolog lényegénél.

– Tartozunk annyival magunknak és neki, hogy megnézünk párat a jobb helyek közül. Csak hogy lássuk, milyenek. – Habozott, aztán megkérdezte. – Nyitott lennél erre, ha az anyagiak nem jelentenének akadályt?

– De jelentenek.

– De ha nem jelentenének – erősködött a férfi.

– Azt tervezed, hogy nyersz a lottón?

Megint érezte a szavaiból áradó maró gúnyt, de szó nélkül hagyta. Eleget mondott egy estére. Adott a feleségének gondolkodnivalót. Tudta, hogy ennek a témának a felvetése miatt automatikusan ő lesz a rossz ember, de valamelyiküknek muszáj volt vállalnia, és Janice nem tenné.

A középiskolában a legjobb eredményt érte el az osztályban, így ő mondhatta a tanévzárón a beszédet; kitüntetéssel végezte el a Vanderbilt Egyetemet, egy befektetésekkel foglalkozó cég új csillaga volt. Aztán a sors kegyetlenül megtörte nem csupán az ígéretes karrierjét, de az egész életét. Mindent fel kellett áldoznia Lannyért, ami lehetetlenné tette számára, hogy beismerje a kudarcát. Számára az, hogy Lannyt intézetben helyezték el, egyet jelentett a teljes megadással, egyenlő annak a beismerésével, hogy megint csak nem kapta meg a lehetőséget, hogy befejezzen valamit, amit elkezdett.

A férfi felsóhajtott.

– Jobb, ha lefekszem és alszom, amíg lehet. Nem lepne meg, ha az éjszaka közepén hívnának.

– Minek?

– A Tambourban hagyott ügynökök tudják, hogy értesíteniük kell, bármi fejlemény van. – Megállt az ajtóban. – Te is kimerültnek tűnsz. Jössz?

– Még nem. Fáradt vagyok, de álmos nem. Azt hiszem, még fönny maradok egy darabig.

– És szójátékot játszol a mobilos barátoddal Japánban?

– Szingapúrban.

A férfi elmosolyodott. Ez a játék volt a felesége számára a feltöltődés módja, és már majdnem függőséggé vált.

– Remélem, nyerni fogsz.

– Negyvenhárom ponttal vezetek, de van egy *j*-m, ami egyelőre kifog rajtam.

– Eszedbe fog jutni rá egy szó – felelte bizakodóan. – De ne maradj fenn túl sokáig.

Két órával később Tom még mindig egyedül feküdt az ágyukban. Felkelt, és mezítláb, nesztelen léptekkel végigment a folyosón. Mielőtt megkereste volna a feleségét, még benézett Lannyhez. Janice-t a dolgozószobában találta, amint elmerülten a mobiltelefonja képernyőjét bámulta, teljesen belemélyedt a hobbijába, ami láthatólag sokkal élvezetesebb volt, mint hogy vele ágyba bújjon.

Anélkül, hogy a feleségének feltűnt volna a jelenléte, sarkon fordult,

és visszatért a hálósobájukba.

12. FEJEZET

Coburn fokozatosan visszahúzta a kezét Honor válláról. Leszállt róla, újra magához vette a pisztolyt, és visszadugta az övébe.

A nő továbbra is fekvé maradt, és csak bámult fel rá.

– Átkozottul buta dolog volt, amit csinált – mondta a férfi. – Ha véletlenül meghúzza a ravaszt, valamelyikünk meghalhatott volna, és ha történetesen maga, akkor most itt lennék, nyakamon a gyerekével.

Kegyetlenül hangzott, de pont azért mondta. Már rég rájött: a lánya az a gomb, amit meg kell nyomni, ha akar tőle valamit, és ebben a pillanatban azt akarta, hogy a nő ne bámulja tátott szájjal, mint egy partra vetett hal.

Tudta, hogy hallotta, amit mondott, mert pislogott. De Honor tökéletesen mozdulatlan maradt, és a férfi egy rémült pillanatig azon tűnődött, vajon nem sérült-e komolyan meg, miközben birkóztak.

Eltűnődött, vajon miért érdekli.

– Jól van?

A nő bólintott.

Megszabadulva ettől az aggodalomtól, megfordult, és végignézett a felforduláson, amit a házában csinált. Amikor megérkezett aznap reggel, minden a helyén volt. Látszott, hogy laknak benne, de rendben tartott, tiszta ház benyomását keltette. Otthonos volt. Friss sütemény illatú.

Most a hely romokban hevert, és semmi eredménye a pusztításnak. Zsákutca.

Ami nagyjából összefoglalta Lee Coburn történetét, aki úgy fogja elhagyni ezt a világot, hogy hét brutális gyilkosság lesz az egyetlen hagyatéka. Hét áldozat, akiknek esélyük sem volt, akik meghaltak, mielőtt megértették volna, mi történik.

Alig hallhatóan káromkodva megmasszírozta a halántékát. Fáradt volt. Sőt, több, mint fáradt. Elcsigázott. Belefáradt, hogy ki- és berakodja azokat az istenverte kamionokat. Unta azt az egyszobás

lakást, ahol az elmúlt tizenhárom hónapban lakott. Megunta úgy általában az életet, és különösen a *sajátját*. Ahogy Gillette özvegyének is mondta, ha meghalna, ami valószínűleg hamarosan bekövetkezik, halott lenne, és semmi sem számítana többé.

De a pokolba, ha *most* nem számított! Ahogy a kezét levette a homlokáról, rájött, még nem tart teljesen ott, hogy megadja magát az ördögnek.

– Keljen fel!

A nő megmozdult, az oldalára fordult, és felnyomta magát ülő helyzetbe. A férfi lenyújtotta érte a kezét. A nő pár másodpercig csak nézte, aztán megragadta az erős férfikezet, és hagyta, hogy Coburn felhúzza.

– Mit értett azon, amit mondott?

A hangja kifulladt és remegett, de a férfi értette, mire céloz. Ahelyett hogy a kérdésre válaszolt volna, a folyosó felé terelte, majd be a hálószobába, ahol elengedte a kezét. Az ágyhoz ment, visszahúzta a paplant, ami korábban makulátlan volt, de mostanra foltosnak és mocskosnak látszott miatta.

– Le kell dőlnöm, ami azt jelenti, hogy magának is le kell dőlnie.

A nő csak állt egy helyben, és úgy nézett rá, mint aki nem érti, amit mond.

– Feküdjön le! – ismételte meg.

A nő az ágyhoz ment, de megállt a másik oldalon, úgy bámulva át rá, mintha valami egzotikus állat lenne, amelyet még sohasem látott korábban. Mintha nem ő lenne. Egész nap figyelte a nő reakcióit azokra a dolgokra, amiket mondott vagy tett, hogy tudja, mik a gyenge pontjai, és mik a félelmei, amiket a manipulálásához használni tud. Láttá rémültnek, esdeklőnek, kétségbeesettnek, sőt még dühösnek is. De ez egy új arckifejezés volt, és a férfi nem tudta mire vélni. Lehet, hogy beverte a fejét a padlóba, amikor a pisztoly megszerzéséért harcolt.

– Amit Eddie-ről mondott... – Elhallgatott, hogy nyeljen egyet. – Mit értett rajta?

– Mit mondtam? Nem emlékszem.

– Azt mondta, hogy az a dolog okozta a halálát, amit keres.

- Én nem mondtam ilyet.
- De pontosan ezt mondta.
- Biztos rosszul hallotta.
- Nem hallottam rosszul!

Nos, jó. A nő megint normálisan viselkedik, nem úgy, mint akinek egy zombi vette birtokba a testét. Az arányos, formás testét, amit olyan jó volt a saját testéhez simulva érezni.

- Eddie halála baleset volt – jelentette ki a nő.
- Ha maga mondja. – Elfordult, és elkezdte átnézni azt a kupac ruhát, amit korábban az asztalfiókból távolított el, miközben átkutatta.

Csak egy szívdobbanásnyival korábban érzékelt a nő közeledését, mielőtt az megragadta a karját, és maga felé fordította. Hagyta. A nő nem fogja annyiban hagyni, amíg nem kapott magyarázatot. Hacsak be nem tömi a száját, és azt tényleg nagyon nem akarta, csak ha a nő rákényszeríti.

- Mit akar itt megtalálni?
- Nem tudom.
- Mondja meg!
- Nem tudom.
- Mondja meg, az ördög vigye el!
- Nem tudom!

Kiszabadította a karját, és lehajolt, hogy felvegyen egy harisnyát. Egyszerű, fekete harisnyát. Amikor visszafordult a nő felé, az kutatóan nézett a szemébe.

- Őszintén nem tudja? – kérdezte.
- A „nem tudom” melyik részét nem érti?

Az asszony keze után nyúlt, és elkezdte a harisnyát a csuklója köré tekerni. Honor nem tiltakozott. Olyan volt, mint aki nem is foglalkozik azzal, hogy ő mit csinál.

- Ha van bármi Eddie-vel kapcsolatban, vagy arról, hogyan halt meg, amit mondani tud... Kérem – szólalt meg. – Biztosan ön is megérti, miért akarom tudni.

– Ami azt illeti, nem értem meg. Akkor is halott marad. Szóval mit számít?

– Nagyon is sokat számít. Ha a halála nem baleset volt, ahogy arra maga célzott, szeretném tudni, miért halt meg, és ki a felelős érte. – Kezét a férfiéra tette, mire az abbahagyta a harisnya tekerését. – Kérem!

A nő szeme különböző árnyalatú zöld színekben játszott, és folyamatosan változott. Ez volt az első dolog, amit észrevett kint a kertben, amikor a pisztoly csövét a gyomrához szorította. Akkor a nő szeme tágra nyílt a félelemtől. Látta, amikor szikrázott a dühtől. Most el nem hullajtott könnyektől fénylett. És mindig azok a változó árnyalatok.

A férfi lenézett egymáson nyugvó kezeikre. A nő elvette az övét, de a szemét nem vette le róla.

– Nem hiszi, hogy Eddie autóbalesete véletlen volt, ugye?

A férfi habozott, majd megrázta a fejét.

A nő a száján keresztül vette a levegőt.

– Azt gondolja, hogy valaki előidézte az ütközést, aztán úgy intézte, hogy balesetnek látsszon?

A férfi erre nem mondott semmit. Honor megnyalta az ajkát.

– Azért ölték meg, mert valaminek a birtokában volt?

A férfi bólintott.

– Amit valaki más akart.

– Valami értékesnek?

– Azok az emberek, akik akarták azt a valamit, úgy gondolták.

A férfi figyelte a nő arcán az érzelmek játékát, ahogy ezt megemésztette. Aztán a pillantása újra rá fókuszált.

– Magának értékes?

Nyers fejbólintással válaszolt.

– Például készpénz?

– Elképzelhető. De nem hiszem. Inkább olyasmi, mint egy zárkombináció. Egy kajmán-szigeteki bankszámlaszám. Valami ilyesmi.

Honor hűledezve rázta meg a fejét.

– Eddie-nek nem lehetett semmi ilyesmije. Hacsak nem bizonyítékként volt a birtokában.

– Vagy...

A férfi burkolt célzása végre eljutott az agyáig, és megdöbbsent tőle.

– Eddie nem volt részese semmilyen bűncselekménynek. Ugye nem erre akar kilyukadni?

A férfi horkantva felnevetett.

– Nem, persze hogy nem.

– Eddie becsületességéhez kétség sem férhet!

– Talán. Talán nem. De rossz embernek tett keresztbe.

– Kinek?

– A Könyvelőnek.

– Kinek?

– Ismerte Eddie Sam Marsetet?

– Igen, persze.

– Miért „persze”?

– Mielőtt összeházasodtunk, Eddie másodállásban biztonsági őrként dolgozott Mr. Marsetnél.

– A raktárban?

– Az egész épületegyüttesben.

– Mennyi ideig?

– Több hónapig. Volt pár betörés, kisebb rongálások, így Mr. Marset felvette Eddie-t, hogy éjszaka járőrözzön. Megszűntek a betörések. Mr. Marsetet azonban megnyugtatta a tudat, hogy egy biztonsági őr felügyel a telepre, ezért állandó posztot ajánlott neki. De Eddie elutasította. – Halványan elmosolyodott. – Zsaru akart lenni.

– Ön mennyire ismerte őt jól?

– Sam Marsetet? Csak felületesen. A templomunk oszlopos tagja volt. Egy ciklust együtt szolgáltunk a Műemlékvédelmi Társaságban.

– A templom oszlopos tagja, Műemlékvédelmi társaság, a francokat! – horkant fel a férfi. – Egy pénzsóvár, skrupulusok nélküli gazember volt.

– Aki megérdemelte, hogy fejbe löjék.

A férfi megvonta az egyik vállát.

– Gyors és fájdalommentes.

A kijelentés és a férfi tárgyilagos hangja, úgy tűnt, taszította a nőt. Próbált elhátrálni tőle, és csak ekkor jött rá, hogy a csuklója meg van kötve.

Honor szeme előtt összefolytak a dolgok, ahogy a csuklója körüli harisnyába belekapaszkodott.

– Vegye ezt le rólam! Vegye *le!* – A férfi elkapta azt a kezét, amellyel őrjöngve próbálta letekerni a harisnyát, és elkezdte a másik harisnyát e köré a csukló köré tekerni.

– Ne! Ne! – Honor a szabad kezével a férfi kezét, majd az arcát csépelte.

A férfi kitért a hadonászó keze elől. Káromkodva háttal az ágyra döntötte, és egy szempillantás alatt fölébe kerekedett. A térdével lefogta a bal karját, miközben a jobb kezét gyorsan az ágy vas fejlapjához kötözte. Honort csak az tartotta vissza a hangos sikítástól, hogy félt, felébresztené Emilyt.

– Engedjen el!

A férfinak esze ágában sem volt. Felhúzta a bal kezét is, a harisnya végét körbetekerte az egyik kovácsoltvas rácson, és könnyörtelenül csomót kötött rá. A nő őrjöngve rángatta a kötést. A pániktól levegő után kapkodott.

– Kérem! Klausztofóbiás vagyok.

– Leszarom. – A férfi leszállt az ágyról, az erőfeszítéstől zihálva állt meg mellette, és a nőt nézte.

– Kötözzön ki!

Coburn nemcsak hogy figyelmen kívül hagyta a kérést, de kiment a szobából.

A nő erősen az alsó ajkába harapott, hogy ne sikítson. A férfi körülbelül tizenöt centi mozgásteret hagyott mindkét csuklójánál, lehetővé téve, hogy a keze a párnán fekdüjön a feje mellett, de ez nem csillapította a csapdába esettség érzését. A pániktól elborult aggyal próbálta újult erővel kiszabadítani magát.

Hamar nyilvánvalóvá vált, hogy a próbálkozása értelmetlen, és csak az energiáját pazarolja. Kényszerítette magát, hogy ne hadakozzon, és mély, nyugtató lélegzeteket vegyen. De az észérvek sohasem segítettek megszabadulni a klausztofóbiájától, ahogy most sem. Valamelyest

azért javított a helyzeten, hogy lelassította a szívverését és a légzését, így az élete már nem volt veszélyben.

Hallotta, hogy Coburn járkál a házban. Feltételezte, hogy az ajtók és ablakok zárait ellenőrzi. Ennek az iróniája miatt hisztérikus nevetés bukott ki belőle, mielőtt megállíthatta volna.

A folyosón kihunyt a lámpa. Coburn visszajött a hálószobába.

Honor kényszerítette magát, hogy nyugodtan fekdjön, és olyan egyenletesen beszéljen, ahogy csak tud.

– Meg fogok bolondulni. Tényleg. Nem bírom elviselni.

– Nincs más választása. Ráadásul senkit sem okolhat, csak saját magát.

– Csak oldozzon el, és megígérem...

– Nem. Aludnom kell. Magának itt kell fekdnie mellettem.

– Itt fogok. – A férfi kételkedő pillantást vetett rá. – Esküszöm.

– Volt egy megállapodásunk, hölgyem. Megszegte. Kétszer is. És közben majdnem lelötte egyikünket.

– Itt fogok fekdni, és meg sem moccanok. Megígérem, hogy nem csinálok semmit, oké?

A legutóbbi viaskodásuktól újra szétnyílt a fejsebe. A vér keskeny patakban csurgott le a halántékán. Kezével letörölte, aztán az ujjain levő vörös vércsíkra nézett, mielőtt a farmerja szárába törölte volna. Eddie farmerjába.

– Hallotta, amit mondtam?

– Nem vagyok süket.

– Nem fogok megpróbálni elszökni. Esküszöm. Csak oldja ki a kezem.

– Sajnálom, de eljátszotta az összes bizalmamat, pedig kezdetben sem volt túlzottan sok. Most fekdjön nyugodtan és maradjon csendben, különben valamivel betömöm a száját, és akkor fogja csak igazán klausztofóbiásnak érezni magát.

A pisztolyt az éjjeliszekrényre rakta, aztán lekapcsolta a lámpát.

– Egy lámpának égve kell maradnia – mondta Honor halkan. Annak a gondolata, hogy kipeckelik a száját, megrémítette. – Emily fél a sötétben. Ha felébred és nem ég a lámpa, megijed, és el fog kezdeni

sírni. Idejön hozzám. Kérem. Nem akarom, hogy így lásson.

A férfi habozott, majd elfordult. Honor a szemével követte sötét alakját, amint kiment a folyosóra, és felkapcsolta a mennyezeti lámpát. A sziluettje nagynak és fenyegetőnek tűnt, ahogy visszatért a szobába.

Még fenyegetőbbnek tűnt, amikor mindössze centiméterekre tőle a hátára feküdt. Senkivel sem feküdt egy ágyban Eddie óta. Persze Emilyt kivéve. De Emily tizennyolc kilója alig volt érzékelhető a matracon. Az ágy meg sem moccant, amikor felmászott rá, és a matrac sem lejtett felé, mint most. Honornak figyelnie kellett, hogy a saját oldalán maradjon, és ne guruljon a férfinak.

A mozdulatok és hangok, ahogy a férfi elhelyezkedett mellette, ismerősnek tüntek, mégis mindez idegen volt. Ez a férfi, aki olyan közel feküdt hozzá, nem Eddie. A légzése is más. A pusztja jelenléte is különbözött Eddie-étől.

És valahogy az, hogy *nem* érintették meg egymást, még bensőségebbnek tűnt, mint ha egymáshoz értek volna.

A férfi, miután kényelmesen elhelyezkedett, nem mozdult. A szeme sarkából ránézett, és látta, hogy lehunyta a szemét. Az ujjai összekulcsolva a hasán nyugodtak.

A nő olyan egyenesen, mozdulatlanul és mereven feküdt, mint egy deszka, próbálva lebeszélni magát egy totális pánikrohamról. Meg van kötözve, és nem képes kiszabadítani a kezét, igaz. De, mondta magának szigorúan, nem fenyegeti halálos veszély. A szívdobbanásait számolta, hogy a pulzusát kordában tartsa. Minden levegőt hosszan és mélyen szívott be.

De ezek a gyakorlatok sem működtek jobban, mint az észérvek.

A szorongása tovább nőtt, és ő újra húzni kezdte a kötéseket, annyi erővel feszítve őket, amennyivel csak bírta.

– Csak még szorosabbak lesznek – szólalt meg a férfi.

– Oldja el!

– Aludjon!

Artikulálatlan sírás bukott fel belőle, és elkezdte rángatni a kötést, s közben az ágy feje ritmikusan a falnak ütődött.

– Ezt hagyja abba!

– Nem tudom! Mondtam, hogy nem bírom elviselni, és tényleg *nem tudom!*

Honor olyan megveszekedetten kezdte húzni a harisnyát, hogy a kézfeje fájdalmasan ütődött az ágy fejének vasrácsaihoz, ahogy visszapattant. A fájdalomtól még jobban pánikba esett, végül már úgy kapálózott, mint aki az eszét veszette. A lábaival biciklizett, mintha megpróbálná le hagyni a fulladás érzését. A sarka erősen a matracba fúródott. A fejét egyik oldalról a másikra vetette a párnán.

– Sss, sss! Nyugodjon meg. Minden rendben van. Sss!

Fokozatosan jutott el a tudatáig. Coburn fölé hajolt. Mindkét kezével az ő egy-egy kezét fogta, a hüvelykujját szilárdan a tenyerébe helyezte. A hangja nyugtató suttogás volt.

– Sss. – A hüvelykujjával kis köröket masszírozott a tenyerébe. – Vegyen mély lélegzetet. Minden rendben lesz.

De Honor nem vett mély lélegzetet. Egy bizonytalan kilégzés után egyáltalán nem vett levegőt. És amikor a férfi felemelte a fejét, hogy az arcába nézzen, neki is elakadt a lélegzete.

A férfi arca közel volt az övéhez, elég közel ahhoz, hogy lássa, ahogy lenéz a szájára, azután a mellkasára, amitől nagyon tudatosultak benne a mellei. Még a félhomály sem tudta elfedni a férfi kutakodó kék szemének intenzitását, ahogy újra oda fordította a tekintetét.

Hogy megfékezze a rángatózását, a férfi az egyik lábát a nő combjára helyezte, öle az asszony csípőjének nyomódott. Izgalmi állapota nyilvánvaló volt. Honor pedig tudta: az ő tökéletes mozdulatlansága elárulta, hogy érezte a keménységét.

Egy örökkévalóságnak tűnt, amíg így feküdtek, ebbe a pozícióba dermedve, de valószínűleg csak pár másodperc telt el. Aztán a férfi erősen káromkodva elengedte a kezét, és legördült róla. Újra a hátán feküdt, mint előtte, közel, de nem ért hozzá. Csak most az egyik alkarját a szemére fektette.

– Ne vessen be még egy ilyen trükköt.

Ugyan nem trükk volt, de nem mondott ellent. A férfi nem pontosította, mi lenne a büntetése, ha újra jelenetet rendezne. De mogorva hangja óva intette attól, hogy ingerelje.

13. FEJEZET

Egy órával napkelte előtt találták meg Arleeta Thibadoux csónakját. Úgy tűnt, egy ciprusfák alkotta ligetbe vonszolták, hogy elrejtésük.

Két seriffhelyettes evezett át a mocsáron, amikor az egyikük kiszúrta a nagy erejű lámpája fényében. Ő és a társa a mobiljukkal adták tovább a hírt, és fél órával a felfedezés után már két tucat kimerült, de felvillanyozott rendfenntartó gyűlt a helyszínre.

Az épp a tambouri városi rendőrőrsön tartózkodó Fred Hawkins amint megkapta a hírt, elég gyorsan a helyszín közelébe tudott menni a New Orleans-i rendőrségtől kölcsönkapott helikopteren. Amikor a gép leszállt, rendőr társai jöttek érte motorcsónakon, ők szállították a hátralevő szakaszon. Doral már a helyszínen volt, amikor Fred odaért.

– Már elkezdett süllyedni – mondta neki Doral, egyenesen a tárgyra térve. Az elemlámpáját a részben víz alá merült csónaktestre irányította. – Legalább új kiindulópontunk van.

– Nem tudjuk biztosan, hogy Coburn volt.

– Vagy ő, vagy egy furcsa egybeesés. – Doral az elemlámpa fényével vérfoltokat világított meg az evezőn. – Még mindig vérzik valamije. Az az ördögi benne, hogy...

Nem fejezte be a mondatot, de a lámpával végigpásztázott az őket körülvevő tájon. Egyhangú, szürke, lakatlan vad vidék tárult a szemük elé, ahol semmi sem volt, ami az egyik négyzetkilométert a másiktól megkülönböztesse, legfeljebb annyi, hogy milyen halálos vadon élő állat ólálkodik éppen a látszólag békés tájon.

– Ja – sóhajtott fel Fred, megértve a testvére célzását. – De amint mondtad, legalább új kiindulópontot ad.

– Jobban teszed, ha telefonálsz.

– Rendben. – Fred elintézte a hívást.

A következő fél órában további rendőrök érkeztek, eligazítást kaptak, és újra kiküldték őket, hogy újabb területet fésüljenek át. A VanAllen irodájához tartozó FBI-ügynököket is értesítették.

– Szóljanak Tomnak – mondta nekik. – Azonnal tudnia kell erről. Lehet, hogy erősítést kell majd kérnem a szövetségiektől. Nekik jobb

felszerelésük van, mint nekünk.

Miközben cigarettára gyújtott, Doral félrevonta Fredet.

– Mi legyen Stannel? Felhívjam, hogy szedje össze a tegnapi önkéntesek egy részét, hogy jobban behúzzunk?

Fred a keleti látóhatár felé nézett, már amennyi abból látszott a sűrű ciprusligeten keresztül.

– Várjunk napkeltéig. Stan többet tud a nyomkövetésről, mint amennyit te meg én valaha is tudtunk. De a többi srác némelyike inkább rontana a helyzeten, mint segítene.

Doral kifújta a füstöt.

– Ne halandzsázz nekem, tesó! Pont annyira nem akarsz egy halom önkéntest ebbe a csapatba, ahogy ezeket a plusz jelvényeseket sem. Vagy a szövetségeket. Senkit sem akarsz Lee Coburn sarokba szorításához saját magadon kívül.

Fred elvigyorodott.

– Mindig is nyitott könyv voltam számodra.

– Mert egy srófra jár az agyunk.

Csatlakoztak a többiekhez. Tanulmányozták a térképet. Felosztották a tekervényes hurkokat író folyóágak felderítését.

– Coburnnek ivóvízre lesz szüksége – emlékeztette Fred a csoportot. Mióta az olaj a vízbe ömlött, egyetlen épeszű ember sem inna ezekből a csatornákból. – Ismer valaki a környéken horgászkunyhót, táborhelyet, viskót, fészert, vagy bármi hasonlót? Bármi olyan helyet, ahol ivóvízhez lehet jutni?

Több lehetőség is felmerült, mindegyikhez embereket küldtek ellenőrizni.

– Mindenki óvatosan közelítsen! – figyelmeztette őket Fred, ahogy elindultak a kis csónakokban, amelyekkel egész éjjel kutattak. – Kapcsoljátok ki a motort, még mielőtt a közelbe értek.

Doral önként jelentkezett, hogy a kevésbé használt utakat átfésülje, és Fred megengedte neki.

– Ha bárki képes átküzdeni magát ezen a területen anélkül, hogy eltévedne, az te vagy. Tartsd kéznél a mobilodat, én is így teszek. Ha bármit látsz, először engem hívj.

– Nem kell kétszer mondanod. Közben te visszamész a rendőrörsre?

– Mi, hogy riporterek nyaggassanak? – Fred megrázta a fejét. – Ide nézz. – A térképüket kiterítették egy relatíve száraz földdarabra. Az ikrek lekuporodtak fölé, és Fred végighúzta az ujját egy hosszú, keskeny csatornát jelző halványkék vonalon. – Látod, hogy végül ez hová vezet?

– Eddie házához.

Az ikrek fürkészően néztek egymásra.

– Kissé zavar.

– A gondolataimban olvasol – felelte Doral. – Stannek tegnap este szülinapi vacsorára kellett volna odamennie, de később azt mondta, hogy Honor lemondta az összejövetelt, mert ő és Emily lebetegedtek valami gyomorkórsággal. Abból nem lehet baj, ha rájuk nézünk.

Fred összehajtogatta a térképet, és az egyenruhája nadrágjának hátsó zsebébe gyömöszölte.

– Jobban fogom magam érezni, ha már megtettem. Ráadásul valakinek azt az ágat is át kell kutatnia. Akár csinálhatom én is.

Amikor Honor felébredt, ami a legjobban meglepte, nem az volt, hogy a kezei már nincsenek az ágy fejéhez kötve, hanem az, hogy egyáltalán felébredt. Nem számított rá, hogy el fog aludni, és meg volt döbbenve, hogy mégis így történt. Kint az eget rózsaszínesre festette az éppen felkelő nap. Egyedül volt az ágyban.

Leugrott róla, és Emily szobájába rohant. Az ajtó tárva-nyitva állt, épp úgy, ahogy előző éjszaka hagyta. Emily békésen aludt, vajszerű tincsei kuszán terültek szét a párnán, az arcát a „rongyijába” fúrta, duci kezeckéje Elmót szorította.

Honor otthagya őt, s a nappalin keresztül a mögötte található konyhába sietett. A szobák üresek, homályosak és csöndesek voltak. A kulcsai hiányoztak a hátsó ajtó melletti akasztóról, és amikor kinézett az ablakon, látta, hogy a kocsija nem áll a ház előtt.

Coburn elment.

Talán a kocsija nehezen induló motorjának a hangja ébresztette fel.

De a ház túl nyugodtnak tűnt neki, ez arra utalt, hogy a férfi már korábban elindulhatott.

– Hála istennek! Hála istennek! – suttogta, miközben megdörzsölte a jeges felső karját. Tiszta libabőr volt, de ez is annak a jele, hogy él! Nem hitte, hogy a férfi őt és Emilyt sértetlenül hagyva távozik. De csodával határos módon túléltek egy kegyetlenül hosszú napot és éjszakát a tömeggyilkos társaságában.

A megkönnyebbüléstől teljesen elgyengült.

De csak egy pillanatra. Értésítenie kell a hatóságokat, mi történt. Innen a nyomába eredhetnek. Felhívja őket, megadja a kocsija rendszámát. Ők...

A gondolatmenetet hirtelen egy másik felismerés szakította félbe. Hogy hívna fel bárkit? A mobilja utoljára Coburnnál volt, vonalas telefonja pedig már nincs. Stan próbálta meggyőzni, hogy ne köttesse ki, de ő azzal érvelt, hogy ez egy állandó havi kiadás valami teljesen felesleges dologért.

Ez az érv most kísértette.

Gyorsan visszament a telefonját keresve. Nem találta meg, de nem is számított rá. Coburn túl okos ahhoz, hogy itt hagyja. Azzal, hogy magával vitte, megakadályozza, hogy értesítse a hatóságokat, ezáltal értékes időt nyer, ami alatt messzebbre juthat.

Telefon, kocsis és hajó nélkül...

Hajó!

Ez ébresztette fel! Nem ahogy a kocsiját beindították, hanem ahogy egy hajó motorja leállt. Most, hogy teljesen ébren volt, felismerte a különbséget, mert az egész életét hajók között töltötte.

A bejárati ajtóhoz rohant, kinyitotta a reteszt, és szinte átugrott a verandán, le a lépcsőn, majd jó erősen döccenve földet ért, és előrebukott. Az esését valamelyest tompította a kezével, aztán nehézkesen leereszkedett a lejtőn, a papucs csúszott a harmatos fűvön. A mólóig tartó út hátralevő részében sikerült a talpán maradnia.

A lépései tompán kopogtak a viharvert deszkákon, felriasztva egy pelikánt a szemközti parton. A madár hangos szárnycsattogással elrepült. Kezével árnyékolta a szemét a kelő nap ellen, ahogy hajót

keresve elnézett a folyón mindkét irányba.

– Honor!

A szíve nagyot dobbant, és a kiáltás irányába pördült. Fred Hawkins kikormányozta a kis halászhajót egy fűzfa leveleinek fedezékéből.

– Fred! Hála istennek!

A férfi bepöccintette a motort, és néhány másodperc múlva már oda is ért a kikötőbe. Honor annyira örült a látásának, hogy majdnem elhibázta a kötelet, amit a férfi odadobott neki. Letérdelt, és a fém kötélvilla köré tekerte.

Fred még épphogy a mólóra lépett, Honor már a karjába is vetette magát. A férfi átkarolta.

– Honor, Jézusom, mi a baj?

A nő szorosan megölelte a széles felsőtestet, aztán elengedte, és hátrébb lépett. A hálára később is lesz idő.

– Itt volt. A férfi, akit kerestek. Coburn.

– A kur... Furcsa előérzetem lett úgy fél órája, amikor megtaláltuk... Jól vagy? Emily?

– Jól vagyunk. Minden rendben. Nem... nem bántott minket, de... – egy pillanatra elhallgatott, hogy nagy levegőt vegyen. – Elvitte a kocsimat. A telefonom. Ezért rohantam le a mólóhoz. Úgy gondoltam, hogy egy hajót hallottam. Én...

– Biztos vagy benne, hogy Coburn lopta el...

– Igen, igen. Tegnap bukkant itt fel.

– Egész idő alatt itt volt?

Nagy hévvel bólintott.

– Tegnap egész nap. Egész éjjel. Csak pár perce ébredtem fel, addigra elment. Nem tudom, mikor ment el.

Fájt a mellkasa, annyira kapkodva vette a levegőt. Rászorította az öklét.

Átérezve a gyötrelmét, Fred a vállára rakta a kezét.

– Rendben, lassíts. Fújd ki magad, és mesélj el mindent, ami történt.

A nő nyelt egyet, és vett pár mély levegőt.

– Tegnap reggel... – El-elakadva leírta Coburn érkezését, és az egész napos megpróbáltatást. – Két seriffhelyettes járt erre tegnap éjjel. –

Lélekszakadva mesélte el, mi történt. – Talán meg kellett volna próbálnom szólni nekik, hogy bent van a házban, de Emily is ott volt. Félttem, hogy ő esetleg...

– Helyesen cselekedtélt – válaszolta Fred, és biztatóan megszorította a vállát. – Sérült? Vért találtunk a keresés során.

Honor beszámolt a fejsébéről.

– Azt gondolom, hogy a vágás meglehetősen mély. Tele volt karcolással és horzsolással attól, hogy átvágott a bozóton, de azon kívül nem sérült meg.

– Fegyvere?

– Van egy pisztolya. Azzal fenyegetett. Tegnap éjjel egyszer dulakodtunk érte. Megszereztem, de visszavette.

A férfi végighúzta a kezét a nő fáradt arcán.

– Jézusom, meg is halhattál volna!

– Annyira félttem, Fred! El sem tudod képzelni!

– Sejtem. De az a lényeg, hogy idejött menedékért, és aztán továbbállt anélkül, hogy titeket bántott volna.

– Nem menedékért jött ide. Tudta, ki vagyok. Ismerte Eddie-t. Legalábbis tudott Eddie-ről. Okkal jött ide.

– Mi a fene? Valaki, akit Eddie tartóztatott le?

– Nem hiszem. Azt mondta, soha nem találkozott vele. Azt mondta... Azt... Azt... – Nem tudott uralkodni a dadogásán, és Fred ezt megérezte.

– Oké. Most már minden rendben. – Aggódó szavakat mormolt, közéjük jócskán vegyült káromkodás. Kezét a nő vállára tette, és a ház felé fordította. – Be kell telefonálnom. Menjünk be.

Ahogy fölfelé tartottak a lejtőn, Honor erőteljesen rátámaszkodott, bízva a támaszában. Most, hogy elmúlt a vészhelyzet, Emily és ő már nem voltak veszélyben, remegett. A segítség megérkezésével elhagyta a bátorsága, ami ahhoz kellett, hogy megvédje magát és a lányát. Ahogy a barátja is mondta, meg is halhatott volna. Ami azt illeti, ő biztosra vette, hogy meg is fog.

Most fogta fel igazán, milyen kevésen múlt, hogy megmenekült a haláltól, és majdnem elsírta magát. Hallott már erről a jelenségről, hogy

emberek, akik hihetetlen hősiességgel viselkedtek krízishelyzetben, teljesen szétestek, miután túléltek azt.

– Átkutatta a házat – mondta Frednek, ahogy a verandához közeledtek. – Ragaszkodott hozzá, hogy Eddie-nek valami értékes volt a birtokában, amikor meghalt.

Fred hitetlenkedve horkant fel.

– Mintha nem is ugyanarról az Eddie-ről beszélnénk.

– Próbáltam meggyőzni, hogy téved. De nem volt hajlandó hinni nekem. Darabjaira szedte a házam a semmiért.

– Mit kerest? Pénzt?

– Nem. Nem tudom. Ő *sem* tudta. Legalábbis azt mondta. De ragaszkodott hozzá, hogy akármilyen legyen az a bizonyos valami, az volt az oka, hogy Eddie meghalt.

– Autóbalesetben halt meg.

Fellépve a verandára, Honor felnézett a férfitra, és megvonta a vállát.

– Ez őt nem ingatta meg.

Fred hirtelen megtorpant, amikor beléptek a nappaliba, és meglátta a kárt, amit Coburn okozott.

– A teringtét! Nem túloztál!

– Épp csak a falakat nem bontotta le, és a padlót nem szedte fel. Halálbiztos volt benne, hogy van nálam valami, aminek a védelmében halt meg Eddie.

– Honnan vette ezt az ötletet?

Honor széttárta a kezét, mutatva, hogy ez számára is rejtély.

– Ha ezt ki tudod deríteni, talán megtalálod az indítékot, amiért azt a hét embert megölte.

A férfi levette a mobilját az övéről, és tárcsázni kezdett.

– Értesítenem kell a többieket.

– Megyek, és ránézek Emilyre.

Lábujjhegyen végigment a folyosón, és Emily szobájának ajtajához lopózott. A nyíláson bekukucskálva megkönnyebbülten látta, hogy Emily átfordult a hátára, de még mindig alszik. Ha ébren lenne, úgy tekintene Fred látogatására, mint egy baráti vizitre, és összezavarodna, ha Fred nem dobna el mindent, hogy vele játsszon.

Ráadásul, mint egy rendőr özvegye, tisztában volt vele, hogy többórnyi kihallgatás vár rá. Hamarosan fel kell hívnia Stant, hogy jöjjön át, és vigye el Emilyt a nap maradék részére. A férfi túlságosan féltő és basáskodó tud lenni, de ma örömmel fogadná a segítségét.

Egyelőre becsukta a gyerekszoba ajtaját, remélve, hogy a kislány még egy darabig aludni fog.

Amikor újra belépett a nappaliba, Fred ugyanott volt, ahol hagyta, s a mobilját a füléhez tartotta.

– Mrs. Gillette nem biztos benne, hánykor osont ki, így nem tudjuk, mennyi előnye van, vagy milyen irányba tart. De a hölgy kocsijával van. Várj. – Letakarta a telefon mikrofonját. – Mi a rendszám?

Honor megmondta, és a férfi megismételte, aztán bemondta a nő kocsijának gyártmányát és típusát. Csöndes kérdésként felvonta a szemöldökét: jól emlékszik? A nő bólintott.

– Azonnal adjanak ki körözést a kocsi ellen. Értesítsd erről a rendőrfőnököt, és mondd meg neki, illetve *kérd meg rá*, hogy szükségem van minden rendőrrre. – Miután letette a telefont, sajnálkozva mosolygott Honorra.

– Nagyon rövid időn belül zsaruk fogják ellepni ezt a házat kívül-belül. Attól tartok, még jobban darabjaira szedik.

– Nem számít, ha ez kell ahhoz, hogy elkapják.

A férfi visszarakta a telefonját az övének a tokba.

– Ó, elkapjuk! Nem lehet olyan messze.

Amint kimondta ezeket a szavakat, kivágódott a bejárati ajtó, és Coburn jelent meg váratlanul. Mindkét kezével a pisztolyt tartotta, és a pisztoly csöve Fred koponyájának hátulját vette célba.

– Ne mozduljon! – ordította Coburn.

Aztán a lövedék élénkvörös csillagként robbant ki Fred Hawkins homlokának közepén.

14. FEJEZET

Honor a szája elé kapta a kezét, hogy elfojtsa a sikítását, és rémült

döbbenettel nézte, hogy Fred arccal a földre bukik.

Coburn átlépett rajta, és nagy léptekkel elindult a nő felé. Honor a hirtelen adrenalinlöketből megpördült, és gyorsan futni kezdett a folyosón. A férfi hátulról elkapta a karját. Miközben maga felé fordította, az asszony a másik öklét a férfi feje felé lendítette.

A férfi káromkodva, szitkozódva az oldalához szorította a nő kezét, szorosán magához ölelte, és felemelte a földről. Akkora lendülettel nyomta a nő hátát a falhoz, hogy kiment belőle a szusz, azután beférközött a két lába közé, hogy a dühös rugdosás ne érhesen célba.

– Hallgasson ide! Hallgasson meg! – üvöltötte, és a nő az arcán érezte a forró lihegését.

Honor úgy küzdött, mint egy vadmacska, hogy kiszabaduljon, de amikor a végtagjai nem bizonyultak elég hatékonyak, a fejét próbálta a férfiénak ütni. A férfi még idejében elrántotta a fejét.

– Szövetségi ügynök vagyok!

A nő mozdulatlanra dermedt, és szájátva nézett rá.

– Hawkins, így hívják?

Honor bizonytalanul biccentett a fejével.

– Ő lövöldözött a raktárban. Ő és az ikerestvére. Felfogta? Ő volt a rossz fiú, nem én.

Honor teljes hitetlenséggel meredt rá, miközben levegőért kapott.

– Fred rendőr.

– Már nem.

– Fred...

– Gyilkos volt. Végignéztem, ahogy fejbe lőtte Marsetet.

– Én meg végignéztem, hogy maga fejbe lőtte Fredet!

– Nem volt más választásom. Már a kezében volt a fegyvere, hogy...

– Nem is tudta, hogy maga itt van!

– ... *magát* lelője.

Honor hirtelen levegő után kapott, majd pár másodperc elteltével egyszerre fújta ki. A szája kiszáradt.

– Az lehetetlen.

– Láttam, hogy errefelé tart egy csónakban. Visszafordultam. Ha nem tettem volna, most már halott lenne, ahogy a gyereke is. Engem

meg még két gyilkossággal vádolnának.

– De miért... miért...?

– Később. Majd mindent elmondok. De most egyelőre csak higgye el nekem, hogy megölte volna magát, ha én meg nem ölöm. Oké?

Honor lassan megrázta a fejét.

– Nem hiszek magának. Maga nem lehet zsaru.

– Nem vagyok zsaru.

– Szövetségi ügynök?

– FBI.

– Az még valószínűtlenebb.

– J. Edgar mindennap forog a sírjában, de akkor is így van.

– Mutassa meg az azonosítóját.

– Titkos ügynök. Inkognitóban. Nincs azonosítóm. Be kell érnie a szavammal.

A nő hosszan a férfi kemény, hideg szemébe nézett, aztán könnybe lábadt szemmel nyögte ki:

– Az elmúlt huszonnégy órát azzal töltötte, hogy megfélemlítsen.

– Az információszerezés része. Meggyőzőnek kellett lennem.

– Nos, meggyőzött. Maga egy bűnöző.

– Gondolkozzon! – mondta a férfi bosszúsan. – Ha egy menekülőben levő gyilkos lennék, akkor már tegnap ilyenkor halott lett volna. Fred megtalálta volna a maga holttestét ma reggel. A kislányáét is. Talán kint lebegne a kikötőben táplálékul a halaknak, ha nem egy aligátor ette volna meg hamarabb.

A nőből csuklásszerűen tört fel a zokogás, és undorodva fordult el tőle.

– Maga rosszabb, mint egy bűnöző.

– Ezt már más is mondta. De ami a közvetlen jövőt illeti, én vagyok a maga egyetlen esélye a túlélésre.

Zavarodottság és félelem könnyei homályosították el a nő látását.

– Nem értem, hogy nekem ehhez az egészhez mi közöm.

– Nem magának. A volt férjének. – Egyik kezével elengedte, és benyúlt a farmerja első zsebébe, előhúzta az összehajtogatott papírlapot, amit Honor előző nap már észrevett.

- Mi ez?
- A férje valami módon kapcsolódik a raktárban történt tegnapi gyilkosságokhoz.
- Lehetetlen.
- Talán ez segít, hogy meggyőzze.
- A férfi egy rázassal kihajtogatta a papírt, és a nő felé fordította, hogy el tudja olvasni, mi van ráírva.
- A férje neve, bekarikázva és aláhúzva, mellette egy kérdőjellel.
- Ezt hol szerezte?
- Marsey irodájában. Belopóztam oda egyik este. Ezt a bejegyzést találtam egy régi határidőnaplóban a napi teendők között.
- Ez jelenthet bármit.
- Nézze meg a dátumot.
- Két nappal Eddie halála előtt – mormolta. Zavarodottan nézett Coburnre, aztán megpróbálta kikapni a papírt a kezéből.
- Cö-cö. – Arrébb rántotta, hogy a nő ne érje el, aztán visszagyömöszölte a zsebébe. – Lehet, hogy szükségem lesz erre bizonyítékként. Együtt bármivel, amiről maga tanúskodni tud.
- Én nem tudok semmit.
- Erről majd később beszélünk. Most pokoli gyorsan ki kell, hogy juttassam innen.
- De...
- Nincs de – felelte a férfi, és közben erősen megrázta a fejét a nyomaték kedvéért. – Maga most elmegy a gyerekért, és jön velem, mielőtt a kettes számú Hawkins felbukkan.
- Doral?
- Ha úgy hívják. Biztos lehet benne, hogy viharos tempóban épp ide tart.
- A rendőrség is úton van. Fred értesítette őket, hogy maga itt járt. Hallottam. A férfi olyan váratlanul engedte el, hogy majdnem lecsúszott a falon. Pár másodperc múlva újra ott termett, mindkét kezében egy-egy mobiltelefon.
- A hivatali telefonja – mondta feltartva, hogy a nő is lássa. – Utolsó hívás egy órával ezelőtt. – A földre hajította ezt a telefont. – A másik.

Egy eldobható. – Hüvelykujjával nagy hévvel nyomkodta a gombokat. – Utolsó kimenő hívás három perce. Nem a rendőrség.

Megnyomta az újrahívás gombot, és a nő felismerte Doral hangját, amikor felvette.

– Minden rendben?

Coburn azonnal letette.

– Így most már tudja, hogy nincs minden rendben. – A telefon majdnem azonnal csörögni kezdett. Coburn kikapcsolta, a farmerzsebébe gyömöszölte, és Emily hálószobája felé intett. – Menjen el a gyerekért.

– Nem mehetek csak így...

– Meg akar halni?

– Nem.

– Azt akarja, hogy a kislányát kinyírja? Nem tartana neki túl sokáig egy párnát szorítani az arca elé, hogy ne jusson levegőhöz.

Honor elborzadt a rettentő képtől.

– Ön megvédene minket. Ha amit mond, igaz, miért nem tartóztatja le Doralt?

– Nem leplezhetem még le a küldetésemet. És nem adhatom át magukat a rendőrségnek, mert az egész istenverte rendőrség mocskos. Nem tudnám megvédeni.

– Évek óta ismerem a Hawkins ikreket. Ők voltak a férjem legjobb barátai. Szinte Stan nevelte föl őket. Nincs rá okuk, hogy megöljenek.

A férfi csípőre tette a kezét. A mellkasa gyorsan emelkedett és süllyedt az izgatottságtól.

– Elmondta Frednek, hogy azért jöttem, hogy megtaláljak valamit?

Habozott, mielőtt a fejével biccentett.

– Ezért ölte volna meg Fred. A Könyvelő megparancsolta volna.

– Már tegnap este is említette ezt a könyvelőt. Ki ez?

– Bárcsak tudnám. De most nincs idő, hogy ezt elmagyarázzam. Csak el kell hinnie, hogy mivel Fred már nem tudja magát megölni, Doral fogja.

– Ez nem lehet igaz.

– De az.

Úgy jelentette ki, mint egy tényt, anélkül hogy szépített volna rajta. Két szó. *De az.*

A nő még mindig habozott.

– Nézze – mondta a férfi –, itt akar maradni és a kezeit tördelni a megosztott lojalitás miatt? Rendben. De én megyek. Van egy befejezetlen ügyem. Maga hasznos lenne számomra, de nem szükséges. Mindössze a bőrét próbálom menteni. Ha marad, ki van szolgáltatva Doralnak. Ehhez sok szerencsét.

– Nem bántana engem.

– Az ördögöt nem! Ha azt gondolja, hogy maga valamilyen információval rendelkezik, bántaná, de még mennyire. Magát is, és a gyereket is. Efelől ne legyenek kétségei. És aztán akár mondott neki valami hasznosat, akár nem, megölné magát. Úgyhogy maradjon és haljon meg, vagy jöjjön velem. Annyi ideje van, hogy eldöntse, amíg ötig számolok. Egy.

– Lehet, hogy nem hazudik, de téved.

– Nem tévedek. Kettő.

– Nem mehetek csak úgy el magával.

– Amikor Hawkins ideér, én már nem leszek itt, és maga elmagyarázhatja, vagy legalábbis megpróbálhatja elmagyarázni, hogyan lett a drága testvére fején az a pisztolygolyó ütötte lyuk. Valószínűleg nem lesz túlzottan megértő kedvében. Három.

– Doral nem nyúlna hozzám egy ujjal sem. Emilyre kezét emelni? Eddie gyerekére? Ki van zárva. Ismerem.

– Ahogy a rendőr fivérééről is azt gondolta, hogy ismeri.

– Fredde kapcsolatban is téved.

– Négy.

– Azt mondja, hogy maga a jó fiú, és nekem el kellene hinnem, csak mert maga azt mondja? – A nőnek az indulattól nyerssé és érdessé vált a hangja. – Ismerem ezeket az embereket. Bízom bennük. *Magát* nem ismerem!

A férfi pár másodpercig csak bámult rá, aztán a kezét a nyaka köré fonta, hogy a fejét mozdulatlanul tartsa. Az arcát a nőéhez közelítette, és suttogva megszólalt.

– Ismer engem. Tudja, hogy az vagyok, akinek mondom magam.

A nő pulzusa gyorsan vert az erős ujjak alatt, de a férfi átható tekintete a mögötte levő falnak szögezve tartotta.

– Mert ha nem az lennék, megdugtam volna magát tegnap éjjel. – Még pár másodpercig így maradtak, aztán a férfi leejtette a kezét, és elhátrált. – Öt. Na, jön vagy sem?

Doral Hawkins a falhoz vágott egy karosszéket, aztán feldühödve, hogy az nem tört darabjaira, akár a filmekben, újra és újra a falhoz csapkodta, amíg a fa szilánkokra nem hasadt. A kezéből kirúgott egy vaskos New Orleans-i Arany oldalakat az ablakon keresztül. Aztán az összetört ablaküveg szilánkjai között állva, mindkét kezével megragadta ritkuló haját, és erősen húzta, mint aki ki akarja tépni a fejbőréből.

Rettentően fel volt dúlva. Részben a kínzó gyötirelem, részben pusztai állati düh emésztette.

Az ikertestvére holtan fekszik Honor házának padlóján, homloka közepén golyó ütötte lyukkal. Doral látott már rosszabb sebeket is. Sőt okozott már rosszabbakat maga is. Mint amikor a fickó elvérzett, lassan és sikítva, miután Doral egy vadászkéssel kibelezte.

De a testvére halálos sebe volt mind közül a legelborzasztóbb, mert olyan volt, mintha saját magát látná holtan. A vér még meg sem alvadt.

Honor nem ölte volna meg. Minden bizonnyal az a szarházi Coburn volt.

Utolsó beszélgetésük során Fred halkán hadarva, hogy Honor meg ne hallja, beszámolt róla, hogy az üldözött Lee Coburn végig ott lapított a nőnél, miközben ők az istenverte mocsárban üldözték a nyomát.

– Most ott van? – kérdezte Doral izgatottan.

– Nincs akkora szerencsénk. Már meglépett.

– Mennyi előnye van?

– Percek, de az is lehet, hogy órák. Honor azt mondja, hogy amikor felébredt, már nem volt ott. Elvitte a kocsiját.

– Ő jól van?

- Nagyon zavarodott. Összevissza beszél.
- Mit kerestett ott Coburn?
- Az egész ház fel van túrva.
- Tudott Eddie-ről?
- Amikor ennél a folyóágnál hagyta a csónakot, ez a kellemetlen érzésem támadt, és ja, úgy tűnik.
- Honnan?
- Nem tudom.
- Honor mit mondott?
- Azt mondta, hogy valami olyat kerestett, aminek a védelmében Eddie meghalt.
- A francba!
- Egyetérték.

Rövid szünet után Doral halkán kérdezte:

- Mit fogsz tenni?
- Utánamegyek.
- Úgy értem, Honorral.

Fred sóhajtása jól hallható volt a mobilon keresztül.

– A Könyvelő nem hagyott nekem választási lehetőséget. Amikor felhívtam, hogy ellenőrzöm Eddie lakhelyét... Szóval, tudod.

Igen, Doral tudta. A Könyvelő nem ejt foglyokat, és neki nem számít, ha a család barátjáról van szó, vagy egy nőről gyerekekkel. *Ne legyenek elvarratlan szálak. Nincs kegyelem.*

Fredet feldúlta a dolog, de meg fogja tenni, amit tennie kell, mert tudta, hogy muszáj. Annak is tudatában volt, milyen súlyos következményei vannak, ha valaki nem engedelmeskedik egy parancsnak.

Azzal a megállapodással fejezték be a beszélgetést, hogy Fred elintézi ezt a problémát, így mire Doral odaér a Gillette-házhoz, bejelenthetik a seriff irodájának a rettentő kettős gyilkosságot.

Honor és Emily halálát.

A gyilkosságokat Coburn számlájára írják, aki egészen biztosan hagyott ujjlenyomatokat szerte Honor házában. Sáros, véres ruhák maradtak a fürdőszobában, amelyek nyilván tőle származnak. A

rendfenntartó szervek fel lennének villanyozva. Fred tudta, hogyan kell beszélni a médiával, hogy felkapják és nagydobra verjék a hírt. Hamarosan az egész állam Coburnre fenné a fogát, a raktári mézszárlás egyetlen gyanúsítottjára, a nő- és gyerekgyilkosra.

Jó terv volt, de semmivé foszlott.

Doral tíz válságos percen át szinte magánkívül volt, hol dühöngött, hol mélységes bánat kerítette hatalmába. Amikor végül a rohama alábbhagyott, arcáról letörülte a könnyeket és a taknyot, s kényszerítette magát, hogy félretegye a személyes érzéseit arra az időre, amikor majd megfelelően átengedheti magát nekik. Helyette inkább megpróbálta a jelen helyzetet értékelni. Ami szívás. Nem is kicsit.

Az volt a leginkább zavarba ejtő, hogy Fred holttestén kívül semmi sem utalt gyilkosságra. Honornak és Emilynek, vagy a holttestüknek nyoma sem volt, sem a házban, sem a közelében. Ha a testvére megszabadult tőlük, akkor jól elrejtette a tetemeket.

Vagy – és ez egy roppant zavaró lehetőség volt – Coburn még az előtt kinyírta Fredet, hogy annak esélye lett volna Honorral és Emilyvel végezni. Ha ez az eset áll fenn, akkor hol vannak *most*? Bujkálnak, amíg valaki megmenti őket? Talán. De ez azt jelentette, hogy amint megtalálja őket, meg kell ölnie mindkettőjüket, és ettől a gondolattól felkavarodott a gyomra.

Volt egy harmadik lehetőség is, és ez volt a legrosszabb forgatókönyv: Coburn és Honor együtt menekültek el.

Doral gondolatban alaposan körüljárta a feltételezést. Mindenféle bajt vetített előre, de nem tudta, mit kezdjen velük. Vadász volt, nem nyomozó, és stratégiának is legfeljebb akkor vált be, ha vadászatról volt szó. Ráeszmélt, hogy hiszen nem neki kell meghatároznia, mi legyen a következő lépés. Inkább a Könyvelőre hagyja a kigondolását.

Mint a filmbéli Keresztapa, a Könyvelő ragaszkodott hozzá, hogy azonnal tudni akar a rossz hírekről. Doral felhívta, és ő az első csöngésre felvette.

– Megtaláltátok Coburnt?

– Fredet meggyilkolták.

Várt, hogy érkezik-e valami reakció, de igazából nem számított rá, és

nem is jött. Még egy döbrent felkiáltás sem, nemhogy egy részvételi mormogás. A Könyvelőt csak a tények érdeklik, és hogy azonnal értesüljön róluk.

Akármilyen kellemetlen is volt rossz hír vivőjének lenni, Doral leírta a Honor házában elé táruló látványt, és mindent továbbadott, amit Fred mondott neki, mielőtt lelőtték.

– Még egy hívás érkezett a mobiljáról, de amint felvettem, kinyomták. Nem tudom, ki telefonált, és amikor most tárcsázom a számát, nincs válasz. A telefon sincs itt. A rendőrségi szolgálati telefonját megtaláltam a folyosón. Nem tudom, mi történt Honorral és Emilyvel. Nincs nyomuk. Fred pisztolyának is nyoma veszett. És... és...

– Van még más rossz hír is? Ki vele, Doral.

– A ház pokolian fel van forgatva. Honor azt mondta Frednek, Coburn azért jött ide, hogy megkeressen valamit, amiről úgy gondolta, hogy Eddie elrejtette.

Siket csönd lett a vonalban. Mindketten annak a súlyos jelentőségére gondoltak, hogy Coburn átkutatta Honor házát. Semmiképp sem hagyhatják figyelmen kívül mint bizarr véletlent.

Doral bölcsen hallgatott, és próbálta megállni, hogy a tekintete ne vándoroljon minduntalan a testvére holttestére. De nem sikerült, és valahányszor ránézett, égető haragot érzett. Senki sem alázhat meg így egy Hawkinst. Coburn ezért meg fog fizetni, mégpedig drágán.

– Coburn megtalálta, amit kerestt?

Ez volt az a kérdés, amitől Doral a legjobban rettegett, mert nem volt rá válasza.

– Ki a megmondhatója?

– *Neked* kéne a megmondhatójának lenni, Doral! Találd meg őket! Tudd meg, amit tudnak, vagy vedd el tőlük, ami a birtokukban van, és szabadulj meg tőlük.

– Ezt mondanod sem kell.

– Valóban? Megmondtam a testvérednek és neked is, hogy senkit se hagyjatok élve kijutni abból a raktárból. – Doral érezte, hogy tüzel az arca. – És hadd hangsúlyozzam – folytatta a Könyvelő –, hogy nincs

helye újabb hibának! Különösen most, amikor épp egy teljesen új piac nyitásának küszöbén állunk.

A Könyvelő hónapok óta megszállottja volt, hogy nyélbe üssön egy megállapodást egy új mexikói kartellel. A kartellnek bejártott és megbízható hálózatra volt szüksége, amely védelmet nyújt számukra, miközben Louisiana államon keresztül szállítják az áruikat. Drog és lányok az egyik irányba, fegyverek és nehézfegyverzet a másikba. Nagyban utaztak, és hajlandók voltak jelentős összeget fizetni a lelki nyugalmaik érdekében.

A Könyvelő el volt szánva, hogy megszerzi az üzletet. De ez csak akkor fog menni, ha százszázalékos megbízhatóságot tud garantálni. Sam Marsey meggyilkolása gyors és véres megoldása lehetett volna egy problémának. „Keltsetek szenzációt!”, adta ki az utasítást Frednek és neki gunyorosan.

És bár ezt sosem fogják elismerni, a vérfürdővel darázsfészekbe nyúltak. Most már kárelhárító üzemmódba kapcsolnak, és a saját érdekei védelmében Doralnak nem volt más választása, mint hogy együttműködjik.

– Doral, legközelebb egy másik telefonról hívlak. Ha Coburn megszerezte Fred telefonját...

– Tudni fogja a számodat.

– Hacsak a testvéred nem követte az utasítást, és törölte a hívást minden beszélgetésünk után. De akárhogy is legyen, új telefonra váltok.

– Értettem.

– Kapd el Coburnt.

– Ezt is megértettem.

Frednek és neki volt készenlétben egy balekja, akire rákenhették a raktári gyilkosságokat. De a dokkmunkás, akinek sikerült megmenekülnie a vérfürdőből, ez a Lee Coburn, még jobb „gyanúsítottá” tette magát.

Arra számítottak, hogy a gyilkosságok után egy órán belül meg fogják találni valahol kuporogva és remegve, a Teremtőjéhez imádkozva, hogy szabadítsa meg a gonosztól. Később pedig tanúsíthatták volna, hogy szökni próbált az őt letartóztató rendőr, Fred

Hawkins elől, s eközben halálos lövés érte.

De Coburn okosabbnak bizonyult, mint várták. Kijátszotta őket. Tudta ugyan, hogy felfegyverzett emberek és véredek keresik, mégis Honor Gillette házába futott, és sok értékes időt pazarolt az átkutatására. Nem kell Einsteinnek lenni...

– Tudod, azon gondolkoztam...

– Nem azért fizetlek, Doral, hogy gondolkodj!

A sértés fájt, de folytatta.

– Ez a fickó, Coburn, egy évvel ezelőtt tűnt fel, és Sam Marset bizalmába férkőzött. Kezdem azt hinni, hogy nem egy átlagos dokkmunkás, nem olyasvalaki, aki véletlenül tudomást szerzett Marset tevékenységének jövedelmezőbb ágáról, és úgy döntött, hogy beleüti az orrát. Úgy tűnik... mi a megfelelő szó rá? *Túl kvalifikált*. Nem az az átlagos fuvarozóvállalati alkalmazott.

Újabb súlyos csöndet követően a Könyvelő csípősen szólalt meg.

– Erre mind egyedül jöttél rá, Doral?

15. FEJEZET

Mivel Honor háza a város határain kívül esett, a seriff irodájának hatáskörébe tartozott. A seriffhelyettest, aki ennek az irodának az egyetlen gyilkossági nyomozója volt, Crawfordnak hívták. Doral a keresztnévét nem értette.

Doral épp azt mesélte el újra, hogyan találta meg a testvére holttestét, amikor Crawford átnézett a válla fölött, és azt mormolta:

– A fenébe! Ez meg ki? Ki engedte be ide?

Doral hátrafordult. Stan Gillette minden bizonytal addig beszélt, amíg át nem engedték az egyenruhás rendőrök, akik épp a Gillette-birtok körül húzták fel a büntény helyszínét elkerítő kordont. Csak rövidke időre állt meg a küszöbön, aztán Doralt megpillantva, nyílegyenesen felé vette az irányt.

– Ez Stan Gillette. Honor apósa.

– Remek – felelte a detektív. – Már csak ez hiányzott.

Doral osztotta a felügyelő érzéseit, de ezt megtartotta magának, és az alkalomhoz illően komor arckifejezést öltött, ahogy az idősebb férfi közeledett.

A volt tengerészgyalogos még csak egy pillantást sem vetett Fred holttestére, amelyet már fekete műanyag zsákba cipzáraztak, és most egy hordágyhoz rögzítve várta, hogy a mentő a hullaházba szállítsa. Ehelyett úgy szólalt meg, mint aki a beosztottjának ad parancsot.

– Igaz, hogy Honort és Emilyt elrabolták?

– Nos, ők nincsenek itt, Coburn pedig itt volt.

– Jézus Mária! – Stan végighúzta a kezét a tüskés haján, végig a tarkóján, miközben káromkodott egy sort. Aztán keményen Doralra nézett. – Te mit tébláboldsz itt? Miért nem őket keresed?

– Hamarosan úgy lesz, amint Crawford felügyelő megengedi, hogy távozzam. – A seriffhelyettes felé intett, és futólag bemutatva őket egymásnak. – Ő vezeti a nyomozást...

– Minden tisztelem a nyomozásáé – szakította félbe Stan Doralt, és szólította meg egyszersmind a felügyelőt, hangjában azonban az említett tiszteletnek nyoma sem volt –, de az várhat. Fred a kötelessége teljesítése közben halt meg, s ez olyan kockázat, amit minden rendőr vállal. Ő halott, és semmi sem hozhatja vissza. Közben pedig két ártatlan embernek nyoma veszett, s minden valószínűség szerint egy olyan férfi rabolta el őket, akit könyörtelen gyilkosnak hisznek.

A fejét Doral felé billentette.

– Ő a környék legjobb vadásza. Kint kéne Honort és Emilyt keresnie abban a reményben, hogy rájuk talál, mielőtt megölik őket, nem pedig itt ácsorognia magával, valaki olyanról beszélgetve, aki már úgyis halott. És ha lenne bármennyi sütnivalója, akkor maga is kint követné a nyomukat, ahelyett hogy azon az egy helyen bágyszorog, ahol láthatólag nincsenek.

A hangja minden szóval egyre emelkedett, így mire a mondandója végére ért, már teljes erőből kiabált, amitől minden körülöttük zajló tevékenység abbamaradt. Mindenki feléjük fordulva bámult. Stan kipirulva, és a jogos felháborodástól merev testtartással, úgy tűnt, észre sem vette.

A felügyelő javára legyen mondva, nem semmisült meg Stan szigorú kritikájától. Jó pár centivel alacsonyabb volt mind Stannél, mind Doralnál, és fizikailag olyan jelentéktelennek látszott, amilyen csak lehet valaki. De állta a sarat.

– Én hivatalos minőségemben vagyok itt, Mr. Gillette. Ami kettőnk közül csak *rólam* mondható el.

Doral látta, hogy Stannek mindjárt elborul az agya, de Crawford meg sem rezsent.

– Seggbe fogom rúgni, aki magát beengedte a kordonon belülre, de ha már itt van, megpróbálhatna segíteni. Azzal, hogy engem leordibál, és parancsokat osztogat, nem jut semmire, maximum kikísértetem a házból, és ha ellenáll, akkor le is tartóztatom, úgyhogy mehet a fogdába.

Doral azt gondolta, hogy Stan talán mindjárt előkapja a jól ismert kését, és azzal fenyegeti meg a felügyelőt.

Hogy ezt kivédje, inkább közbelépett.

– Legyen egy kicsit elnézőbb, Crawford. Épp most kapott lesújtó hírt. Hadd beszéljek vele én, oké?

A felügyelő egyik férfiről a másikra nézett.

– Kapnak pár percet, amíg én beszélek a halottkémmel. Aztán, Mr. Gillette, azt szeretném, ha végigjönne velem a házon, hogy lássuk, észrevesz-e valamit, ami hiányzik.

Stan körbepillantott a rendetlenségen.

– Mégis hogy tudnám kiszúrni?

– Megértem a kételyeit, de az semmiképp sem árthat, ha körbenéz. Talán magának feltűnik valami, ami nyomra vezet minket a tekintetben, hogy miért és hová vitte őket Coburn.

– Ez a legtöbb, ami magától telik? – kérdezte Stan.

A felügyelő csak egy jeges pillantást vetett rá, majd annyit mondott:

– Pár perc. – Aztán elment. De hirtelen visszajött. – Ki értesítette? Hogyhogy ilyen gyorsan ideért?

Stan előre-hátra billegett a talpán, mint akinek nem áll szándékában válaszolni. Végül megszólalt:

– Tegnap Honor azt mondta nekem, hogy ő és Emily betegek. Nyilvánvalóan kényszerítették, hogy ezt mondja, hogy engem

szándékosan távol tartson. Ma reggel aggódtam miattuk, úgy döntöttem, hogy kijövök, és megnézem, hogy vannak. Amikor megérkeztem, a házat rendőrautókkal körbevéve találtam. Az egyik rendőr mondta, mitől tartanak, mi történt.

Crawford újra végigmérte, aztán felszólította, hogy ne érjen semmihez, végül elfordult, hogy a halottkémmel beszéljen.

Doral megbökte Stan karját.

– Ide, hátra!

Végimentek a folyosón. Doral elment Emily szobája mellett, de Stan megállt a nyitott ajtóban, és bement. Odasétált az ágyhoz, és hosszú pillanatokig meredten nézte, aztán sasszemével lassan, alaposan szemügyre vette a szobát.

Nyugtalanak tűnt, amikor Doralhoz csatlakozott, és követte Honor hálószobájába. A katonaság kemény nyelvén utálkozásait fejezte ki a szobában véghezvitt rombolás miatt.

– Hallgass ide! – szólalt meg Doral, aki túl akart ezen esni, mielőtt Crawford felügyelő visszatérne. – Ígérd meg, hogy nem fogsz begurulni.

Stan nem ígért semmit, csak meredten bámult rá.

– Crawford észrevett valamit, és megjegyzést fűzött hozzá – folytatta Doral. – Mit?

Doral az ágy felé intett.

– Úgy néz ki, hogy két ember aludt benne múlt éjjel. Nem célzok ezzel semmire – tette hozzá gyorsan. – Csak elmondom, hogy Crawfordnak feltűnt.

– Mire akar kilyukadni? – kérdezte Stan összeszorított szájjal, hogy az ajkai alig mozdultak. – Hogy a menyem egy olyan férfival feküdt össze, akit hét ember megöléséért keresnek?

Doral felvonta az egyik vállát, mely mozdulat egyszerre volt tartózkodó és együttérző.

– Van annak bármi esélye, akár a legesekélyebb is, hogy ő, tudod, már találkozott ezzel a fickóval, mielőtt az felbukkant volna itt?

– Nincs.

– Biztos vagy benne? Tudsz mindenkiről, akivel Honor...

– Biztos vagyok benne.

– Minden nő, akit Fred tegnap kihallgatott, a szomszédok, a nők, akik a szállító cégnél dolgoznak, igencsak egyetértettek abban, hogy ez a fickó nagy kan.

– Ha Honor Lee Coburnnel van – mondta Stan haragtól remegő hangon –, akkor akarata ellenére vitték el.

– Én hiszek neked – felelte Doral, ellentmondva a pár másodperccel korábbi célzásának. – A jó hír az, hogy sem az ő, sem Emily holttestét nem találtuk meg Fredé mellett.

Stan most először vett tudomást Doral veszteségéről.

– Részvétem.

– Kösz.

– Megmondtad már az anyádnak?

– Felhívtam a legidősebb nővéremet. Már úton van a mamához, hogy tudtára adja.

– Nagyon le lesz sújtva. Először az apád és Monroe. Most meg ez.

Doral apja és a nyolc Hawkins gyerek közül a második legidősebb egy tengeri fűrótorony-balesetben halt meg jó pár éve. Mama rosszul fogja venni Fred halálát. Doral el tudta képzelni a sírást és jajgatást. A nővére jobban tudja kezelni ezt, mint ő. Ráadásul neki megvannak a maga megoldandó problémái.

– Van még valami, amiről tudnod kell, Stan – mondta halkan.

– Hallgatom.

– Mielőtt ideértél, Crawford egy csomó kérdést tett fel Eddie-ről.

Stan megdöbrent, és azonnal gyanakvóvá vált.

– Milyen kérdéseket?

– Szuggesztív kérdéseket. Észrevette, hogy Eddie ruhái szerteszéjjel vannak szórva mindenfelé. Átkutatták a régi dokumentumokat. Azt mondta, neki úgy tűnik, hogy Coburn valami olyat keresett, ami Eddie-é volt. Elvettem, de Crawford folyton visszatért erre. Az a fotó, ami a horgásztúra után készült négyükről? – folytatta Doral suttogva. –

Crawford észrevette, hogy kivették a keretéből. Elrakta mindenestül bizonyítékként. Igen – mondta, látva Stan meglepetését és nemtetszését.

– Tiltakoztál?

– Azt mondta, lehet, hogy le tudják venni róla Coburn ujjlenyomatát.
– Gyenge kifogás. A házban bármin rajta lehet Coburn ujjlenyomata.
Doral felvonta mindkét vállát.

– Én csak elmesélem. Azon a képen rajta van Eddie, és Crawford ragaszkodik az ötlethez, hogy Coburn valami hozzá kapcsolódó dolog után kutatott.

– De azt nem mondta, hogy mi után.

Doral megrázta a fejét.

Crawford ezt a pillanatot választotta, hogy félbeszakítsa őket. A szobába lépve megszólalt.

– Mr. Gillette. Észrevett bármi szokatlant?

Stan kihúzta magát.

– Ez vicc akar lenni? – Anélkül hogy megvárta volna a választ, szóbeli támadást indított. – Mint adófizető állampolgár követelem, hogy tegyen meg mindent, amit szükséges, használjon minden erőforrást, ami a rendelkezésére áll, hogy a menyemet és az unokámat biztonságban hazahozza.

Crawford elvörösödött, de a hangja egyenletes maradt.

– Mindannyian Coburn elfogását és az ön családja biztonságos visszatértét akarjuk.

– Ez csak formális mellébeszélésnek hangzik – felelte Stan. – Az elcsépelet ígéreteit tartsa meg valaki olyannak, aki elég ostoba ahhoz, hogy ezzel vigasztalódjon. Én tetteket akarok. Nem érdekel, hogy a kézikönyve szerint milyen irányelveket kell követnie. Azt akarom, hogy ezt a bűnözőt megtalálják, ha kell, megöljék, és a menyem meg az unokám sértetlenül visszahozzák. Akkor majd beszélhetünk szépen, felügyelő, addig nem. És ha maga nem érti, amit mondok, akkor mehetek eggyel följebb. Személyesen ismerem a seriffet.

– Tudom, mi a kötelességem, Mr. Gillette. És el is végzem, a törvénnyel összhangban.

– Rendben. Most, hogy tudjuk, hol állunk, maga teszi a dolgát, és én is az enyémet.

– Ne vegye a saját kezébe a törvényt, Mr. Gillette.

Stan ezt figyelemre sem méltatta, félreérthetetlenül Doralra nézett,

majd minden további nélkül kivonult a szobából.

16. FEJEZET

Coburn levette a szemét a visszapillantóról, hogy a hirtelen megszólaló Honorra nézzen.

– Ez nem az én autóm.

– A magáét otthagytam.

– Hol?

– A házától pár kilométerre, ahol ezt szereztem.

– Lopott?

– Nem, bekopogtam az ajtón, és megkérdeztem, hogy kölcsönvehetem-e.

A nő nem vett tudomást a szarkazmusáról.

– A tulajdonos jelenteni fogja.

– Kicseréltem a rendszám táblát egy másikkal.

– Ezt mind elintézte a között, hogy elment a házamból, és visszajött, hogy Fredet megállítsa?

– Gyorsan dolgozom.

A nő megemésztette az információt, azután megjegyezte:

– Azt mondta, hogy látta Fredet egy csónakban.

– Az út követi a folyót. Világítás nélkül vezettem. Láttam a fényt a csónakján, és lehúzódtam az útról, hogy megnézzem magamnak. Aztán megláttam őt, és azonnal felismertem. Kitaláltam, mit tenne, ha maga bármit elismétel abból, amit én mondtam magának. Visszamentem. Szerencséje van, hogy így tettem.

A nő még mindig nem úgy tűnt, mintha maga is meg lenne erről győződve, és a férfi nem hibáztathatta, amiért kételkedik benne. Amikor tegnap betört az életébe, muffinokat díszített egy szülinapi partira. Azóta fegyverrel fenyegette őt és a gyerekét. Durván bánt és birkózott vele. Feldúlta az otthonát, és az ágyhoz kötözte.

Most meg ő a feltételezett jó fiú, aki rábeszélte, hogy meneküljön el az otthonából, mert olyan emberek, akiket évek óta ismer és bízik

bennük, valójában tömeggyilkosok, s azt tervezik, hogy megölik. Természetes, hogy meglehetősen szkeptikus.

A nő idegesen húzogatta föl-le a kezét a combján, amit most farmer fedett a tegnapi sort helyett. Időnként hátrapillantott a válla fölött a kislányra, aki a hátsó ülésen játszott azzal a piros dologgal. Mindössze azt a valamit, a szakadt plédet, amit a kislány a rongyijának nevezett, és Honor kézitáskáját engedte, hogy magukkal hozzák. Szó szerint üres kézzel terelte ki őket, mindössze abban a ruhában, ami rajtuk volt.

De nekik legalább a ruhák a sajátjaik voltak. Ő egy halott emberét viseli.

Nem ez az első eset.

Honor suttogva kérdezte tőle:

– Maga szerint látta?

– Nem.

Amíg átfutottak a házon, Honor kitalált egy játékot, amiben Emilynek csukva kellett tartania a szemét, amíg ki nem értek. A célszerűség kedvéért Coburn vitte a kislányt a rózsaszín szobájától egészen a kocsig. Kezét a gyerek tarkójára tette, az arcát pedig a nyakába temette, arra az esetre, ha esetleg csalna a játékban és kinyitná a szemét, mely esetben meglátta volna Fred Hawkins holttestét a nappali padlóján.

– Miért nem mondta meg tegnap, hogy FBI-ügynök? Miért kellett így erővel lerohannia?

– Nem bíztam magában.

A nő őszintének tűnő megrökönyődéssel nézett rá.

– Maga Gillette özvegye – magyarázta. – Ez már önmagában is elég ok, hogy kételyeim legyenek magával kapcsolatban. Aztán amikor észrevettem azt a fotót, egyértelmű volt, hogy Eddie és az apja jó pajtásai annak a két fickónak, akiket láttam a raktárbeli hét embert megölni, és hallottam, hogy maga a legdrágább barátokként magasztalja őket, mit kellett volna gondolnom? Egyébként pedig meg voltam róla győződve, és még most is meg vagyok, hogy akármi is volt Eddie tulajdonában, az most magánál van.

– De nincs nálam.

– Talán. Vagy talán mégis magánál van, csak nem tud róla. Akárhogy is, már nem gondolom, hogy elhallgatna előlem valamit.

– Miért gondolta meg magát?

– Még ha tisztességtelen lenne is, azt gondolom, hogy bármit odaadott volna nekem, amit akarok, csak ne bántsam a kislányát.

– Igaza van.

– Ma napkelte előtt jutottam erre a következtetésre. Úgy döntöttem, hogy békén hagyom magát. Aztán láttam Hawkinsst a háza felé tartani. Hirtelen változás állt be a tervben.

– Tényleg higgyem el, hogy Fred Hawkins ölte meg Sam Marsetet?

– Szemtanúja voltam. – A nőre pillantott; az arckifejezése azt sugallta, hogy további magyarázatot vár. – Egy találkozó volt megbeszélve vasárnap éjjelre a raktárba.

– Találkozó Marset és Fred között?

– Marset és a Könyvelő között.

A nő megmasszírozta a homlokát.

– Miről beszél?

A férfi levegőt vett, összeszedte a gondolatait.

– A transzkontinentális tízes számú autópálya keresztül megy Louisianán, Tambourtól északra.

– Át Lafayette-en és New Orleanson.

– Így van. Az I–10 a legdélibb, egyik partról a másikra tartó, több államot átszelő autópálya, és a Mexikóhoz meg a Mexikói-öbölhöz való közelsége a drog-, fegyver- és embercsempészek kedvelt útvonalává teszi. A nagy piacok azok a városok, amelyeken keresztül megy: Phoenix, El Paso, San Antonio, Houston, New Orleans, melyek mindegyikénél van egy jelentősebb észak–déli út is, amely keresztezi.

– Lényegében...

– Az I–10-et az Egyesült Államok minden jelentősebb városával összeköti a kontinensen.

A nő újra bólintott.

– Oké.

– Minden jármű, ami mellett elmegy az úton, kezdve a nyerges vontatótól, a nyitott kisteherautón át a családi tehergépkocsiig, szállíthat

utcai drogokat, gyógyszereket, fegyvereket vagy lányokat és fiúkat, akiket kényszerprostitúcióra szánnak. – A nőre nézett. – Még mindig követi, amit mondok?

– Sam Marset volt a Royale Fuvarozó Vállalat tulajdonosa.

– Piros pontot kap.

– Tulajdonképpen azt akarja mondani, hogy Sam Marset sofőrjei belekóstoltak az illegális fuvarozásba?

– Nem a sofőrjei. Sam Marset, a maga templomának oszlopos tagja, a Műemlékvédelmi Társaság akárkije. És nem csupán belekóstolt. Nagyban csinálta. De ez már a múlté. A vasárnap este pontot tett a bűnözői létére.

A nő mindezt végiggondolta, ellenőrizte, hogy a gyerek még mindig a játékával van elfoglalva, majd azt kérdezte:

– Maga hogy jön a képbe?

– Azt a feladatot kaptam, hogy jussak be Marset cégébe, derítsem ki, hogy kikkel üzletel, hogy a nagyágyúk egy sor csapdát állíthassanak. Hónapokba került csak az, hogy a csoportvezető bizalmát elnyerjem. Aztán, miután Marset jóváhagyta, megbíztak a teherjegyzékkel. A cége sok legális árut hajóz be, de rengeteg csempészárut is láttam.

– Embereket?

– Mindent, azon kívül. Ami szerencsés, mert meg kellett volna állítanom azt a szállítmányt, ami azzal járt volna, hogy felfedem magam. Így sok illegális csempészárut kellett átengednem. De a főnökeimet nem érdekli egy kamion szárazáruba rejtett ládányi automata fegyver. A szövetségi iroda azokat az embereket akarja, akik küldik, és akik fogadják. Még nem volt elég bizonyítékom, hogy elkapjam a nagy halat.

– Mint Marset.

– Mint ő, és a nála is nagyobbak. De az igazi főnyeremény a Könyvelő lenne.

– Ki ő?

– Jó kérdés. Az iroda még csak nem is hallott róla, mielőtt én ide kerültem, és rá nem jöttem, hogy valaki egyengeti az utat.

– Várjon, elvesztettem a fonalat.

– A Könyvelő egy közvetítő. Megkeresi azokat az embereket, akiknek meg kellene akadályozniuk az illegális kereskedelmet, aztán lefizeti őket, vagy erőszakkal éri el, hogy a másik irányba nézzenek.

– Megvesztegeti a rendőröket?

– A helyi és állami rendőröket, az állami mázsálóállomásokon dolgozókat, azokat, akik az elkobzott járműveket őrzik, bárkit, aki a csempészetre veszélyt jelenthetne.

– A Könyvelő lefizeti a hivatalnokot...

– Aztán busás javadalmazást húz a csempésztől, amiért garantálja neki és a szállítmánya számára a biztonságos átjutást Louisiana államon.

A nő eltöprengett ezen, majd a férfihoz fordult.

– De nem tudta meg, ki ő.

– Nem. A kulcselem hiányzik. – A férfi megállt egy kereszteződésnél, felé fordította a fejét, és kutatóan nézett a nőre.

– Azt kereste, amikor a házamba jött.

– Így van. – Levette a lábát a fékről, és áthajtott a kereszteződésen. –

A BM, a Belügyminisztérium – mondta az egyértelműség kedvéért – nem emel addig vádat, amíg biztos nem lehet benne, hogy nyerni fog a bíróságon. Köthetünk vádalkut, hogy valljanak a Könyvelő ellen a büntetésük enyhítéséért cserébe, de kell objektív bizonyíték is. Fájlok, banki kimutatások, telefonfelvételek, érvénytelenített csekk, befizetési bizonylatok, nevek, dátumok. Dokumentáció. Bizonyíték. Azt gondolom, hogy ez az, ami a néhai férje birtokában volt.

– Azt gondolja, hogy Eddie belekeveredett ebbe a piszkos ügybe? – kérdezte a nő. – Drogok? Fegyverek? Embercsempészet? Annyira téved, Mr. Coburn.

– Az az igazság, hogy nem tudom, a maga férje az üzlet melyik oldalán dolgozott. De az ikrekkel vérszövetséget kötött, és számomra ez őt átkozottul gyanússá teszi. És az, hogy rendőr volt, előnyt jelentett számára, csakúgy mint Frednek.

– Eddie becsületes zsarú volt.

– Maga nyilván úgy gondolja, nem igaz? Maga az özvegye. De én láttam a kebelbarátait hét embert hidegvérrel kinyírni. Én lettem volna a nyolcas számú áldozat, ha el nem szököm.

– És hogy sikerült elszöknie?

– Számítottam rá, hogy valami történni fog. A találkozóznak békésnek kellett volna lennie, semmi fegyver. De riadókészültségben voltam, mert a Könyvelőről az a hír járja, hogy könyörtelen gazember. Emlékszik, pár héttel ezelőtt, a hírekben is benne volt, egy latin-amerikai kölyköt találtak az árokban átvágott torokkal fent, Lafayette közelében?

– Nem voltak nála személyazonosításra alkalmas dokumentumok. Maga tudja, hogy ki volt?

– A nevét nem. Azt viszont tudom, hogy a Könyvelő egyik „ügyfele” szállította egy New Orleans-i helyre, amely olyanokat szolgál ki... –

Belenézett a visszapillantó tükörbe. A kislány együtt énekelt Elmóval. – Olyan ügyfeleket szolgál ki, akiknek sok a pénzük, és a perverz szexet kedvelik. Ez a kölyök tudta, hogy mi vár rá. Elmenekült, amikor egyszer megálltak benzinért. Ezeknek a kölyköknek a többsége túlságosan fél, hogy a hatóságokhoz forduljon, de megtörténhet, hogy az egyik esetleg felbátorodik. Úgy tűnik, a Könyvelő is tartott ettől. Az emberei utolérték a kölyköt, mielőtt még bármi zavart okozhatott volna.

– A nőre nézett, és azt mormogta: – Valószínűleg jobb neki, hogy halott. Nem sokkal azután, hogy a kölyök holtteste előkerült, egy állami rendőrré bukkantak átvágott torokkal. Az az érzésem, hogy a két gyilkosság összefügg.

– Azt gondolja, hogy ez a Könyvelő állami hivatalnok?

– Lehetséges. Talán nem. Reméltem, hogy vasárnap éjjel megtudom, ki az – mondta feszülten. – Mert valami nagy dolog van készülöben. Épp csak elkaptam valamit ezzel kapcsolatban, de azt hiszem, hogy a Könyvelő egy új ügyfélnek udvarol. Ijesztő embereknek, akiknek zéró a toleranciájuk a hibákat illetően.

A nő újra a homlokát masszírozta.

– Nem vagyok hajlandó elhinni, hogy Eddie-nek ebből bármihez köze lett volna. Sam Marsetről sem tudom elhinni.

– Marset szigorúan csak a pénzért volt benne. Nagykutya volt, aki profitált a bűnből, de nem volt erőszakos. Ha valaki keresztbe tett neki, akkor tönkretette, általában pénzügyileg. Vagy elkapta egy

hotelszobában letolt nadrággal, és zsarolta. Ilyesmik. Azon a véleményen volt, hogy ha egy tizenhárom éves fiú rothadó holttestére bukkannak egy árokban, az rossz az üzletnek. És ez csak az egyike volt azoknak a sérelmeknek, amelyeket Marset a Könyvelő ellen felhozott. Követelte, hogy üljenek le együtt, beszéljék meg a nézeteltéréseiket, öntsenek tiszta vizet a pohárba. A Könyvelő beleegyezett.

– De Samet átejtették.

– Enyhén szólva. A Könyvelő helyett a Hawkins ikrek jelentek meg. Marsetnek még arra sem volt ideje, hogy a dühének hangot adjon a változás miatt, Fred ledurrantotta. Doralnál golyószóró volt. Tüzet nyitott a többiekre, először a csoportvezetőt lőtte le. Abban a pillanatban, amikor megláttam őket az ajtóban, tudtam, hogy valami gáz van, és beslisszoltam egy láda mögé, de tudtam, hogy megláttak. Amikor a többiekkel már végeztek, a nyomomba eredtek.

A férfi egy vasúti átjáróhoz közeledett, de nem zavartatta magát, nem lassított. A koci nagyokat döccenve ment át rajta.

– Elővigyázatosságból aznap este magammal vittem a pisztolyt a munkába, csakúgy mint az extra mobiltelefonomat. A másikat direkt ott hagytam. Az majd rossz irányba tereli őket. A hívások lenyomozásával csak egy helyben topognak majd. Bárhogy is, élve kijutottam a raktárból, és egy elhagyott épülethez értem. Az egyik iker átkutatta, de én elrejtöztem a kúszópincébe, amíg el nem mentek. Aztán elpucoltam a folyó felé, eltökéltem, hogy végül eljutok magához, mielőtt utolérnek. – A nőre nézett. – A többit nagyjából tudja.

– És most mi lesz? Hová megyünk?

– Fogalmam sincs.

Honor olyan gyorsan fordította felé a fejét, hogy a nyaka kattant egyet.

– Mi?

– Nem terveztem ennyire előre. Ami azt illeti, nem számítottam rá, hogy túléltem azt az első éjszakát. Azt gondoltam, hogy vagy egy túlbuzgó rendőr öl meg, vagy valaki a Könyvelő emberei közül. – Válla fölött a hátsó ülésre pillantott. – Egy nő meg egy gyerek kíséretére meg végképp nem számítottam.

– Nos, elnézést a kellemetlenségért, amit okoztunk – felelte Honor. – Kíthet minket Stan házánaál, és mehet tovább a saját dolgára.

A férfi röviden felnevetett.

– Nem érti? Eddig nem figyelt? Ha Doral Hawkins vagy a Könyvelő azt gondolja, hogy maga tud valamit, ami segíthet őket rács mögé juttatni, a maga élete egy fabatkát sem ér.

– De *igenis* értem. Stan majd megvéd minket, amíg...

– Az a Stan, aki a „mindenki egyért, egy mindenkiért” fotón pózol a néhai férjével és a Hawkins ikrekkel? Az a Stan?

– Minden bizonnyal maga sem gondolja...

– Miért ne?

– Stan egy volt tengerészgyalogos.

– Én is. Nézze, mi lett belőlem.

Hathatós érv volt. A nő habozott, majd rendíthetetlenül azt mondta:

– Az apósom az utolsó lehetéig védene engem és Emilyt.

– Talán. Még nem tudom. Amíg meg nem tudom, velem marad, és nem lép kapcsolatba senkivel.

Mielőtt Honor bármi mást mondhatott volna, szirénák hangját hallották. Másodperceken belül két rendőrautó jelent meg a láthatáron. Gyorsan közeledtek.

– Doral minden bizonnyal megtalálta a testvére holttestét.

Bár az izmai megfeszültek, és szorosabban markolta a lopott autó kormányát, Coburn nem változtatott a sebességen, és egyenesen előre nézett. A járőrökocsik nagy sebességgel húztak el mellettük.

– Rendőrautók! – csivitelte a gyerek. – Mami, rendőrautó!

– Látom, kincsem. – Honor hátramosolygott a kislányra, aztán újra a férfi felé fordult. – Emilynek szüksége lesz ennivalóra. Egy helyre, ahol alhat. Nem autózgathatunk csak úgy egy lopott kocsiban, a rendőrséget kerülgetve. Mihez kezd velünk?

– Most fogom kideríteni.

Ránézett az órára a kocsi műszerfalán, és látta, hogy a keleti parton már elmúlt kilenc óra. A következő lehetőségnél lekanyarodott a főútról. Az aszfalt helyét hamar átvette a kavics, azt pedig a kitaposott földút, majd az út végül zsákutcában végződött egy békalencsével

borított posványos kis halászkikötőnél.

Három telefonja volt. Fredé. A testvérét tárcsázott utolsó híváson kívül a híváslista üres volt. De mivel Fred ezt a telefont illegális célokra használta, nem is számított rá, hogy a Könyvelő számát megtalálja. Ezzel együtt úgy határozott, hogy megtartja a telefont. A biztonság kedvéért az akkumulátort kivette.

Honor mobilját nem használhatják, mert a hatóságok háromszögeléssel meg tudnák határozni a helyüket. Abból is kiszedte az akkumulátort.

Így maradt a saját eldobható mobilja, amit hónapokkal korábban vett, de tegnapig sohasem használt. Bekapcsolta, és látta, hogy van térerő, így tárcsázott, abban a reményben, hogy ma felveszik a telefont.

– Kit hív? – kérdezte Honor.

– Maga majd kiugrik a bőréből minden alkalommal, ha megmoccanok.

– És hibáztat érte?

– Nem igazán.

A nő könyökére és felső karjára nézett, mely tele volt zúzódásokkal. A kézfeje is belilult attól, hogy az ágy fejének ütötte, amikor ő az ágyhoz kötözte. Sajnálta, hogy fizikai erőszakot kellett alkalmaznia, de nem fog érte bocsánatot kérni. A nő sokkal jobban megsérült volna, ha nem így cselekszik.

– Már nem kell aggódnia, hogy ráncigálom – mondta neki. – Vagy hogy pisztollyal hadonászom. Nincs több idegesség, oké?

– Ha ideges vagyok, annak az lehet az oka, hogy ma reggel láttam, ahogy egy férfit agyonlőttek az otthonomban.

A férfi már elmondta, amit erről mondania kellett, és eszében sincs újból megindokolni. Ha esélyed nyílik rá, hogy megszabadulj egy olyan erőszakos bűnözőtől, mint Fred Hawkins, nem állsz meg indokolni, miért. Csak meghúzod az átkozott ravaszt. Különben te leszel az, aki nem lélegzik többet.

Hány embert látott meghalni? Hányat látott erőszakos halált halni? Túl sokat, hogy számolja, vagy emlékezzen. De feltételezte, hogy egy másodikosokkal foglalkozó tanárnő tiszta zöld szemének sokkoló az

ilyen a látvány, és a nőnek mindig ez fog eszébe jutni róla. Ezen nem lehet segíteni. Ez után a hívás után azonban nem fog összerezenni minden alkalommal, amikor ő megmozdul.

Már épp le akarta tenni, hogy újra tárcsázzon, amikor egy nő felvette a telefont.

– Hamilton igazgatóhelyettes irodája. Hova irányíthatom a hívását?

– Ki maga? Kapcsolja Hamiltont.

– Kit jelenthetek, ki keresi?

– Nézze, hagyjuk a mellébeszélést. Adja oda neki a telefont.

– Kit jelenthetek, ki keresi? – *Átkozott bürokraták.*

– Coburn.

– Elnézést, milyen nevet mondott?

– Coburn – ismételte türelmetlenül. – Lee Coburn.

A nő a vonal túloldalán hosszabb szünet után válaszolt.

– Az nem lehet. Coburn ügynök elhunyt. Már több, mint egy éve.

17. FEJEZET

Diego mobiltelefonja rezegni kezdett. Csak azért is várt pár másodpercet, mielőtt felvette volna.

– Ki az?

– Kit vártál? – felelte a Könyvelő ugyanolyan gőgösen.

– Megtalálta már a szökevényt?

– Problémásabbnak bizonyult, mint ahogy azt eredetileg gondoltuk.

– Nem mondja? Az a bohóc páros tényleg elbaszta, mi? Hagyták, hogy így elmeneküljön. – Szívesen hozzátette volna, hogy: *Ezt kapja, amiért nem nekem adta a munkát,* de úgy döntött, nem feszíti a húrt. Nem kizárólag a Könyvelőre támaszkodott anyagilag, de az üzleti kapcsolatuk, ha egyáltalán ez nevezhető annak, gyümölcsöző volt. A hajszalon elhagyása után évekig az utcán élt, ott keresve menedéket, ahol tudott, a kukákat túrva ételért és ruháért. Zavaros génállományának valamely ismeretlen közreműködőjétől származó agyafűrt észjárásának köszönhető, hogy életben maradt, és nem tartott neki túl sok ideig, hogy

rájöjjon: a barterrel, a lopással és a kukázással nem megy messzire. Az egyetlen fizetőeszköz, ami számít, az a pénz.

Diego nekilátott, hogy megkeresse. Megfigyelt és tanult, és gyors tanulónak bizonyult. Különleges szakértelmére korlátlan kereslet mutatkozott. Üzlete virágzott, függetlenül bármely más kereskedelmi terület gazdasági klímájától. Ami azt illeti, ő akkor volt a legelfoglaltabb, amikor nehéz idők jártak, és a dzsungel uralkodó farkastörvényei szigorúbban érvényesültek.

Már kamaszkora elejére hirtelen és robbanásszerű erőszakosságáról vált hírhedtté, úgyhogy vékony testalkata és kis termete dacára még a legkeményebbek is tisztelték, és többnyire kitértek az útjából. Nem voltak barátai és kevés versenytársa akadt, mert kevesen voltak olyan jók.

Ami Louisianát illeti, az állam számára ő nem létezett. A születését sohasem vették nyilvántartásba, így sohasem járt iskolába. Habár alapvetően írástudatlan volt, valamennyire tudott angolul olvasni, ahhoz eléggé, hogy elboldoguljon. Folyékonyan beszélt spanyolul, amit az utcán szedett fel. A szülővárosát nem tudta volna megmutatni a térképen, de úgy ismerte, mint a tenyerét. Soha még csak nem is hallott az osztásról vagy a szorzótábláról, de villámsebessen tudott fejben pénzüsszegeket kiszámítani. Most is már azt számolta, mennyit kér majd Coburnért.

– Szóval elkapták már a fickót, vagy mi?

– Nem. Elintézte Fred Hawkinst.

Diegót ez meglepte, de tartózkodott a megjegyzéstől.

– Most aztán tényleg mindenki csatasorba állt. Ha Coburn túléli a *letartóztatását*, azt akarom, hogy állj bevetésre készen.

– Eddig is készen álltam.

– Lehet, hogy egy nőt és egy gyereket is el kell intézned.

– Az többre fog kerülni.

– Ezzel magam is tisztában vagyok. – Hűvös hallgatás után a Könyvelő megszólalt: – Ami azt a kurvát illeti...

– Elintéztem. Már mondtam.

– Á, szóval el. Máshol járt az agyam. Keresni foglak.

A hívás ezzel minden további szó nélkül véget ért.

De nem is volt többre szükség, értették egymást. Ez így volt kezdettől fogva. Pár évvel ezelőtt valaki, aki ismert valakit, megkereste egy bérgyilkos melóval. Érdeklí? Érdekelte.

Felhívta a megadott telefonszámot, végighallgatta a Könyvelő toborzási rízsáját, és úgy gondolta, hogy ez az a fajta szövetség, amit ő szeretett: laza. Elvégezte azt az első munkát, és kifizették. Ő és a Könyvelő azóta is együtt dolgoztak.

Visszacúsztatta a mobilt az övére akasztott tokba, meggörnyesztette a vállát, és a kezeit mélyen a nadrágzsebébe süllyesztette. A jobb keze ujjait szorosan a borotva köré fonta.

A Katrina óta a város bizonyos részei bandák közti háborúk színterévé váltak. Diego magányos farkas volt, és megpróbálta távol tartani magát a harcoktól, de lehetetlen volt semlegesnek maradnia, és ebből következőleg minden banda ellenségévé vált.

Úgy tűnt, mint aki a piszkos járdát figyelni magas szárú cipőjének gumitalpa alatt, de valójában a szeme ide-oda járt, és éberén figyelt, arra gyanakodva, hogy minden árnyékban veszély leselkedik, folyamatosan csapdát várva.

A zsaruktól nem félt különösebben. Őket kész viccnek tartotta. Néha rossz viccnek, de akkor is nevetségesek voltak, miattuk nem kellett aggódnia.

Ebben a megtévesztően görnyedt testtartásban végigsettenkedett a járdán, balra bekanyarodott az első sikátorba, ami jött, csótányokat és két, zsákmányt kereső macskát ijesztve el. A következő öt percben elhagyott épületeken vágott át, melyek rozsdásodó ipari berendezésekkel voltak tele, vagy hajléktalan emberek által hagyott hulladékkal, akik átmeneti táborhelynek használták az épületeket.

A sikátorok labirintusa nem volt útvesztő Diego számára. Minden négyzetcentiméterét ismerte. Minden alkalommal más tekervényes utat választott, hogy biztos lehessen benne, senki sem követi. Senki sem tudta megtalálni, ha ő nem akarta, hogy megtalálják.

Hosszú évek után, amíg ott lakott, ahol épp menedékre lelt, most állandó lakóhelye volt, habár az nem szerepelt semmilyen postás

útvonalán. Kétszer körbejárta az üres épületet, mielőtt a lelakatolt ajtót megközelítette volna, amihez neki volt egyedül kulcsa. Amint bent volt, belülről bereteszelte a fémajtót.

Teljes sötétség vette körbe, de ez nem jelentett akadályt. Könnyedén ment végig a folyosókon, melyek falai feketéllettek a penésztől. A falak folyamatosan nedvesek voltak. Az esővíz három emeletet csurgott le, hogy végül poshadt tócsákba gyűljön az egyenetlen padlón.

Ennek a korábbi babkonzervgyárnak a mélyén alakította ki Diego az otthonát. Kinyitotta a belső szentély ajtaját, besurrant, és az ajtót kulcsra zárta.

A helyiség levegője hűvösebb és szárazabb volt, egy hevenyészett szellőztető rendszernek köszönhetően, amelyet az épület eredeti rendszeréből, az idők során összegyűjtött hulladék anyagok felhasználásával alakított ki. A padlót egy drága keleti szőnyeg borította, melyet a francia negyedben parkoló teherautóról lopott. Úgy csinált, mintha az egyik kézbesítő lenne. Senki sem vonta kérdőre, amikor a szőnyeget a vállára vetette, és elsétált vele. A szoba minden berendezését hasonlóan szerezte be. A két lámpa barátságos fénybe vonta a szobát.

A lány az ágy szélén ült, és a haját fésülte egy kefével, amit Diego előző nap csent neki. Az aranyhalat viszont kifizette. Elment egy állatkereskedés mellett, amit korábban sohasem vett észre. Láttá a halakat az akváriumban. A következő pillanatban már hazafelé tartott eggyel, egy műanyag zacskóban. A lány mosolya, amikor átnyújtotta neki, tripla annyit ért, mint amennyit a halért fizetett.

Soha nem volt még házi kedvence. Most kettő is. Az aranyhal és a lány.

A lányt Isobelnek hívták. Egy évvel fiatalabb volt, mint ő, bár még ennél is fiatalabbnak nézett ki. A haja fényes volt, és olyan fekete, hogy csak úgy ragyogott. Egyenesen a vállára omlott, fényes függőnyt vonva az arca köré.

Vékony testalkatú volt, olyan keskeny derékkal, amit a kezével átért. Diego úgy gondolta, hogy gyakorlatilag erőfeszítés nélkül ketté tudná roppantani a törékeny lábait. Apró mellei alig domborodtak ki a

pólóban, amit lopott neki. Habár sok, mindenféle korú és méretű nővel volt dolga, Isobel pici testének kifinomult szépségétől felajzottan érezte magát, elakadt a lélegzete, és elgyengült a vágytól.

De úgy nem nyúlt hozzá, és nem is fog.

Törékeny, fiatal vonásai miatt nagyon népszerű volt a masszázssalon vendégei között. A férfiak imádták, amikor a kis kezei simogatták őket. Sokan őt kérték. Voltak visszatérő vendégei. A törékenysége beindította a férfiakat, mert aki fölötte lihegett, férfiasnak, nagyobbak, keményebbnek, erősebbnek érezhette magát.

Mint rajta kívül ezreknek, neki és a családjának is azt ígérlek, hogy jobb élete lesz az Egyesült Államokban. Garantálták neki, hogy egy előkelő hotelben vagy jó étteremben kap munkát, ahol egy hét alatt többet keres, mint az apja egy év alatt.

Amint kifizette az adósságát, amiért az Államokba juttatták és jól elhelyezték, ami csak pár évet vesz igénybe, utána elkezdhet pénzt keresni, hogy hazaküldje a családjának, talán arra is eleget, hogy az öccse is Amerikába jöhessen. Úgy hangzott, mint egy valóra vált tündérmese. Családjától könnyes szemmel, de reményekkel telve búcsúzott el, és felmászott a határ felé tartó teherautóra.

A pokoli út öt napig tartott. Öt nyolc másik társával bezúfolták egy nyitott kisteherautó fenekére, és leborították furnérlemezzel. Az út alatt nagyon keveset kaptak enni és inni, és kevés alkalmuk volt könnyíteni magukon.

Egy másik lány, aki nem volt idősebb nála, lázas beteg lett. Isobel megpróbálta eltitkolni a lány betegségét, de a sofőr és egy jól felfegyverzett férfi, aki kísérte, felfedezte az egyik ritka pihenő alkalmával. A teherautó a lány nélkül ment tovább. Otthagyták az út mentén. A többieket figyelmeztették, hogy ők is így járnak, ha akadályozzák a dolgokat vagy bajt okoznak. Isobel sokszor eltűnődött, vajon a másik lány meghalt-e, mielőtt valaki rátalált volna.

És ez csak a kezdete volt Isobel rémálmának.

Amikor a teherautó végül elérte úti célját, ledér ruhába öltöztették, melynek az árát levonták a fizetéséből, és egy bordélyházba küldték dolgozni.

Nem ismert senkit. Még azokat is más helyekre küldték, akiket ugyanazon a teherautón hoztak Amerikába, és akikhez valamiféle barátság fűzte a közösen átélt félelem és kétségbeesés miatt. Nem tudta, melyik városban vagy államban van. Nem értette a nyelvet, amelyen az első őt fixírozó férfi ordított neki, miközben megfosztotta a szüzességétől.

Habár a szavakat nem értette, tökéletesen felfogta, mit jelentett az aktus. Tönkre volt téve, romlott áruvá vált. Semelyik kedves és gondoskodó férfi sem akarja ezután majd feleségül venni. Megbecstelenítették. A családja ki fogja tagadni. Nem maradt más választása, mint hogy tovább „szórakoztatja” az ügyfeleket, vagy megöli magát. De az öngyilkosság halálos bűn, biztos út ahhoz, hogy elkárhozzon.

A pokol tehát nem kérdéses, csak az, hogy milyen pokolban szenved.

Szénfekete szeme ezért volt olyan sebzett és riadt, amikor Diego először megpillantotta. Azért küldték, hogy egy üzenetet adjon át a masszázssalon vezetőjének, aki a Könyvelő szerint nem fizetett az utolsó lányszállítmány számára nyújtott védelemért.

Diego akkor pillantotta meg Isobelt, amikor az kilépett az egyik „kezelőszobából”, giccses szaténruháját vékony kis testére szorítva, s az arcán patakokban folyt a könny. Amikor észrevette, hogy a fiú őt nézi, szégyenkezve fordult el.

Pár nap múlva Diego visszatért, ezúttal mint ügyfél. Őt kérte. Amikor a lány belépett a szobába, megismerte a fiút. Láthatóan reményvesztetten kezdett levetkőzni. Ő gyorsan biztosította róla, hogy csak beszélgetni akar.

A következő órában a lány elmesélte a történetét. Nem annyira a megpróbáltatások sora, mint inkább az az elbűvölő mód, ahogy a lány előadta, készítette Diegót, hogy felajánlja neki: segít megszökni. A lány megragadta a kezét, megcsókolta, és könnyekkel öntözte.

Most, ahogy közeledett az ágyhoz, a lány félretette a hajkefét, és félénken rámosolygott. A szeme már nem boldogtalanságot tükrözött, hanem csordultig telt hálával.

A fiú leült mellé, hagyva némi helyet maguk között.

– *Como está?*

– *Bien.*

Diego viszonzta a bizonytalan mosolyt, és egy darabig egyszerűen csak néztek egymásra. A pillanat olyan hosszúra nyúlt, hogy amikor felemelte a kezét a lány felé, Isobel összerándult.

– Sss. – Gyengéden az arcára helyezte a tenyerét. Hüvelykujjával megsimogatta a bőrét, csodálkozva annak bársonyosságán. A torkára nézett, észrevette, milyen vékony, milyen sebezhető. Nyaka körül vékony ezüstláncot viselt, rajta keresztrel. Figyelte, ahogy a pulzusa gyengén ver a kis kereszt alatt, amely csillogott, amikor ráesett a lámpa fénye.

A borotva a zsebében olyan nehéznek tűnt, mintha ólomból lenne.

A szokásos tarifája ötszáz dollár volt.

Gyorsan vége lenne. Egy vágás, és a lányt megszabadítaná a szenvedésétől. Nem kéne többet félnie semmitől, még az elkárhozástól sem. Ami azt illeti, felszabadítaná. Megszabadítaná a taperolós férfiaktól és keresztre feszített istene kemény ítéletétől. És végrehajtaná a Könyvelő utasítását.

Azzal, hogy megöli, a Könyvelő kegyeiben maradna, és ennek a csodás lánynak soha többé nem becsutelnének meg az édes kis testét.

De ahelyett, hogy a borotvát tette volna a torkára, megsimogatta az ujjhegyével, megérintette a keresztet, és spanyolul lágyan nyugtatgatta, hogy most már biztonságban van. Azt mondta neki, hogy majd ő gondját viseli, már nem kell félnie, mert ő megvédi. A rémálomnak, amiben az elmúlt két évben élt, vége.

Diego megesküdütt neki a saját életére.

És ezzel átlépett egy határt. A parancs úgy szólt, hogy ne csak Isobelt ölje meg, hanem derítse ki, ki segített neki megszökni a masszázsszalomból, és azzal a személlyel is végezzen.

A Könyvelőnek fogalma sem lehetett róla, hogy maga Diego volt a felelős a szökésért.

Miközben elmerült Isobel gyönyörű látványában, magába szívta bódító illatát, és ujjai alatt érezte bőrének lágyságát, volt pár kendőzetlen szava a Könyvelő számára: „Cseszöldj meg!”

18. FEJEZET

A recepciós tisztában volt vele, hogy jobb nem félbeszakítani a főnökét, ha vendéggel van, különösen ha az illető olyan túlsúlyos és nehézkes, mint Mrs. Perkins. Most mégis szólt neki:

– Tori, lehet, hogy... tudod, ezt látni szeretnéd.

Tori lesújtó pillantást vetett Amberre, a kliensének pedig azt mondta:

– Ebből még hatot legyen szíves.

A nő nyögdecselve, mélyen leguggolt.

– Nos, mi az? – kérdezte a recepcióst zord tekintettel.

A recepciós a futópaddockal szemközi falra felszerelt lapos képernyős tévék sorára mutatott. Az egyik egy beszélgetős műsorra volt kapcsolva, egy másik a tv-shopra, ahol egy szappanopera csillaga lelkendezett egy csodatévő arckrémért, a harmadik pedig egy New Orleans-i csatornára, amely a legfrissebb híreket sugározta. Tori nézte pár másodpercig.

– A Royale Fuvarozó Vállalatnál történt gyilkosságokkal kapcsolatos legfrissebb hírek miatt szakítottál félbe? Hacsak a szökevény nem a női szaunában tartózkodik éppen törülköző nélkül, mi közöm van hozzá? –

Visszafordult Mrs. Perkinshez, akinek az arca az erőlködéstől céklavörössé vált. Tori arra gondolt, talán csak öt guggolást kellett volna kérnie.

– A te barátnőd – mondta a recepciós. – Honor? Azt gondolják, hogy elrabolták.

Tori gyorsan Amberre nézett, majd vissza a tévéképernyőre. Ekkor ismerte meg Honor házát a riporter háta mögött, aki „élőben a helyszínről” jelentkezett, ahogy arról egy felirat a képernyő alján a nézőket tájékoztatta.

Néhány másodpercig döbbsen nézte, mielőtt eszébe jutott, hogy a tévéről le van véve a hang.

– Ó, istenem! Mit mond?

– Mi történik? – lehelte Mrs. Perkins kifulladásra.

Tori ügyet sem vetett rá, és átkigyózott az edzőgépek között a televíziók felé. Felkapta a távirányítót, és a készülékre irányította. Több

próbálkozás után sikerült visszahoznia a hangot, és felnyomta a hangerőt, amennyire csak lehetett.

– ...attól tartanak, hogy Lee Coburn rabolta el, az a személy, akit a Royale Fuvarozó Vállalatnál vasárnap éjjel történt tömeggyilkossággal kapcsolatban keres a rendőrség, ahol hat másik áldozattal együtt a közösségi vezető, Sam Marsetet is halálos lövés érte.

– Gyerünk! Gyerünk! – mormolta Tori türelmetlenül. Még mindig nem volt róla meggyőződve, hogy a fitneszklubja recepciósja nem értette félre. Csak azért vette föl Ambert, mert edzőruhában szenzációsan mutatott. Sok haja volt, hófehér fogsora és ígéző mellei, de szürkeállományból nem sok jutott neki.

Ezúttal azonban nem értette félre. Amikor a riporter végre oda jutott, hogy újra elmagyarázza, miért Honor házából jelentkezik, Tori egyre növekvő hitetlenséggel és aggodalommal hallgatta.

– Látod? – suttogta Amber a fülébe. – Megmondtam.

– Maradj csöndben! – szólt rá ingerülten Tori.

– A rendőrség és a Szövetségi Nyomozó Iroda munkatársai is alapos kutatást tartanak itt, a helyszínen, de abból, amit a hatóságok eddig megállapítottak, úgy gondolják, hogy Mrs. Gillette-et és négyéves kislányát erőszakkal hurcolták el az otthonukból. Röviden beszéltem Stan Gillette-tel, a feltételezett áldozat apósával, aki nem akart nyilatkozni. Annyit elmondott, hogy egyelőre senki sem jelentkezett váltságdíjért.

A riporter lenézett, és a jegyzeteit tanulmányozta.

– Úgy tűnik, hogy a házban, amelyet alaposan átkutattak, küzdelem folyt. Mr. Gillette azt nyilatkozta, lehetetlen volt megállapítani, hogy hiányzik-e valami. Ami pedig Fred Hawkins rendőrtiszt holttestét illeti, amelyet a házban találtak...

– Jézusom! – kapott levegőért Tori, miközben kezét a mellkasára szorította.

– ...semmilyen további információt nem kaptunk, azon kívül, hogy kivégzés jellegű gyilkosságnak tűnik. – A riporter felnézett a kamerába. – A rendőrség és más állami és helyi szervezetek arra kérik a lakosságot, hogy keressék a gyanúsítottat és feltételezett túszeit. Ez egy

nemrég készült fénykép Honor Gillette-ről és a lányáról. – Az a fénykép töltötte be a képernyőt, amelyet Honor a tavaly karácsonyi üdvözléssel küldött. – Bárki, aki látja őket, azonnal értesítse a hatóságokat! Jelenleg mindössze ennyi információval szolgálhatok, de egész nap nyomon követem az eseményeket. Maradjanak velünk, hogy azonnal értesüljenek a fejleményekről.

A csatorna visszatért egy vetélkedő közvetítésére, ahol idióták ugráltak föl-le, és visítottak egy vadiúj porszívó miatt. Tori levette a hangot, és a távirányítót a meglepett Amber kezébe dobta.

– Folytasd helyettem Mrs. Perkinsszel. Még tizenöt perc kardio van neki hátra. Hívd fel Pamet, és mondd meg neki, hogy vegye át az egyórás Clive Donovant, és tartsa meg a spinning órát háromkor. Ne hívjatok, csak vészhelyzetben, és az isten szerelmére, ne felejtsetek el a riasztót bekapcsolni, és bezárni az ajtót, amikor este lelépsz.

– Hová mész?

Tori nem is vesződött azzal, hogy válaszoljon, ahogy elment Amber mellett. Nem tartozik az alkalmazottjának vagy az ügyfeleinek magyarázattal. A legjobb barátjáról az a hír, hogy elrabolták. *Elrabolták*, az isten szerelmére! És Emily is.

Valamit tennie kell. Azzal fogja kezdeni, hogy hazamegy, és készenlétbe helyezi magát arra, amit a nap maradék része hoz, bár rettegve gondolt rá, hogy mi lesz az.

Csak annyi ideig maradt az irodájában, amíg felkapta a mobilját és a kezitáskáját, aztán a fitneszklub hátuljában az alkalmazottnak fenntartott ajtón át távozott, és beszállt a Corvette-jébe. Elfordította a slusszkulcsot, és a motort bögetve kihajtott a parkolóból.

Az autó pont olyan jól reagált Tori sebes vezetésére, mint ahogy Tori annak a férjének az ügyetlen szexuális aktusára, aki az autót vette neki. A férfi elsőrendű volt a különböző cégeivel folytatott tárgyalásai során, de a hálószobában elhagyta a magabiztossága. Tori elhatározta, hogy eléri: hadd érezze magát King Kongnak a kedves, félnék férfi a takaró alatt. Sikerral járt. Olyannyira, hogy a férfi agyvérzést kapott, és még az első házassági évfordulójuk előtt meghalt.

Három házasságából ez volt az egyetlen, amely váratlanul ért véget.

Halála után hetekig szomorkodott, mert tényleg szerette Mr. Shirah-t. Ezért tartotta meg a nevét, annak ellenére, hogy másik kettőből is választhatott volna. Ráadásul tetszett a hangzása is. Tori Shirah. Egzotikusan csengett, ami jól illett a stílusához és a hivalkodó személyiségéhez.

A másik ok, amiért szeretettel emlékezett rá, hogy a férfi hagyatékából épült az ő elsőrendű és szexi fitneszklubja, Tambour környékén az első ebben a műfajban, és a maga nemében egyedülálló.

Miközben vezetett, beütötte Honor mobiltelefonjának a számát. Egyenesen üzenetrögzítőre kapcsolt. Átkozva a piros lámpát, melyen áthajtott, végiggörgette a telefonkönyvet, hogy megnézze, megvan-e Stan Gillette száma. Megvolt. Felhívta, ugyanazzal az eredménnyel: egyenesen üzenetrögzítőre ment.

Nagy lendülettel kikerült egy iskolabuszt, amely gyerekeket szállított a napközis táborba, és egy sarokkal később odaért a háza kocsifeljárójához. Nagy kerécsikorgással lefékezte a Corvette-et, és másodperceken belül már bent volt a házban. A táskáját a földre dobta a bejáratnál, átlépett rajta, és végigment az előszobán, fején át menet közben húzva le az edzőfölsőt.

A topot az ágyára hajította. Hirtelen a háta mögött megszólalt egy hang.

– Most is olyan feszesek, mint régen?

– Mi a...? – Megpördült. A hálószobája ajtaja mögül Doral Hawkins bámulta. – Mi a pokol? Halálra ijesztettél, Doral!

– Ez volt a terv.

– Mindig is balfasz voltál. – Nem törődve fedetlen kebleivel, a kezét a csípőjére tette. – Mit művelsz itt?

– Felhívtam a klubodat. Az a liba, aki felvette, azt mondta, épp elmentél. Csak pár sarokra voltam.

– És nem tudtál volna kint várni rám, mint más normális ember?

– Tudtam volna, de itt bent jobb a látvány.

A nő a szemét forgatta.

– Újból megkérdem... mit csinálsz itt? Tudsz Fredről, igaz?

– Én találtam meg a holttestét.

- Ó, ez rémes!
- Na ne mondd!
- Sajnálom.
- Kösz.

Tori kezdett annyira feldühödni, hogy a legszívesebben megrázta volna.

– Lehet, hogy nehéz a felfogásom, Doral, de még mindig nem értem, miért vagy itt, amikor a testvéredet épp most gyilkolták meg. Nekem úgy tűnik, hogy lenne más dolgod is, mint hogy a cicimet bámuld epekedve.

– Lenne pár kérdésem Honorhoz.

– Honorhoz?

– *Honorhoz?* – ismételte meg a férfi őt utánozva. A barátságos magatartást sutba dobva, odament hozzá, az arcát a kezei közé fogta, és úgy összeszorította, hogy a nő képe teljesen eltorzult. – Hacsak nem akarsz, hogy azt a botoxolt arcodat úgy facsarjam ki, mint egy érett datolyaszilvát, jobb, ha megmondod, hol van Honor.

Tori nem ijedt meg egykönnyen, de nem volt hülye.

Jól ismerte Doral Hawkins hírnevét. Amióta a bérelhető halászhajóját elvesztette a Katrina miatt, nem volt látható megélhetési forrása azon a kevés járandóságon kívül, amit a város fizetett neki. Mégis jól élt. Nem volt semmi, amire a gyanúját alapozhatta volna, hogy Doral valami illegálisban utazik, de egyáltalán nem lepődött volna meg, ha megtudja, hogy jól gondolta.

Ő és Fred folyamatos bajkeverők voltak az általánosban és a középiskolában is, megfélemlítették a többi diákot és a tanári kart. Középiskolás korukra már apróbb kihágásokat követtek el: díztárcsákat loptak, kiverték a stadion lámpáit a vadászpuskájukkal, terrorizálták a gyerekeket, akik nem hajbókoltak nekik. Ha Stan Gillette nem regulázza meg őket, valószínűleg valami örültséget csináltak volna. Azt beszéltek, hogy az ő befolyása mentette meg az ikreket a börtöntől.

Becsületükre legyen mondván, nagyon jók voltak Honorhoz, miután Eddie meghalt. De az a hír járta, hogy a páros Stan közbelépése és befolyása ellenére sem tért rá teljesen a jó útra, és az, hogy Fredből

rendőr lett, csak azt a célt szolgálta, hogy a hatalmaskodásukat legalizálják.

Torinak nem volt alkalma tesztelni a becstelenségre való hajlamukról terjesztett pletykákat, mert ritkán keresztezték egymást az útjaik. Amikor még suliba jártak, párszor randizott Dorallal, aki nagyon aljassá és utálatossá vált, amikor ő megállította a pettingnél, és nem engedte tovább. Kurvának nevezte, mire ő rávágta, hogy még a kurvák is megkövetelnek egy színvonalat. Doral azóta utálta.

Most gyűlölködőnek és veszélyesnek tűnt, és sértőn viselkedett vele szemben. Elég tapasztalata volt férfiakkal, hogy tudja: ha kimutatja a félelmét, Doral attól csak még erőszakosabbá válik. Ezen a göröngyös úton már járt az első számú férjével. Itt süllyedjen el, ha még egyszer hagyja magát! Még egy olyan kretén haramiával szemben is, mint Doral, a legjobb védekezés a támadás.

A térdét a férfi ágyékába nyomta.

A férfi felkiáltott, elengedte az arcát, hogy a nemi szervéhez kapjon, és hátrafelé ugrált, biztonságos távolságra.

– Hozzám ne érj még egyszer, Doral! – Megragadta az edzőpólót, amit pár perce az ágyra dobott, és felhúzta. – Rusnya vagy és ostoba, és miért gondold, hogy tudom, hol van Honor?

– Én nem viccelek, Tori! – A derekánál levő tokból fegyvert húzott elő.

– Ó, ne! Egy fegyver! – kiáltotta Tori fejhangon. – Most kellene elájulnom? Vagy kegyelemért könyörögnöm? Rakd el azt a vackot, mielőtt valakit megsebesítesz, leginkább is engem.

– Tudni akarom, hogy hol van Honor!

– Nos, isten hozott az istenverte klubban! – ordította. – Mindenki tudni szeretné, hol van. Úgy tűnik, hogy egy gyilkos túszul ejtette. – Képes volt könnyekre fakadni, amikor csak hasznára vált, de a mostani könnyei valódiak voltak. – Hallottam a tévében, és egyenesen idejöttem a klubból.

– Minek?

– Hogy készen álljak, arra az esetre, ha...

– Ha mi?

– Bármí.

– Arra számítasz, hogy keresni fog. – Ezt úgy mondta, mint egy vádat.

– Nem. Remélem, hogy keresni fog, de amit erről a Coburn nevű pasasról mondanak, a legrosszabbtól tartok.

– Például hogy kinyírja őt és Emilyt.

– Jesszusom, te egy zseni vagy!

Doral figyelmen kívül hagyta a sértést.

– Beszélt neked mostanában Eddie-ről?

– Persze. Folyton róla beszél.

– Igen, de úgy értem, hogy mondott valamit Eddie-ről? Valami fontosat. Megosztott róla egy titkot?

A nő oldalra biccentette a fejét, és merőn a szemébe nézett.

– Még mindig szívsz?

Doral fenyegetően dőlt felé.

– Hagyd a rizsát, Tori! *Mondott valamit?*

– Nem! – jelentette ki, miközben ellökte a mellkasát. – Miről beszélsz? Semmit sem tudok semmilyen titokról! Milyen titok?

A férfi egy darabig nézte, mint aki próbálja kiszűrni az átverés jeleit, azután azt mormolta:

– Ne foglalkozz vele.

– De igenis foglalkozom vele! Minek jöttél ide? Mit keresel? Ugyanaz a fickó, aki lelőtte a testvéred, elrabolta Honort és Emilyt. Miért nem őket keresed?

– Nem vagyok biztos benne, hogy *elrabolta* őket.

Ez megdöbbenetette Torit.

– Hogy érted ezt?

A férfi még közelebb hajolt.

– Te és Honor így össze vagytok nőve. – Kezét pár centire tartotta Tori orrától, középső ujját a mutatóujjára fonta. – Ha ismerte ezt a fickót...

– Mármint Coburnt?

– Igen, Coburnt. Lee Coburnt. Ismerte?

– Hol találkozott volna egy tömeggyilkossá vált dokkmunkással?

A férfi egy darabig bámult rá, aztán sarkon fordult, és kiment a szobából. Miközben végigcaplatott a folyosón, a fegyvert visszacsúsztatta a derekán a tokba.

– Várj csak! – Tori megragadta a könyökét, és maga felé fordította. – Mire akartál kilyukadni? Hogy az emberrablás valamiféle átverés?

– Nem akartam semmire kilyukadni. – Kiszakította a kezét a nő markából, és az ujjait annak karjára kulcsolta. – De szorosan a nyomodban leszek. Ha hallasz Honor barátnőd felől, jól teszed, ha tudatod velem!

Tori felkapta az állát, dacolva a burkolt fenyegetéssel.

– Vagy mi történik?

– Vagy bántani foglak, Tori, és nem beszélek mellé. Lehet, hogy most gazdag vagy, de úgy váltál azzá, hogy eladtad a puncid annak, aki a legtöbbet ígérte érte. Egy halott ribanc nem lesz nagy veszteség a világ számára.

19. FEJEZET

Coburn a gyerekre való tekintettel csak halkán káromkodott. Ami a gyerek anyját illeti, ő már korábban is homlokráncolva nézett rá, amikor kicsúszott a száján valami trágár baromság, most meg egyenesen úgy meredt rá, mint akinek szarva nőtt a homloka közepén.

– *Kurva anyád!*

Meglengette a mobiltelefont.

– Gondolom, hallotta.

– Hogy Lee Coburn ügynök már több, mint egy éve halott? Igen, hallottam.

– Láthatólag nem jól tudja.

– Vagy bedőltem a hazugságainak, és most...

– Nézze – szakította félbe a férfi mérgesen. – Nekem sem hiányzik maga, rendben? Vissza akar menni a házába, és szerencsét próbál Doral Hawkinsszal vagy bárki mással, aki a Könyvelő zsebében van? Rendben. Menjen. Majd én tartom magának az ajtót.

Persze nem volt rendben, és nem engedné visszamenni, még akkor se, ha a nő úgy döntene. Magára hagyva nem élne sokáig. Hideg, szívtelen emberként jellemezték őt, és a leírás illett rá. De még ő is rosszul érezné magát, ha egy nőt és egy négyéves gyereket küldene a biztos halálba. Ráadásul most, és később is, hasznos lesz, hogy vádat emeljenek a Könyvelő ellen. Valószínűleg jóval többet tud, mint aminek a tudatában van. Amíg ki nem húzta belőle az utolsó morzsa információt is, addig vele marad.

Másrészről viszont a nő és a gyerek sok fejfájást fog még neki okozni.

Nem számított rá, hogy másnak is gondját kell viselnie saját magán kívül, amíg Hamilton be tudja őt vinni, és ez már önmagában is elég veszélyes lesz, mikor száz kilométeres körzetben minden fegyverforgató félkegyelmű azt hiszi róla, hogy gyilkos és emberrabló. Többé-kevésbé beletörődött, hogy nem fogja épségben megúszni, ha egyáltalán túléli.

De most már felelős Honor és Emily Gillette-ért, és ezzel a felelősséggel együtt járt az elköteleződés: gondoskodik róla, hogy ők akkor is túléljék, ha ő maga nem.

Lényegében visszavonva az iménti ajánlatát, miszerint engedi elmenni, így szólt:

– Akár tudatában van, akár nem, magánál van a kulcs, ami a Könyvelő bünszövetkezetének zárját nyitja.

– Ezredszerre...

– Magánál van. Csak rá kell jönnünk, mi az, és hol van.

– Akkor vigyen a legközelebbi FBI-irodához, és kísérjen be. Majd mind együtt megkeressük.

– Nem lehet.

– Mert?

– Mert nem fedhetem fel magam. Még nem. Jelenleg Hawkins és a Könyvelő azt hiszik, hogy csak egy dokkmunkás vagyok, aki elég szerencsés volt, hogy elmeneküljön. A mészárlás szemtanúja. Ami nem jó. De közel sem olyan rossz, mint egy olyan szemtanú, aki beépített szövetségi ügynök. Ha erre rájönnek, még nagyobb lesz a hátamon a célkereszt.

– De az FBI megvédené.

– Úgy, ahogy Fred Hawkins és a tambouri rendőrös védte volna meg magát?

Nem kellett a szájába rágnia, magától is összerakta.

– A Könyvelőnek helyi FBI-ügynökök is dolgoznak?

– Nem merném a nyakamat tenni rá, hogy nem. Maga igen? – Hagyott a nőnek időt, hogy válaszoljon. Nem felelt, ami felért azzal a beismeréssel, hogy nem. – Nem ülne itt, ha nem hitte volna el legalább egy részét annak, amit mondtam.

– Azért ülök itt, mert azt hiszem, ha bántani akart volna minket, akkor megtette volna tegnap, amint megérkezett. Valamint ha mindaz, amit elmondott, igaz, akkor az életünk, az enyém és Emilyé, veszélyben van.

– Eddig nem téved.

– De a fő ok, amiért magával jöttem, Eddie-vel kapcsolatos.

– Mi van vele?

– Felvetett két kérdést, amire szeretnék választ kapni. Az egyik: a halála tényleg baleset volt?

– Úgy csinálták, hogy annak tűnjön, de nem gondolom, hogy az volt.

– Tudnom kell – mondta Honor érzéssel. – Ha balesetben halt meg, az egy dolog. Tragikus, de elfogadható. A sors. Isten akarata. Bármi. De ha valaki előidézte azt az ütközést, ami a halálát okozta, azt akarom, hogy bűnhődjön érte.

– Érthető. Mi a második kérdés?

– Eddie jó vagy rossz rendőr volt? Erre én tudom a választ. Azt akarom, hogy maga is meggyőződjön róla.

– Engem nem érdekel az se, ha rossz volt, meg az se, ha jó – felelte a férfi, és komolyan is gondolta. – Ő már halott. Csak az érdekel, hogy a Könyvelőt beazonosítsam, és kivonjam a forgalomból. A többi, beleértve az elhunyt férje hírnevét, nekem nem számít.

– Nos, nekem nagyon is számít. És Stannek is számítani fog. – A férfi kezében levő mobiltelefonra mutatott. – Fel kéne őt hívnom, hogy szóljak, jól vagyunk.

A férfi megrázta a fejét, és zsebre vágta a telefont.

- Magánkívül lesz, ha kiderül, hogy eltűntünk.
- Efelől nincs kétségem.
- A legrosszabbtól fog tartani.
- Hogy ki vannak szolgáltatva egy gyilkos kényének-kedvének.
- Nem tudhatja, hogy nem. Szóval, kérem...
- Nem.
- Ez kegyetlenség.
- Az élet is az. Nem hívhatja fel. Nem bízom benne.
- Maga elvből nem bízik senkiben.
- Végre kezdi megérteni.
- De bennem bízik.

A férfi a szeme sarkából ránézett.

- Ezt miből veszi?
- Ahhoz, hogy magával hurcoljon, bíznia kell bennem valamennyire.
- Nem, amíg megszabadulhatok magától. Valószínűleg még kevésbé bízom, mint amennyire maga bízik bennem. De ha tetszik, ha nem, függünk egymástól.

– Hogyhogy?

– Magának szüksége van az én védelmemre, hogy életben maradjon. Nekem pedig szükségem van magára, hogy megszerezsem, amit akarok.

– Már többször elmondtam magának...

– Tudom, hogy mit mondott, de...

– Mami?

A gyerek hangja félbeszakította. Honor elfordította bosszús tekintetét a férfiről, és hátranézett a lányára.

– Tessék, kincsem.

– Dühös vagy?

Honor átnyúlt az ülésen, és megpaskolta Emily térdét.

– Nem, nem vagyok dühös.

– Coburn dühös?

A férfinak összeszorult a gyomra, ahogy a gyerek szájából a saját nevét hallotta. Még soha nem hallotta, hogy egy gyerek ejtette volna ki a nevét. Valahogy máshogy hangzott.

Honor mosolyt erőltetett az arcára, és szemrebbenés nélkül hazudta:

- Nem, ő sem dühös.
- Dühösnek tűnik.
- Nem az. Csak... csak...

A férfi mindent megtett, hogy ne tűnjön mérgesnek.

- Nem vagyok dühös.

A gyerek nem vette be. Legalábbis nem teljesen, de témát váltott.

- Pipilnem kell.

Honor Coburnre nézett, arcán néma kérdéssel. A férfi megvonta a vállát.

- Ha mennie kell, akkor mennie kell.
- El tudnánk menni egy benzinkútra? Én be tudnám...
- Még mit nem! Menjén a bokorba.

Honor vagy tizenöt másodpercig vitatkozott magával, aztán egy esdeklő „*ma-miii*” cselekvésre készítette. Kinyitotta az autó ajtaját, és kiszállt. Ahogy kiségitette Emilyt az ülésből, azt mondta neki, hogy kalandra indulnak, és kézen fogva vezette az autó mögé.

Coburn ezután nem hallott semmit pár cinkos suttogáson kívül. Emily egyszer kuncogott. Megpróbálta kizárni, mivel jár a gyakorlatban, ha egy nőnek kint kell pisilnie a szabadban, ehelyett próbált sürgetőbb problémákra összpontosítani, mint például annak eldöntésére, hogy hogyan tovább. Ahogy Honor is megjegyezte, nem kocsikázhatnak örökké egy lopott autóval.

Szóval, hova mehetnének? Hozzá nem, az biztos, azt nyilván megfigyelés alatt tartják. Nem bízott Stan Gillette-ben, hogy megvédi őket. Puszipajtások a Hawkins testvérekkel, úgyhogy jó eséllyel ő sem tisztességes. Honor biztos volt benne, hogy szereti őt és Emilyt, és nem árulná el őket, de Coburn nem vette ezt készpénznek, amíg ő maga meg nem győződött róla. Az is lehet, hogy Gillette egy törvénytisztelő volt tengerészgyalogos, aki becsületbeli ügynek érezné, hogy azonnal értesítse a hatóságokat. Mely esetben szintén nem jöhet szóba.

A nagy tett elvégezve, Emily kinyitotta az utasoldali ajtót, és átvigyorgott a férfitra.

- Megcsináltam!
- Gratulálok!

– Utazhatok elől? – kérdezte.

– Nem, nem utazhatsz – felelte Honor, és a hátsó üléshez vezette.

– De nincs autósülésem.

– Valóban nincs. – Honor elítélő pillantást vetett Coburnre, amiért otthagyta a gyerekülést az autójával együtt. – Most az egyszer megszegjük a szabályt – mondta Emilynek, miközben segített neki becsatolnia magát.

Amikor Honor újra az anyósülésen ült, Coburn megkérdezte:

– Ismer valami olyan helyet, ahová mehetnénk?

– Úgy érti, egy rejtkehelyet?

– Pontosan úgy értem. Nem mutatkozhatunk addig, amíg Hamiltont el nem érem.

A nő elgondolkodva bólintott.

– Tudom, hova mehetünk.

Tom VanAllent korán reggel azzal a megdöbbenő hírrel ébresztették, hogy Fred Hawkins meghalt, Honor Gillette és a gyermeke pedig eltűntek az otthonukból. Mind a gyilkosságot, mind az emberrablást Lee Coburnnek tulajdonították.

Amikor Tom megosztotta ezt a hírt Janice-szel, ő először nem hitt a fülének, aztán büntudata támadt.

– Rettentően érzem magam azok miatt a nem túl hízelgő dolgok miatt, amiket tegnap mondtam Fredről.

– Ha ez vigasztal, minden bizonnyal azonnal meghalt. Valószínűleg nem érzett semmit. – Elmondta neki, hogy Doral találta meg a holttestet.

– Ez szörnyű. Olyan közel álltak egymáshoz. – Némi hallgatás után megkérdezte: – Amúgy mit kerestek Honor Gillette házában?

A férfi elmesélte neki, hogy megtalálták a csónakot.

– Pár kilométerre volt a nő házától, de elég közel ahhoz, hogy aggassa őket, így Fred odament, hogy rájuk nézzen. Doral szerint amikor Fred megérkezett, a ház fel volt tűrva.

– Feltűrva?

Leírta, milyen állapotban volt a ház, ahogy azt Crawford seriffhelyettes ismertette.

– Fred holtteste épp a bejárati ajtón belül feküdt. Coburn, úgy tűnik, hátulról támadt rá.

– Pont úgy, ahogy Sam Marsetet lőtte le.

– Úgy tűnik. Mindenesetre le kell mennem, hogy a saját szememmel lássam.

Utálta, hogy az előtt kell elindulnia otthonról, mielőtt segített volna a Lanny körüli szokásos fáradtságos reggeli teendőket ellátni: a tisztába tevést, a felöltöztetést és a megetetését. Mivel Lanny nem tudott sem rágni, sem nyelni, egy etetőcsövön keresztül kapta a táplálékot. Az étkezések nem voltak kellemesek.

Janice azonban megértő volt, hogy a kötelesség elszólítja. Megnyugtatta, hogy megbirkózik az otthoni dolgokkal, nem kell aggódnia.

– Krízishelyzet van. Szükség van rád. – Amikor kikísérte, a fülébe súgta: – Légy óvatos! – És még lábujjhegyre is állt, hogy egy csókot nyomjon az arcára.

Tom munkájának legnagyobb részét az íróasztal mögött végezte. Feltételezte, hogy az izgalmas vonatkozásai miatt ez az ügy Janice számára jobban hasonlított arra, amire számított, amikor megmondta neki, hogy FBI-ügynök akar lenni. Meglepte, de egyúttal örömet szerzett a feleségének, hogy viszonzta a csókot.

Kétszer is eltévedt a mellékutakon, de végül megtalálta a Gillette-házat. Épp akkor érkezett, amikor Crawford indulni akart. Bemutatkoztak egymásnak, és kezet ráztak. Crawford elmondta a legfrissebb híreket.

– Átadtam a helyszínelőknek. Jó sok dolguk van a házzal. Az ügynökei jöttek, és már el is mentek. A városban találkozom velük újra, ahol felállítjuk a telefonvonalakat, szervezünk egy munkacsoportot, megosztjuk a munkát. A tambouri rendőrőrs felajánlotta, hogy helyet biztosít az irányító központ számára a legfelső emeletükön.

– Igen, beszéltem az embereimmel idefelé jövet. Hangsúlyoztam, hogy az együttműködés kulcsfontosságú, és a legfontosabb Mrs. Gillette

és a kislánya megtalálása, mielőtt bármi bajuk esne.

Crawford úgy nézett rá, mint aki magában azt gondolja: „*Csak nem?*”, amit Tom megpróbált figyelmen kívül hagyni.

– Doral Hawkins mondott bármit, ami új megvilágításba helyezi az ügyet?

– Nem sokat. Azt mondja, izgatott hívás érkezett a testvérétől, amikor épp csak pirkadt. Jött, amilyen gyorsan csak tudott. Fred hajója ki volt kötve a mólónál. Az első jele, hogy valami nem stimmel, az volt, hogy a főbejáratot nyitva találta.

– Mi gondol a benti felfordulásról? – kérdezte Tom.

– Úgy érti, a testvére holttestén kívül? Ugyanazt, amit én. Valaki, feltételezhetően Coburn, keresett valamit.

– Úgy mint?

– Csak találgatni tudunk.

– Megtalálta?

– Ez is kérdés. Úgy tűnik, senki sem tudja, mit keresett Coburn. Sem Doral, sem Mrs. Gillette apósa.

Elmesélte Tomnak, Stan Gillette milyen rosszkor érkezett a helyszínre, és leírta a volt tengerészgyalogost egészen a fényesre suvickolt cipőjéig.

– Igazi, megalkuvást nem ismerő alak, de a jelen helyzetben valószínűleg én sem lennék egy kedves fickó – ismerte be a felügyelő.

Aztán távozott, de engedélyt adott Tomnak, hogy végigjárja a házat. Tom vigyázott, ne legyen a technikusoknak az útjában, akik lelkiismeretesen vettek sorra mindent az összevisszaságban, bizonyítékok után kutatva. Perceken belül már kint is volt.

Több, mint egy óra alatt ért vissza Lafayette-be a Gillette-házból, és most, hogy a kötelező utat maga mögött tudta, megkönnyebbülten lépett be az irodájába.

De alighogy leült az íróasztalához, az irodai telefon csörögni kezdett. Megnyomta a házi telefon villogó gombját.

– Igen?

– Hamilton igazgatóhelyettes keresi Washingtonból.

Tom gyomra összeszorult. Megköszöri a torkát, nyelt egyet,

megköszönte a recepciónak, és megnyomta a másik villogó gombot.

– Itt VanAllen ügynök.

– Hello, Tom! Hogy van?

– Jól, uram. És ön?

Clint Hamilton a szokásos nyers modorában egyenesen rátért a hívás okára.

– Jó nagy zúr van ott lent maguknál.

Tom, azon tűnődve, hogy a pokolba jutott Hamilton tudomására, kikerülte az egyenes választ.

– Sűrű volt az elmúlt pár nap.

– Mondja el a részleteket.

Tom a következő öt percben megszakítás nélkül beszélt. Többször is megállt, hogy megbizonyosodjon róla, nem szakadt meg véletlenül a vonal. Ilyenkor Hamilton nem szólt, de Tom hallotta a légzését, így tovább beszélt.

Amikor befejezte, Hamilton egy jó darabig nem szólt, elég ideig ahhoz, hogy Tom a zsebkendőjével felitassa ajkáról az izzadságot. Hamilton nagy bizalmat helyezett belé. Ez van most próbára téve, a képességeiben való hite, és nem akarta, hogy Hamiltonnak csalódnia kelljen.

Amikor Hamilton végül megszólalt, Tomot egy kérdéssel lepte meg.

– A maga egyik ügynöke volt?

– Tessék?

– Ez a férfi, Coburn. A maga egyik beépített ügynöke volt, aki Sam Marsest fuvarozói érdekeltségei ügyében nyomozott?

– Nem, uram. Soha nem hallottam róla, amíg a tett helyszínére nem mentem a raktárba, és Fred Hawkins meg nem mondta a gyanúsított nevét.

– Fred Hawkins, aki most halott.

– Így van.

Újabb észrevehető szünet után Hamilton azt mondta:

– Rendben, folytassa.

– Én... ő... nem emlékszem...

– Épp arról beszélt, hogy a maga emberei szorosan együttműködnek

a tambouri rendőrörsrel.

– Igen, uram. Nem akartam berontani, és magunkra haragítani őket. A raktárépületben történt gyilkosságok az ő hatáskörükbe esnek. A seriff irodájáé Fred Hawkins meggyilkolása. De amint bizonyossá válik, hogy Mrs. Gillette-et valóban elrabolták...

Hamilton durván félbeszakította.

– Én is ismerem a hatásköröket, Tom. Térjünk vissza Sam Marsetre. Tökéletes helyzetben volt, hogy illegális kereskedelemben utazzon.

Tom megköszöri a torkát.

– Igen, uram.

– Fedeztek már fel bármi ilyen összefüggést?

– Nem, eddig semmi ilyesmit. – Elmondta Hamiltonnak, hogy a flotta összes kamionját átvizsgálják, és minden sofőrt és alkalmazottat kikérdeznek. – Ügynököket állítottam azok felderítésére és kikérdezésére, akik az elmúlt harminc napban a raktárban vagy annak környékén jártak, de eddig nem bukkantunk illegális csempészaru nyomára.

– Milyen indítéka volt a gyanúsítottnak, hogy megölje a főnökét és a többi munkatársát?

– Most próbálunk megbizonyosodni róla, uram. De Coburn életmódja megnehezíti a dolgot.

– Amennyiben?

– Magányos farkasnak tűnik. Se barátok, se család, munkatársaival minimális kapcsolat. Senki sem ismerte jól. Az emberek...

– Adjon bele mindent, Tom – szolt közbe Hamilton nyilvánvaló türelmetlenséggel. – Tippeljen. Miért ölné meg őket?

– Elégedetlen alkalmazott volt.

– Elégedetlen alkalmazott – ismételte Hamilton monoton hangon, nyilvánvalóan nem túl nagy elragadtatással.

Tom okosabbnak látta csöndben maradni. Végül Hamilton így folytatta:

– Ha Coburnnek csak a főnöke ellen volt panasza, ha a rakodómólón őt ért igazságtalanság miatt borult ki, vagy mert átvágták a túlórapénzzel, miért menne egy halott zsaru házába, és forgatná fel

fenekestül? Ha épp egy tömeggyilkosság helyszínéről menekül, miért rejtőzne el az özvegnél és a gyerekénél vagy huszonnégy órán keresztül? És ha magával vitte őket, akkor miért tette? Miért nem szabadult meg tőlük egyszerűen akkor és ott? Ez a rendhagyó viselkedés nem zavarja magát, mint a foga közé szorult pattogatott kukorica?

Ezek nem szónoki kérdések voltak. Tom csak rövid ideig dolgozott Clint Hamiltonnal a lafayette-i területi irodában, de ahhoz elég hosszú ideig, hogy megtanulja: a férfi nem pazarolja a levegőjét fölösleges szavakra.

Amikor Hamiltont a New Orleans-i területi irodából egy nagy ugrással kinevezték Washingtonba, Tomot javasolta utódjaként, és Tom már akkor is tudatában volt, hogy Hamilton bejelentését páran szkeptikusan, mások hangos ellenállással fogadták. Hamilton harcolt Tomért, és megnyerte a csatát.

Minden áldott nap, amikor belépett az irodába, ahol Hamilton ült egykor, Tom büszke volt rá, hogy egy ilyen rátermett, nagyra becsült, mi több, rettegett ügynök nyomdokaiba léphetett. Közben jeges pánikot is érzett, hogy sohasem fog megfelelni a másik férfi színvonalának és elvárásainak. Semmilyen tekintetben.

Ha nagyon őszinte volt magával, akkor odáig is elment, hogy eltűnődjön: nem Lanny miatt vetett-e neki Hamilton egy csontot. A megalázottságtól és a felháborodástól elvörösödött, ha csak fontolóra vette annak a lehetőségét, hogy a kinevezését pusztán szánalomnak köszönheti, de tartott tőle, hogy ez az igazság.

Azon is eltűnődött, hogy honnan szerzi Hamilton az információit. Nemcsak tudott Marset meggyilkolásáról és arról, ami utána történt, de jól tájékozott volt a részleteket illetően is. Ami azt jelenti, hogy valakivel konzultált a helyi irodában, mielőtt őt hívta. Ez fáj.

Nem akarta azonban, hogy Hamilton észrevegye rajta az önbizalom hiányát, így magabiztos hangot ütött meg.

– Én is feltettem magamnak ezeket a kérdéseket, uram. Nagyon nyugtalanítóak.

– Hogy mást ne mondjunk. Azt sugallják, hogy ez nem szellemi zavarodottság volt, nem valami személyiségzavaros örült szokványos

lövöldözése. Ami azt jelenti, hogy nehéz munka vár magára, Tom.

– Igen, uram.

– Az elsődleges feladat megtalálni őket.

– Igen, uram.

Nyomasztóan hosszú, súlyos csönd után Hamilton kurtán csak annyit mondott:

– Készenlétben leszek. – Majd megszakitotta a vonalat.

20. FEJEZET

Követve Honor útmutatását, Coburn a lopott autóval végigment a keskeny, poros földúton. Az utat benőtte a gaz és a közeli fák gyökérzete, melyek minduntalan az autó aljának ütődtek. A céljuktól harminc méterre megállt, és megdöbbenve bámult az elhagyott rákászhajóra, azután elfordította a fejét, és értetlenül Honorra nézett. A nő védekezően kérdezte:

– Van jobb ötlete?

– Igen. Nem tesszük vízre.

Levette a lábát a fékről és továbbment az úton, óvatosan közelítve, bár gyakorlatilag lehetetlen volt, hogy valaki itt várja, és csapdába ejtse őket a hajón. Őrütnék kellene lennie annak, aki fölmegy erre a hajóra, amely úgy nézett ki, mint ami bármely pillanatban összeomolhat.

– Kinek a tulajdona? – kérdezte.

– Az enyém. Én örököltem, amikor édesapám meghalt.

Coburnnek jóformán semmilyen tudása nem volt a tengeri járművekről, de elég ideje élt Louisiana parti részén, hogy felismerjen egy part menti vonóhálós rákászhajót.

– Rákászott ezzel a dologgal?

– Ezen lakott.

A kis hajó körülbelül annyira tűnt vízbiztosnak, mint egy törött gyufa. Félig a szárazföldön volt, félig pedig a lassú folyású folyóágon, amelyről Honor azt állította, hogy végül az öbölbe torkollik. De innen a vízi út egy posványos halászkikötőnek tűnt.

Coburn arra tippelt, hogy a hajó már évek óta nem volt vízen. A hajótestet benőtték a kúszónövények. A kormányosfülkén a festék, már ami még maradt belőle, mindenütt felpöndörödött és hullott. Az ablaktáblák, ahol nem hiányoztak, be voltak repedve, és annyira belepte őket a kosz, hogy alig emlékeztettek az üvegre. A fémkeret, amely a hálót tartotta a hajó bal oldalán, gyakorlatilag negyvenöt fokos szögben meghajlott, ami egy nagy madár törött szárnyához tette hasonlatossá.

De mindezen okokból elhagyatott volt, valószínűleg már feledésbe is merült, és ez az ő javukra szolgált.

– Ki tud róla, hogy itt van? – kérdezte.

– Senki. Apa azért hozta ide, hogy átvészelve a Katrinát, aztán úgy döntött, hogy itt marad. Itt lakott, amíg beteg nem lett, és az állapota gyorsan romlott. Egy otthonba költöztettem. Kevesebb, mint egy hete volt ott, amikor meghalt.

– Mennyi ideje történt ez?

– Mindössze pár hónappal Eddie balesete előtt. Ami még jobban megnehezítette Eddie halálát számomra. – Szomorúan mosolygott. – De örültem, amiért apa nem érte meg, hogy megövezgyültem. Nagyon felzaklatta volna.

– Az édesanyja?

– Évekkel korábban meghalt. Apa akkor adta el a házat, és költözött a hajóra.

– Az apósa tudja, hogy itt van?

A nő megrázta a fejét.

– Stan nem igazán helyezte apa életmódját, ami meglehetősen... bohém volt. Stan helytelenítette, hogy egyáltalán meglátogassuk. Különösen nem szerette, hogy Emilyt kitegyem neki.

– Kitegye neki? A bohémság fertőző?

– Úgy tűnt, hogy Stan így gondolja.

– Tudja – mondta –, minél többet hallok a maga apósáról, annál kevésbé kedvelem.

– Valószínűleg ezzel ő is így van.

– Azért ettől fogok tudni aludni.

– Abban biztos voltam. – Hátrasimította a haját, és miután egy

darabig a hajóra meredt, megszólalt: – Stan jót akar.

– Valóban?

Ezzel érzékeny pontra tapintott. Gyorsan felé fordult.

– Mi köze hozzá?

– Jelen pillanatban annyi, hogy tudnom kell, fog-e minket keresni ezen az átkozott tragacson.

– Nem.

– Köszönöm.

A férfi kinyitotta a kocsiját, és kiszállt. Egy kígyó kúszott el a csizmája mellett. Halkan szitkozódott. Nem félt különösebben a kígyóktól, de azért szívesebben kerülte el őket.

Kinyitotta a hátsó ülés ajtaját, és benyúlt Emilyért, aki már ki is kapcsolta az övét, és kitérte felé a karját. A férfi kiemelte, aztán körbevitte a másik oldalra, és átadta Honornak.

– Ne rakja le őt a földre. Láttam egy... – Még idejében észbe kapott, és lebetűzte a szót.

Honor szeme tágra nyílt a rémülettől, miközben a földet kémlelte.

– Egy vízi mokasszinkígyót?

– Nem kérdeztem.

Előhúzta a pisztolyt a nadrágja derekából, de gyorsan elfedte a tenyerével, amikor Emily felé fordult.

– Coburn?

– Tessék?

– Ez még mindig a kaland része?

– Gondolom, hívhatjuk így is.

– A mami azt mondta.

– Akkor igen, ez a kaland része.

– Lehetne, hogy még sokáig tartson a kaland? – csiripelte. – Ez olyan mókás.

Ó, igen, ez aztán a jó móka!, gondolta magában, ahogy ment előttük, óvatosan lépkedve a hajó felé, amelynek a neve alig volt kivehető a málló festék miatt, de azért el tudta olvasni. Válla fölött jelentőségteljesen Honorra nézett. A nő figyelmen kívül hagyta a tekintetét.

A hajótest oldala a típusának megfelelően alacsony volt. Könnyedén lépett a hajó fedélzetére, de a csizmája spanyol mohába és más természetes hulladékokba mélyedt. Gyakorlott szemmel tekintett körbe, járt-e ott valaki mostanában, de a pókhálók és az erdei törmelék volt a bizonyíték rá, hogy a fedélzetet egy ideje nem bolygatta senki, valószínűleg azóta, hogy Honor az apját az otthonba költöztette a halála előtt.

Megnyugodva vette tudomásul: nincs ott más rajtuk kívül. Amikor Honor feladta neki a gyereket, félrerúgott egy halom növényt, hogy megtisztítson egy helyet Emily számára. Lerakta a kislányt a fedélzetre.

– Ne mozdulj!

– Oké, Coburn, nem fogok!

Amióta ledőlt a kettejük közötti korlát, és a kislány először a nevéen szólította, úgy tűnt, megragad minden alkalmat, hogy így tegyen.

A férfi lehajolt, kinyújtotta a kezét Honornak, és felsegítette őt a hajóra. Amint a nő felért, szemügyre vette a szeméttel teli fedélzetet. Coburn észrevette a tekintetében a szomorúságot, még mielőtt megrázta volna magát, és élénken így szólt:

– Erre.

Honor megfogta Emily kezét, és figyelmeztette, hogy legyen óvatos, hova lép, aztán körbevezette őket a kormányosfülke körül az ajtóhoz, ahol megállt, és visszanezett Coburnre.

– Talán magának kéne előremennie.

A férfi kikerülte őt, és kinyitotta az ajtót, ami kezdetben ellenállt, amíg a vállával neki nem feszült. A kormányosfülke belseje sem volt jobb állapotban, mint a fedélzet. A vezérlőpult le volt takarva egy szeméttel teli vízhatlan vászonnal, melyen kis tavak gyűltek össze piszkos esővízből. Az egyik ablakot egy faág már olyan régen törte be, hogy a fa kérgén jó adag zuzmónak volt ideje megtelepedni.

Honor nyilvánvaló levertséggel nézett körül. De mindössze annyit mondott:

– Lent! – és egy keskeny folyosóra mutatott, amelyben lépcsők vezettek lefelé.

A férfi óvatosan lépdelt, be kellett húznia a nyakát, hogy be ne verje

a fejét, amikor bepréselte magát az ovális bejáraton egy alacsony mennyezetű kabinba. Penész és rothadás, tenger és döglött hal, motorolaj és marihuána szaga keveredett.

Coburn hátranézett Honorra, aki a lépcsőn egyensúlyozott.

– Fűvet szívott?

A nő kis vállrándítással ismerte el.

– Tudja, hol tartotta a készletét?

Honor haragos tekintettel nézett rá, mire a férfi rávigyorgott, majd figyelmét ismét a jól felszerelt helyiségre fordította. Volt egy kétégős gáztűzhely, melyet teljesen befontak a pókhálók. A kis hűtő ajtaja nyitva állt, a hűtő üresen tátongott.

– Áram? – kérdezte Coburn.

– Van egy generátor. Nem tudom, hogy működik-e még.

Kétséges, gondolta a férfi. Kinyitott két spájzajtót, melyek az egérürüléken kívül csak üres polcokat takartak. Volt két hálólhely, melyeket csak egy alig harminc centiméter széles folyosó választott el egymástól. A férfi a kabin hátuljában található ajtóra mutatott.

– A hajóorr?

– Nem ajánlom. Már akkor is ezt gondoltam, amikor apa itt lakott.

Ami azt illeti, nem volt semmi, ami a hajó javára lett volna írható, azon kívül, hogy víz legalább nem volt benne. A padló tiszta kosz volt, de száraz.

– Jó lesz? – kérdezte Honor.

– Remélhetőleg pár óránál hosszabb ideig nem kell itt maradnunk.

– És azután?

– Dolgozom rajta.

A férfi odament az egyik hálólhelyhez, és visszahajtotta a csupasz matracot, hogy megnézzze, nincsenek-e alatta férgek. Amikor rendben találta, Honorhoz fordult, és kinyújtotta a kezét Emilyért. Honor átnyújtotta neki. A férfi letette őt a matracra.

A kislány elfintorodott.

– Rossz szaga van.

– Pech! – felelte Coburn. – Maradj ott, és ne szállj le.

– Ez lesz a házunk?

– Nem, kincsem – válaszolta Honor erőltetett vidámsággal, miközben bepréselte magát a kabinba Coburn mögött. – Csak látogatóba jöttünk. Emlékszel, amikor nagypapa itt lakott?

A gyerek a fejét rázta.

– Nagypapa egy házban lakik.

– Nem Stan nagypapa. A másik nagypapád. Ezen a hajón lakott. Nagyon szeretnél idejönni hozzá látogatóba.

Emily zavartan nézett rá.

Coburn látta, Honornak fájt, hogy Emily nem emlékszik a nagypapjára, de bátran viselte.

– Ez is része a kalandunknak.

A gyerek elég éles szemű volt, hogy felismerje, ha hazugsággal volt dolga, de elég okos is volt, hogy ne szóljon semmit, amikor az anyja az összeomlás szélén állt. Átlátva Honor hamis lelkesedésén, a rongyját magához szorította, és bekapcsolta Elmót, aki vidám dalra fakadt.

Honor suttogva szólalt meg.

– Coburn, legalább némi ennivalót és egy kis vizet szereznünk kell.

– Mármint úgy érti, nekem kell szereznem?

A nőben volt annyi jó érzés, hogy elszégyellje magát.

– Úgy értem, igen. Ne haragudjon. – Széttárta a kezét. – Nem voltam itt, amióta apát eltemettem. Nem fogtam fel, hogy... – Kifogyott a mondanivalóból, és tehetetlenül nézett a férfira. – Hadd hívjam fel Stant.

Nehogy újra át kelljen menni ezen a már unalomig ismert vitán, Coburn kinyitott egy keskeny szekrényt, és talált egy söprűt, amit átadott a nőnek.

– Tegye meg, amit lehet. Jövök, amint csak tudok.

Amikor már két óra is eltelt, és a férfi még mindig nem ért vissza, Honor elkezdett fel-alá járkálni a rákaszhajó fedélzetén, szemével az út végét pásztázva, melyen idejöttek. Valósággal szuggerálta, hogy tűnjön fel a férfi, miközben a madárfütytön át fülelt a közeledő autó várva várt

hangjára. Próbálta az aggodalmát Emilyre nem átragasztani, de a kislány így is egyre izgágább és nyafogósabb lett. Melege volt, éhes volt és szomjas. A *Hova ment Coburn?* és a *Mikor jön vissza?* kérdés minden öt percben elhangzott, amíg Honor el nem vesztette azt a kis türelmét is, ami még volt, és ingerülten rá nem förmedt a gyerekre: – Ne kérdezd meg többször!

Nem tudta Emily nyagगतó kérdéseire a választ, de a lehetséges válaszok megrémítették. Legfőbb félelme az volt, hogy Coburn magukra hagyta őket.

Az apja épp azért döntött úgy, hogy itt horgonyozza le a hajót, mert az őket körülvevő erdő mocsaras volt, gyakorlatilag áthatolhatatlan, és némi védelmet nyújtott a hurrikánok ellen. Azért esett a választása erre a helyre, hogy itt „vonuljon vissza”, mert szerette az elszigeteltségét. Kívül esett a járt utakon, és nehezen elérhető volt. Ráadásul nem kellett bérleti díjat fizetnie egy hajóállásért a kikötőben, és itt más, a szabadságát korlátozó, idegesítő beavatkozásokat is el tudott kerülni, úgymint szabályok és előírások, törvények és rendeletek, bírságok és adók.

Jóformán remetévé vált, annyira került a külvilággal való érintkezést, amennyire lehetett. Tudomása szerint ő és Emily voltak az apján kívül az egyetlenek, akik valaha itt jártak. Még Eddie sem ment vele.

Coburn azt kérdezte tőle, hogy tud-e egy jó búvóhelyet. Ez kiváló választás volt, de most azt kívánta, bárcsak megtartotta volna magának. Pont azok a tulajdonságok okozhatják a veszét, amelyek jó rejtékkel tettek. A legközelebbi kapcsolat a civilizációval a kétsávos út, és az több, mint öt mérföldre van innen. Nem tud Emilyvel ennyit sétálni, pláne nem víz nélkül.

Kénytelen itt maradni, amíg Coburn visszatér, vagy...

Nem engedte meg magának, hogy a nagyra gondoljon. Amikor lemegy a nap és besötétedik, hogyan fogja megakadályozni, hogy Emily ne féljen? Hogy fogja megőrizni a saját bátorságát? Itt állt bármiféle tartalék vagy kommunikációs eszköz nélkül.

Coburn megtagadta, hogy ott hagyjon neki egy mobiltelefont.

- Esküszöm, hogy nem fogom használni.
- Akkor minek akarja, hogy itt hagyjam?
- Adódhat valamilyen vészhelyzet. Kígyómarás.
- Ne kerüljön az útjukba, és nem fogják bántani.
- Biztos vagyok benne, hogy vannak aligátorok.
- De ez nem a Cápá című film, nem fognak a hajóba beugrani.
- Nem hagyhat minket csak így itt!
- Nem, meg is kötözhetném.

Ez elhallgattatta. Legszívesebben a férfinak ugrott volna, de nem akarta Emily előtt. Ha ők egymásnak esnek, az megijesztené a gyereket, és Honor tudta, hogy egyébként is értelmetlen lenne, a csetepatének legfőljebb még fájóbb izmok és további sérülések lennének a következményei.

Szórakozottan megdörzsölte az egyik könyökét, egyre jobban neheztelve, hogy Coburn magára hagyta őket, de a saját félelme miatt is. Nem gyámoltalan. Már több, mint két éve egyedülálló szülő, aki egy félreeső helyen egyedül él. Bátran szembenézett minden problémával, mert nem volt más választása. Igaz, Stan, az ikrek és más barátok ott voltak, hogy támogatást nyújtsanak. Ha kutyaszorítóba került és segítséget kért, futva jöttek.

Ez most más. Teljesen magára van utalva.

De az istenért, nem tehetetlen! Igenis...

– Coburn! – kiáltotta Emily. – Levetette magát a ládáról, amin ült, és átszökdécselt a fedélzeten, a férfira vetette magát, és átölelte a térdét. – Hoztál nekem valamit? A mami azt mondta, hogy hozol nekem ebédet.

Honor szíve a torkában dobogott. A férfi csak pár méterre állt tőle a fedélzeten, de ő nem hallott egy hangot sem, ami jelezte volna a közeledtét. Baseballsapkát és napszemüveget viselt, ezeket most levette, és a szemüveg egyik szarát a pólója nyakába akasztotta. Eddie pólójának a nyakába, emlékeztette magát. A csizmája és a nadrágja alsó szára a vádli közepétől lefelé nedves volt, csöpögött belőle a víz a koszos fedélzetre.

Látva, hogy a nőnek feltűnt, a férfi magyarázólag mondta:

- Körbejöttem, a víz partján.

Emily föl-le billegett a lábujjain. A férfi, anélkül hogy a szemét Honorról akár csak egy pillanatra is levette volna, kihalászott egy nyalókát a farmerja zsebéből, és átnyújtotta neki. A kislány nem is kérte Honor engedélyét, mielőtt letépte a lila csomagolást.

– Mit kell mondani, Emily?

– Köszönöm, Coburn. Imádom a szőlőst. A szőlős a kedvencem.

Honor keserűen gondolta, hogy bármilyen ízűt hoz a férfi, az azonnal Emily kedvencévé vált volna. Nem is kért engedélyt, hogy édességet ehessen ebéd előtt, csak a szájába dugta a nyalókát.

Honor szó nélkül hagyta.

– Miért jött a víz mentén? Hol van a kocsi?

– Valamivel távolabb hagytam. Valaki magára találhatott volna. Nem akartam egy csapdába autózni. – Mindentudóan nézett rá. – Azt gondolta, hogy cserbenhagytam magukat, nem igaz? – Aztán szó nélkül lelépett a hajóról, és elindult az út felé.

Emily kihúzta a nyalókát a szájából, és panaszos hangon kérdezte:

– Hová megy?

– Atya isten, Emily! Mindjárt visszajön! – A lányának a férfi irányában tanúsított vak csodálata kezdett az idegeire menni.

Csak pár perc telt el, és a férfi egy nyitott platós terepjáróval tért vissza, aminek a fekete festését szürkévé fakította az Öböl sós levegője. Látszott, hogy nem új, és az LSU, a Louisianai Egyetem amerikaifutball-csapatának tigrisét ábrázoló matrica díszítette. Honor számára pont úgy nézett ki, mint több száz másik LSU-matricás fekete terepjáró, mely a parti klíma korrozív hatásának volt kitéve. És biztos volt benne, hogy a férfinak pont ezért esett erre a kocsira a választása.

Megállt a hajó közelében, kiszállt, és több szatyrot is leemelt a platóról.

– Segítsen. – Feladogatta a zacskókat Honornak, és visszament a többiért. Miután azokat is feladogatta, így szólt: – Elrejttem a terepjárót.

– Miért?

– Valaki kilőhetné a kerekeket.

Nem kérdezte meg tőle, hogyan gondolja, hogy gyalog eljutnának az autóig lövöldözés esetén. Nyilvánvalóan a férfi tapasztaltabb az

ilyesmiben, mint ő.

Mire Coburn újra hajóra szállt, és ledübörgött a lépcsőn, Honor három mogoróvajás banános szendvicset készített. Ők Emilyvel az egyik hálöhelyen ültek, a férfi a másikon. Emily boldogan kérdezte:

– Ez egy piknik?

– Olyasmi. – Honor lehajolt, és pusztit nyomott a homlokára, bűnbánóan, amiért korábban úgy rárivallt.

A szatyrok, amelyeket Coburn behordott, olyan készételeket tartalmaztak, melyeket nem kellett hűtőben tárolni. Vett egy láda palackozott vizet, egy elemlámpát, egy rovarirtó spray-t, nedves törülközőt, és egy tubusos kézfertőtlenítőt.

Evés után Emily ásítózni kezdett. Tiltakozott, amikor Honor azt javasolta, hogy dőljön le pihenni, de hamar elaludt.

Coburn elvett egy csomag kekszet.

– Csodát tett ezzel a hellyel.

Honor átnézett a férfira, miközben Emilyt legyezte egy régi képes újsággal, amit az egyik fiókban talált.

– Gúnyolódik?

– Eszemben sincs.

Miután a férfi elment, Honor nekiállt kisöpörni, eltávolítva a szemetet a földről, és a pókhálót minden felületről. Talált pár lepedőt összehajtogatva az egyik hálöhely alját képező tárolóban. Felvitte őket a fedélzetre kirázni, azután leterítette velük az ágyakat. A lepedőkön már nem voltak bogarak vagy lárvák, de még mindig penészszaguk volt. Így mégis kevésbé borzasztóan hatottak, mint a foltos csupasz matracok.

– Nem merészkedtem a hajóorrba – vallotta be.

– Valószínűleg okosan tette. Láttam pár vödört a fedélzeten. Majd megtöltöm őket folyóvízzel. Maga és Emily használhatják azokat.

– Honor örült, hogy ez a problémás téma szóba került, de nem akart jobban belemenni.

– Most, hogy van vizünk, letörülhetek pár felületet, amihez muszáj hozzányúlnunk.

– Spóroljon a vízzel.

– Úgy lesz. – Aztán feltette azt a kérdést, ami nem hagyta nyugodni.

– Sikerült elérnie az emberét? Hamiltont?

– Megpróbáltam. Ugyanaz a nő vette fel. Kértem, hogy kapcsolja. Ő ragaszkodott hozzá, hogy meghaltam.

– És ezt mire véli?

A férfi megvonta a vállát, és beleharapott egy kekszbe.

– Hamilton még nem akar velem beszélni.

– És *ezt* hogy értelmezi?

– Sehogy.

– Nem aggasztja?

– Nem pánikolok, amíg nem muszáj. Energiapazarlás.

A nő ezt elraktározta magában, hogy később eltöprengjen rajta, vagy vita tárgyává tegye.

– Megnézte Fred mobilját, van-e benne eltárolva szám?

– Nem volt, de erre számítottam. A hívások között pedig csak egy volt, az utolsó a testvérének. Ez csak egy tartalék telefon volt.

– Egy eldobható telefon – felelte a nő, emlékezve, milyen szót használt korábban a férfi.

– Nincs nyilvántartásban. Eldobható. Gyakorlatilag lenyomozhatatlan.

– Mint a magáé.

– Szorult helyzetre. Mindenesetre, ha az érzésem nem csal, ezt a telefont csak arra használta, hogy a testvérével és a Könyvelővel kapcsolatban maradjon, és azonnal törölte a számokat a híváslistából. Ha valaha sikerül a technikusok kezébe juttatnom, darabokra szedhetik, hogy lássák, tudnak-e belőle bármilyen infót nyerni. De jelen pillanatban Fred telefonja nem nagy segítség számunkra. Azért az akkut inkább nem rakom vissza.

– Miért?

– Nem vagyok naprakész a technológiában, de azt hiszem, vannak olyan szakértők, akik képesek megmondani egy telefon helyét, még akkor is, ha ki van kapcsolva. Csak a telefonszámra van szükségük. Amíg az akku a telefonban van, jelet bocsát ki.

– Ez igaz?

A férfi megvonta a vállát.

- Ez a pletyka járja.
- Mennyi ideig tart? Mármint meghatározni a telefon helyét.
- Fogalmam sincs. Ez nem a szakterületem, de nem kockáztatok.

Negyvennyolc órával ezelőtt Honor el sem tudta volna képzelni, hogy titkos információkról és eldobható, lenyomozhatatlan telefonokról meg hasonlókról fog beszélgetni. Ahogy egy olyan férfit sem tudott volna elképzelni, mint Coburn, aki képes chipszet enni, és közben egy olyan emberről beszélni, akit csak pár órája ölt meg.

Nem nagyon tudta, mit gondoljon Lee Coburn felől, de valahogy már az is nyugtalanító volt, hogy egyáltalán gondolni akar bármit is.

Témát váltva megkérdezte:

- Honnan szerezte a terepjárót?

– Szerencsém volt. Kiszúrtam egy postaládát tele levelekkel, ami holtbiztos jel, hogy a lakók nincsenek otthon. A ház jó messzire esik az úttól. A kocsi kulcs egy kampón lógott a hátsó ajtónál. Csakúgy, mint a maga házában. Kiszolgáltam magam. Remélhetőleg a tulajdonosok legalább még pár napig távol lesznek, és akkor a terepjáró eltűnését senki sem jelenti be.

- Feltételezem, hogy kicserélte a rendszámot egy másik autóéval.

- Standard eljárás mód. – Látva a nő értetlen tekintetét, kifejtette. –

Ez a bevett gyakorlat. Majd jusson eszébe, ha bűnözői útra lép.

- Kétlem, hogy ez bekövetkezne.

- Én is.

- Nem hiszem, hogy képes lennék folyton borotvaélen táncolni.

A férfi lassan végigmérte.

– Lehet, hogy maga is meglepődne. – Amikor a férfi tekintete újra az övébe forrt, forró és fürkésző volt.

A nő kényelmetlenül nézett másfelé.

- Vette vagy lopta az élelmiszereket?

- Vettem.

Eszébe jutott a pénz, amit a férfi a farmerzsebében hordott.

- Nem félt, hogy felismerik?

– Szerencsére a sapka és a napszemüveg a kocsis kesztyűtartójában volt.

– Én megismertem benne.

A férfi kuncogott.

– Nem rám figyeltek.

– Többen voltak?

– A semmi közepén álló kis pihenőhelyi boltba tértem be. Nem volt forgalom. Rajtam kívül nem akadt más vevő az egész helyen. Csak a palackos vizet kiszállító teherautó ácsorgott a parkolóban.

A nő a huszonnégy üveg, műanyag ládába rakott vízre pillantott.

– Ezt a teherautóról lopta?

– Gyerekjáték volt. Amikor bementem a boltba, az árukihordó a pult mögött volt a pénztárossal. Keze a nő bugyijában, a szája a mellbimbóján. Csak egymást látták. Összeszedtem a cuccot, fizettem, és gyorsan eljöttem. Egyáltalán nem fognak emlékezni rám, csak arra, hogy félbeszakították őket.

Honor arca égett zavarában a férfi által leírt jelenet miatt. Eltűnődött, vajon igaz-e a történet, és még ha igaz is, minek írta le olyan elevenen és képszerűen? Hogy felzaklassa? Nos, felzaklatta, de ha Coburnt ez érdekelte, vagy észrevette a dolgot, nem adta jelét, miközben az órájára nézett.

– Újra megpróbálom Hamiltont.

Saját telefonját használva újrahívta a számot, és Honor hallotta, hogy ezúttal egy férfi veszi fel.

– Hamilton.

– Te szemétláda! Mit szórakozol velem?

A férfi nyájasan válaszolt.

– Az ember az én pozíciómban nem lehet elég óvatos, Coburn. Ha a hívó titkos, nem veszem fel.

– Bemutatkoztam.

– Miután hallottam a híreket, amúgy is gondoltam, hogy te vagy az. Elég kétségbeejtő a helyzeted. Vagy mondjam inkább, hogy szarban vagy?

– Ó, ez nagyon vicces.

– Annyira nem. Tömeggyilkosság. Emberrablás. Túltettél magadon, Coburn.

– Mintha szükségem lenne rá, hogy figyelmeztess. Ha nem lennék bajban, nem hívnálak.

Komolyabb hangnemre váltva, a férfi a vonal másik végén megkérdezte:

– Helyes a spekuláció? Veled van a nő?

– És a gyereke.

– Jól vannak?

– Igen, remekül. Piknikeltünk. – Súlyos, kitartó hallgatás után Coburn megismételte: – *Jól* vannak. Akarsz te magad beszélni vele?

Anélkül hogy válaszra várt volna, a telefont átadta Honornak. A nő keze remegett, ahogy a füléhez emelte a készüléket.

– Halló?

– Mrs. Gillette?

– Igen.

– A nevem Clint Hamilton. Szeretném, ha nagyon jól figyelne. Kérem, hogy mind a gyermeke, mind a saját biztonsága érdekében ne becsülje alá annak a fontosságát, amit mondani fogok.

– Rendben.

– Ön, Mrs. Gillette, egy nagyon veszélyes férfi társaságában van.

21. FEJEZET

Tori erőteljesen becsapta a bejárati ajtót Doral mögött, bezárta, aztán fél órán keresztül magát szidta, hogy nem rázta ki a lelket Doral Hawkinsból az elmenőben tett megjegyzése miatt.

De még jóval azután is, hogy a férfi elhagyta a házát, és volt ideje valamelyest lecsillapodni, a fenyegetés ott rezgett a levegőben. Enyhén szólva nyugtalanító volt. Magát azonban közel sem féltette annyira, mint amennyire Honort.

Tori önálló volt, független, és megszokta már, hogy gondoskodik magáról. De nem derogált neki segítséget kérni, ha szükségesnek vélte. Így hát megeresztett egy hívást.

– Tori, drágaságom. Épp rád gondoltam.

A férfi hangja azonnal megnyugtatta felzaklatott idegeit. A pasas szexi hangneméhez idomulva kérdezte:

– Mire gondoltál?

– Csak ültem itt ábrándozva, és azon merengtem, vajon van-e rajtad bugyi.

– Naná hogy nincs. A szokásos kanos önmagam vagyok. Szerinted miért hívtalak?

A férfinak ez tetszett. Egy volt dohányos rekedt nevetése tört belőle elő. Tizenöt kiló túlsúlyt cipelt, és az orrán jól látszottak a hajszálerek az élete ötvennyolc éve alatt elfogyasztott tengernyi whiskytől. De megengedhette magának, hogy a legjobbat igya.

Bonnell Wallace-nek hívták, és több pénze volt, mint az Istennek. Pénzét a New Orleans Bankban tartotta, mely a családja magántulajdonában állt, amióta spanyolok kormányoztak Louisianában, vagy az idők kezdete óta, amelyik hamarabb volt a kettő közül. Harminc-egynéhány éve szeretett felesége az előző évben meghalt rákban. Attól félve, hogy rá is ez a sors vár, Bonnell eldobta a cigarettát, az italok számát is visszavette napi öt-hatra, és beiratkozott Tori fitnessklubjába. Ami többé-kevésbé megpecsételte a sorsát.

Ő lett a négyes számú férjjelölt, ami a férfi számára is megfelelt, mert azt gondolta, hogy a nap az ő – állítólag most nem viselt – bugyijában kel és nyugszik.

– Megtennél nekem valamit, Bonnell?

– Csak kérned kell, édes.

– Egy barátom veszélyben van. Élet-halál típusú veszélyben.

A férfi azonnal ejtette a tréfálkozó hangnemet.

– Jézusom.

– Lehet, hogy pénzre lesz szükségem nagyon rövid határidőre.

– Mennyi?

Csak így. Nem kérdez semmit. Tori szíve megtelt gyengédséggel.

– Ne siess annyira a beleegyezéssel. Komoly összegről beszélek. Akár egymillióról, vagy többről. – Tori a váltságdíjra gondolt, és eltűnődött, mennyi lehet az ára egy özvegy és egy gyerek biztonságos visszaszolgáltatásának. – Van rá fedezetem. De lehet, hogy nem tudok a

számláimhoz idejében hozzáférni.

– Meséld el, mi folyik. Hogy tudnék még segíteni?

– Hallottál a nőről és a gyerekeről, akiket ma reggel raboltak el?

A férfi hallott. Tori elmesélte neki a hiányzó részleteket.

– El sem tudom képzelni, hogy min mehetnek most át Emilyvel. Nem tudom, mit tegyek, de nem bírok csak itt ülni, és semmit sem csinálni. A segítségeddel legalább a készpénz készenlétben van, ha az apósát felhívja az elrablójuk. Stan anyagilag stabil, de nincs ennyi pénze.

– Csak tudasd, mire van szükséged, mikor van rá szükséged, és a tiéd. – Elhallgatott, aztán folytatta: – Csak egy telefonhívásra vagyok, Tori. Atya világ! Biztos betegre aggódod magad! Akarod, hogy átmenjek, és melletted legyek?

A férfi felnőtt gyermekei és Tori azon üzletpolitikája miatt, hogy a klub alkalmazottai ne járjanak a kliensekkel, titokban tartották a kapcsolatukat. Az, hogy a férfi hajlandó lenne mindent eldobni, otthagyni a bankot egy munkanap kellős közepén, hogy a segítségére siessen, többet jelentett pusztá udvariasságnál és aggodásnál.

Tori érzelmektől fojtott hangon válaszolt:

– Mondtam már, milyen drága vagy? Milyen fontos vagy a számomra?

– Komolyan mondod?

– Komolyan – felelte olyan teljes őszinteséggel, ami még saját magát is meglepte.

– Nos, akkor jó, mert én ugyanígy érzek.

Amikor a férfi beiratkozott a fitneszklubjába, Tori nyomban vonzónak találta megnyerő modorát. Elnézte neki a terebélyes alakját, és alaposan megvizsgálta a dossziéját. Felismerve az értékét, azonnal szemet vetett rá.

A férfi, aki a házassága elmúlt öt évét szenvedő felesége ápolásával töltötte, kapható volt a mókára, a szexre, Tori érzéki cukkolására, flörtölésére és hízelgésére. Bonnell Wallace rettegett és nagyra becsült üzletember volt, agyafűrt minden üzleti kapcsolatában, de Tori tehetséges és nagy tapasztalattal bíró kezei között olyan lett, mint a

gyurma.

Az idő múlásával Torit valódi érzelmi szálak kezdték kötni a férjéhez, mindez már nem csak arról szólt, hogy újabb gazdag férjet fogjon magának. A jó élettől egyre vastagabb háj alatt egy jó szívet, egy jó barátot, egy jó embert fedezett fel. Őszintén megszerette, és tudta, hogy sohasem fog az igaz szerelemhez ennél közelebb jutni.

Csókot küldtek egymásnak, és vonakodva tették le a telefont. Ahogy Tori a mellkasához szorította a kagylót, a mosolya még percekig megmaradt a szája sarkában. De amikor csengettek, telefonját ledobva az ajtóhoz rohant, és feltépte.

A küszöbön Stan Gillette állt. Ha maga Elvis lett volna az, akkor sem döbben meg ennyire.

Nem kedvelte Honor apósát, ez az érzés kölcsönös volt, és ki is mutatták. Egyikük sem csinált titkot a másik iránti ellenszenvéből, ami több volt annál, hogy a konzervatív/liberális érme ellentétes oldalán álltak.

Az egyetlen közös bennük a Honor és Emily iránt érzett szeretetük volt, ezen a szereteten kívül, melyen osztoztak, semmi más nem hozhatta volna Stant a küszöbére.

A szíve jóformán megállt. Az ajtóba kapaszkodott támaszért.

– Ó, istenem! Meghaltak?

– Nem. Legalábbis remélem, hogy nem. Bejöhetek?

A megkönnyebbüléstől elgyengülve állt félre. A férfi – nincs rá jobb szó – átmasírozott az ajtón, melyet ő minden bizonnyal Gomora kapujával tartott egyenlőnek, aztán megállt és körbenézett, mint aki felméri az ellenség táborát. Tori feltételezte, hogy bizonyos mértékig az is volt. A berendezése ízléses és drága, de a férfi szája zord helytelenítést fejezett ki, amikor felé fordult.

– Hol hallott róla?

Tori eltűnődött, hogyan volt képes a férfi egy egyszerű kérdést is úgy feltenni, mint aki mindjárt bambuszágakat szándékozik a körme alá préselni. De az adott körülmények között udvariasnak kellett lennie.

– A hírekben láttam.

– Honor nem kereste?

– Miért kérdezi tőlem mindenki ezt?

A férfi szeme összeszűkül.

– Még ki kérdezte ezt?

– Doral. Itt volt, amikor hazaértem a klubból. Mint maga, úgy tűnik, azt gondolja, hogy Honor elrablója ad neki egy kis időt, hogy felhívjon.

– Nincs szükségem a gúnyolódására.

– Nekem meg nincs szükségem arra, hogy azt sugallja, ha tudnám, mi történt Honorral és Emilyvel, akkor csak itt állnék, és magát utálnám a testem minden porcikájával. Akkor nem itt lennék, hanem tennék valamit, hogy biztonságban hazahozzam őket. Ami felveti azt a kérdést, hogy *maga* miért nem őket keresi, ahelyett hogy az én házam levegőjét mérgezi a szűk látókörű, ítélkező önelégültségével?

Ennyit az udvariasságról.

A férfi dühbe gurult.

– Gondolja, hogy akár egy tizedmásodpercig is jobban érdekel a maga sértegetése, mint a fiam özvegyének és gyerekének a jólléte? Hiszen ők az én családom. – Tori pontosan értette, hogy érezheti magát a férfi. Honor és Emily iránti aggodalma legyőzte a férfi iránt érzett utálatát. A kitörése után visszavonulót fúj.

– Nem, Stan, egyáltalán nem gondolom ezt. Tudom, hogy szereti őket. – *A maga basáskodó és birtokló módján*, lett volna kedve hozzátenni, de nem tette. – Pokoli lehet, amin most keresztülmegy.

– Enyhén szólva.

– Miért nem ül le? Hozhatok valamit? Vízet? Üdítőt? Valami erősebbet?

A férfi majdnem elmosolyodott, mielőtt észbekapott.

– Nem, köszönöm. – Nem ült le, hanem a nappali közepén állt, látszott, hogy kényelmetlenül érzi magát.

– Tudja, én is szeretem őket – mondta Tori halkán. – Hogy tudok segíteni? Mit tud, amit a média nem?

– Semmit. Igazából semmit.

Elmesélte a beszélgetését Dorallal és Crawford felügyelővel.

– A ház romokban hevert. Úgy tűnt, Crawfordot jobban érdekli, mi hiányzik a házból, mintha az, hogy Honor és Emily eltűnt, másodlagos

lenne.

– Egy elmaradott körzetben seriffhelyettes. Alkalmas a feladatra, hogy egy darabban visszahozza őket?

– Csak remélni tudom. Persze az FBI is rajta van az ügyön. Más körzetektől és a New Orleans-i rendőrőrstől is kértek segítséget. – Körbesétált a szobában, de Tori látta, hogy bele van merülve a gondolataiba.

– Valami zavarja. Mi az?

A férfi visszafordult felé.

– Lehet, hogy nincs jelentősége. – Másodpercekig birkózott magával, hogy hangot adjon-e az aggodalmának, aztán egy látszólag oda nem tartozó kérdést tett fel.

– Fektette már le valaha Emilyt este?

– Nem is olyan régen, két hete. Honor meghívott magához, hogy készítsünk grillen sült hamburgert. Leraktuk Emilyt, aztán hátradőltünk, és elkortyolgattunk egy üveg bort.

Ennek elmesélése övön aluli ütés volt, mert a férfi úgy gondolta, hogy rossz hatással van Honorra.

Attól a pillanattól fogva, hogy bemutatták őket egymásnak, a férfi egy rosszéletű nőnek tekintette őt, aki nem megfelelő barátnő Stanley Gillette menyének. Ami, ahogy Tori látta, rohadt nagy pech. Az ő barátsága Honorról a gyermekkorukra nyúlt vissza, és kitarzott annak ellenére, milyen különböző fordulatot vett az életük.

Csodálta Honor életmódját, de nem irigyelte. A családi tűzhely idillje nem neki való. Nem úgy képzelte a forró szerelmi kalandot, hogy hozzámész a középiskolai szerelmedhez. Eddie kitűnő férj és apa volt, és kedvelte őt, amiért annyira szerette és boldoggá tette Honort. A halála tragédia volt.

De Stan annyira nem hagyta feledésbe merülni, hogy Honornak már attól is lelkiismeret-furdalása támadt, ha a randizás egyáltalán eszébe jutott. Ez volt egyike azoknak a témáknak, amiket megvitattak a mellett az üveg kiváló Pinot Noir mellett.

Tori már nem először buzdította Honort, hogy kezdjen eljárni, találkozzon új emberekkel, különösen férfiakkal.

– A szokásos gyászidőnek már a duplája is eltelt. Itt az ideje, hogy rúgj ki a hámból és ereszd el magad, ezt a szó legszorosabb értelmében gondolom. Mi tart vissza?

– Stannek megszakadna a szíve, ha randizni kezdenék – felelte Honor sóvárogva.

Tori azzal érvelt, hogy nem Stanhez ment hozzá, és egyébként is, kit érdekel, mit gondol.

Láthatólag Honort érdekelte, hagyta Stannek megakadályozni, hogy neki jövője legyen. A múlthoz és egy halott, eltemetett férjhez láncolta.

De ez más lapra tartozik. Ma egy sokkal sürgetőbb üggyel kell megbirkózniuk.

– Mi van Emily lefektetésével? – kérdezte.

– Mindig két dologgal alszik.

– A rongyijával és Elmóval.

– Ma reggel ezek nem voltak az ágyában. – Miközben Tori ezt megemésztette, a férfi folytatta. – Honor ágyában sem voltak. Nem láttam őket sehol.

– Egy emberrabló, aki megengedte Emnek, hogy az éjszakai barátait magával vigye? Hmm. – Eszébe jutott Doral gyanúsítása, miszerint lehet, hogy a feltételezett emberrablás nem is az volt. Mibe keveredett Honor?

Mintha csak a gondolataiban olvasna, Stan megszólalt:

– A titoktartás híve vagyok.

Tori erre nem reagált.

– Tudom, milyen közel áll magához Honor. Nem értem ezt a barátságot. Nem helyeslem. De tiszteletben tartom.

– Oké.

– De most kritikusak a körülmények, Victoria.

Az, hogy a férfi a teljes nevén szólította, még jobban kiemelte, milyen kritikusak a körülmények. Mintha szüksége lett volna rá, hogy a férfi ezt hangsúlyozza számára.

– Ha Honor bizalmába fogadta...

– Hogy viszonya van egy Lee Coburn nevű férfival? Ezt kerülgeti, mint macska a forró kását? Ne fárassza magát, Stan. A válasz nem.

Honor nem avat be minden gondolatába és érzésébe, de azt hiszem, hogy tudnék róla, ha randizgatna valakivel. A pokolba, megünnepelném! De ha egyáltalán ismerte ezt a férfit, esküszöm, hogy én nem tudok róla.

A férfi a maga szenvedélymentes módján fogadta a válaszát. A kezébe köhögött, jelezve, hogy más is nyugtalanítja.

– Crawford sokat kérdezősködött Doraltól Eddie-ről. Úgy tűnik, abban a tévhitben él, hogy ennek az egésznek valamilyen köze van Eddie-hez.

– Gondolom, ez megmagyarázza, miért faggatott erről Doral.

– Miről faggatta Doral?

– Hogy mostanában Honor beavatott-e egy Eddie-vel kapcsolatos titokba. – Vállat vont. – Meggyanúsítottam, hogy be van löve.

– Akkor nincs ilyen titok?

Pár másodpercig tátott szájjal nézett a férfira, aztán körbenézett a jól ismert nappaliján, mintha arra számítana, hogy a falra lesz írva, miért örült meg mindenki hirtelen. Amikor visszafordult a férfi felé, így szólt:

– Stan, fogalmam sincs, hogy miről beszél.

– Semmilyen negatív célzást sem tűrök a fiammal kapcsolatban.

– A felügyelő célzása negatív volt?

– Nem egészen. De nekem úgy hangzott, hogy próbál kapcsolatot találni a között, ami vasárnap éjjel Sam Marse taktárában történt, és Eddie között. Ez nevetséges. Nem tudom, miért ment Coburn Honorhoz, és miért forgatta fel fenekestül a házát, de Crawforddal mind a ketten tévednek, ha azt gondolják, hogy Eddie-nek köze volt bármilyen...

Tori kimondta, amire a férfi nem bírta rávenni magát.

– Illegális dologhoz. – Várt, Stan nem szólt. – Egyetértek. Eddie cserkész volt, mintaállampolgár, egy tisztességes zсарu. Akkor miért aggódik?

– Nem aggódom.

– Pedig már azt hittem. – Összefonta a melle alatt a karját, és gondosan szemügyre vette a férfit. – Tankkal sem lehetett volna magát Tambour parázna nőjének otthonába vonszolni. Mégis itt van, az én

bűnös fészkenben, olyan kérdéseket tesz fel, melyek számomra értelmetlennek tűnnek, de láthatólag magának nem. És Doralnak sem.

A férfi makacsul hallgatott. A nő folytatta.

– Doral testvérét megölték ma reggel. A menyé és az unokája eltűnt. Ennek ellenére ez az állítólagos titok, ami egy olyan embert érint, aki már több, mint két éve halott, mindkettőjüket arra készítette, hogy hozzám betolakodjanak, ahelyett hogy a barátnőm és a kislánya után kutatva mozgatnának meg minden követ. Mi folyik itt, Stan?

A férfi szó nélkül, nagy léptekkel a bejárati ajtóhoz ment, és kinyitotta.

– Várjon! – A küszöbön érte utol. A férfi nézésétől a tej is megsavanyodott volna. Ez nem ijesztette el, de enyhébb hangnemet választott. – Magasról teszek rá, hogy mit gondol rólam. Ami azt illeti, meglehetősen élvezem borzolni a maga amerikai cserkész lelkületét. De szeretem Honort. Szeretem Emilyt. Egyben és egészségesen szeretném őket visszakapni.

A férfi ugyanolyan merev és szenttelen maradt, de nem viharzott ki.

Tori továbbra is halkán és higgadt hangnemben folytatta.

– Csak hogy tudja, intézkedtem, hogy nagy összegű készpénz álljon rendelkezésre, ha és amikor váltságdíjat követelnek magától. Ne legyen makacs és büszke, Stan. Ne legyen egy finnyás idióta. Senkinek sem kell tudnia, hogy a pénz az én erkölcstelen kezemből jön. Engedje, hogy ennyit megtegyek. Nem magáért. Értük.

A férfi olyan szükszavú maradt, mint mindig, de azt mondta:

– Köszönöm. Szólni fogok.

22. FEJEZET

Honor tekintete nem mozdult Coburnról, miközben a férfi a telefonban újra megismételte, milyen veszélyes is ő. Amikor erre nem válaszolt, Hamilton visszakérdezett. – Mrs. Gillette?

– Igen – felelte rekedten. – Én... hallgatom.

– Coburn halálos fickó. Erre lett kiképezve. De az a tény, hogy

elrabolta, nem pedig megölte magukat...

– Nem rabolt el, Mr. Hamilton. Önként jöttem vele.

Jó pár másodperc telt el, amíg Hamilton újra megszólalt. Aztán a férfi megköszörülte a torkát, és udvariasan megkérdezte, hogy Coburn jól bánik-e vele és a kislányával.

Honor a férfi valós és burkolt fenyegetéseire gondolt, az erőszakoskodására, a pisztolyért folytatott közelharcra, de az is eszébe jutott, hogy felkapta Emily rongyiját és Elmót, amikor a házból menekültek. Arra gondolt, hogy a férfi az elfogatását kockáztatta, hogy nekik enivalót és vizet vegyen. És hogy visszajött, nem pedig magukra hagyta őket.

Azt felelte Hamiltonnak:

– Jól vagyunk.

– Ezt örömmel hallom. Adja vissza Coburnt.

Átnyújtotta neki a telefont. A férfi beleszólt:

– Mondd, mi a helyzet.

– Kezdd te!

Elmesélte Hamiltonnak a lövöldözést, és mindazt, ami azóta történt. Tömören beszélt, és a beszámolót így fejezte be:

– Nem volt más választásom, mint hogy elhozzam őt és a gyereket onnan. Már halottak lennének, ha nem tettem volna.

– Biztos vagy benne, hogy az a rendőr, akit ma reggel lelőttél, Sam Marsey gyilkosa?

– Láttam, amint lelőtte.

– Az ikertestvérével együtt.

– Így van.

Hamilton mély levegőt vett, majd hangosan kifújta.

– Oké. A raktári gyilkos személyazonosságán és azon a tévhiten kívül, hogy Mrs. Gillette-et elrabolták, ez mindenben megegyezik azzal, amit Tom VanAllen mondott.

– Tom VanAllen. Ki az a VanAllen?

– Az ottani utódom.

– Mikor beszéltél vele?

– Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy nagy szart kavartál.

– Az előtt beszéltél ezzel a VanAllel, mielőtt válaszoltál volna az én hívásomra?

– Képet akartam nyerni a helyzetről az ő szemszögéből. Mindenféle szűrés nélkül. Még azt is megkérdeztem tőle, hogy az ő beépített ügynöke vagy-e.

– Jesszus, micsoda trükkös alak vagy!

– Tudnom kellett, mit tud, vagy mit sejt.

– Ez valahogy engem is érdekel.

– Ami a helyi bűnüldözési hatóságokat illeti, te egy barátok nélküli rakodómunkás vagy, aki megbolondult, és szétlőtte a helyet. Ez jó. Most, hogy veled beszéltem, be fogom ismerni VanAllennek: becsaptam, hogy tárgyilagos helyzetértékelést kapjak. Aztán csatasorba állítom, hogy téged és Mrs. Gillette-et behozzon. Amint te, Mrs. Gillette és a gyerek biztonságban vagytok, kitaláljuk, hogyan lépünk közbe, és rakjunk rendet.

Coburn a homlokát ráncolta, fogával az alsó ajkát harapdálta, és mereven nézte Honort. Végül megszólalt:

– Negatív.

– Tessék?

– Negatív. Én nem akarok még bemenni.

– Ne aggódj az inkognitód miatt. Érintetlen marad. A hivatalos változat az lesz, hogy belehaltál egy saját magad okozta lött sebbe, amit szövetségi ügynökökkel kialakult patthelyzet során szereztél. Megejtjük a letartóztatásokat az eddig szerzett információk alapján, de senki sem fogja tudni, hogy azok honnan származnak. Az ország egy másik részén kapod a következő küldetésedet, és senki sem fog róla többet tudni.

– Prímán hangzik. Csakhogy ezt a munkát még nem fejeztem be.

– Jól dolgoztál, Coburn – érvelt Hamilton. – Élve kerülsz ki belőle, ami nem kis teljesítmény. És rámutattál néhány kulcsfontosságú emberre a Könyvelő szervezetében. Vannak embereim San Antoniótól kelet felé kulcsfontosságú pontokon, egészen a Mississippi/Alabama vonalig, akik készenlétben várnak, hogy végrehajtsák a letartóztatásokat, amint megadom nekik a zöld jelzést. Te ma reggel kilőtted a Könyvelő egyik fő közvetítőjét.

– De a Könyvelő nincs meg.
– Én elégedett vagyok.
– Én nem. Valami nagy dolog van készülöben. Ki akarom vonni a Könyvelőt a forgalomból, mielőtt az megtörténik.

– Valami nagy dolog mint micsoda?
– Egy új ügyfél. Egy mexikói kartellre tippelek. Azt gondolom, hogy ezért nyírták ki Sam Marsetet. Panaszkodott, hogy egy pár teherautóját megállították és átkutatták. Az a kettő nem szállított semmit, csak termőföldet, de Sam Marsetre a frászt hozta, mert azt ígérték neki, hogy semelyik autóját nem kutatják át. A Könyvelő el akarta hallgattatni. Soha sincs szüksége egy panaszládára, de most aztán meg végképp nincs.

Hamilton elgondolkozott ezen, aztán azt mondta:

– De a szövetség nem biztos.
– Fügőben van.
– Be tudad azonosítani a kartellt?
– Nem sikerült. A vasárnap éjjel törtétekkel kifutottam az időből.

Hamilton újra hosszan töprengett ezen. Coburn nézte, ahogy Honor őt figyel. Végül Hamilton így szólt:

– Beérjük azzal, amink van. Ezzel a fügőben levő megállapodással, vagy anélkül is, elég bizonyítékot gyűjtöttél, hogy vádat emelhessünk. Ez elég.

– Ez hülyeség, és ezt te is tudod. Nincs az a szövetségi államügyész, aki ezt vállalná, ha nincs egy füstölő fegyver vagy egy szemtanú, aki hajlandó az élete árán is megesküdni, hogy igazságot szolgáltatson, és senki sem fogja ezt megtenni, még akkor sem, ha új személyazonosságot ígérnek neki Külső-Mongóliában, mert mindenki be van szarva a Könyvelőtől. A szövetségi irodának is egy PR rémálom lenne. Sam Marset neked csak egy név, de errefelé úgy tekintettek rá, mint egy szentre. Mocskold csak be a nevét tökéletes bizonyíték nélkül, hogy korrupt volt, hozz fel olyan vádakot, amelyek nem állják meg a helyüket, és csak annyit érsz el, hogy magadra haragítod a törvénytisztelő lakosokat, az elkövetőket pedig riadókézsülésbe helyezed.

Coburn látta, hogy Honor feszülten igyekszik követni a beszélgetést.

– Aztán a Kábítószer-ellenes Hivatal begurul, és minket fog vádolni, amiért minden díler eltűnik. Ugyanez áll az Alkohol, Dohány-, Lőfegyverek és Robbanóanyagok Irodájára, a Vámhivatalra és a Határvédelemre, valamint a Belbiztonsági Minisztériumra. Mindenki bejedd, és letesz a rajtaütésekről, amiket tervezett, és mind üres kézzel csúszunk vissza a rajthoz. Ha most beviszel, ez fog történni. Úgy egy hét múlva, amikor a dolgok kicsit lecsillapodtak, a csempészek újra kiszolgálják majd a vevőiket. Tovább ölik majd egymást, plusz időnként néhány ártatlan szemlélőt, amikor egy üzlet félresiklik, és ezek az áldozatok a te lelkesen fognak száradni, meg az enyémen, amiért nem jártam a végére a feladatomnak.

Hamilton várt pár másodpercet, aztán így szólt:

– Bravó, Coburn! Ez egy nagyon szenvedélyes beszéd volt, és értelek. – Elhallgatott. – Oké, maradj. De akármilyen jó is vagy, egyedül nem fogod tudni felgombolyítani, pláne most, hogy feltételezett tömeggyilkos vagy. Az ottani jelvényesek nagyon szeretnék a céllövészetet rajtad gyakorolni. Szükséged lesz erősítésre. VanAllen majd biztosítja.

– Nem. A Könyvelőnek van informátora minden rendőrőrsön, seriffirodában, városházán és bíróságon. Mindenki a zsebében van.

– Azt mondd, azt gondold, hogy VanAllen...

– Azt mondom, hogy adj negyvennyolc órát.

– Ezt nem mondhatod komolyan.

– Rendben, legyen harminchat.

– Minek?

Coburn még jobban figyelte Honort.

– Rábukkantam valamire, ami kipukkanaszthatja a lufit.

– Mi az?

– Nem mondhatom meg.

– Nem mondhatod, vagy nem akarod megmondani?

– Amelyik tetszik.

– A francba!

Honor érezte Hamilton frusztrációját. A telefonon keresztül is

hallotta, ahogy kifújta a levegőt, mielőtt megszólalt:

– Ez a *valami* Mrs. Gillette-tel kapcsolatos, igaz?

Coburn nem válaszolt.

– Én sem vagyok újonc, Coburn – mondta Hamilton. – Nem várhatod, hogy elhiggyem: a Louisiana partjainál álló összes ház közül épp az ő házát választottad, hogy elrejtőzz, és amíg ott voltál, fogtad magad, és csak úgy eldöntötted, hogy átkutatod a helyet. Nem várhatod, hogy elhiggyem valamilyen übererős indíték nélkül, a saját akaratából veled ment, miután végignézte, hogy a nappalijában lelövöd a család egyik régi barátját. És semmiképp sem várhatod, hogy elhiggyem, mindenki közül épp te vettél egy özvegyet és egy gyermeket a szárnyaid alá pusztá szívjóságából, mikor már többször vita tárgya volt az is, hogy van-e egyáltalán szíved.

– Na, azért ezzel igazán megbántottad az érzéseimet.

– Tudom, hogy Mrs. Gillette néhai férje rendőr volt. Tudom, hogy a nemrég elhunyt Fred Hawkins volt a legjobb barátja. Na, most hívj örültnek, de ez a véletlen egybeesés megmozgatta az ösztöneimet, amelyek általában még egy rosszabb napon is átkozottul megbízhatók.

Coburn abbahagyta a gúnyolódást.

– Nem vagy örült.

– Oké. Mije van?

– Nem tudom.

– Tudja, hogy ki a Könyvelő?

– Azt állítja, nem.

– Hiszel neki?

Coburn kutatóan nézett a nőre.

– Igen.

– Akkor min ül?

– Nem tudom.

– Ne szórakozz velem, Coburn.

– Nem szórakozom.

Hamilton alig hallhatóan szitkozódott.

– Rendben, akkor ne mondd el. Majd ha visszajössz Washingtonba, megvitatjuk a parancs megtagadását, együtt a többi kihágásod hosszú

listájával, ami...

– Rám akarsz ijeszteni? Hajrá, rúgj ki ettől a tetves irodától. Meglátod, hogy leszárom.

Hamilton még nagyobb hévvel válaszolt.

– VanAllennek mindent a rendelkezésére bocsátok, ami ahhoz kell, hogy téged megtaláljon és behozzon, ha kell erővel, a nő és a gyerek biztonsága érdekében.

Coburn álla megfeszült.

– Hamilton, ha ezt megteszed, akkor jó eséllyel meghalnak. Hamarosan.

– Nézd, ismerem VanAllent. Én magam jelöltem. Elismerem, hogy nem egy dinamó, de...

– Akkor mi?

– Bürokrata.

– Ez adott. Milyen?

– Szelíd. Akár azt is mondhatjuk, legyőzött. A magánélete szar. Van egy speciális ellátást igénylő gyereke, egy tragikus eset, akinek állandó gondozásban lenne a helye, de nincs ott.

– Hogyhogy?

– Tom nem beszél róla. Ha találgatnom kéne, azt mondanám, hogy a költsége miatt szóba sem jöhet.

Coburn arca újra arra az elgondolkodó fintorra húzódott, amit Honor már kezdett felismerni.

– Adj negyvennyolc órát. Ezalatt ellenőrizd le VanAllent. Ha meg tudsz győzni, hogy becsületes, bejövök. Némi szerencsével addigra meglesz a cucc a Könyvelőről.

– Mindeközben mit szándékozol tenni Mrs. Gillette-tel és a gyerekekkel?

– Nem tudom.

– Hadd beszéljek vele újra.

Coburn átnyújtotta neki a telefont.

– Itt vagyok, Mr. Hamilton.

– Mrs. Gillette. Követte a beszélgetésünket?

– Igen.

- Elnézését kérem a helyenkénti erős kifejezéseikért.
- Nem számít.
- Magának mi a véleménye?
- Mivel kapcsolatban?
- Mindennel, amiről szó esett.
- Lee Coburn az igazi neve?

A férfit, úgy tűnt, meglepte a kérdés. Eltelt pár másodperc, mielőtt igenlő választ adott, de Honor nem volt teljesen meggyőződve a férfi őszinteségéről.

- Miért mondta az a nő az irodájában, hogy halott?
- Ezt a parancsot kapta tőlem. Coburn védelme érdekében.
- Kérem, ezt magyarázza meg.

– Nagyon bizonytalan a helyzete ott lent. Nem kockáztathattam, hogy valaki elkezdjen gyanakodni, hogy ügynök, és felhívja az FBI-irodát, hogy kicsalja ennek a megerősítését, így azt tápláltam az iroda csatornáiba, hogy bevetés közben meghalt. Még a szolgálati anyagában is benne van, ha egy hacker betörne a rendszerünkbe.

- Maga az egyetlen, aki tudja, hogy él?
- Én és az asszisztensem, aki a telefont felvette.
- És most én.
- Így igaz.

– Szóval, ha valami történne Coburnnel, bármilyen információ, amit nekem átadott Sam Marsettel vagy a Könyvelővel kapcsolatban, vagy bármi, ami véletlenül a tudomásomra jutott, rendkívül értékes lenne az FBI és az Igazságügyi Minisztérium számára.

A férfi vonakodva válaszolt.

– Igen. És Coburn hajlandó a maga életét kockára tenni, hogy megvédje ezt az információt. Mondja meg az igazat. Mit tud? Mit keres Coburn?

- Még én sem tudom, Mr. Hamilton.

Honor feltételezte, hogy a férfi a szavainak igazságát mérlegeli az ezt követő hosszú csöndben. Aztán megkérdezte:

- Van bármi, amit kényszer hatására mondott?
- Nincs.

– Akkor segítsen, hogy további ügynököket küldjek önökhöz. Odamennek magáért és a lányáért. Nem kell Coburn semmilyen megtorlásától félnie. Nem fogja bántani magát. A karrieremet teszem rá. De be kell, hogy jöjjön, hogy megvédhessem magát. Mondja meg, hol vannak.

Honor hosszú másodpercekig csak Coburn szemébe nézett, miközben a józan ész harcolt valami mélyebbről jövővel, valami ösztönössel, aminek még csak nevet sem tudott adni. Nyaggatta, hogy dobja sutba veleszületett óvatosságát, ne játsszon biztonsági játékot, mondjon le arról, amit *tud*, és kövesse, amit *érez*. Az érzés elég erős volt ahhoz, hogy megijedjen tőle. Jobban félt ettől az érzéstől, mint a férfitől, aki átható kék szemekkel nézett rá vissza. Követni fogja a megérzését, történjék bármi.

– Nem hallotta, amit Coburn mondott magának, Mr. Hamilton? Ha további ügynököket küld most utánunk, sohasem kapja el a Könyvelőt. – Mielőtt Hamilton válaszolhatott volna, visszaadta a telefont Coburnnek.

A férfi elvette tőle, és azt mondta.

– Így jártál, Hamilton. Nem vevő az ötletre.

– Agymostad?

– Negyvennyolc óra.

– Megkínoztad?

– Negyvennyolc óra.

– Jézus Mária! Legalább egy telefonszámot adj!

– Negyvennyolc óra.

– Legyen, az istenfáját! Adok harminchatot. Harminchatot, és ez...

Coburn kinyomta a telefont, és az ágyra ejtette, majd megkérdezte Honor:

– Gondolja, hogy ez a teknő a felszínen marad?

23. FEJEZET

Amikor Tom hazaért, Janice mélyen elmerült egy szójátékban a

telefonján. Fel sem tűnt neki a férfi jelenléte, amíg az oda nem lépett mögé, és a nevéen nem szólította, amitől hatalmasat ugrott.

– Tom! Ezt ne csináld!

– Sajnálom, hogy megijesztettelek. Azt hittem, hallottad, hogy bejöttem.

Próbálta a keserűségét elrejtetni, de nem sok sikerrel. A felesége szójátékot játszik valakivel, akit nem is ismer, és aki a világ másik felén lakik, miközben az ő világa épp összeomlóban van. Igazságtalan felállásnak tűnt számára. Végeredményben mindent, amit tett, azért tette, hogy megpróbálja elnyerni a felesége helyeslését, hogy nagyobbra nőjön a szemében, hogy a rettenetes életüket egy kicsit jobbra tegye.

Persze nem a nő hibája, hogy rossz napja volt. Nem érdemli meg, hogy ő legyen érte a bűnbak. De legyőzöttnek és megbántottnak érezte magát, ezért otthagya az aktatáskáját a dolgozószobában, ahol a feleségére rátalált, és bement Lanny szobájába, nehogy valami olyasmit mondjon, ami vitát robbantana ki.

A fiú csukott szemmel feküdt. Tom eltűnődött, vajon csak pislogás után nem nyílt ki a szeme, vagy Lanny valóban alszik. Vajon szokott álmodni? Ha igen, miről? Mazochizmus volt ilyen kérdésekkel kínoznia magát. Soha nem fogja rájuk tudni a választ.

Továbbra is ott állt, a mozdulatlan fiút nézte, és eszébe jutott valami, ami nem sokkal Lanny születése után történt, amikor Janice és ő még próbálták a fiuk korlátainak mértékét elfogadni, és azt, hogy az miként fogja a jövőjüket befolyásolni. Egy katolikus pap látogatta meg a családot. Azért jött, hogy bátorítsa és vigasztalja a szülőket, de az isten akarataról szóló elcsépelet frázisai felzaklatták és megharagították őket. Öt perc sem telt el az érkezésétől, és Tom már ki is kísérte.

De egyvalamit mondott a pap, ami megragadt Tomban. Azt mondta, vannak, akik úgy gondolják, hogy az olyan fogyatékos embereknek, mint Lanny, közvetlen összeköttetésük van isten lelkével és szívével, és bár nem tudnak velünk kommunikálni itt a Földön, de a mindenhatóval és az angyalaival folyamatosan társalognak. Minden bizonnyal ez is egy újabb közhely volt, amit a pap a „Hogyan nyújtunk lelki támogatást a nyájunknak?” kézikönyvből szedett. De néha Tom kétségbeesetten

szerette volna elhinni.

Lehajolt, és megpuszilta Lanny homlokát.

– Szólj egy jó szót az érdekemben.

Amikor belépett a konyhába, Janice, aki enni készített neki, a tányért odatette az egyetlen megterített helyre, s mentegetőzve tette hozzá:

– Nem tudtam, mikor jössz haza, vagy hogy hazajössz-e, úgyhogy nem főztem.

– Ez is jó. – Leült az asztalhoz, és a szalvétát az ölébe terítette. Habár a ráksaláta, a megvajazott bagett és a szeletekre vágott dinnye művészien volt elrendezve a tálon, nem volt étvágya.

– Szeretnél egy pohár bort?

A férfi megrázta a fejét.

– Vissza kell mennem az irodába egy időre. Ott kell lennem, ha valami áttörés van.

Janice leült vele szemben a székre.

– Nagyon lestrapáltnak tűnsz.

– Úgy is érzem magam.

– Nincs semmi új az emberrablás ügyében?

– Semmi, pedig mindenki őket keresi, még a sintér is. Vagy a holttestüket.

– Nem hiszem, hogy megöli őket, Tom.

– Akkor minek vitte őket magával?

– Váltásdíj?

– Eddig nem érkezett hívás. Figyeljük az após otthoni telefonját. Sokan keresték aggódva, de más nem volt. Ugyanez igaz a mobiljára. – Felvette a villáját, és elgondolkozva ütögette a tányérja szélének, de az ennivalóba bele sem kóstolt. – Nem hiszem, hogy ez a váltásdíjról szólna.

– Miért mondod ezt?

– Coburn nem illik azok közé a fickók közé, akik szétlövik a munkahelyüket, vagy egy irodát, vagy egy iskolát.

– Hogyhogy?

A férfi ráébredt, hogy úgysem fog enni, így letette a villáját, és próbálta összeszedni a fejében kavargó gondolatokat.

– Azoknál a fickóknál tipikusan ez még egy utolsó lázadás a mocskos, romlott világgal szemben, és benne mindenki ellen, aki nekik vétett. Istenuccse, úgy hallatják a hangjukat, hogy arra mindenki felfigyeljen, és a dicsőség fényében fejezik be. Amikor nem követnek el öngyilkosságot a tett helyszínén, általában hazamennek, megölik a feleségüket és a gyerekeiket, a szüleiket, a házastárs hozzátartozóit, bárkit, *aztán* megölik magukat. – Leengedte a kezét, és Janice-re nézett. – Előfordulhat, hogy egy darabig túszokat tartanak fogva, mielőtt vagy megölik, vagy elengedik őket. De jellemzően nem tűnnek el velük.

– Értem, amit mondasz, de... – Kicsit megrázta a fejét. – Sajnálom, Tom. Nem tudom, mit válaszoljak, mert nem tudom, mire akarsz kilyukadni.

– Arra akarok kilyukadni, hogy Lee Coburn nem olyan tömeggyilkos, ahogy a nagykönyvben meg van írva.

– Van egyáltalán olyan?

– Persze, vannak kivételek, de nem illik a szokványos típusba. – Habozott, majd hozzátette: – Még Hamiltonnak is feltűnt.

– Clint Hamiltonnak? Azt hittem, most Washingtonban van.

– Így is van. De ma felhívott, tudni akarta, mi a pokol folyik itt lent, és mit teszek ezzel kapcsolatban.

Janice egy kis döbbsé hangot hallatott.

– Ellenőrzött téged?

– Gyakorlatilag.

– Van bőr a képén. – Hátrtolta a székét, és az érintetlen tányérra mutatott. – Ezt meg fogod enni?

– Sajnálom, nem. Jól néz ki, de... – Befejezetlenül hagyta a mondatot, és tehetetlenül vont a vállát.

A nő a konyhapulthoz vitte a tányért, és halkán a férfi elődjét szidta.

– Ha azt gondolta, hogy nem vagy elég jó ehhez a munkához, akkor minek nevezett ki erre a posztra?

Amit Tom válasznak hitt erre a kérdésre, túl megalázó volt, hogy kimondja, pláne Janice előtt. A nő utálta a kishitúséget. A férjében különösen.

– Nem tudom, honnan szerezte Hamilton az információit,

valószínűleg egy másik ügynöktől az irodában, de minden bizonnyal ugyanazokat az ellentmondásokat vette észre Coburn eljárásában, mint én. Még azt is megkérdezte, hogy Coburn az én ügynököm-e, aki beépült a fuvarozóvállalathoz.

A nőből kirobbant a nevetés, de aztán olyan gyorsan komolyodott el, hogy az már komikus volt.

– És az?

Tom halvány mosollyal nézett rá.

– Nem. Legalábbis én nem küldtem oda. – Aztán eltűnt a mosoly az arcáról. – Valaki New Orleansból, aki feljebb van a ranglétrán, gondolom, odarakhatta.

– Anélkül hogy téged informált volna?

A férfi csak megvonta a vállát, újra nem akarva bevallani saját jelentéktelenségét. Legalábbis azt, hogy a munkatársai szemében az.

A felesége visszatért az asztalhoz.

– Hamiltonnak nincs joga beavatkozni. Persze annak az embernek felháborító egója van.

– Még csak nem is találkoztál vele!

– Azok alapján, amiket te meséltél, kétlem, hogy a feje beférne az ajtón. Pokolian dühít, hogy ellenőriz téged.

Úgy döntött, nem meséli el a feleségének, hogy nem ő volt az egyetlen, akit Hamilton ma megkeresett. Sok ügynök nem értett egyet az ő kinevezésével, és ebből nem is csináltak titkot. De azért voltak páran, akik akár szóval, akár a viselkedésükkel kimutatták a támogatásukat.

Az egyik ilyen ügynök, egy adatelemző, bizalmasan közölte vele ma, hogy Hamilton másokat is felhívott az irodából.

– Valamilyen oknál fogva – mondta Tomnak zárt ajtók mögött – ez az ügy felkerült Hamilton radarjára. Közélről figyel, és kérdéseket tesz fel veled kapcsolatban.

– Milyen kérdéseket?

A kolléganő széttárta a kezét.

– Nem avatkozom az irodai politikába, Tom. Szükségem van erre az állásra. De gondoltam, nem árt, ha tudod, hogy vizsgálat alatt állsz.

Tom megköszönte neki. A nap maradék részében érezte, hogy a háta mögött suttognak. Persze lehet, hogy ez csak az ő paranoiája volt, de nem gondolta. Neheztelt Hamilton beavatkozása miatt. Akármilyen legyen az oka, sértő volt és nyugtalanító.

Hátrátolta a székét, és felállt.

– Jobb lesz, ha visszamegyek.

Kiment a konyhából, mielőtt a kellemetlen beszélgetés tovább folytatódna. A mosdóban megmosakodott, és elhozta az aktatáskáját a dolgozószobából. Janice a hátsó ajtónál várta egy zacskóval.

– Gyorssegély, ha esetleg szükséged lesz rá. Mogyoróvajjas keksz és alma.

– Kösz.

Ezúttal Janice nem csókolta meg, és Tom sem őt. De mielőtt elfordulhatott volna, a nő a karjára tette a kezét.

– Jól csinálod, Tom. Ne hagyd, hogy Hamilton vagy bárki más az ellenkezőjét sulykolja beléd.

A férfi halványan rámosolygott.

– Nem fogom. Az a pokoli, hogy Hamiltonnak igaza van.

– Miben?

– Bármelyik hülye, aki követi ezt az ügyet, rájönne, hogy ez nem egy szokványos emberrablás. Minden valószínűség szerint Mrs. Gillette szemtanúja volt, amikor Coburn lelőtte Fred Hawkinst. A gyilkosok nem hagynak szemtanúkat. Coburnnek nyilvánvalóan oka van rá, hogy életben tartja.

24. FEJEZET

Doral kötelességtudóan meglátogatta a mamáját. Ahogy az várható volt, az asszonyt összetörte a gyász. Nőrokonok keringtek körülötte a kezét szorongatva, és nedves kendővel törölgették a homlokát. A rózsafüzérek kopogtak és kattogtak, ahogy Fred lelkéért imádkoztak, és a hátrahagyott szerettei számára vigaszt kértek.

A konyhában már nem volt hely a sok ennivalótól, amit a barátok, a

családtagok és a szomszédok hoztak. A légkondicionáló eredménytelenül küzdött a közeledő vihar ellen, ami miatt leesett a légnyomás és megnőtt a páratartalom.

A férfiak kivették jól megpakolt tányérjukat az udvarra, hogy elkerüljék a házban zajló drámát. Kerti székekben ültek, és az ölükbe fektetett karabélyukat, illetve sörétes vadászpuskájukat simogatták, mely mozdulat olyan természetes volt számukra, mint az, hogy megvakarják a vadászkutyájuk fülét. Olcsó whiskys üvegeket járattak körbe, és halk hangon bosszút esküdtek Fred gyilkosa ellen.

– Jobb, ha abban reménykedik, hogy a törvény hamarabb utoléri, mint én – mondta az egyik nagybácsi, egy aljas gazember, aki egyik szemét elvesztette Vietnamban, de még így is jobban lőtt a legtöbb senkiházinál, kivéve talán Doralt.

– Holnap ilyenkorra egy csavaros üvegben lesznek ennek a Coburnnek a golyói. Majd meglátjátok! – fogadkozott az egyik unokatestvér, aki jogilag még el sem érte az ivási korhatárt, de olyan részeg volt, hogy majd leborult a fátörzsről, melyen ült.

Doral egyik öccse a lármázó gyerekeinek ordibált, akik egymást kergették az udvaron.

– Mutassatok már egy átkozott kis tiszteletet! – üvöltötte, aztán fogadkozott, hogy addig nem nyugszik, amíg Coburnt holtan nem látja. – Nem állhatom azokat az embereket, akik ujjat húznak a családommal.

Amint eleget ettek, és már egy csöpp whisky sem maradt az üvegekben, terepjárókba zsúfolódtak, és megindultak a rájuk osztott területekre, hogy folytassák a rokon gyilkosa utáni keresést.

Doral elbúcsúzott síró anyjától, kiszabadította magát nedves, szorongató karjai közül, és elindult a többiekkel, ő azonban egyedül kutatta a terepet. Annak ellenére, hogy félig részeg volt, suhant nagy sebességgel a kanyargós mellékutakon. Egész életében ezeken az utakon járt, és bensőségesen ismerte őket. Sokkal részegebben is vezetett már erre, mint ezen az estén. Ő és Fred. Ő és Eddie.

Eddie-ről eszébe jutott az a horgásztúra, amelyikről a bekeretezett kép készült, amit Crawford elrakott bizonyítékként. Doral úgy emlékezett erre az útra, mint az egyik legjobb együtt töltött időre.

Gondolatai a horgásztúráról a horgászahajójára terelődtek, és azokra az évekre, amikor még nem dolgozott a Könyvelőnek. Ő és Fred szegénynek születtek, és az egész életük nehéz küzdelemben telt, hogy megéljenek. Fred azzal akart pénzügyi stabilitást elérni, hogy belépett a rendőrséghez. De az egyenruha és a műszakok nem voltak Doral ínyére. Élvezte a rugalmasságot.

A hajóját hitelből vette, amit egy olyan zsugori bankár adott neki, aki két fillérért a kecskét is... A kamat szinte uzsorakamat volt, de Doral sohasem késett egyetlen törlesztőrészlettel sem.

Aztán évekig az öbölbe szállította az embereket, és kénytelen volt elviselni a gazdag, részeg senkiházik csoportjait: orvosokat, ügyvédeket, brókereket és hasonlókat, akik magasról lenézték a bőrkeményedésekkel borított kezű, louisianai francia akcentussal beszélő horgász idegenvezetőjüket. Eltúrta a szóbeli sértegetéseiket, hogy kihányták a drága italaikat, és a hőség meg a nap miatt siránkoztak, valamint a viharos tenger miatt is, és hogy a halak elkerülik őket. Elviselte a hülyeségeiket, mert a megélhetése múltott rajta.

Bizonyos szempontból hálás volt a Katrinának, hogy elpusztította a hajóját, és véget vetett ennek. Doral Hawkins köszöni szépen, nem fog többet ilyen sértegető seggfejekhez törleszkedni.

Ekkor kereste meg őt és Fredet a Könyvelő egy pénzkereseti ötlettel. A munka sokkal izgalmasabb és jövedelmezőbb lesz, mint bármilyen vállalkozás, amit maguktól megálmodtak volna. Még egy olyan államban is, ahol a kenőpénz elfogadása annyira mindennapos, mint a homár, az elképzelés biztos utat kínált ahhoz, hogy piszkosul gazdagok legyenek.

Doral nem ijedt meg a feladatban rejlő veszélytől. A haszon megérte a kockázatot. Szeretett kifizített kötélén járni, és élvezte azt a vicces ellentmondást, hogy nappal közhivatalnok, éjszaka pedig valami teljesen más.

A munkája az volt, hogy megfélemlítsen, testi fenyegetést alkalmazzon, vagy ha kell, öljön. Veszélytelen lehetőség volt a becserkészéshez és a vadászathoz, és most ebből élhetett. Annyi különbséggel, hogy a zsákmány ezúttal ember volt.

Így jutott ide, hogy most mellékutakon száguld, a zsákmánya pedig Lee Coburn. Meg a legjobb barátjának özvegye és gyereke.

Amikor a mobilja megszörrent, alig lassított, hogy fölvegye, de amint meghallotta a sürgős üzenetet, amit a hívó megosztott vele, tövig a fékre taposott, és megállt, akkora port verve föl, ami beborította a kocsiját.

– Ugye csak viccelsz?

Jó erős háttérzaj zavarta a hívást, de a suttogó telefonáló azért hallható volt. Nem mintha Doral akart volna bármit is hallani abból, amit jelentett.

– Azt gondoltam, jó, ha tudod, hogy továbbadhasd a Könyvelőnek.

– Na, mondhatom, ki vagyok segítve! – mormolta Doral. Lerakta a telefont, és lehúzódtott a kocsival az útról az árokspartra, hagyta, hogy a motor üresen járjon, miközben rágyújtott a rettentően kívánt cigarettára, és felhívta a Könyvelőt.

Most már teljesen kijózanodott. Átugrotta a hagyományos köszönést.

– Az a pletyka járja, hogy Coburn szövetségi ügynök. A Könyvelő nem szólt semmit, csak lassan és mélyen belélegzett. Ellenségesen.

Doral lelki szemeivel látta az épp kitörni készülő, fortyogó vulkánt, letörölt a homlokáról egy izzadságcseppet, mely a szeme sarkába csurgott.

– Mikor hallottad ezt?

– Tíz másodperccel az előtt, hogy hívtalak.

– Ki mondta neked?

– Az egyik spiclink a rendőrörsön. Ő az egyik FBI-ostól hallotta, aki velük és a seriff irodájával dolgozik az emberrabláson. Az a pletyka, hogy Coburn egy ügynök, aki titkos bevetésen volt.

Hosszú csönd következett, mielőtt a Könyvelő megszólalt volna.

– Nos, ahogy te magad is éles elméjűen rámutattál ma reggel, valóban szokatlanul okosnak tűnik ahhoz, hogy egyszerű rakodómunkás legyen. Bárcsak erre még az előtt rájöttél volna, mielőtt hagyta elszökni a raktárból.

Doral gyomra összeszorult, de nem mondott semmit.

– És mi van Honor barátnőjével? Van bármi hír felőle, mióta ma

reggel meglátogattad?

– Tori azóta ki sem tette a lábát otthonról. Őszintén szólva nem hiszem, hogy lenne híre Honor felől, különben nem ülne a fenekén. Egy dolgot kiderítettem: új barátja van. Egy Bonnell Wallace nevű fejes bankár New Orleansból.

– Ismerem. Van pénzünk abban a bankban.

– Viccen kívül? Nos, elkaptam a fitneszklub recepciós macáját a Subwayben, amikor kiment ebédért. Úgy tettem, mintha csak véletlenül futottunk volna össze. Bájcsvevtem vele egy kicsit, de nem kellett neki sok biztatás. Boldogan öntött ki mindent Torival kapcsolatban, akire csak úgy utalt, mint „oltári K”, és ezt tőle idéztem.

Doral most már egy kicsit könnyebben lélegzett. Örült, hogy tud valami jót is jelenteni a Coburnról szóló híresztelés után. Ma nem ült ölbe tett kézzel. Nagyon is kezdeményező volt, és haladt is. Fontosnak érezte, hogy ezt a Könyvelő is lássa.

– A maca, akit Ambernek hívnak, arra tippel, Wallace nem akarja, hogy a banki ügyfelei vagy a fellengzős barátai tudják, hogy személyi edzőre van szüksége, ezért kezdett ide járni edzeni. Kövér hasa van, de a pénztárcája még kövérebb. Tori azonnal rávetette magát. Belemélyesztette a karmait, és a pasi most teljesen meg van érte örülve. Tori abban a tévhitben él, hogy a kapcsolatuk titkos, de minden alkalmazott tudja, hogy Mr. Bonnell Wallace nem csak a vasat tolja, amikor Tambourba jön.

Hosszú csönd után a Könyvelő így szólt:

– Hasznos talonban tartani, arra az esetre, ha szükségünk lenne rá. Sajnálatos módon ez nem segített, hogy Coburnhoz közelebb juss, ugye?

– Nem.

– Te és Fred jól benne hagytatok minket a pácban, pont amikor arra a legkevésbé van szükségünk. Akármi is Coburn, meg kellett volna halnia a többiekkel együtt. Nem felejtettem el, hogy ki hagyta elmenekülni. Találd meg. Old meg. Ne kelljen benned újra csalódnom.

Az olcsó whisky feljött Doral torkában, égető és áporodott ízt hagyva a szájában. Visszanyelte.

– Honnan tudhattuk volna Freddel, hogy...

– Az a dolgod, hogy tudd. – A Könyvelő hangja csontig hatolt, elnémítva mindenféle kifogást, amivel esetleg Doral előhozakodhatott volna. És arra az esetre, ha az üzenet netán még nem egészen ment át, hozzátette: – Hallottál már elismerően beszélni Diegóról és a borotvájáról.

Doral izzadságtól nedves karja tiszta libabőr lett.

– Az az egyetlen baj Diegóval, hogy nem szenved eleget, aki cserbenhagyott. Nem szenved elég ideig.

Doral épp csak ki tudott szállni a kocsiból, mielőtt hányni kezdett.

25. FEJEZET

Honor döbbenettel fogta fel: Coburn komolyan azt tervezi, hogy megmozdítja az apja rákász hajóját. A tiltakozása süket fülekre talált.

Pár perccel azután, hogy Hamiltonnal lerakták a telefont, már a kormányosfülkében a vásznat hajtotta föl, amivel a vezérlőpult volt letakarva.

– Tudja, hogyan kell a motort beindítani? – kérdezte türelmetlenül, a vezérlőpult felé mutatva.

– Igen, de először vízre kell raknunk, és az nem fog menni.

– Muszáj lesz. El kell innen tűnnünk.

A következő órában többször próbálta meggyőzni a férfit arról, hogy ez lehetetlen vállalkozás, de Coburnt nem lehetett elrettenteni. Talált egy rozsdás bozótvágó kést az egyik dobozban a fedélzeten, és azzal csapkodta a rostos növényzetet, amely a hajótestbe kapaszkodott. Kimerítő munka volt. Honor újra megpróbálta lebeszélni.

– Hamilton a szavát adta. Nem bízok benne, hogy megtartja?

– Nem.

– De ő a főnöke. Csoportvezetője, felügyelője, vagy akárhogy is hívják maguk az FBI-nál.

– Ő ezek mindegyike. És az egyetlen dolog, amiben biztos lehetek, hogy először a saját seggét védi. Ne felejtse: Lee Coburn már nem létezik.

– Adott nekünk harminchat órát.

– Majd megszegi a szavát.

– Miért gondolja?

– Tudom, hogyan gondolkodik.

– És ő nem tudja ugyanúgy, hogy maga hogyan gondolkodik?

– De, ezért kell sietnünk. Miközben mi itt beszélünk, ő valószínűleg már próbálja beazonosítani a telefonszámom helyét.

– Nem is adta meg neki. Korábban azt mondta, hogy az eldobható telefonokat nem lehet lenyomozni. Azt mondta...

– Igen, azt mondtam. De én sem tudok mindent – mormogta.

A nő aggódva nézett fel az égre, melyen gyülekeztek a felhők az öböl felől.

– Lehet, hogy helikoptert küld?

– Nem valószínű. Hamilton inkább valami olyat választana, ami jobban álcázott, és nem figyelmeztet minket az érkezésére. Ráadásul vihar közeledik. Nem légi úton fog jönni.

– Akkor meg miért olyan sürgős?

A férfi egy pillanatra megállt, hogy megtörülje a homlokát a kézfejjével.

– Mert lehet, hogy tévedek.

De minél keményebben dolgoztak, annál reménytelenebbnek tűnt. Honor azt javasolta, hogy próbáljanak szerencsét a nemrég lopott terepjáróval.

– Senki sem keresi ezt a kocsit. Maga mondta.

– Rendben, és hova menjünk?

– Egy baráthoz.

– Baráthoz.

– Nagyon régi barát, aki elrejtene minket kérdés nélkül.

– Nem. Barátok kizárva. Biztosan figyelik a maga barátait.

– Az éjszakát a terepjáróban tudnánk tölteni.

– *Én* tudnám – felelte a férfi. – *Mi* nem.

Végül Honor úgy döntött, hogy nem pazarol több energiát a lebeszélésre. Hiányzott belőle a férfi állóképessége és jártassága, de igyekezett segíteni, és mindent megtett, amit a férfi kért tőle.

Emily felébredt az alvásból. Be nem állt a szája, és izgatottan rohagált a munkálkodás miatt. Folyton láb alatt volt, de Coburn meglepő nyugalommal dolgozott körülötte. A kislány a fedélzeten állt, onnan biztatta őket, amikor a hátukat a hajónak vetették, és a béklyóitól megszabadított járművet együtt a vízbe tolták a partról.

Coburn ellenőrizte, nem ereszt-e valahol, és amikor nem talált egyetlen lyukat sem, csatlakozott Honorhoz a vezérlőpultnál. Honor az apja megtanította, hogyan kell beindítani a hajót, és hogy kell kormányozni. De az évekkel ezelőtt volt. Csodával határos módon még

emlékezett a lépésekre, és amikor a motor életre kelt, Honor nem tudta, melyikük van jobban megdöbbenve: Coburn vagy ő maga.

A férfi az üzemanyag iránt érdeklődött. Honor ellenőrizte a benzinszintmérőt.

– Jók vagyunk. Apa hurrikánra készült. De a többi mutató... – Bizonytalanul nézte őket. – Nem tudom, mire valók.

A férfi kiterített egy megsárgult vízi térképet a vezérlőpultra.

– Tudja, hogy hol vagyunk?

A nő rámutatott.

– Valahol erre. Ha dél felé megyünk a part felé, jobban szem előtt leszünk. Másrésztől egy rákászhajó egy olyan kikötőben, ami tele van ugyanolyanokkal, kevésbé feltűnő. Befelé a szárazföld felé a csatornák keskenyebbek. Nagyobb a fák takarása. A víz alacsonyabb.

– Mivel valószínűleg menekülnünk kell majd, inkább az alacsonyabb vízre szavazok. Csak juttasson minket olyan messzire, amennyire lehet.

A férfi a térképen követte az előrehaladásukat. Úgy nyolc kilométert pöfögtek a kanyargós vízi utakon, mikor a motor köhögni kezdett. A vízben egyre sűrűbb lett a növényzet. Honor többször is épp csak neki nem ment a mocsári ciprusok térdszerűen kiemelkedő gyökerének, melyek az átlátszatlan vízfelszínből bukkantak elő. Coburn meglökte a könyökét.

– Ott! Ez is lesz olyan jó, mint bármelyik másik.

Honor közelebb kormányozta a hajót az ingoványos parthoz, ahol egy sűrű ciprusliget részleges takarást nyújtott számukra. Coburn lehorgonyzott. A nő kikapcsolta a motort, és a férfit nézett további utasításért.

– Helyezze magát kényelembe.

– Micsoda? – kiáltott fel.

A férfi összehajtogatta a térképet, és a farmerja zsebébe gyömöszölte, aztán ellenőrizte a pisztolyát, és a vezérlőpultra rakta, úgy, hogy Emily ne érje el.

– Én elviszem Hawkins 357-esét. Magánál maradjon ez. Tüzelésre kész. Csak annyit kell tennie, hogy céloz, és meghúzza a ravaszt.

– Mit csinál?

Még be sem fejezte a kérdést, a férfi már kint volt a kormányosfülkéből. Mire a fedélzetre ért, a férfi már épp a térdig érő vízbe ereszkedett bele a hajó oldalán.

– Coburn!

– Nem hagyhatjuk ott a terepjárót! – A férfi habozott, aztán halkan káromkodva előhúzta a nő mobilját és akkuját a zsebéből. – Gondolom, itt kéne, hogy hagyjak magának egy telefont. Csak arra az esetre, ha velem történik valami. De bízom magában, hogy nem fogja használni. Ha hívnia kell valakit, a segélyhívót hívja, és csak azt. – Átnyújtotta a két darabot.

– Hogy...

– Szerencsénkre a maga telefonja egy régebbi típus. Könnyebb összerakni, mint az újabbakat. – Levette a telefon hátulját, és megmutatta, hogyan kell visszarakni az akkut. – Az aranycsíkokkal felfelé pattintsa a helyére. Emily is meg tudná csinálni. – A férfi pillantása találkozott a nőével. – De...

– Megígérem, hogy nem használok, csak ha nem jönne vissza.

A férfi bólintott, és elfordult a hajótól.

Kiküzdötte magát a partra, és eltűnt az aljnövényzetben.

Diego épp egy mexikói élelmiszerboltban vásárolt, amikor a telefonja újra rezegni kezdett. Kilépett a boltból, hogy felvegye.

– Eljött az én időm?

– Igen – felelte a Könyvelő. – Azt akarom, hogy figyelj valakit a következő pár napban.

– Hogy mit? Figyeljek valakit?

– Nem ezt mondtam?

– És mi van Coburnnel?

– Csak tedd, amit mondok, Diego. A férfit Bonnell Wallace-nek hívják.

Kit érdekelt, mi a neve? Nem Coburn az. Mielőtt szavá tehetne volna a kifogásait, kapott két címet, az egyik egy bank a Canal Streeten, a

másik egy rezidencia a Garden Districtben. Nem kapott magyarázatot, hogy miért kell ezt a férfit figyelnie, és valójában Diegót szemernyit sem érdekelt. Ez egy röhejes meló.

Eltúlzott unalommal a hangjában kérdezte:

– Akarja, hogy a pasas tudja, hogy figyelik?

– Még nem. Tudatom, ha újabb lépésre lesz szükség. Ha szükség lesz rá egyáltalán.

– Oké. – A Könyvelőnek is feltűnt hetyke modora.

– Valami jobb dolgod lenne, Diego?

Igen, gondolta. *Lehetne egy jól fizető munka*. De ahelyett, hogy hangosan kimondta volna, inkább a Könyvelőt hozta védekező helyzetbe.

– Még nem kaptam meg a pénzt a masszázsszalonos lányért.

– Nincs bizonyítékom, hogy halott.

– Mi, azt akarja, hogy dobozban küldjem el a fejét, mint azok a keselyűk teszik Mexikóban?

– Nem kell ilyen messzire menni. De nem láttam semmit a hírekben arról, hogy találtak volna egy holttestet.

– Nem is lesz. Gondoskodtam róla.

– De nem is mondtad el a részleteket.

– Mint micsodát?

– Amikor megtaláltad, volt vele valaki?

– Nem. Lenn ajánlgatta magát, ahol a folyami hajók vannak kikötve.

– A Holdsétányon.

– Ha úgy hívják.

– Egyedül volt? Nem volt strici? Valaki segített neki megszökni. Nem lett volna bátorsága egyedül elszökni.

– Csak annyit tudok, hogy egyedül volt, amikor megtaláltam. Nem volt stricije, különben több ügyfele akadt volna – mondta kuncogást színlelve. – Könnyű volt fölszedni. Megállapodtunk egy tízdolláros szopásban, aztán amikor a cölöpök alá értünk, elvágtam a torkát. A biztonság kedvéért felnyitottam a hasát, megtöltöttem kövekkel, és a folyóba dobtam. Ha a teste valaha felbukkan, már nem fog magára hasonlítani.

Attól, hogy Isobelről így kellett beszélnie, kínosan megvonaglott az arca, de fenn kell tartania a látszatot. A nevetés, a hetykeség tettett volt, de meggyőzőnek kell lennie.

A Könyvelő végtelenül hosszú ideig várakoztatta, mielőtt megszólalt.

– Rendben. Holnap felveheted a pénzed. Mit akarsz, hol hagyják?

A fizetés egy készpénzes boríték formájában jött, melyet mindig egy előre meghatározott, de minden alkalommal változó helyen hagytak számára. Egy mosodát adott meg a Könyvelőnek, mely a Katrina óta üresen állt.

– A pulton van egy régi pénztárgép. Rakják a fiókba.

– Ott lesz. Addig pedig várom a híretet Bonnell Wallace-ről. Mindent tudni akarok, ami nem a mindennapi rutin része.

– Ó, mintha az olyan kurva nagy dolog lenne. – Mielőtt a Könyvelő erre válaszolhatott volna, Diego letette a telefont, és visszatért a boltba. Újabb bevásárlókocsit vett, és újrakezdte. Soha semmit sem hagyott őrizetlenül, attól tartva, hogy egy nyomkövetőt vagy valami annál is rosszabbat helyeznek el benne.

És akármilyen jó dolog is egy ötszáz dollárt tartalmazó boríték, napokig nem fogja elhozni. Először figyelni fogja a mosoda épületét, hogy megbizonyosodjon róla, nem állítanak neki csapdát. Lehet, hogy a Könyvelő nem bízik meg benne teljesen. Ő viszont egyáltalán nem bízott a Könyvelőben.

Ezni kezdett, mire kilépett a boltból a megvásárolt árukkal és egy lopott konzervsonkával. Nem törődve az idővel, hosszú, zezugos utat választott hazafelé, gyakran hátrapillantott a válla fölött, és a beláthatatlan sarkokhoz borotvával a kezében közelített.

Isobel kedves mosollyal és száraz törülközővel fogadta. Vele szemben a féltékenysége minden nappal egy kicsit csökkent. Lassanként megbízott benne, és kezdte elhinni, hogy nem fogja őt bántani, vagy áruba bocsátani a szolgáltatásait.

A fiú már hozzá sem mert érni. Nem bízott magában, annyira sem, hogy az arcát megsimogassa, mikor a lány látványától a szíve ellágyult, de a hímtagja megduzzadt a vágtyól.

Éjjel a lány az apró kis öklében szorongatta az ezüstkeresztet, és

álomba sírta magát. Rémálmokból sikítva ébredt. Amikor a rossz emlékek elborították, hosszú időszakokat töltött sírással, az arcát eltakarva és nyöszörögve, hatalmába kerítette a szégyen, hogy több száz férfival közösült.

De Diego számára a lány tiszta volt, jó és ártatlan. Ő volt a rossz, akit olyan hitványság szennyezett be, amit nem lehet lemosni. Az ő érintése bemocskolná a lányt, és sebet ejtene a lelkén. Így megtartóztatta magát, és csak a szemével meg túlcorduló szívével szerette.

Kiürítette a bevásárlózacskót. Megosztottak egy doboz jégkrémen. Bekapcsolta az iPodját, és megesküdtött volna, hogy még a zene is jobb lett, csak mert megoszthatta a lánnyal. Isobel úgy nevetett, mint egy gyerek, amikor az aranyhala puszikat küldött neki az üvegtartályán keresztül.

Úgy gondolt rá, mint egy angyalra, aki a föld alatti szobáját olyan fényes és tiszta anyaggal töltötte meg, mint a napfény. Sütkérezett a fényében, és nem szívesen hagyta ott.

A Könyvelő ostoba megbízása várhat egy-két órát.

Honor az alvó lánya mellett ült az ágyon az esőt és a saját aggódó szívverését hallgatva, amikor egy tompa ütődést hallott, és ténylegesen érezte a rezgését is. Elővette a pisztolyt a matrac alól, maga előtt tartva felosont a lépcsőn, és kikukucsált a nyíláson.

– Én vagyok az – mondta Coburn.

Mélységes megkönnyebbüléssel engedte le a pisztolyt tartó kezét.

– Már majdnem lemondtam magáról.

– Hosszú volt az út vissza a kocsizhoz, különösen a szárazföldön. Mire odaértem, már esteledett, és erősen esett. Aztán találnom kellett egy utat. Csak a csatornák voltak a térképen. Végül találtam egy murvás ösvényt, ami innen úgy ötszáz méterre ér véget.

Honor számára kész csoda volt, hogy a férfi egyáltalán visszatért.

– Minden rendben? – kérdezte a nőtől.

– Emily ébren akart maradni, amíg visszaér, de azután ettünk, és egy

darabig játszottunk Elmóval. Elkezdtem mesélni neki, és elaludt.

– Talán jobb is.

– Igen. Félt volna a sötétből, és nem akartam felkapcsolni a lámpát. Habár gondolkoztam rajta, hogy kirakom a fedélzetre, hogy magát visszavezesse. Attól féltem, nem vesz majd minket észre a sötétben. Nem sok instrukciót hagyott nekem, mielőtt elment.

Ha a férfi észre is vette a burkolt szemrehányást, nem vett róla tudomást.

– Jól tette.

A nő szeme már hozzászokott a sötétséghez, és ki tudta venni a férfit. A ruhája csuromvíz volt, a haja a fejére tapadt.

– Azonnal visszajövök – mondta neki.

Lement a lépcsőn, visszarakta a pisztolyt a matrac alá, aztán összeszedett pár dolgot, és visszatért a kormányosfülkébe. Először egy üveg vizet adott a férfinak, aki megköszönte, levette a kupakot, és felhajtotta.

– Ezeket találtam. – Egy összehajtogatott bézs színű nadrágot és egy pólót nyújtott át. – Az egyik tárolórekeszben voltak. A nadrág túl rövid lesz, és dohos szaga van.

– Nem számít. Száraz. – Lehámozta magáról Eddie LSU-s pólóját, és felvette helyette azt, amelyik Honor apjéé volt, azután elkezdte kigombolni a farmerjét.

Honor elfordult.

– Éhes?

Újra lement a lépcsőn, és annyi időre felkapcsolta a lámpást, hogy megtalálja az ennilalót, amit a férfi számára félrerakott. Mire visszatért a kormányosfülkébe, a férfi már átcserélte a nadrágját. Az ennilalókat a vezérlőpultra rakta.

– Elfelejtett konzervnyitót hozni.

– Olyan konzerveket hoztam, hogy van rajtuk húzógyűrű.

– Az ananászon nincs. És persze Emily azt kért.

– Sajnálom.

– Találtam egy konzervnyitót a tűzhely alatti fiókban. Rozsdás, úgyhogy lehet, hogy ólommérgezésünk lesz, de Emily megkapja az

ananásztát.

A férfi az ujjával ette a dobozos ananászos csirkét kétszersülttel. Aztán leöblítette még egy üveg vízzel, amit Honor lenről hozott. Egy csomag kekszet is hozott fel, hogy kielégítse a férfi nyilvánvaló édesszágját.

A férfi hátát a vezérlőpultnak támasztva ült a földön, míg Honor az apja irányítószékében, ami ugyanúgy magán viselte az elemek pusztításának nyomát, mint a hajón minden más.

A csöndet csak a zuhogó eső és a keksz ropogása törte meg.

– Egyre jobban szakad – jegyezte meg Honor.

– Ühüm.

– Legalább távol tartja a szúnyogokat. A férfi megvakarta az alsó karját.

– Nem mindegyiket. – Újabb kekszet vett a zacskóból, és leharapta a felét.

– Ránk fognak találni?

– Igen. – Észrevéve, hogy nyersen őszinte válasza meglepte a nőt, hozzátette: – Csak idő kérdése, főként azon múlik, hogy Hamilton mikor indítja be a dolgokat teljes gőzzel. Valószínűleg máris megtette.

– Ha megtalálnak minket...

– Amikor.

– Amikor megtalálnak minket, maga... – Honor kereste a megfelelő szót.

– Békésen megadom-e magam?

Bólintott.

– Nem, nem fogom.

– Miért?

– Ahogy Hamiltonnak mondtam, addig nem adom fel, amíg azt a szarházit el nem kapom.

– A Könyvelőt.

– Ez már nem csupán egy megbízás. Már kettőnk személyes harca.

– Hogy működött ez pontosan? Mármint az üzlet közte és Sam Marset között.

– Nos, lássuk csak. Vegyünk egy példát. Minden alkalommal, amikor

egy teherautó az egyik államból átmegy egy másikba, meg kell állnia egy mázsálóállomáson. Látta már azokat a karokat, amelyek benyúlnak az autópálya fölé az államhatár közelében?

– Nem jellemző, hogy átmenjek a határon, mindenesetre nem, még sohasem tűnt fel.

– A legtöbb ember észre sem veszi. Úgy néznek ki, mint a kereszteződési lámpák. De valójában röntgengépek, amelyek átvilágítják a teherautókat és a szállítmányukat, és ezeket folyamatosan figyelik. Ha az ott dolgozók észrevesznek egy gyanúsnak tűnő teherautót, vagy egy olyat, amelyik nem állt meg a mázsálóállomáson, azt kiemelik, és átkutatják.

– Hacsak a személyt, aki az ellenőrzést végzi, le nem fizették, és tovább nem engedi.

– Bingó. A Könyvelő pont ebből csinált üzletet. Az a stratégiája, hogy korrumpálja azokat az embereket, akiknek a törvényt be kellene tartatniuk, így gyakorlatilag a törvények pusztá viccé válnak. Egy emberkereskedő csak fizet a védelemért, és erre úgy tekint, mint egy üzleti költségre.

– Sam Marset is az egyik...

– Ügyfele. Azt gondolom, hogy az egyik első, ha nem az első.

– És ez hogy jött létre?

– Marset a legális üzlete mellett illegális árukkal is élénk kereskedelmet folytatott. Mivel köztisztelőnek örvendett, senki sem gyanakodott rá. Aztán a kamionjait egyre gyakrabban állították meg, a sofőrjeit zaklatták. A megnövekedett figyelem elég volt, hogy ráijessenek. A Szent Bonifác oszlopos tagja semmiképp sem akarta, hogy elkapják. És itt lép a képbe a Könyvelő a probléma megoldásával. – Coburn elvigyorodott. – A helyzet az, hogy a problémát maga a Könyvelő generálta.

– Azzal, hogy megszervezte az ellenőrzéseket.

– És valószínűleg ezt Marset is tudta. De ha a Könyvelő meg tudta akasztani a kerekeket, akkor arra is képes, hogy eltávolítsa az akadályokat. Választhatott, hogy vagy fizet a Könyvelőnek a védelemért, vagy megkockáztatja, hogy elkapják egy

drogszállítmánnyal. Az addigi életének akkor lóttek.

– Mások is ugyanerre kényszerülnének.

– Erre is kényszerültek. A Könyvelőnek most egy kiterjedt ügyfélköre van. Akadnak közte nagy kereskedelmi szervezetek, mint Marseté. Mások jelentéktelen függetlenek. Emberek, akiknek az olajszenyezés miatt nincs munkájuk, de van egy teherautójuk, és gyerekeik, akiknek enni kell adni. Átmennek Dél-Texasba, felvesznek pár száz kiló marihuánát, elviszik New Orleansba, és a gyerekeiknek még egy hétig van mit enniük. Megszegik a törvényt, de az a nagyobb bűnöző, aki jövedelmezővé teszi számukra, hogy gonosztevévé váljanak. A csempészeknek sokkal nagyobb a kockázatuk, hogy elkapják őket, és amikor ez bekövetkezik, be sem tudják köpni a közvetítőt, mert szinte soha nem tudják, ki az. Csak a kapcsolattartójukat ismerik, és ez a személy alacsonyan áll a hierarchiában.

– Ha Marset olyan jó ügyfél volt, akkor miért ölték meg? Említett valamit Hamiltonnak a panaszkodásáról.

– Egy darabig rendben mentek a dolgok. Simpatico. Aztán a Könyvelő egyre mohóbbá vált, elkezdte megemelni a közvetítői díjat a nyújtott szolgáltatásokért. Marsetnek nem volt szüksége varázsgömbre, hogy rájöjjön, ha nincs egy plafon, az összeg egyre följebb kúszik majd, és hamarosan a profitja nagy része a Könyvelő zsebébe vándorol. De ha megtagadja a fizetést...

– Elkapják, mindenre fény derül, és börtönbe kerül.

– Így van. És a Könyvelő képes ezt előidézni, mert csápjai behálózzák a teljes igazságszolgáltatási rendszert. Így Marset, az örök diplomata, aki az események fényében kissé naivnak bizonyult, azt javasolta, hogy találkozzanak múlt vasárnap éjjel, és állapodjanak meg olyan feltételekben, amelyekkel mindketten együtt tudnak élni.

– Maga meg megszagolt valamit.

– A Könyvelő maga Oz, a csodák csodája. Nehezen tudtam elképzelni, hogy csak úgy besétál abba a raktárba, kezét ráz, és leül tárgyalni.

– Marset tudta, hogy ki ő?

– Ha tudta, akkor magával vitte a sírba. Végignéztem az iratait, elolvastam minden fecnit, amihez csak hozzáfértem, köztük azt, amelyiken a maga férjének a neve van.

– Csak nem arra gyanakszik, hogy Eddie volt a Könyvelő?

– Nem, a Könyvelő él és virul.

– Mit gondol, hogy kerül Eddie a képbe?

– Maga mondta, hogy biztonsági őr volt Marsetnél. Talán benne volt az üzlet illegális ágában. Vagy lehet, hogy mocskos zсарu volt, akit a Könyvelő pénzelt. Lehet, hogy versenyeztette őket, hogy ki fizet jobban, vagy nagyobb részesedést kért. Talán a zсарolás volt az ő asztala. Nem tudom.

A nő addig meredt rá, amíg némiképp vonakodva hozzátette:

– Vagy olyan zсарu volt, aki próbálta bíróság elé állítani egyiküket vagy mindkettőjüket. De akár tisztességtelen, akár tisztességes, azzal próbálta megvédeni magát, hogy bizonyítékot gyűjtött, amit felhasználhat, akármi is volt a célja.

Honor rendületlenül hitt Eddie becsületességében, de egyelőre nem feszegette a témát.

– A Royale Fuvarozó Vállalatnál minden alkalmazott tisztességtelen?

– Egyáltalán nem. Az a hat, aki Marsettel együtt meghalt, igen. Volt egy teljesen különálló könyvelése, amit csak ő és még egy fickó látott. A központi irodában dolgozók, de még a saját családtagjai sem tudtak a melléküzletágáról.

– Az meg hogyan lehetséges?

A férfi vállat vont.

– Talán nem néztek elég mélyre. Nem akartak. Csak annyit tudtak, hogy az üzlet a gazdaság gyengélkedése ellenére is kivételesen jól ment.

– Akkor velük minden rendben lesz? Mrs. Marset?

– A bűnvádi eljárást tekintve igen. Nem lesz könnyű számára, amikor a férjéről kiderül majd az igazság.

Honor felhúzta a lábát a szék szélére, átkulcsolta a karjával, és az állát a térdére támasztotta. Halkan megszólalt:

– Meg fogják magát ölni.

A férfi beleharapott egy másik kekszbe, és nem szólt semmit.

– Doral vagy a Hawkins klán valamelyik tagja. Még a tisztességes rendőrök is, akik csak Sam Marset gyilkosát látják magában, szívesebben látnák holtan, mint élve.

– Hamilton mindenkinek azt mondta, hogy meghaltam. Kíváncsi vagyok, hogyan fog ebből kimászni.

– Hogy tud ezzel viccelődni? Nem zavarja, hogy megölhetik?

– Nem különösebben.

– Nem gondol a halálra?

– Csak az lep meg, hogy még nem következett be.

Honor lecsípett egy bőrdarabkát, ami akkor szakadt be, amikor a hajón dolgoztak.

– Maga tudja, hogy kell dolgokat csinálni. – A férfira pillantott, aki kíváncsian nézett fel rá. – Túlélési dolgokat. Egy csomó mindent.

– Nem tudok muffint sütni.

A férfi először ugratta, mióta rátalált a kertjében fekve, de Honor nem hagyta magát eltéríteni.

– Ezt a sok képességet a tengerészgyalogságnál szerezte?

– Többségét.

Várt, de a férfi nem részletezte.

– Maga másfajta tengerészgyalogos volt, mint az apósom.

– Ő úgy néz ki, mint egy toborzóplakát?

– Pontosan.

– Akkor igen, én másmilyen voltam. Az olyan tengerészgyalogosok, mint én, nem masíroztak alakzatban. Volt egyenruhám, de nem volt rajtam, csak párszor. Nem szalutáltam a tiszteknek, és nekem sem szalutált senki.

– És akkor *mit* csinált?

– Embereket öltem.

Ő is erre gyanakodott. Azzal áltatta magát, hogy képes lesz szemrebbenés nélkül hallgatni, ha a férfi ezt mondja, de a szavak úgy érték, mintha mellbe verték volna, és attól tartott, hogy ez az érzés csak erősödne, ha többet hallana, így nem folytatta a témát.

A férfi bekapta az utolsó kekszet is, és leporolta a morzsákat a kezéről.

- Munkához kell látnunk.
- Munkához? – Olyan fáradt volt, az egész teste sajgott. Azt gondolta, hogy ha behunyná a szemét, ott helyben elaludna ültében. A foltos matrac ellenére alig várta, hogy ledőljön Emily mellett, és aludjon. – Milyen munkához?
- Újra átmegyünk az egészen.
- Min megyünk át?
- Eddie életén.

26. FEJEZET

Diego a sötétség, az eső és a sűrű, formára nyírt sövény takarásában közelített az ingatlanhoz. Bonnell Wallace otthona egyike volt a St. Charles Avenue-n található impozáns palotáknak.

A beható szemponyjából egy istenverte erődítmény.

A díszkivilágítást jól helyezték el, hogy előnyös fényben tüntesse fel az épületet. Elhanyagolható kockázatot jelentett. Diego száz módot látott, hogy a mesterséges holdfényt elkerülje.

Annál problémásabbak voltak a spotlámpák, amelyek a földről a külső falakra irányultak, és több ezer watt fényvel világították meg. Egy árnyék ebben a fényben tíz méter magas lenne, és úgy mutatna, mint egy tintalenyomat a ragyogó fehér téglán.

Számba vette a tökéletesen nyírt gyepet és a nyolcvanezer dolláros autót a kör alakban futó kocsifelhajtón, és arra jutott, hogy a biztonsági rendszer is minden bizonnyal a legjobb, ami pénzért kapható. A legkorszerűbb érintők lehetnek minden ajtón és ablakon, mozgás- és üvegtörés-érzékelőkkel minden szobában, és minden valószínűség szerint egy láthatatlan sugár az ingatlan határán, amelyen ha behatolnak, egy csendes riasztás lép működésbe, így mire a beható a házig ér, a rendőrség már be is kerítené.

Ezen akadályok egyike sem áthághatatlan, de olyan nehézséget jelentettek, amelyet Diego szívesebben elkerült volna.

Az elülső ablakokon át egy dolgozószobának kinéző helyiségbe

látott. Testes, középkorú férfi ült egy nagy karosszékben, és telefonált, lába egy ottománon, közben gyakran kortyolt a keze ügyébe helyezett pohárból. Nyugodtnak tűnt, láthatólag nem foglalkozott vele, hogy a kivilágított szoba olyan, mint egy kirakat, és őt jól láthatják az utcáról.

Ez már önmagában is egy kijelentés volt. Mr. Wallace biztonságban érzi magát.

Ezen a környéken valaki, akinek olyan a kinézete, mint Diegónak, azonnal gyanússá válna. Bízott abban a képességében, hogy láthatatlan tud maradni, amikor annak kell lennie, de ezzel együtt is körültekintően figyelt, nem jár-e arra járóautó, vagy egy kíváncsi szomszéd kutyasétáltatás közben.

Az eső becsurgott a gallérja alá, végig a hátán. Nem foglalkozott vele. Ott gubbasztott mozdulatlanul, csak a szeme járt ide-oda, mivel időről időre ellenőrizte a környéket.

Figyelt, és várta, hogy valami történjen. Semmi sem történt, Mr. Wallace mindössze lecserélte a telefont egy magazinra, mely majdnem egy óráig lekötötte a figyelmét. Aztán lehajtotta a maradék italát, és elhagyta a szobát, útközben lekapcsolva a villanyt. A második emeleten kigyulladt a fény, kevesebb, mint tíz percig égett, majd kialudt.

Diego nem mozdult, de egy újabb óra elteltével, amikor nyilvánvalóvá vált számára, hogy Wallace lefeküdt, úgy döntött, hogy jobb helyen is el tudja tölteni az idejét. Majd reggel folytatja a megfigyelést. A Könyvelő sohasem fogja megtudni.

Kicsusszant a rejtékhelyéről, és elsétált pár saroknyit egy üzlettel teli városrészhez, ahol még számos bár és étterem nyitva tartott. Meglátott egy kocsit egy sötét és őrizetlen parkolóban, és azzal vitte magát az otthonától úgy egy kilométernyire, ahol sorsára hagyta, tudva, hogy percekben belül a városi ragadozók teljesen lecsupasztják.

Az út maradék részét gyalog tette meg, és anélkül ment az épületbe, hogy villanyt gyűjtött volna. Hangtalanul lépett a föld alatti szállására. Kivételesen Isobelt nem gyötörték rémálmok, arca békés volt.

Diego nem volt békés, és nem aludt.

Isobel nyugodt arcát nézve ült, és azon törte a fejét, hogy a Könyvelő miért bízott meg egy olyan tehetséget, mint ő, egy olyan nevetséges

munkával, mint Bonnell Wallace „megfigyelése”.

Honor hangja már teljesen berekedt ennek a két szónak az ismételtetésétől: nem tudom. Coburn, aki kimeríthetetlennek látszott, két órája kérdésekkel bombázta Eddie életével kapcsolatban, egészen a korai kamaszkoráig visszamenőleg.

– Akkor még csak nem is ismertem – vitatkozott vele fáradtan.

– Itt nőtt fel. Ő is itt nőtt fel.

– Három osztállyal felettem járt. Észre sem vettük egymást addig, amíg ő már utolsó éves nem lett, én meg akkor kezdtem.

Eddie életének minden aspektusáról tudni akart.

– Mikor halt meg az anyja? Hogy halt meg? Van az anyjának olyan rokona, akihez közel állt?

– Ezerkilencszázkilencvennyolcban. Mellrák miatt kemoterápiával kezelték. A kezelések miatt legyengült, és meghalt tüdőgyulladásban. Egy testvére élte túl. Eddie nagynénje.

– Hol lakik?

– Már sehol. Azt hiszem, kétezer-kettőben halt meg. Mi köze van neki vagy ebből bárminek ahhoz, amit maga keres?

– Valamit otthagytott valakinél. Valamit elrakott valahova. Egy dokumentumot. Nyilvántartási naplót. Naplót. Kulcsot.

– Coburn, ezen már átmentünk. Ha létezik is ilyesmi, nem tudom, mi az, és még kevésbé, hogy hol keressük. Fáradt vagyok. Kérem, nem várhatunk ezzel reggelig, és folytathatjuk akkor tovább?

– Lehet, hogy reggelre már halottak leszünk.

– Így van, lehet, hogy meghalok a végkimerüléstől. Ebben az esetben mi értelme?

A férfi végighúzta a kezét az állkapcsán. Honor hosszan nézett rá a sötétben, és már azt gondolta, hogy Coburn végre feladja, amikor megszólalt:

– Maga vagy az apja. Kettejük közül valamelyiküknél kell lennie.

– Miért nem egy másik zsarunál? Frednél vagy Doralnál? Rajtam és

Stanen kívül Eddie az ikrekhez állt a legközelebb.

– Mert akármi is legyen az, biztos, hogy őket is érinti. Ha náluk lett volna, már rég túl lennének a megsemmisítésén. És akkor nem köröztek volna maga körül már két éve.

– Arra várva, hogy előállok veled?

– Vagy csak hogy biztosak legyenek benne, hogy ez nem fordulhat elő. – Miközben gondolkodott, az egyik öklét a másik tenyerébe ütögette. – Ki nyilvánította Eddie autóbalesetét balesetnek?

– Az ügyet vizsgáló rendőr.

A férfi keze megdermedt.

– Hadd találjam ki. Fred Hawkins.

– Nem. Egy másik zsarú. Ő talált a roncsra. Eddie már halott volt, amikor ő odaérkezett.

– Hogy hívták ezt a rendőrt?

– Miért?

– Tudni szeretném, hogyan akadt a roncsra.

Honor gyorsan felállt, és kiment a fedélzetre, de a kormányosfülke külső falának közelében maradt, hogy a tető keskeny eresze megvédje az esőtől.

Coburn követte.

– Mi az?

– Semmi. Egy kis levegőre volt szükségem.

– A francokat! Mi az?

Honor a falnak dőlt, túl fáradtan, hogy vitatkozzon vele.

– A rendőrt, aki Eddie autóbalesetében nyomozott, pár héttel később az egyik csatornában találták. Leszúrták.

– Gyanúsított?

– Nem volt.

– Megoldatlan emberölés.

– Feltételezem. Nem hallottam többet róla.

– Alapos gazemberek, mi? – Váll vállnak vetve álltak, kifelé bámulva az esőbe. – Mit szeretett Eddie csinálni? Bowlingozni? Golfozni? Mit?

– Ezt mind. Sportos ember volt. Szeretett vadászni és horgászni.

Mondtam már.

– Hol van a horgász- és vadászfelszerelése?

– Stannél.

– Golf táskája?

– Szintén Stannél. A bowlinggolyóval és az íjászsztettel együtt, amit a tizenkettedik szülinapjára kapott. – Barátságatlanul mondta, de a férfi csak elgondolkodva bólintott.

– Előbb vagy utóbb kénytelen leszek látogatást tenni Stannél.

Mielőtt a nő erre szólhatott volna valamit, megkérte, hogy írja le Eddie-t.

– Láta a fényképét.

– Úgy értem, a személyiségét. Komoly volt és szorgalmas? Vidám? Szeszélyes? Vicces?

– Kiegyensúlyozott. Lelkiismeretes. Komoly, ha kellett, de szerette jól érezni magát. Szeretett vicceket mesélni. Szeretett táncolni.

– Szeretett szeretkezni.

Honor úgy gondolta, hogy a férfi ki akarja hozni a sodrából, de nem adja meg neki ezt az elégtételt. Egyenesen a szemébe nézve azt válaszolta:

– Nagyon is.

– Hűséges volt?

– Igen.

– Biztos benne?

– Abszolút.

– Nem lehet abszolút biztos.

– Hűséges volt.

– És maga?

A nő ellenségesen nézett rá. A férfi megvonta a vállát.

– Oké, szóval hűséges volt.

– Jó házasságban éltünk. Nem voltak titkaim, és Eddie-nek sem.

– Egy titka biztos volt. – Coburn megállt, hogy a kijelentésének nyomatékot adjon, aztán suttogássá halkított hangon szólalt meg: – Mindenkinek vannak titkai, Honor.

– Ó, tényleg? Mondja el a maga egyik titkát.

A férfi szája egy félmosolyra húzódott.

– Mindenkinek, kivéve engem. Nekem nincsenek titkaim.

– Micsoda abszurd dolog ezt mondani! Maga körül csak titok van!

A férfi összekulcsolta a kezét a mellkasa előtt.

– Kérdezzen csak.

– Hol nőtt fel?

– Idahóban. Nem messze a Wyomingtól elválasztó határtól. A Teton hegység árnyékában.

Ez meglepte Honort. Nem tudta, hogy mit várt, de ezt nem. A férfi nem úgy nézett ki, mint ahogy ő a hegyvidékről származó embereket elképzelte. Persze abszolút lehetséges, hogy a férfi hazudik, egy valószínűtlen múltat talál ki magának, hogy megvédje a fedősztoriját. De Honor belement.

– Az apja mivel foglalkozott?

– Ivott. Többnyire. Amikor dolgozott, akkor szerelő volt egy autókereskedésben. Télen hókotrót vezetett.

– Már elhunyt?

– Évekkel ezelőtt.

Kérdő tekintettel nézte a férfit. Olyan sokáig nem válaszolt a ki nem mondott kérdésre, hogy azt gondolta, nem is fog. Végül a férfi megszólalt.

– Volt egy öreg lova, amit a karámban tartott a házunk mögött. Én adtam neki nevet, de nem hallottam, hogy ő valaha is szólította volna valahogy. Ritkán ült rajta. Ritkán etette meg. De egy nap felnyergelte, és ellovagolt. A ló visszajött. Ő nem. Sohasem találták meg a holttestét. Persze nem is keresték túl nagy erővel.

Honor eltűnődött, hogy a hangjában csengő keserűség vajon az alkoholista apjának szól-e, vagy azoknak a keresőknek, akik feladták, hogy megtalálják a maradványait.

– Apa majdnem halálra hajtotta azt a lovat, úgyhogy lelöttem. – Összefont karját leejtette az oldala mellé. Kibámult az esőbe. – Nem nagy veszteség. Nem volt valami nagy ló.

Honor hagyta, hogy egy perc is elteljen, mielőtt az anyjára rákérdezett volna.

– Francia kanadai volt. Természeténél fogva szilaj. Amikor kijött a sodrából, átváltott franciára, soha nem fárasztotta magát azzal, hogy nekem megtanítsa a nyelvét, úgyhogy az esetek felében azt sem értettem, mit ordibál nekem. Semmi jót, abban biztos vagyok. Akárhogy is, elváltak az útjaink, amikor elvégeztem a középiskolát. Két évig egyetemre jártam, de úgy döntöttem, hogy azt nem nekem találták ki, és beléptem a tengerészgyalogosokhoz. Az első kiküldetésem idején értesítettek, hogy meghalt. Idahóba repültem. Eltemettem. Ezzel véget is ért a történet.

– Testvér?

– Nincs. – A férfi arckifejezése pont olyan érzelemmentes volt, mint amennyire a szeretet bármilyen formája hiányzott az életéből. – Se unokatestvér, se nagynéni, se nagybácsi. Senki – tette hozzá. – Amikor meghalok, nem fogják a katonai gyászindulót játszani. Nem lesz huszonegy díszlövés, és nem lesz ott senki, hogy átvegye az összehajtogatott zászlót. Csak eltűnök, és mindenki le fogja szarni. Én végképp.

– Hogy mondhat ilyet?

A férfi meglepődve fordult felé.

– Magát ez miért dühíti fel?

Most, hogy a férfi rákérdezett, ő maga is rájött, hogy mérges.

– Őszintén szeretném tudni, hogyan lehet valaki, bárki, ilyen közömbös a saját halálával kapcsolatban. Egyáltalán nem tartja semmire az életét?

– Nem igazán.

– Miért nem?

– Miért érdekli az magát?

– Maga is embertársam.

– Ó, szóval úgy általában törődik az emberiséggel, erről van szó?

– Persze.

– Igazán? – A férfi a teste többi részével is a nő felé fordult, amíg már csak a jobb válla ért a kormányosfülke falához. – Miért nem könyörgött neki, hogy jöjjön el magáért?

A nő nem követte a hirtelen témaváltást.

– Tessék?

– Hamiltonnak. Miért nem mondta meg neki, hogy hol van, hogy elküldhessen valakit magáért?

Honor zihálva vett levegőt.

– Mert azok után, amiket láttam és hallottam az elmúlt másfél napban, nem tudom, kiben bízzak. Gondolom, mondhatjuk úgy is, hogy az ismert rosszat választottam. – Viccnek szánta, de a férfi nem mosolyodott el.

Pár centivel közelebb hajolt.

– És még miért?

– Ha birtokomban van valami, ami segíthet elítéltetni a Könyvelőt, akkor segítenem kell, hogy megtalálja.

– Á, a haza iránti kötelességből!

– Így is lehet mondani.

– Hm.

A férfi még közelebb lépett, a közelsége tudatosította benne az erősödő és gyorsuló szívverését.

– És... és amiatt... amit már mondtam magának.

A férfi elélépett, amíg teljesen szembekerült vele, látszólag nem törődve a rá hulló esővel.

– Mondja el újra.

A nő torka elszorult, és nemcsak azért, mert hátra kellett hajtania a fejét, hogy felnézzen a férfira.

– Eddie miatt.

– Hogy megőrizze a jó hírnevét.

– Így van.

– Ezért van itt velem?

– Igen.

– Én nem hiszem.

Ekkor a férfi hozzásimult. Először a combjaik értek össze, aztán a derekuk, a mellkasuk, végül a száját a nő szájára tapasztotta. Honor kis nyöszörgő hangot hallatott, melynek jelentése még saját maga számára is megfejthetetlen volt, aztán észrevette, hogy a karja ösztönösen a férfi köré fonódott, és a hátába, a vállába kapaszkodik, keze pedig mohón

vándorol, hogy felfedezze a testét.

A férfi nyitott szájjal, a nő szájába hatoló nyelvvel csókolta, és amikor ő is viszonzta a csókot, érezte a morgást, ami valahol mélyen a férfi mellkasában vibrált. Az a fajta kiéhezett hang volt, amit már régen nem hallott. Férfias és vadállati, megborzongott tőle, és felizgatta.

A férfi ujjait rásimította a tarkójára, és a fejét nagy tenyerébe fogta. A csípőjét az övére tapasztotta, és nekidörzsölte, miközben továbbra is úgy csókolta, mint aki a levegőt is ki akarja belőle szippantani. Honor valósággal lubickolt a rátörő sokkoló érzésben.

A férfi csak azért szakította meg a csókot, hogy forró ajkát a torka aljára szorítsa. A keze határozottan és kisajátítóan tapadt a nő mellére, megszorította, átformálta, hogy pont a tenyerébe illeszkedjen. Érezte a megkeményedett mellbimbóját, és felszisszent az élvezettől.

Ez magához térítette Honort.

– Mit csinálók? – zihálta. – Ezt nem tehetem. – Ellökte magától a férfit.

Az csak állt, nem is érezve a fejére és a vállára ömlő esőt, mellkasa gyorsan emelkedett és süllyedt, ahogy a nőre meredt a sötétben.

– Sajnálom – szólalt meg Honor, komolyan gondolva, a lelke legmélyéig.

De kit sajnált? A férfit sajnálta vagy magát? Azt sajnálta, hogy hagyta mindezt megtörténni, vagy azt, hogy leállította?

Nem tudta, de nem engedte meg magának, hogy belegondoljon. Beszaladt a kormányosfülke ajtaján, le a lépcsőn, a kabinba.

Emily felébredt, felült, és körülnézett. Még mindig sötét volt, de látott, úgyhogy nem félt. Mami ott volt, mellette feküdt a rossz szagú ágyon. Coburn pedig a másikon. Mindketten aludtak.

Mami, kezeit az arca alá helyezve, az oldalán feküdt. A térdeit annyira felhúzta, hogy a hasához értek. Ha a szeme nyitva lenne, Coburnre nézne. A férfi a hátán feküdt. Az egyik keze a hasán, a másik lelógott az ágyról. Az ujjai majdnem hozzáérték a mami térdéhez.

Emily a karjába vette Elmót, és maga után húzta a rongyiját, ahogy az ágy vége felé iszkolt, és lemászott. Nem lenne szabad mezítelen lábbal mászkálnia a földön, mert olyan piszkos. Mami megmondta. De nem akart leülni rá, hogy felvegye a szandálját, így lábujjhegyen ment tovább, föl a lépcsőn, és benézett a szobába, amelyikben az a sok fura dolog van.

Mami korábban beültette a görbe székbe, és azt mondta, hogy ez valaha nagyapa széke volt, és hogy mindig hagyta, hogy az ölében üljön, miközben a hajót kormányozta. De ő kisbaba volt még akkor, úgyhogy nem emlékezett. Pedig szeretett volna emlékezni. Hajót vezetni mókás lenne.

Az anyukája vezette tegnap, de amikor megkérdezte Coburnt, hogy ő is vezetheti-e, a férfi nemet mondott, azt morogta, hogy sietnek, és jobb dolga is van, mint hogy őt szórakoztassa. De aztán azt is mondta, hogy talán később, majd meglátják.

Coburn azt mondta, hogy ne menjen túl közel a törött ablakokhoz, mert az üveg megvághatja. Megkérdezte tőle, hogy miért vág az üveg, mire ő azt felelte, hogy nem tudja, egyszerűen csak vág, és hogy tartsa magát távol az ablakoktól.

Már nem esett, de az ég nedvesnek tűnt, ahogy a fák is, amiket látott.

Az anyukája valószínűleg nem örülne, ha messzebbre menne, úgyhogy lábujjhegyen visszalépdelt a lépcsőn. Mami nem mozdult azóta, és Coburn sem, csak a hasa ment ki és be, amikor levegőt vett. A hasára szorította a kezét. A sajátja is ki-be járt.

Aztán észrevette a tiltott telefont és az akkut Coburn ágyának lábánál heverni.

Tegnap, miközben a mami és Coburn a gazokat vágta le a hajóról, megkérdezte, hogy játszhatja-e a Thomas, a gőzmozdonyos játékot anyu telefonján. Mindketten egyszerre kiáltották, hogy nem, azzal a különbséggel, hogy Coburn egy kicsit hangosabban szólt rá, mint a mami. Nem értette, hogy miért mondtak nemet, mert néha, amikor mami nem használta a telefont, megengedte, hogy játsszon rajta.

Mami most nem használta a telefonját, úgyhogy valószínűleg nem bánná, ha játszana rajta egyet.

Ő is nézte, amikor Coburn megmutatta a maminak, hogy kell az akkut betenni. Ő is meg tudja csinálni. Coburn is azt mondta.

A férfi nem mozdult, amikor Emily felvette a telefont. Felfelé fordította az aranycsíkokat, és a helyére pattintotta, csakúgy mint Coburn, aztán bekapcsolta a telefont. Amikor az összes szép kép megjelent a képernyőn, megérintette Thomas, a gőzmozdony képét. Minden játék közül a puzzle-t szerette a legjobban.

Nagyon koncentrálni kezdte, a kerekkel kezdte, aztán hozzáadta a motort és a mozdonykéményt, aztán az összes többi részt, amíg ki nem rakta az egész Thomast.

Minden alkalommal, amikor kirakta a puzzle-t, a mami megdicsérte, hogy milyen okos. Mami tudta, hogy ő okos, de Coburn nem. Azt akarta, hogy ő is tudja, milyen okos.

A férfi ágyfejéhez lopózott, és az arcát annak arcához közelítette.
– Coburn! – suttopta.

A férfi szeme felpattant. Furán nézett rá, aztán átnézett oda, ahol a mami aludt, mielőtt újra visszanézett rá.

– Mi az?

– Kiraktam a puzzle-t.

– Tessék?

– A Thomas puzzle-t. A mami telefonján. Kiraktam. Feltartotta, hogy a férfi is lássa, de nem gondolta, hogy tényleg megnézte, mert olyan gyorsan ugrott le az ágyról, hogy a fejét beverte a mennyezetbe.

Ekkor egy nagyon csúnya szót mondott.

27. FEJEZET

Crawford seriffhelyettes meglepődve vette tudomásul, hogy az úti céljuk egy elhagyott rákászhajó, amely úgy tűnt, mintha nem is a vízen úszna, hanem inkább megfeneklett volna a farán.

Rejtekhelynek ez siralmas választás volt. Először is a hajó megbízhatatlannak látszott. Ez már önmagában is elég rossz. Ráadásul kilométereken át csak barátságatlan vidék vette körül, valamint egy

csatornalabirintus, amelyben az ember könnyen reménytelenül eltévedhet, mielőtt elérné a Mexikói-öblöt, ha tényleg ez volt a tervezett menekülési útvonal.

Talán Coburn mégsem annyira okos, mint amennyire hitte. Lehet, hogy kezd kétségbeesetté válni.

Csak kézjelzésekkel kommunikálva a vele levőkkel, gyalog közelítették meg a hajót, lopakodva és rendkívüli körültekintéssel.

A tambouri rendőrőrs ideiglenes irányító központjából jött csapat rajta kívül két másik seriffhelyettesből, három tambouri rendőrből, két FBI-ügynökből és egy állami rendőrből állt, aki csak véletlenül volt épp a szobában, a többiekkel diskurálva, amikor a technikus bejött, hogy bejelentse: jelet fog Honor Gillette mobiltelefonjából.

A próbálkozása, hogy háromszögeléssel meghatározza a helyét, sikeres volt.

Aztán gyötrelmes egyórányi megbeszélésbe telt, hogy meghatározzák, milyen módon a legjobb megközelíteni az elszigetelt helyszínt. A levegőben, a szárazföldön vagy a vízen? Amint eldöntötték, hogy a szárazföld a legalkalmasabb, hogy meglepjék őket, Crawford átadta a terepet annak a rendőrnek, aki szabad idejében a saját költségén vett pár órát, így ő volt az, akinek a tambouri rendőrőrsön és a seriff irodájában a legtöbb köze volt a kommandós bevetéshez.

Ő megosztotta kevéske tudását, majd összefoglalta az elhangzottakat.

– Nehogy elrontsák, és a nőt vagy a gyereket lőjék le! – Ezt Crawford is el tudta volna mondani a csoportnak öt másodpercben a harmincöt perc helyett.

Beszálltak három rendőrségi dzsipbe, aztán órának tűnő ideig, valójában csak negyven percig mentek ködben és permetező esőben, mígnem a négykerék-meghajtású járművekkel sem tudtak már tovább menni.

Crawford egyébként sem akarta, hogy a motorok zaja figyelmeztessen az érkezésükre. Gyalog mentek hát tovább, most pedig a fák között guggoltak, azt figyelve, látják-e életnek bármi jelét a hajó fedélzetén, amelyről a mobiltelefonjelek jöttek. Crawford csodának találta, hogy bárhol a környéken egyáltalán volt átjárászótorony, de nem

fogja megkérdőjelezni sem az istenek jóindulatát, sem a mobilszolgáltató előrelátását.

A nap már emelkedőben volt, de a keleti horizontot olyan sűrűn borították a felhők, hogy a felkelő nap nem nagyon hatolt át a ködös és homályos levegőn. Az előző éjjeli heves esőtől láthatólag felduzzadt víz a folyóban tökéletesen mozdulatlanak tűnt, csakúgy mint a faágakról halmokban, vizesen csüngő spanyol moha. Még a madaraknak is túl korán volt. Sűrű csönd honolt mindenütt.

Crawford indulást intett az embereknek. Nem volt más választásuk, mint hogy megkockáztassák a nyílt terepet a fáktól a folyópartig. Amikor Crawford odaért a hajóhoz, meglapult az oldalában, újra ellenőrizte a fegyverét, aztán átmászott, és halkán a fedélzetre lépett. A többiek követték, de Crawford volt az első, aki a kormányosfülkébe ért, az első, aki dühös szitkozódást és mozgást hallott letről, az első, aki célba vette a lépcsőn felfelé tartó férfit.

Stan Gillette lépett ki a feljáróból a kormányosfülkébe felemelt kezekkel. Az egyikben egy mobiltelefont tartott.

– Crawford felügyelő. Elkésett.

Megríkatta a gyereket. Amikor kitepte a kezéből a mobilt, a kislány olyan fájdalmas vonítást hallatott, ami a holtakat is feltámasztotta volna. Az anyja fel is pattant az ágyról, annak rendje és módja szerint.

Coburn felnyalábolta az ordító gyereket, és gyakorlatilag a vállára vetette, kiszabadítva a másik kezét, hogy megfogja Elmót és a rongyit. A kislány párnás kezei közé lökte őket, aztán megragadta Honor kezét, és tiltakozása ellenére felvonszolta őt a lépcsőn, át a kormányosfülkén, ki a fedélzetre.

Egyedül csak percekbe telt volna, hogy elhagyja a hajót, átvergődjön a vízen és végigvágázzon az ingoványos talajon azon a nyolcszáz méteren odáig, ahol a kocsit hagyta. Még a napfelkelte előtti félhomályban is elég lett volna annak az időnek a töredéke, hogy eltűnjön onnan, ami alatt őket a hajóról leterelte. Honor vonakodott

belelépni a vízbe, de ő belökte, és a nőnek sikerült kigázolnia a sekély vízből. Kétszer is megbotlott örült rohanásuk közben a terepjáró felé.

És mindezen idő alatt a gyerek a nyakát szorongatta, újra és újra azt jajgatva a fülébe:

– Nem akartam!

Amikor odaértek a terepjáróhoz, még mindig hangosan sírt. Átadta őt Honornak, aki bemászott az utasülésre. Becsapta az ajtót, rohanva megkerülte a motorháztetőt, beugrott a vezetőülésbe, és a kulccsal ráadta a gyújtást. A kerekek pörögtek a sárban, de végül meglódult, és a terepjáró előrelelendült.

Most már jó messze jártak a rákászhajótól, de megőrizte az éberségét. Honor mobilja pont olyan jó volt, mint egy átkozott jelzőfény a világítótorony tetején, hogy a rendőröket egyenesen odavezesse hozzájuk. Amint felfedezik, hogy már nincsenek a fedélzeten, újra kezdődik az üldözés.

Nem tudta, hánykor kapcsolta be a gyerek az anyja mobiltelefonját. Percekkel azelőtt, hogy őt felébresztette? Vagy órákkal? De a legrosszabbat kell feltételeznie, amely esetben már az is meglepő, hogy egyáltalán el tudtak menekülni. De egy dologban biztos volt: nem lehet túl sok előnyük.

Úgyhogy kizárta a pityergő gyerek és az anyja jelenlétét az agyából, és arra koncentrált, hogy annyi távolságot tegyen maguk és a hajó közé, amennyit csak lehet, a lehető legkevesebb idő alatt, anélkül hogy túlságosan eltévednének, behajtanának az egyik folyóágba vagy nekiütköznének egy fának.

Honor dúdolgatva csendesítgette Emilyt, miközben magához ölelte, és a haját simogatta. Egy idő után a gyerek abbahagyta a bölgést, ennek ellenére ahányszor a férfi rájuk nézett, két szemrehányó szempár fogadta a pillantását.

Végül kiért egy főútra. Nem akarta, hogy megállítsák gyorshajtásért, így levette a lábát a gáزرól, és megkérdezte Honortól, hogy van-e valami fogalma arról, hol vannak.

– Tambourtól délre és keletre, azt hiszem. Hova akar menni?

Franc se tudja.

Jelenleg mindössze értékes benzint éget, úgyhogy megállt egy forgalmas kamionpihenő parkolójában, ahol a terepjáró nem szúr szemet annyi hasonló autó között. Úgy tűnt, hogy a benzinkút és vegyeskereskedés együttese az alkalmi munkások gyülekezőhelye, akik itt tankoltak be kávéból, cigarettából és mikrózott reggeliből, mielőtt munkába mennének.

Miután a terepjáró motorját leállította, vagy fél percig senki nem szólt egy szót sem. Végül a két nőre nézett, akik alaposan megnehezítették az életét. Ezt éppen nekik is szándékában állt megmondani pár keresetlen szóval, de akkor a gyerek remegő hangon megszólalt.

– Sajnálom, Coburn. Nem akartam.

A férfi becsukta a száját. Párat pislogott. Honorra nézett, és amikor ő nem szólt semmit, visszafordult a gyerekhez, aki a nedves pofijával még mindig Honor mellkasának dőlt. Azt motyogta:

– Sajnálom, hogy megríkáttalak.

– Nem gond – szípogetta a kislány.

Az anyja azonban nem volt megbocsátó kedvében.

– Halálra rémítette. *Engem* is halálra rémített.

– Igen, hát engem is halálra rémített volna, ha arra ébredek, hogy Doral Hawkins duplacsövű vadászpuskájával nézek farkasszemet.

Honor lenyelt egy visszavágást, pedig nyilvánvalóan égett a vágytól, hogy kimondja. Ehelyett Emily fölé hajolt, és egy pusztit nyomott a feje búbjára.

A vigasztaló mozdulat miatt Coburn valahogy még rosszabbul érezte magát, hogy a kislány miatta kezdett sírni.

– Nézze, mondtam, hogy sajnálom. Majd szerzek neki egy... egy... lufit, vagy valamit.

– Fél a lufiktól – felelte Honor. – Megrémíti, amikor kidurran.

– Akkor valami mást adok neki – felelte ingerülten. – Mit szeret?

Emily azonnal felkapta a fejét.

– Thomas, a gőzmozdonyt!

Coburn másodpercekig csak nézett rá, aztán úrrá lett rajta a helyzet abszurditása, és nevetni kezdett. Állt már szemtől szemben

gazfickókkal, akiknek a legjobb esélye a túlélésre az ő leavadászása volt. Megmenekült heves ágyútűzből, félreugrott aknavető elől, másodpercekkel az előtt ugrott le egy chopperről, hogy az ripityára tört volna. Már nem is számolta, hányszor volt a halál torkában.

Nem lenne vicces, ha Thomas, a gözmozdony okozná a vesztét?

Honor és Emily óvatosan figyelték, és hirtelen rájött, hogy még egyikük sem hallotta nevetni.

– Csak magamban nevetek – magyarázta. Emily újra boldogan kérdezte:

– Akkor most reggelizhetünk?

Coburn elgondolkozott, aztán halkán így szólt:

– Miért is ne?

Kiszállt, és kinyitott egy szerszámosládát, ami a terepjáró utastere mögött volt rögzítve. Előző nap egy farmerdzsekit fedezett fel benne. Benzinszagú volt, tele olajfolttal, de felvette. Behajolva a nyitott ajtón megkérdezte:

– Mit akarnak?

– Akarja, hogy én menjek? – kérdezte Honor.

– Nem gondolnám.

– Még mindig nem bízik bennem?

– Nem azért. Ezek között az alakok között... – A tekintete a nő zilált hajára és az ő borostájától kipirosodott szájára nézett. Felmérte a feszülő pólóját, és az alatta tisztán kivehető formákat, amelyekről tapintás alapján tudta, hogy igaziak, nem műmellek. – Feltűnést keltene.

A nő megértette, mire gondol, mert elpirult. Véget vetett az előző esti csóknak, de ez nem jelentette, hogy nem élvezte. Ami azt illeti, ez pont azt jelenti, hogy nagyon is élvezte. Túlságosan is. Coburn még fél óráig a fedélzeten maradt a nő viharos távozása után, de amikor végül lement, tudta, hogy a nő ébren van, még ha alvást tettet is. Még miután ledőlt az ágyra, akkor is jó darabig nem jött álom a szemére, és izgalma nehezen hagyott alább. Ha a nőt is annyira feltűzelte ez a csók, mint őt, akkor nem csoda, ha most elpirult, és nehezére esik a szemébe néznie.

A nő másfelé nézve válaszolt:

– Bármilyen megteszi, amit hoz.

A férfi feltette a terepjáróban talált baseballsapkát és napszemüveget, és ahogy arra számított, jól elvegyült a többi kuncsaft között. Beállt a mikróra váró sorba, aztán a kasszához ment a felmelegített reggeli szendvicsekkel, és kifizette őket. Amint a zacskó enivalót átadta Honornak, beindította a terepjárót, és elindult.

Vezetés közben megette a szendvicset, és elkortyolta a kávé, ami üdítően erős volt. De az esze nem a meleg ételen vagy a kávé jár, hanem azzal volt elfoglalva, hogy a helyzetét értékelje, és eldöntse, mi legyen a következő lépés. Bajban volt, és nem tudta biztosan, hogyan tovább.

Mint mikor Szomáliában a fegyvere épp akkor nem működött, amikor a célpontja kiszúrta. Választania kellett: adja fel a feladatát és mentse a bőrét, vagy hajtsa végre a megbízását, és kockáztasson, hogy túléli-e.

Egy tizedmásodperce volt, hogy eldöntse.

Akkor eldobta a fegyvert, és mindkét kezével elkapta a fickó nyakát.

Most sem volt sokkal több ideje a döntéshozatalra. Még nem látta az üldözőit, de érezte, mennyire meg akarják találni.

A körülmények kedvezőtlenek, de még nem tartott ott, hogy bedobja a törülközőt, feladja a küldetését, és hagyja, hogy a Könyvelő folytassa az üzletét.

Még arra sem állt készen, hogy Hamiltont felhívja, és Tom VanAllentől kérjen segítséget, mert nem teljesen bízott a saját ügynökségében. Valószínűleg az iroda sem bízott teljesen benne.

Az alapján, amit az FBI tud, ő megbolondult, és mindenkit kinyírt abban a raktárban vasárnap éjjel. Ha az irodának az az érdeke, hogy őt egy poszttraumatikus stressz szindrómától szenvedő veteránnak állítsa be, akkor ezt fogja tenni, és senki, valószínűleg még a nő, akivel együtt ül a lopott terepjáróban – és akivel egy rettentően-kellessz-nekem csókot váltott – sem fogja másképp gondolni.

Jó eséllyel nem érné meg, hogy lássa a füstöt eloszlani ezzel az üggyel kapcsolatban. Nem lehetne ott, hogy tisztázza magát a raktári mézszárlást illetően. A ravatalon kötne ki, szégyenbéllyel a homlokán. De istenuccse, nem fogja hagyni, hogy a Könyvelő műve miatt ő vigye

el a balhét, anélkül hogy küzdene ellene minden erejével.

Ma reggel épp csak megúszták. Olyan biztos, mint hogy lélegzik: a bekapcsolt mobiltelefon miatt az emberek hanyatt-homlok rohantak ahhoz az átkozott teknőhöz, minden valószínűség szerint Doral Hawkinsszal az élen. Ha Emily nem ébresztette volna fel, amikor felébresztette, mindnyájukat lelőtték volna az ágyukban.

Az, hogy a saját életét kockára teszi, munkaköri követelmény volt. Arról viszont szó sem lehet, hogy az övékét kockáztassa.

Amikor döntött, megszólalt.

– Tegnap említett egy barátot.

Honor ránézett.

– Torit.

– Tori néni – csicseregte Emily. – Ő mókás.

Nem kellett volna, hogy számítsen neki Honor barátjának a neve. Maga is meglepődött, mennyire örült, amikor megtudta, hogy az illető nő.

– Jó barát?

– A legjobb. Emily azt hiszi, hogy családtag.

– Bízik benne?

– Vakon.

Lehúzódt az útról, megállt a leállósávban, és kihalászta a mobilját a nadrágzsebéből. Aztán Honor felé fordulva őszintén megmondta:

– Kirakom magukat.

– De...

– Nincsen de – felelte a férfi nyomatékosan. – Az egyetlen dolog, amit tudnom kell: amikor megszabadul tőlem, segítséget fog kérni?

– Doralra gondol?

– Rá, a rendőrségre, az FBI-ra. Tegnap este felsorolta az összes okot, amiért velem jött. Az egyik az volt, hogy nem bízik a hatóságokban. Ez még mindig áll?

A nő bólintott.

– Mondja ki.

– Nem fogok segítséget kérni.

– Rendben. Gondolja, hogy a barátja bújtatja majd egypár napig?

- Miért pár napig?
- Mert Hamilton ennyit adott nekem.
- Nem adott annyit.
- Bújtatni fogja?
- Ha megkérem rá.
- Nem fogja a bizalmát elárulni?

Honor pillanatnyi habozás nélkül rázta meg a fejét.

- Ez azt jelenti, hogy ő sem kérhet segítséget – kötötte ki.
- Ez lenne az utolsó dolog, amit Tori tenne.

A férfi természeténél fogva nem bízott senkiben, és a kiképzése, illetve a tapasztalata is erre nevelte. De nem volt más választása, mint hogy Honorról a legjobbat feltételezze. Amint ő kikerül a képből, simán ráküldheti Doral Hawkinst, de ez olyan kockázat, amit vállalnia kell.

A másik lehetőség az lenne, hogy maga mellett tartja a nőt és a gyereket. Ha így tenne, könnyen előfordulhatna, hogy megsérülnek vagy meghalnak. Nem gondolta, hogy képes lenne végignézni a halálukat, még ő sem, aki elképzelhetetlen rémtettek szemtanúja volt, és egypár kegyetlenség az ő bűnlajstromára is felkerült. Az ő hibája, hogy ebbe belekeveredtek. Meg kellett volna hagynia Honort az áldott tudatlanságában.

De az utólagos okoskodással csak az energiáját pazarolja, és nem ér rá sajnálkozni.

– Oké. Akkor most próbára teszi, rászolgált-e a barátja a feltétlen bizalmára. Mi a száma?

– Az nem fog működni, ha maga telefonál. Nekem kell.

A férfi megrázta a fejét.

– Ha maga telefonál, akkor belekeveredhet.

– Mibe keveredhetek bele?

A férfi Emilyre pillantott, aki együtt énekelt Elmóval. A dal eleinte idegesítette, de mostanra már hozzászokott, és az idő nagy részében képes volt kizárni. Visszafordulva Honorhoz, halkán szólalt meg:

– Abba a szarba, ami akkor jöhet, amikor lejár a határidőm. – A nő zöld szeme a férfira szegeződött, és a férfi látta benne a kérdést. – Ha semmi mást nem teszek, Doral Hawkinst akkor is elintézem.

- Elintézi?
- Érti, hogy gondolom.
- Nem ölheti egyszerűen meg! – suttogta.
- De, megölhetem. Sőt, meg is fogom.

A nő elfordította a fejét, és a bogarakkal teli szélvédőn át a borongós égboltra nézett. Leverten szólalt meg:

- Úgy érzem magam, mint egy partra vetett hal.
- Tisztában vagyok vele. De nekem ez jól ismert terep, úgyszólván meg kell bízni az ítéletemben.
- Tudom, hogy kételyei vannak Stannel kapcsolatban. De ő...
- Szó sem lehet róla.
- Ő az apósom, Coburn. Szeret minket.

A férfi még jobban lehalkította a hangját, hogy Emily figyelmét ne vonja el az énekléstől.

– Azt akarja, hogy Emily ott legyen, és végignézze, amikor egymásnak esünk? Mert azzal maga is tisztában van, hogy előbb-utóbb ez lesz a vége. Gondolja, meg fogja engedni, hogy csak úgy besétáljak a házába, és végignézzem Eddie cuccait? Nem. Akár bűnös abban, hogy a Könyvelővel vagy Marsettel szövetségben áll, akár csak egy törvénytisztelő polgár, aki a fia jó hírét védi, minden igyekezetével ellenáll majd annak, hogy én betolakodjak. Erővel. És nemcsak ez, amiatt is pipa lesz rám, hogy magát és az unokáját ebbe belerángattam.

A nőt elárulta az arckifejezése. Ő is tudta, hogy a férfinak igaza van. De még így is szánalmasan döntésképtelennek tűnt. A férfi csak pár másodpercet adott neki, mielőtt újra unszolni kezdte volna.

- Mi Tori száma?

A nő makacsul emelte fel a fejét.

- Sajnálom, Coburn. Nem tehetem.
- Nem bízok benne eléggé?
- Benne vagyok a pácban. Nem rángathatom őt is bele! Ő is veszélybe kerülne miattam.
- Nehéz döntés, tudom. De csak ez az egy lehetősége van. Hacsak...
- Fejét Emily felé billentette. – Ha megbízok Doral Hawkinsban, hogy az ő életét megkíméli. *Én* nem tennék rá, de lehet, hogy *maga* igen.

A nő sötét pillantást vetett rá.

– Mindig ezzel jön.

– Mert mindig beválik. Mi Tori száma?

28. FEJEZET

Tori már az előtt tudta, hogy istentelen óra ez a telefoncsörgésre, mielőtt a redőny felé pillantott volna, hogy világos van-e.

Felnyögött, és a fejét mélyen a párnájába fúrta, hogy kizárja a zajt. Aztán eszébe jutottak az előző nap eseményei, az éjjeliszekrénye felé gördült, és megragadta a készüléket.

– Halló?

– Tori, felébresztettek?

Nem Honor, és nem is Bonnell szólt bele a telefonba, az a két ember a földön, akiknek esetleg megbocsátaná, hogy hajnalban hívják.

– Ki beszél?

– Amber.

Tori összeráncolta a homlokát, és visszarogyott a párnára.

– Mi van? Ajánlom, hogy valami jó okod legyen.

– Hát, ahogy utasítottál, minden reggel a riasztó kikapcsolása után első dolgom, hogy bekapcsolom a szaunát és a masszázskádat mindkét öltözőben, hogy bemelegedjenek. Aztán amikor már minden lámpát felkapcsoltam, kinyitom a főbejáratot, mert néha már várnak ott emberek...

– Az isten szerelmére, Amber, térj a tárgyra!

– Ekkor hallgatom meg a központi szám üzenetrögzítőjét. Ma reggel valaki egy furcsa üzenetet hagyott 5 óra 58 perckor, mindössze pár perccel azelőtt, hogy kinyitottam.

– Nos, mi volt az?

– „Mit lát Barbie Kenben?”

Tori felegyenesedett az ágyban.

– Csak ennyit mondott?

– Igen, egy férfihang volt.

Tori ezen egy darabig elgondolkozott, aztán azt mondta:

– Neked tényleg nem egyértelmű, hogy ez egy telefonbetyár? Ne zavarj még egyszer ilyen hülyeséggel.

– Bejössz ma?

– Ne számíts rá. Helyettesíts.

Tori lerakta a telefont, és kipattant az ágyból. Átugrotta a haja beállítását és a sminkelést, amit egyébként soha ki nem hagyott, és gyorsan magára húzta az első ruhát, amit a szekrénybe nyúlva a kezébe akadt. Aztán megragadta a kulcsát és a kizárókulcsát, és kiment a bejárati ajtón.

A kocsifelhajtón parkoló autója felé tartva, félúton észrevett egy ütött-kopott furgont az utca túloldalán, a járdaszegély mellé parkolva, úgy a saroktól harmad távolságra. Bárkinek, aki benne ül, szabad kilátása nyílik a házára. Nem tudta volna megmondani, vajon ül-e valaki a kormánynál, de eszébe jutottak Doral szavai: „Szorosan a nyomodban leszek.”

Lehet, hogy túl sok bűnügyi műsort nézett a tévében, lehet, hogy szuperparanoiás, de még sohasem látta a furgont az utcájában, a legjobb barátját előző nap elrabolták, őt pedig durván megfenyegette egy helyi gengszter.

Inkább paranoiás legyen, mint ostoba.

Ahelyett hogy tovább ment volna a kocsijához, lehajolt és felkapta a reggeli lapot, ami a vizes fűben feküdt. Úgy csinált, mint aki a címlapot olvassa, miközben lezseren visszasétált a házba, és gondosan bezárta maga mögött az ajtót.

Aztán gyorsan átment a házon, kiosont a hátsó ajtón, és olyan utat választva, ahova nem lehetett az utcáról odalátni, átsétált a fűvön, mely egybeolvadt az ő háza mögötti házhoz tartozóéval. A konyhában égett a villany. Bekopogott.

Jóképű, kigyúrt fiatalember nyitott ajtót, kezében egy elégedettségtől sugárzó macskát tartott. Tori megvetette a macskát, és ez az érzés kölcsönös volt. De a férfit imádta, mert egyszer azt mondta neki, hogy a következő életében pont olyan sohasem mentegetőző díva akar lenni, mint ő.

Olyan vendég volt, aki sohasem hagyott ki edzést. Jól kidolgozott bicepszei kidomborodtak, amikor kinyitotta a külső rácsos ajtót, és beinvitálta.

– Ez aztán a meglepetés! Drágám, nézd, ki jött hozzánk! Tori. Az övék volt az egyetlen homoszexuális házasság Tambourban. Partnere, akinek a teste ugyanolyan kisportolt volt, belépett a konyhába, miközben az inge mandzsettagombján matatott éppen.

– Valami nagy dolognak kellett történnie. Nem tudtam, hogy ilyen korán képes vagy felkelni. Foglalj helyet. Kávét?

– Köszí, nem. Figyeljetek, fiúk, kölcsönadnátok egy kocsit? El kell mennem... valahova... kicsit sietős.

– Valami baj van a Vedette-eddel?

– Fura hangot ad ki magából. Attól félek, hogy cserbenhagy, és ott ragadok valahol.

Utálta ilyen átlátszó hazugsággal etetni őket. Nagyszerű szomszédok voltak, és az évek során hűséges barátokká váltak, akik drága bort vittek neki, és részvétüket nyilvánították minden alkalommal, amikor elvált. Ami azt illeti, akkor is, amikor megházasodott.

Ránéztek, majd egymásra, aztán vissza rá. Tisztában volt vele: tudják, hogy hazudik, de ha megpróbálná elmagyarázni az igazat, bevinnék a legközelebbi bolondokházába.

Végül a macskát tartó férfi megkérdezte:

– A Lexus vagy a Mini Cooper?

Stant látva, Crawford felkiáltott:

– Mi a *pokol*?

Más körülmények között Stan talán élvezte volna a felügyelő megalázását és zavarodottságát, de most ő maga is zavarban volt. Nem szokott hozzá, hogy a bolondját járassák vele, nagy erőfeszítésébe került, hogy ne veszítse el a méltóságát, és hogy a dühét kordában tartsa. Csakhogy nem Crawfordra akarta kiereszteni a haragját, hanem arra az emberre, aki huszonnégy órával ezelőtt elrabolta tőle Honort és

Emilyt.

– A menyem mobiltelefonja – mondta, miközben Crawford felé nyújtotta.

A férfi hirtelen mozdulattal kikapta Stan kezéből.

– Nagyon jól tudom, mi ez, és kinek a tulajdona. Hogy a fenébe jutott magához, és mit csinál vele itt?

– Nos, amit biztos nem csinálok, az az, hogy Thomas, a gőzmozdonyos játékot játsszak rajta – vágott vissza Stan.

Crawford aktiválta a telefont. A képernyőről a rajzfilmből ismert gőzmozdony mosolygott rá.

– Ez Emily kedvenc játéka – mondta neki Stan.

– Szóval itt voltak.

– Azok a néhai fiam ruhái – felelte, a hajó vezérlőpultján heverő nedves kupacra mutatva. – Lent van ennivaló és víz. Üres konzervdobozok és ételcsomagolások. Igen, biztosan itt voltak, de már elmentek.

Crawford további megdöbbenésére Doral csatlakozott hozzájuk a lenti kabinból. A felügyelő elrakta a fegyverét, és a kezét a csípőjére tette.

– Mrs. Gillette minden bizonnyal telefonált maguknak, és megmondta, hol van. Miért nem értesítettek engem?

– Honor nem hívott senkit – válaszolta Stan hűvösen. – Már ellenőriztem a híváslistát. Ki van törölve. Még azok a hívások sincsenek benne, amiket velem folytatott tegnap.

A felügyelő tekintete oda-vissza járt közöttük, és vádlón állapodott meg Doralon.

– Ha nem ő telefonált maguknak, akkor minden bizonnyal a néhai testvére egyik rendőr barátja adta le a drótot magának, hogy jelet fogtunk. Természetesen igaza volt. Egy rendőr hívta ennek a legfrissebb fejleménynek a hírével, aki mind Frednek, mind Doralnak barátja volt. Ő pedig lojalitásból felhívta Stant. Miközben Crawford még a csapatot szedte össze, ők ketten már ide siettek.

De még a kezdeti előnnyel együtt is csak percekkel érkeztek Crawford előtt, ami elég volt arra, hogy Stan megállapítsa: a romos

hajón nemrég tartózkodtak. A fekhelyeken a lepedők még ki sem hültek, bár nem volt ínyére ez a megfigyelés, különösen Doral előtt nem. Elkésérítette, ha arra gondolt, hogy a néhai fia özvegye és persze Emily ilyen otthonosan érzi magát Lee Coburnnel.

Coburn nem figyelmetlenségéből hagyta a telefont maga mögött. Szándékosan tette, hogy csaliként a hajóhoz vonzza a rendőröket, miközben ő igyekszik minél távolabbra kerülni onnan, magával hurcolva Stan családját is.

Ez felért egy arcucsapással.

Dorallal is szóba került Coburn ravaszsága, mielőtt Crawford megérkezett volna a csapatával.

– Mindenkit megvesztegettem, akit lehet, Stan – mondta Doral undorodva. – Senki sem tudja vagy akarja biztosra mondani.

Nem tartott sokáig, hogy a pletyka elterjedjen a rendőrörsön, majd azon túl is, miszerint elképzelhető, hogy Lee Coburn szövetségi ügynök, aki beépülve dolgozott Sam Marseet fuvarozóvállalatánál. Ami teljesen más megvilágításba helyezné a vasárnap éjszakai mészárlást.

Ezzel a fejleménnyel kapcsolatban Stannek vegyesek voltak az érzései. Még nem döntötte el, hogy mit gondol róla, és ha ez igaz, az őt hogyan érinti.

De Doral már eldöntötte. Megmondta Stannek:

– Nekem nem számít, ha igaz, ha nem. Coburn hidegvérrel lelötte a testvéremet. Nem érdekel, hogy gonosztevő, FBI-os, vagy a sötétség hercege, akkor is meg fogom ölni.

Stan megértette az érzéseit. Függetlenül attól, hogy ki vagy mi Coburn, Stant ellenségévé tette attól fogva, hogy Eddie-t gyanúba keverte. Most pedig Honor jó hírét is veszélyeztette. Ha Coburn a biztonságos menekülés zálogaként vitte Honort és Emilyt magával, akkor miért nem hagyta már sorsukra őket? Ha pedig váltságdíj miatt, akkor miért nem követelte a pénzt eddig?

És ha Honor tús, akkor miért nem hagyott nekik egy nyomot, amit követhetnének? Okos lány. Minden bizonnyal tudnia kell, hogy rendfenntartók és önkéntesek tucatjai kutatják a környéket, őt és Emilyt keresve. Csak tudott volna találni egy módot, hogy finom jelzéseket

hagyjon?

Ha akart volna. Ez marcangolta Stant. Mivel tartja a hatalmában ez a Coburn?

Doral is megjegyezést tett a lenti kabin szűkösségére, aztán felhúzott szemöldökkel Stanre nézett. Most pedig látta, hogy Crawford gondolatai is ugyanezen a vágányon haladnak.

Stan agresszív pózba helyezkedve, figyelemelterelés szándékával Crawfordra támadt:

– Azt javaslom, hogy ne vesztesse az időt, hanem inkább kezdjen el az után nyomozni, hogy innen hová vitte Coburn a családot.

– Ezt majd intézem én – mondta Doral, és indulni készült. Crawford felügyelő kinyújtotta a karját, hogy feltartóztassa.

– Magának nem a temetéssel kéne foglalkoznia?

– Mit akar ezzel mondani?

– Azt, hogy megértem, miért akarja elkapni a testvére gyilkosát, és bosszút állni. De ez rendőrségi ügy. Senki sem kérte, hogy részt vegyen a nyomozásban. És ha kiderítem, hogy a rendőrösről vagy a seriff irodájából ki látja el információval, annak kitekerem a nyakát.

Doral félretolta Crawford kezét. Önelégült mosollyal válaszolt:

– Ez a látvány minden pénzt megérne! – Azután elhagyta a hajót.

Crawford kiadta az utasítást, hogy két rendőr kutassa át a hajót, kezdve a kabinnal, találnak-e valamilyen nyomra vezető jelet. Dübörgő léptekkel mentek le a lépcsőn. A többieket kiküldte, hogy kutassák át a környéket lábnyomok, kocsinyomok, vagy bármi egyéb után.

Amikor Stannel kettesben maradtak, Crawford megszólalt.

– Nem tudtam nem észrevenni a hajó nevét, Mr. Gillette. *Honor.*

– Az apjáié volt.

– Múlt időben?

– Évekkel ezelőtt meghalt.

– Most az ő tulajdona?

– Feltételezem. – Honor nem említette az apját vagy a hajót, mióta meghalt. Stannek sohasem jutott eszébe megkérdezni, mi lett a rákászhajóval. Aligha nevezhető áhított hagyatéknak.

– Megemlíthette volna a hajót tegnap – mondta Crawford.

– Nem jutott eszembe. De egyébként sem tudtam volna, hogy hol horgonyoz.

– Nem tartotta számon? – kérdezte meglepett hangon. Vagy talán szkeptikusan.

– Nem. Nem szerettem az apját. Öregedő, füvet szívó hippí volt, aki garnélarákkal hívták magát, de valójában jobban illett volna rá a semmirekellő meghatározás. Soha nem volt két petákja, rózsafüzérrel és szandálban járt. Az isten szerelmére! Nézzen körül! – mondta, felemelve a karját. – Ezen a hajón lakott. Ennek az állapota jól leírja, milyen ember volt.

– És a menyé mégis ide jött elrejtőzni.

Stan egy fenyegető lépést tett a felügyelő felé.

– Visszautasítom a célzást, hogy Honor előlem *bujkál*na.

Crawford nem ijedt meg. Nem fűjt visszavonulót.

– Maga is hallotta a pletykát arról, hogy Coburn szövetségi ügynök.

Tényként közölte. Stan nem szólt semmit. Crawford mindentudóan elfintorodott.

– Gyerünk, Mr. Gillette. Ugye maga is hallotta a szóbeszédet? Mit gondol róla?

Stanek nem állt szándékában sem megerősíteni, sem tagadni az állítást, főleg ennek a férfinak, akiben olyan kevés bizalma volt.

– Engem csak a menyem és az unokám biztonságos visszatérte érdekel. Most itthagynom magát, és megpróbálom én magam megtalálni őket.

Crawford Stan elé lépett, hogy elzárja az útját.

– Először még egy-két dolog. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán így szólt: – Mrs. Gillette-nek nyilvánvalóan módjában állt volna használni a telefonját. Akkor miért nem hívta a segélyvonalat? Vagy magát? Ha azt akarta volna, hogy megtalálják, nem ezt tette volna ahelyett, hogy a kislányát hagyja játszani a telefonon?

Stan fegyelmezte magát, hogy az arckifejezése változatlan maradjon.

– Azt mondta, egy-két dolog.

– Esetleg ideje lenne átgondolnia, hogy tulajdonképpen kinek a pártján áll.

– Miért?

– Megkaptam a ballisztikai vizsgálat első eredményét. A golyó, amely Fred Hawkinsszal végzett, nem egyezett egyik fegyverrel sem, amit a raktári mézszárlás során használtak.

Stannek erre gyorsan akadt magyarázata.

– Coburn mostanra már biztos megszabadult azoktól a fegyverektől, amelyekkel a raktárban lövöldözött. Valószínűleg a folyó mélyén pihennek. Egy másikat használt, hogy Fredet lelője.

– Vagy – felelte a felügyelő, elhúzva a szót – nem ő volt a raktári lövöldöző.

29. FEJEZET

Öt perce ez volt az első alkalom, hogy akár Coburn, akár Honor megszólalt. Még Emily is nyugton és hallgatagon ült Honor ölében, befejezve a saját maga által kitalált játékot Elmóval, és a felnőttekhez hasonlóan komor csöndbe süllyedt.

– Nagyon dögös.

Coburn Honorra nézett.

– Hogy mondta?

– Toritól el fog ájulni. Baromi dögös.

– A baj csak az, hogy nincs itt – felelte a férfi feszülten.

– Majd jön.

– Már több, mint egy órája várjuk.

– Ő egy elfoglalt nő.

– Reggel hatkor?

– A fitneszterme korán nyit. – Habár tudta, hogy Tori nem saját maga nyitja a termet minden reggel, próbálta Coburnt és valószínűleg saját magát is megnyugtatni, hogy Tori jönni fog. – Előbb vagy utóbb valaki meg fogja hallgatni az üzleti vonal hangüzeneteit. Ha a mobilját hívta volna...

– Ezt már megvitattuk.

A férfi ugyanazon oknál fogva vetette el, hogy Tori személyes

mobilját hívják, mint amiért nem akarta, hogy Honor személyesen telefonáljon.

– Akármilyen jöjjön is, az az én fejemre hull vissza, nem a magáéra – indokolta korábban.

– Torit és engem vádolhatnak azzal, hogy bűnrészesek és felbujtók vagyunk.

– Mondhatja, hogy a gyereket használtam, hogy kényszerítsem.

– Ezt eskü alatt is tudnám vallani.

– Na látja.

Most, miközben Toritól valami jelre vártak, Honor azt mondta:

– Amint megkapja az üzenetet, jönni fog. Csak türelmesnek kell lennünk.

De a férfi úgy nézett ki, mint akinek már akkor elfogyott a türelme, amikor egy órája a kijelölt helyre érkeztek. Körülnézett, és – nem most először – kifújta a levegőt, miközben hangtalanul formálta a szavakat a szájával, melyeket nem akart, hogy Emily meghalljon.

– Könnyű préda vagyunk. Teljesen a szabad ég alatt.

– Mégis mit várt egy titkos találkahelytől?

– Arra számítottam, hogy van fala – vágott vissza.

– Biztonságos. Senki sem tud róla Torin és rajtam kívül.

– Lehet, hogy már elfelejtette azt az ostoba kódot.

– Nem felejtette el.

– Egyébként is, mit akar jelenteni?

– Hogy Ken egy barom.

A férfi halkán újabb káromkodásban tört ki.

Oké, a mondat a mostani fejével tényleg butaság volt. De amikor Tori és ő először esküdtek fel rá, még csak vihorászó lányok voltak. Aztán tovább használták egész kamaszkorukban, hogy értesítsék egymást, ha azonnal találkozni akartak a másikkal. Azt jelentette: „Dobj el mindent, gyere azonnal, vészhelyzet van.”

Persze amikor gimnazisták voltak, a vészhelyzet nem volt több olyan kamasztraumáknál, mint egy szerelem miatti szívfájdalom, egy utálatos tanár, romló jegyek, és Tori esetében egy kimaradt havibaj.

– Miért itt? – kérdezte a férfi.

Az „itt” egy öreg, de még élő tölgyfa volt, melynek az élő embernél is nagyobb gyökerei a hatalmas törzséből minden irányban terjeszkedtek a földön. Több évszázadnyi hurrikánt, fagyot, földművelőket és egyéb veszélyeket állt már ki. Impozáns és nemes volta miatt szinte nem is tűnt igazinak. Olyan volt, mint amit egy hollywoodi díszlettervező készített, és rakott a tisztásra.

– Az, hogy itt a városon kívül találkoztunk, gondolom, hozzá tett a kilopakodás izgalmához. Azon a napon fedeztük fel, amikor megkaptam a vezetői engedélyemet. Felfedezőútra mentünk, mert megtehettük. Rátaláltunk erre a fára itt, a semmi közepén, és a sajátunknak tituláltuk. Onnantól kezdve itt találkoztunk, hogy megbeszéljük az olyan dolgokat, amelyek túl szentek voltak ahhoz, hogy telefontémák legyenek. – Látta, hogy a férfi nem érti teljesen. – A kamasz lányok rettentően dramatizálják a dolgokat. Ez hormonális hatás.

A férfi fura hangot hallatott, melyet Honor nem tudott értelmezni, de nem is volt benne biztos, hogy akarja. Ujjait végighúzva Emily haján, elmélázva mondta:

– Feltételezem, hogy egy nap Emily is ki fog ide osonni, hogy találkozzon...

Elhallgatott, amikor Coburn kiegyenesedett, hirtelen feszülten figyelve.

– Milyen kocsija van?

– Egy Corvette.

– Akkor ez nem ő. – A férfi a derekába tűzött pisztolyért nyúlt.

– Várjon! Ez nem az ő kocsija, de ez Tori. És egyedül van.

A kis, ismeretlen piros-fehér kocsí végigzötyögött a roskatag fahidon, aztán követte a kitaposott ösvényt a fa felé, és úgy húsz méterrel előtte megállt. Honor kinyitotta az anyósülés ajtaját, hogy Tori lássa. Emily nagy nehezen kimászott, a földre ugrott, és futásnak eredt, miközben kiáltozott:

– Tori néni!

Tori kiszállt a Mini Cooperből, és várta, hogy Emilyt a karjaiba kapja.

– Kezdesz nagy lenni, már nem sokáig fogom tudni ezt megcsinálni!

– Képzeld! – kezdte Emily, miközben kibújtt Tori öleléséből.

– Mit?

– Coburn azt mondta, hogy ha csöndben maradok és hagyom gondolkozni, akkor vesz nekem jégkrémet. Csak nem most. Később. És még képzeld, egy hajón aludtunk, ahol régen a nagypapa lakott. Nem Stan nagypapa, a másik nagypapa. Az ágyak furák voltak, és nem volt jó szaguk, de nem volt baj, mert ez is a kaland része. Felébresztettem Coburnt, és akkor ő egy csúnya szót mondott. De anyu azt mondta, hogy a felnőttek néha mondanak ilyen szavakat, amikor nagyon dühösek. De Coburn nem rám dühös, hanem a helyzetre.

Amikor Emily lehiggadt, Tori megszólalt:

– Mennyei atyám! Jó sok megbeszélőnivalónk van, nem igaz?

Emily válla fölött Honorra nézett, és az arcára ezer ki nem mondott kérdés volt írva. Megpuszilta Emily pofiját, aztán lerakta.

– Hadd beszéljek az anyukáddal egy percet.

Karját kinyújtotta Honor felé, és összeölelkeztek. Pár másodpercig csak szorosán ölelték egymást, végül Tori elengedte, és visszaszippantotta a könnyeit.

– Meg tudnálak ölni, hogy így rám ijesztettél. Halálra aggódtam magam.

– Tudtam, hogy így lesz, de nem volt mit tenni.

– A hírekben hallottak miatt attól félttem... Nos, mindenesetre rettentően örülök, hogy te és Emily még egy darabban vagytok. Ő...? Te...? Istenem, *annyira* megkönnyebbültem! – mondta Tori érzéssel. – Úgy nézel ki, mint akit a kutya szájából húztak ki, de úgy látom, jól vagy.

– Jól vagyunk. Alapjában véve. Sajnálom, hogy annyira aggódtál miattunk. Nem engedte, hogy felhívjalak, egészen ma reggelig. És még akkor sem engedte, hogy közvetlenül téged hívjalak. Nem voltam biztos benne, hogy megkapod az üzenetet. De ő...

– Az ő ő lenne? – kérdezte Tori Coburnt nézve, aki épp feléjük közeledett. Amikor a pillantása visszavándorolt Honorra, tökéletesen íveltre szedett szemöldöke megemelkedett. Visszafogott hangon így szólt: – Emberrabló? Nekem lenne ilyen szerencsém!

Honor figyelmen kívül hagyva a megjegyzést, bemutatta őket egymásnak.

– Tori Shirah. Lee Coburn.

Tori elővette csábos mosolyát, melynek a férfiak nem tudtak ellenállni.

– El vagyok bűvölve.

A férfi nem vett tudomást sem az üdvözlésről, sem a mosolyról. Ehelyett elnézett a híd másik oldalára, amelyen Tori átjött hozzájuk.

– A mobiltelefonja be van kapcsolva?

Torit meglepte a férfi kérdése és a nyers modor, de azonnal válaszolt.

– Igen.

– Vegye elő. – A nő Honorra nézett, és amikor az bólintott, abbahagyta a kacérkodást, elővette a mobilját az autóban hagyott kezításkájából, és átnyújtotta a férfinak.

Coburn megkérdezte:

– Követték?

– Nem. – Majd amikor a férfi kivette az akkut a telefonjából, felkiáltott. – Hé!

– Biztos benne?

– Gondoskodtam róla. – Elmesélte nekik a furgont, amit aznap reggel az utcájában látott leparkolva. – Nem tetszett nekem a dolog, így a hátsó ajtón jöttem ki, és kölcsönkértem a szomszédoktól a Minit. Senki sem követett.

– Miért kezdett gyanakodni a furgonra? – kérdezte a férfi.

– Elképzelhetőnek tartottam, hogy valaki figyel a házat. Tegnap Doral Hawkins tette nálam tiszteletét. – Azután elmesélte, mi történt. – Nem kicsit dühös magára, hogy lelőtte a testvérét. Legalábbis azt mondják, hogy maga lőtt rá Fredre, és ölte meg.

Burkolt kérdésére Coburn csak bólintott. Tori töprengve figyelte, de amikor nem jött magyarázat, folytatta.

– Doral azt mondta, ha hallok Honor felől, jobb lesz, ha először neki szólok, vagy különben...

– Megfenyegetett? – kérdezte Honor. Tori vállat vont.

– Mondjuk inkább úgy, hogy nem hagyott kétséget a mondandója

felől. De cseszódjön meg. És Stan is.

– Mikor beszéltél Stannél?

Tori beszámolt a beszélgetésükről.

– Bosszant, hogy bármit is az érdemül rójak fel, de el kell ismernem, hogy kevésbé volt utálatos, mint általában. Gondolom, a félelem egy kicsit leszállította a magas lóról.

– Mitől fél? – kérdezte Coburn.

Tori kacagni kezdett.

– Egy halom hullát hagyott maga után, aztán eltűnt, és magával vitte Honort és Emilyt. Stannek minden oka megvan rá, hogy aggódjon, nem is kicsit. Nem gondolja?

– Nem Coburn ölte meg azokat az embereket a raktárban – szólt közbe Honor. – És nem erővel hozott minket magával.

Tori egyikükről a másikra nézett, és tréfálkozva azt mondta:

– Ezt valahogy magamtól is kitaláltam. – Aztán kezét a csípőjére téve lenézett a szétszedett telefonjára, és megkérdezte:

– Szóval, mi folyik itt?

– A helyzet az, hogy ő...

– Ne! – A férfi a kezét Honor karjára rakta, hogy ne fedje fel, ki is ő valójában. – Az egyetlen dolog, amit tudnia kell, hogy magának és Emilynek rejtve kell maradnia, amíg ennek az egésznek vége nem lesz.

– Megérdemel némi magyarázatot – érvelt Honor.

– Azt mondta, hogy kérdés nélkül segíteni fog.

– Tudom, hogy ezt mondtam. De nem fair hagyni, hogy továbbra is azt gondolja magáról...

– Füttyülök rá, hogy mit gondol.

– Nos, én meg nem. Azt hiszi, hogy maga gyilkos.

– Az is vagyok.

– Igen, de...

– Elnézést! – Tori felemelte a kezét, tenyerét Honor felé fordítva, hogy ne folytassa, de közben Coburnhoz beszélt. – Tartsa meg a titkait. Én már felajánlottam a szolgálataimat. – Aztán Honorhoz fordult. – Emily nem fél tőle, és a gyerekek állítólag jól ítélik meg az embereket. Mint a kutyák.

– Emily négyéves. Majd megvész érte, mert újdonság.

– Igen, nos én akkor is bízom az ösztöneiben. Talán még jobban, mint a tiedben. Akárhogy is, hívtál, és itt vagyok. Mondd meg, hogy mit szeretnél, mit tegyek.

– Vigye el őket Tambourból – válaszolt Coburn, mielőtt Honor kinyithatta volna a száját. – Most rögtön. Ne álljon meg semmiért, ne térjen haza, ne mondja el senkinek, hogy elmegy. Meg tudja ezt tenni?

– Persze. Hová gondolja?

– Én sehova. – Honorra nézett, aki megrázta a fejét.

– Az apám rákászhajója volt az egyetlen adom.

– Nekem van egy házam a Pontchartrain-tó távolabbi végén, a híd túloldalán. Az megfelelne? – érdeklődött Tori.

– Ki tud róla? – kérdezte Coburn.

– A második férjem. Tőle kaptam a váláskor. Cserébe, hogy hallgatok az ő... Mindegy is. Nem volt egy szép történet. Egyébként csak azért akartam azt a házat, hogy idegesítsem azt a seggfejet. Nem használom rendszeresen, annyira nem is szeretem. Már hónapok óta nem voltam ott.

Honor hallgatta őket, de közben Emilyt figyelte, akin még mindig az a ruha volt, amibe előző reggel gyorsan felöltöztette, mielőtt elmenekültek a házból. A haja fésületlen. A térdén koszfolt, és a felsője hónaljánál egy szakadás. Az étkezések rendszertelenek voltak, és nem valami ízletesek. Egy kényelmetlen, rossz szagú ágyon aludt. Mindezek ellenére tökéletesen elégedettnek és gondtalannak tűnt, szívbemarkolóan tudatlan a helyzetük súlyosságát illetően. Talált egy botot, és boldogan dudorászott, miközben a bot hegyével mintákat rajzolt a sárba.

– Emilynek szüksége lesz pár dologra – jegyezte meg Honor.

– Majd beszerezzük, akármire is van szüksége – ütögette meg Tori megnyugtatóan a karját. – Engem senki sem keres. Majd mindenről gondoskodom. – Coburnnek hozzáfűzte: – De mielőtt megállok vásárolni, várok, amíg már majdnem odaértünk.

– Mostantól kezdve nem használhatja a bankkártyáját. Van elég készpénze?

– Nálam is van valamennyi – emlékeztette Honor a férfit.

– A pénz az a dolog, ami miatt nem kell aggódnunk – mondta Tori. – Tudok szerezni, amennyire szükségem van. Csak kérem kell.

– Kitől? – akarta tudni Coburn.

– A jelenlegi udvarlómától.

– Nem. Senki sem tudhatja, hogy hol van.

– Ő nem mondja el.

– De igen, elmondaná. Ha a megfelelő emberek találnák meg, akkor elmondaná.

Akkora meggyőződéssel mondta, hogy még Tori is megijedt attól, amire célzott.

– Összerakjuk, amink van, és elleszünk vele.

A férfi ezzel elégedettnek tűnt, de hangsúlyozta, hogy Honornak és Emilynek el kell rejtőznie, mielőtt valaki kiszúrja őket.

– Megértettem – felelte Tori. – Senkinek sem jutna eszébe ebben a kocsiiban keresni engem. – Aztán elborult az arckifejezése. – Az egyetlen személy, aki miatt aggódom, az Stan. Ha újra megpróbál felhívni, és nem veszem fel, tudni fogja, hogy valami nem stimmel. Ő tudja, hogy én vagyok az a személy, akihez Honor segítségért fordulna.

– Talán valóban rájön, hogy magával van, de azt nem tudhatja, hogy hol – felelte Coburn.

Tori Honorhoz fordult.

– Ez így neked rendben van? Mi ugyan ki nem állhatjuk egymást, de a pasi magánkívül van, annyira aggódik érted és Emért.

– Tudom, hogy kegyetlenségnek tűnik, hogy nem szólok Stannek. – Honor Coburnre pillantott, de nyoma sem volt, hogy a férfi meglágyult volna elhatározásában. – De ennek így kell lennie. Legalább még egy kis ideig.

– Gondolom, megvan rá az okod – felelte Tori. – De rettegek attól, amikor kiterítjük a kártyákat, és Stan megtudja, hogy én voltam a fuvaros, amikor megszöktél otthonról.

– Én nem megyek veled.

Honor kijelentése olyan megdöbbenően hatott Torira, hogy a nő elnémult. Coburn szókimondóbb volt.

– A fenéket nem!

Honor ezen már vitatkozott egy ideje magában, és arra a következtetésre jutott: nem teheti meg, hogy mossa kezeit, ami pedig a biztonságos és praktikus megoldás lenne. Eszébe ötlött, nem a megvilágosodás egy mindent elvakító pillanatában, hanem fokozatosan az elmúlt napok során, hogy ő már leszámolt a biztonságos és praktikus megoldásokkal.

Eddie halála óta gyakran rossz néven vette, hogy Stan beleavatkozik az életébe, de nem tett semmit, hogy megakadályozza. Megengedte neki és másoknak, hogy megvédjék, hogy áttereljék őt a nehéz időkön, és hogy felügyeljék a döntéseit, mintha gyerek lenne, akinek állandó útmutatásra van szüksége.

Sokkal nagyobb önállósággal bírt, amikor férjnél volt. Eddie egyenlőnek tekintette őt, olyan nőnek, akinek meg volt engedve, mi több, kimondottan bátorította rá, hogy formáljon saját véleményyt, és saját döntései szerint cselekedjen.

Az özvegység megbéklyózta. Bizonytalanná és óvatossá tette, félt a költözéstől, félt, hogy felfedezzen más munkalehetőségeket, vagy bármi mást tegyen, mint hogy benne marad a megszokott kerékvágásban, kényelmesen, a boldog múlt emlékeitől övezve. Stan ellenőrzése táplálta a bátortalanságát. Honor nem szerette azt a nőt, akivé mostanra vált. Hiányzott neki az a magabiztosabb Honor Gillette, aki valaha volt.

Coburnhoz fordult, és harcra készen azt mondta:

- Nem fogom hagyni, hogy lerázzon magáról.
- Nem fogja *hagyni*? Csak figyeljen, hölgyem.
- Maga rángatott ebbe bele.
- Akkor nem volt választásom. Most van.
- Ahogy nekem is.
- Itt téved. Az én döntésem az egyetlen, ami számít, és én úgy döntöttem, hogy elmegy a barátjával.
- Én végig akarom ezt csinálni, Coburn.
- Meg is halhat. – Emily felé mutatott, ahogy a bottal játszott. – Árván akarja hagyni őt?
- Ilyen ostobaságot nem kellene kérdeznie – válaszolt mérgesen. – De ezúttal nem fogok meghunyászkodni, és nem fog megakadályozni.

Válaszokat akarok az Eddie-vel kapcsolatos kérdésekre.

- Majd én megszerzem magának.
- Pont ez az. *Nekem* kell megszerezniem őket.
- Nem a maga dolga.
- De igen!
- Igen? Hogyhogy?
- Mert korábban nem tettem meg.

A férfi felkapta a fejét.

Honor nem számított rá, hogy kibukik belőle a bűnösségének beismerése, de most, hogy megtörtént, eltökélten folytatta.

– Ragaszkodnom kellett volna Eddie autóbalesetének alaposabb vizsgálatához. De nem tettem. Azt mondták, baleset volt, és én ezt a magyarázatot készpénznek vettem. Soha egy kérdést nem tettem fel ezzel kapcsolatban, még az után sem, miután a rendőrt, aki Eddie-t megtalálta, nem sokkal később meggyilkolták. Hagytam, hogy mindenki körülöttem sertepertéljen, és átvegye helyettem a döntéshozatalt. – Mutatóujját a mellkasának szegezte. – Ezt a döntést én hozom meg. Maradok, amíg meg nem tudom, mi történt valójában a férjemmel.

Tori Honor karjára helyezte a kezét. Lágyan azt mondta:

– Ez nagyon tiszteletreméltó, meg minden, édesem, de...

– Nemcsak magam miatt teszem. Neki is szüksége van rám. –

Coburn felé intett, holott egymást nézték. – Szüksége van rám. Maga mondta.

A férfi egy káromkodást mormogott.

– Ezt mondtam, de én csak...

– Engem akart manipulálni, tudom. De meggyőzőtt, hogy nélkülözhetetlen vagyok. A segítségem nélkül nem fogja megtalálni, amit keres. Idejében nem. Határidőhöz van kötve. Nélkülem nem fogja tudni, hogy hol keresse. Még a környéket sem ismeri. Ma reggel is meg kellett kérdeznie az irányt, emlékszik?

A férfi összeszorította az állkapcsát.

– Tudja, hogy igazam van – mondta Honor.

Coburn ezt rágta egy darabig, de Honor már az előtt tudta, hogy megnyerte a vitát, mielőtt a férfi visszaadta volna Torinak a telefonját,

megismételve az utasításait.

Amikor rákérdezett, Tori megmondta neki, nagyjából merre van a tóparti ház.

– Körülbelül két óra autóval, az autópálya és a híd forgalmától függ. Felhívjam, amikor megérkezünk?

– Van a házban vonalas szám?

Tori megmondta a számot, és Honor memorizálta, bár tudta, hogy Coburn is azt teszi.

– Majd mi hívjuk – felelte a férfi. – Ne vegye fel a telefont, csak ha egyszer csöng, aztán újra, két perccel később. És a mobilját hagyja kikapcsolva. Akku nélkül.

Honor tiltakozott.

– És mi van, ha valami vészhelyzet adódik a fitnessklubban? Senki sem fogja tudni, hogyan érje el.

Tori elhessegette ezt az aggodalmat.

– Az csak egy épület. Ráadásul az egekig be van biztosítva. Te és Em viszont a családom vagytok.

Végül minden részletet megbeszéltek, ami csak az eszükbe jutott, és eljött az idő, hogy Honor elbúcsúzzon Emilytől.

Küzdve, hogy visszatartsa a könnyeit, Honor szorosan megölelte a kislányt, emlékeztetve magát, hogy akármilyen szívfacsaró is elengedni őt, ez a legjobb, amit a gyerekéért tehet. Annak a kockázata, hogy Emily járulékos veszteséggé válik, ha vele marad, egyszerűen túl nagy.

Honor kockáztatta a saját életét, de ez olyasvalami volt, amit meg kellett tennie Eddie-ért. És még annál is inkább magáért.

Emily túlságosan izgatott volt, amiért Tori nénivel tölt majd némi időt, így nem vette észre Honor felindultságát.

– Te és Coburn is jöttök a tóhoz?

– Talán később. Most te egyedül mész Tori nénivel. Csak te! Mint egy nagylány. Mókás lesz, ugye?

– Ez is része a kalandnak?

Honor próbált bátor képet vágni.

– Ez a legjobb része.

– A hajón alvás volt a legjobb része – vágott vissza Emily. –

Alhatunk majd megint ott valamikor? És talán vezethetném is...

– Meglátjuk.

– Coburn is ezt mondta, de azt hiszem, hogy meg fogja engedni.

Lehajolva hozzá, Honor így szólt:

– Menned kell. Adj anyunak egy puszit.

Emily lelkesen egy cuppanós csókot nyomott az arcára, aztán feltartotta a karját Coburnnek.

– Coburn, puszi!

A férfi eddig úgy viselkedett, mint aki őrt áll, nyilvánvalóan rosszul érezte magát, hogy ennyire nyílt terepen vannak, és türelmetlen volt a hosszúra nyúló búcsúzkodás miatt. Most hirtelen felkapta a fejét, majd a tekintete Emilyn állapotodott meg.

– Puszi! – ismételte a gyerek.

Egy hosszú, várakozásteljes pillanat után a férfi lehajolt. Emily a nyaka köré fonta a karját, és megpuszilta az arcát.

– Viszlát, Coburn!

– Viszlát! – Felegyenesedett, gyorsan megfordult, és elindult vissza a terepjáró felé. – Siessen! – szólt oda Honornak a válla fölött.

Emily bemászott a Mini Cooper hátsó ülésére. Honor nem örült neki, hogy autósülés nélkül utazik, de Tori megígérte, hogy különösen óvatosan fog vezetni, amíg meg nem tud állni, hogy vegyen egyet.

Amikor eljött az idő, hogy a két nő búcsút vegyen egymástól, Tori óvatosan nézett rá.

– Biztos vagy benne, hogy a megfelelő dolgot teszed?

– Egyáltalán nem vagyok benne biztos. De akkor is meg kell tennem.

Tori bánatosan mosolygott.

– Mindig is jó cserkész voltál. – Szorosan megölelte Honort. – Nem teszek úgy, mint aki mindent ért, de még nekem is van annyi eszem, hogy rájőjjek: Emily életét bízod rám. Inkább meghalok, de nem hagyom, hogy vele valami rossz történjen.

– Tudom. Köszönöm.

– Nem kell megköszönnöd.

A két barát a kimondatlan bizalom hosszú pillantását váltotta egymással, aztán Tori beszállt a Minibe. Ahogy Honor becsukta a kocsi

ajtáját, Tori kiszólt a nyitott ablakon át:

– Nem érdekel, hogy ki vagy mi Coburn, csak remélem, hogy végre ágyba visz.

30. FEJEZET

Clint Hamilton már tíz perce Tom VanAllennel beszélt telefonon, aki részletesen beszámolt neki a reggeli eseményekről. Szabadkozó, határozatlan és mentegetőző benyomást keltett, ami nem lepte meg Hamiltont, mert a jelentés végeredménye az volt, hogy Coburn megint túljárt a hatóságok eszén, és újra kisiklott a kezükből.

Amikor VanAllen befejezte, Hamilton szórakozottan megköszönte neki, aztán majdnem egy teljes percig csöndben maradt, amíg magába szívta és elemezte az új információkat. Végül megkérdezte:

– Volt bármilyen dulakodásra utaló nyom a hajón?

– Küldök magának pár képet e-mailen. Az ügynökünk csinált benti és kinti felvételeket is. Ahogy látni fogja, az egész hajó egy romhalmaz, de ha arra kíváncsi, hogy találtak-e friss vérnymokat vagy bármi ilyesmit, akkor a válaszom nem.

– Coburn otthagya a telefont bekapcsolva?

– Crawford felügyelő és én egyetértünk abban, hogy szándékosan hagyta ott.

– Hogy mindenkit a hajóhoz ugrasszon, miközben ő az ellenkező irányba tart.

– Igen, uram.

Hamiltonnak kétsége sem volt afelől, hogy csakugyan ez volt Coburn szándéka.

– A lábnyomok utaltak arra, hogy Mrs. Gillette-et erőszakkal vonszolták el a hajóról? Elhúzódoó saroknyomok, bármi ilyesmi?

– Nem, uram. Ami azt illeti, Crawford egyenesen azt sugalmazta, hogy szerinte a nő nem is tús, ahogy eredetileg hittük.

– Úgy érzékelem, hogy van tovább is.

– Nos, nem láttuk jelét, hogy megpróbált volna elmenekülni

Coburntól.

– Hogyan tudna anélkül, hogy a gyereke biztonságát kockára tenné?

– Ezt értem, de ahogy Crawford is rámutatott, nyilvánvalóan hozzáfért a telefonjához, és mégsem használta, hogy segítséget kérjen.

Minden, amit Tom mondott, még hitelesebbé tette, amit Hamilton előző nap az özvegytől hallott. Sutba dobva a törvényt és a rendet, a barátokat, akiket egész életében ismert, és akikben megbízott, sőt még az apósát is, aki a beszámolók szerint a személyes házőrzője is volt, Honor Gillette Lee Coburnnel szövetkezett.

– És mi van az autóguminyomokkal?

– A lányomuk egyenesen oda vezetett, pár száz méterre a hajótól. A mintázat jól kivehető, és már meg is van a gyártmány. A 2006. és 2007. év Ford terepjárói közül több modellen is ez volt a szabvány.

– Atyám! Ez csak Louisianában több ezer terepjárót jelent.

– Igen, uram, ez ijesztő számú jármű.

– Biztos vagyok benne, hogy a helyiek ellenőrzik az ellopott Ford terepjárókat.

– Eddig még egyet sem jelentettek.

Nem meglepő. Coburn okosan választotta ki a járművét.

– Az állami hatóságok elrendelték, hogy minden, ezekből az évekből való Ford terepjárót állítsanak meg és ellenőrizzenek – folytatta VanAllen. – Mindeközben Mr. Gillette nagyon aggódik a menyé és az unokája miatt. Egyenesen idejött a rákászhajóról, és...

– Magyarázza meg nekem, mit csinált ott, amikor a hatóságok megérkeztek.

VanAllen osztotta Crawford felügyelő gyanúját, hogy Doral Hawkins és Stan Gillette információi közvetlenül a tambouri rendőrorrsról származnak.

– Crawford azt gondolja, hogy a seriff irodájában is van beépített emberük. A bíróságon. Mindenhol.

– A jó kis déli összetartás – jegyezte meg Hamilton.

– Igen, uram. – VanAllen azzal folytatta, hogy leírta Stan Gillette lelkiállapotát. – Eldurrant az agya, amikor Crawford arra célzott, hogy a menyé a saját szavaival élve „összeszűrte a levelet” Coburnnel.

Meglehetősen jeleneteket rendezett a lobbinkban, ragaszkodott hozzá, hogy személyesen engem akar látni, súlyosan kiosztott, hogy nem teszem a helyére azt a „jöttment felügyelőt”. Azt mondta, hogy nem teljesítem kellően a kötelességemet, és ha a családja meghal, a vérük az én kezemen fog száradni. Amit akkor is tudok, ha nem mondja – fejezte be nagyot sóhajtva.

Hamilton egy darabig mérlegelte a döntését, azután azt mondta:

– Tom, Mrs. Gillette és a kislánya veszélyben vannak, de nem Coburntól. Ő közülünk való. Ügynök.

Pillanatnyi szünet után VanAllen megszólalt.

– Crawford felügyelő nyíltan rákérdezett, hogy az-e. Nimmal feleltem.

– Honnan vette az ötletet?

– Azt mondta, szóbeszédből.

Ez zavaró. A pletyka minden bizonnyal Tom VanAllen irodájából ered, Hamilton előző napi információszerzésére alapozva. Láthatólag a kérdezősködése nem volt olyan diszkrét, mint azt ő gondolta. Ezt az ügyet pillanatnyilag félretéve, Tomnak háttér-információt adott Coburnról.

– Egyenesen a tengerészgyalogságtól vettem fel, és személyesen képeztem ki. Ő az egyik legjobb titkos ügynöke a szövetségi irodának. Mindig beépülve dolgozott, de sohasem olyan mértékben, mint Marset cégénél. Mrs. Gillette-et és a kislányát a személyes védelmük érdekében vitte magával az otthonukból. Tegnap beszéltem a hölgygel telefonon. Sem neki, sem a gyerekeknek nem esett semmilyen bántódása Coburntól. Nem is fog. Ebben a tekintetben megkönnyebbülhet. – Elhallgatott, majd folytatta. – Ami miatt aggódnia kellene, az az irodájából történő információszivárgás.

VanAllen rettentő sokáig hallgatott, de Hamilton a telefonon keresztül is érezte a férfi növekvő felháborodását. Amikor végül megszólalt, a hangja remegett a dühtől.

– Miért vezetett szándékosan félre Coburnt illetően?

– Mert kényes a küldetése. Mielőtt felfedtem volna, hogy ki ő, tudnom kellett, hogyan látják mások.

- Hülyét csinált belőlem.
- Nem, én...
- Minek nevezne ilyen durva manipulációt?
- Taktikának, Tom. – Hamilton VanAllen haragos hangszínelével egy szintre emelte a hangját. – Jó nagy szar van ott maguknál, és mindenki korrupttá tehető.
- Ez nem egyenes válasz.
- A miénk nem egy egyenes szakma. Ahhoz, hogy jó legyen benne az ember, nem bízhat senkiben.
- Ha nem bízott bennem, akkor miért nevezett ki erre a posztra? Vagy *pont* ezért? Mert *nem* bízott bennem?
- Azért magát neveztem ki, mert maga volt a legjobb ember a posztra, és még most is az.
- VanAllen keserűen felnevetett.
- Nos, a posztom fényében elmondaná nekem, hogy miért épült be Coburn Sam Marset fuvarozóvállalatába?
- Ez a vonal biztonságos?
- Miért, van olyan?
- Igaz – felelte Hamilton szárazon.
- Az épületet ma reggel fésülték át poloskák után. Akkora biztonságban vagyunk, amekkorában lehetünk. Mi volt Coburn küldetése?
- Hamilton elmagyarázta Coburn titkos akciójának lényegét.
- Tulajdonképpen azért ment oda, hogy leleplezze az összes résztvevőt. Többre bukkant, mint amire benevezett.
- A Könyvelőre.
- A Könyvelőre. Coburn azt mondja, hogy már épp felfedte volna a személyazonosságát.
- Akkor miért nem intézte úgy, hogy bejöjjön, és megossza, amit tud?
- Megpróbáltam – felelte Hamilton. – Vonakodik.
- Miért?
- Be akarja fejezni, amit elkezdett.
- Milyen nemes – felelte VanAllen rosszindulatúan. – Az igazság az,

hogy nem bízik ebben az irodában és a többi FBI-os ügynökben.

Hamilton nem szólt semmit. Bizonyos kijelentések nem szorulnak bővebb kifejtésre.

– Hogy jön a képbe Mrs. Gillette? – kérdezte VanAllen.

– Nem személy szerint ő. Talán az elhunyt férje. Coburn azt gondolja, hogy Gillette-nek a halálakor titkok voltak a birtokában a Könyvelőről.

– Ez megmagyarázza, miért ordibált Stan Gillette az elhunyt fiát illető hamis vádokról.

– Még egy ok a többi mellé, hogy utálja Coburnt. Aztán ott van még Doral Hawkins, aki bosszút akar állni a testvéréért. A célkereszt Coburn hátán minden perccel egyre nagyobb, amíg kint van.

– Ami érthetővé teszi, hogy miért nem akarózik neki előjönni a rejtekéből.

– Ez egy érzékeny helyzet, ami könnyen a visszájára fordulva sülnet el. – Most, hogy elérte az ügy lényegét, Hamilton várt pár másodpercet, majd megszólalt: – Ezért van szükségem arra, hogy maga, Tom, a legjobb formáját nyújtsa.

– Azt akarja, hogy hozzam be őket.

– Igen. Hozza be őket az összes olyan információval együtt, amivel a Könyvelőről bírnak. Pontot kell tennünk ennek a dolognak a végére.

– Értem, uram.

– Az, hogy érti, önmagában nem elég, Tom. Tudnom kell, hogy számíthatok önre.

31. FEJEZET

Amint Coburn visszamászott a terepjáróba, kezét a kormányra rakta, és próbálta figyelmen kívül hagyni az arcán a nedves foltot, ahova Emily a pusztit nyomta.

Le akarta törülni, de ezzel beismerné, hogy ott van, és hogy érezte. Jobb, ha nem tulajdonít neki egyáltalán semmilyen jelentőséget. De ahogy látta a Mini Coopert eltűnni a kanyarban a híd másik oldalán,

rájött, hogy hiányozni fog neki a gyerek csacsogása.

Amikor Honor csatlakozott hozzá a terepjáróban, csúnyán nézett rá, hogy késlekedett, de nem szólt semmit, mert a nő eredménytelenül próbálta visszatartani a könnyeit, és még az hiányzott neki, hogy eltörjön nála a méceses.

Beindította a kocsit, örült, hogy elhagyhatja ezt az úgynevezett titkos találkahelyet. Ahogy átmentek a nyikorgó fahídon, Honor megkérdezte:

– Említette Torinak, hogy a hatóságok mostanra már biztos keresik ezt a terepjárót. Miért gondolja?

A férfi elmagyarázta a keréknyomokat, amiket a hajótól nem messze hagytak.

– Nem lehetett nem észrevenni. Ha ezeket a kerekeket a gyárban rakták az autóra, akkor keresni fogják ezt a gyártmányt és modellt.

– Eszerint van rá esély, hogy megállítanak bennünket.

– Amíg egy másik kocsit nem szerzünk.

– Azt tervezi, hogy ellop egy másik autót?

– Igen.

– Kitől?

– Ugyanattól a családtól, akitől a terepjárót kaptuk.

Majdnem húsz percig mentek olyan mellékutakon, amelyekeken még az itt születettek is könnyen eltévedtek volna. De Coburn fotografikus memóriájában őrizte azokat a helyeket, ahol már megfordult, és hibátlan tájékozódási képességgel bírt, így képes volt újra megtalálni a házat, ahonnan a terepjárót hozta el.

A ház nyolcszáz méterre volt a legközelebbi szomszédjától, durván hetven méterre az úttól, és sűrű fenyőfaliget takarta. A leágazásnál elhelyezett postaláda volt az egyetlen árulkodó jel, hogy egyáltalán ott egy ház áll. A láda még mindig tele volt ki nem szedett postával. Ahogy a férfi lassan végigment a terepjáróval a házhoz vezető privát úton, megkönnyebbüléssel jegyezte meg, hogy semmi sem változott, mióta tizennyolc órával azelőtt ott járt. A tulajdonosok még nem tértek haza.

– Hogy került ide tegnap? – kérdezte Honor. – Hogy találta?

– Itt kocsikáztam, hogy keressek egy könnyen ellopható kocsit. Észrevettem a postaládát. Továbbmentem, otthagytam a másik autót

innen úgy három kilométerre, majd gyalog visszajöttem.

A terepjárával beállt a ház mögött a kocsni eredeti helyére, és kikapcsolta a motort.

– Szép hely – jegyezte meg a nő.

A férfi vállat vont.

– Gondolom. A célnak megfelel.

Honor, aki elgondolkozva nézte a ház hátuljában a betört ablakokat, azt kérdezte:

– Egy rendőrhöz mentem feleségül, aki az emberek és a tulajdonuk védelmére esküdött fel. Magának soha sincs lelkiismeret-furdalása, hogy autókat lop és magánlaksértést követ el?

– Nincs.

Honor felé fordult, akinek az arcán döbbenet és csalódottság keveréke tükröződött, ahogy ránézett. A férfit mindkettő idegesítette.

– Ha magának aggályai vannak a magánlaksértéssel vagy az autólópással kapcsolatban, akkor a barátjával kellett volna mennie. De Eddie kedvéért a végére akart ennek járni. Ha a végére akar járni, és életben akar maradni, akkor itt az ideje, hogy elkezdjen kegyetlenül gondolkodni.

– Mint maga.

– Én? Nem. Olyan kegyetlenül, mint azok a rossz fiúk, akik fiatal lányokat szállítanak városról városra az elfajzottak ágyába szexrabszolgának. Az kegyetlen. És a maga drágalátos Eddie-je is részese lehetett.

Kinyitotta a terepjárá ajtaját, és kiszállt. Nem nézett vissza, hogy lássa, Honor követi-e. Tudta, hogy követni fogja. Ez övön aluli ütés volt, de szándékosan tette, hogy kizökkentse a lelkiismereti válságából.

Ráadásul már torkig volt a szent Eddie-vel. És ki tudja? Lehet, hogy Eddie *tényleg* lánykereskedelemben utazott.

A garázs úgy húsz méterre volt a háztól. A külső falhoz csatlakozó lépcső a fölötte levő szálláshoz vezetett, de Coburnt csak a kocsni érdekelte, amit a garázsban látott előző nap, amikor bekukucskált az ajtó egyik ablakán. Egy régimódi retesz és lakat védte, de a terepjárá szerszámosládájából előkerült egy feszítővas, amivel pillanatokon belül

felfeszítette a garázsajtót.

A szedán legalább tízéves lehetett, de a porréteg ellenére jó állapotban volt, és a kerekek egyike sem volt leeresztve. A kulcs ott lógott a gyújtáskapcsolóból. Bemászott, párszor benyomta a gázpedált, elfordította a kulcsot, és visszatartotta a lélegzetét. Beletelt pár próbálkozásba és némi rábeszélésbe, de beindult. A mutató több, mint fél tank benzint mutatott. Annyira kihajtott az autóval a keskeny garázból, hogy szabadon hagyja az ajtót, aztán üresbe tette a kocsit, és kiszállt.

Lehúzta a garázsajtót, és a helyére rakta a reteszt, hogy legalább távolról még mindig érintetlennek tűnjön. Aztán a magában dühöngő Honorra nézett, és fejével az utasoldali ajtó felé intett, hogy szálljon be.

– Van riasztója?

– Igen.

– Tudja a kódot?

– Igen.

– A hátsó udvaron van kerítés?

– Igen.

– Be tudunk jutni anélkül, hogy meglássanak?

– Talán. A ház hátsó sarkán van egy külső ajtó, ami a garázsba vezet. Kóddal nyílik, de tudom a kódot. A garázson át van egy bejárat a konyhába.

Már kétszer elhajtottak Stan Gillette háza előtt, de Coburn holtbiztos akart benne lenni, hogy nem sétál egy körültekintően felállított csapdába. Nem volt más választása, mint hogy vállalja a kockázatot. Be kell jutnia abba a házba.

Gillette természetéhez illően, az ő háza volt a legtakarosabb az utcában. Egyszerű akadémiai stílusú, de a fehér festék olyan friss volt, hogy bántotta az ember szemét. Egy fűszál sem rontotta el a tökéletes szegélyt a kanyar és a járda mentén. Az elülső verandán négy négyzet alakú oszlop támasztotta alá a vörös bádogtető eresztét, melyek egyikén csillagos lobogó lógott. Olyan tökéletes volt az egész, mintha készen

rendelték volna egy katalógusból. Coburn elhajtott mellette, és újra megkerülte a háztömböt.

– Nincs otthon – mondta Honor, most már nyomatékkal, mert már többször ismételte el a férfinak.

– Honnan tudja biztosan?

– Mert csak éjszakára teszi a kocsiját a garázsba. Ha a házban lenne, a kocsija a ház előtti kocsifelhajtón állna.

– Talán ez egy különleges alkalom.

Gillette utcájától két háztömbnyire kis park volt, rajta játszótérrel. A parkolóban két kocsi állt. Az egyik minden bizonnyal a fiatal anyáé volt, aki épp videót készített a lányáról, amint fejjel lefelé lóg a famászóka egyik rúdjáról, a másik egy kamasz fiúé, aki teniszlabdát ütögetett a palánknál.

Senki feléjük sem pillantott, amikor Coburn beállt a kocsival a parkolóba. Amíg a vidéki család haza nem tér, addig a férfi a szedánt egy relatíve biztonságos közlekedési eszköznek tekintette. Senki sem fogja keresni. Ezzel együtt is, itt kevésbé szúr szemet, mint ha egy környező utcában parkolnak vele, ahol felkeltheti valaki kíváncsiságát.

Honorra nézett, akin látta, hogy még mindig mérges rá a néhai férjével kapcsolatos durva beszélése miatt.

– Készen áll? – A nő arckifejezése azt sugározta, hogy nem, de igent intett a fejével, és kiszállt a kocsiból. – Nem sietünk különösebben – mondta a férfi. – Egy átlagos pár vagyunk, akik egy kényelmes sétát tesznek. Rendben? Az sem ártana, ha mosolyogna.

– Mondja ezt egy olyan valaki, aki képtelen rá.

Felvették egymás ritmusát, és körbesétáltak a park mentén, a játszótéren levők ügyet sem vetettek rájuk. Az anyuka nevetett, és utasításokat kiabált a lányának, aki még mindig fejjel lefelé lógott, és mindenféle grimaszokat vágott a kamera kedvéért. A teniszező iPodot hallgatott, úgyhogy teljesen megfeledkezett az őt körülvevő világról.

Honort enyhén taszigálva maga mellett, Coburn megkerülte a parkot, aztán besétált egy udvarba, mely arrafelé nézett. Honor idegesen lesett körül.

– Mi lesz, ha egy háztulajdonos kijön, és megkérdezi, mit keresünk

itt?

– A kutyánk elszaladt, mielőtt rá tudtuk volna rakni a pórázt. Valami ilyesmit. De senki sem fogja megkérdezni.

– Miért nem?

– Mert ha észrevesznek, minden valószínűség szerint fel fognak minket ismerni, és azonnal értesítik a rendőrséget. Nálam fegyver van, és veszélyes vagyok, emlékszik?

– Rendben, és akkor mi történik, ha szirénák közelednek felénk?

– Én rohanok, ahogy csak bírok.

– És én mit csinállok?

– A földre rogy, sír, és megköszöni, hogy végre megmentették tőlem.

De a téma függőben maradt, mert senki sem tartóztatta fel őket, és baj nélkül elérték Stan házának hátsó sarkát. Honor felemelte a billentyűzet fedelét, és bepötyögte a kódot. Coburn megvárta, amíg a fémcsattanást hallja, aztán elfordította az ajtógombot, és kinyitotta az ajtót.

Besurrantak a garázsba, és bezárták maguk után az ajtót. A három magas ablakon keresztül beáramló fény segített, hogy megtalálják az utat a konyhaajtóig. Honor belépett, és kikapcsolta a riasztót. A figyelmeztető pityegés elhallgatott. De amikor beljebb lépett volna a konyhába, a férfi a kezét a vállára helyezte, és némán nemet intett. Gyanús volt neki, hogy ilyen könnyen bejutottak a házba, így a küszöbön maradt, az izmai megfeszülve, ugrásra készen.

Nem minden csönd egyforma. Arra is kiképezték, hogy meg tudja különböztetni őket egymástól. Hatvan hosszú másodpercig csak hallgatózott, amíg végül úgy döntött, hogy a ház valóban üres. Ekkor levette a kezét Honor válláról.

– Azt hiszem, hogy jók vagyunk.

A legtöbb műtő sem olyan steril, mint amilyen Stan Gillette konyhája volt. Coburn azt gondolta, ez a sterilitás magát az embert tükrözi. Hideg, személytelen, hajthatatlan, nincs olyan terület, melyet az érzelmi szemét elboríthatna.

Ez a leírás, ébredt rá, saját magára is meglehetősen jól illett.

Félretolva ezt a gondolatot, megkérdezte Honort, hol vannak Eddie

cuccai.

– Igazából mindenfelé a házban. Hol akarja kezdeni?

A nő abba a helyiségbe vezette, amelyik Eddie gyerekszobája volt.

– Nem sokat változott, mióta először jártam itt. Eddie elhozott, hogy bemutasson Stannek. Olyan ideges voltam.

Coburnt ez mélységesen hidegen hagyta, és az érdektelensége annyira nyilvánvaló volt, hogy a nő abbahagyta a múltba révedést. A szoba közepén állt, kezeit feszengve kulcsolta össze maga előtt.

– Mi az? – kérdezte a férfi.

– Furcsa ebben a házban, ebben a szobában lenni...

– Eddie nélkül?

– Azt akartam mondani, hogy *magával*.

A férfinak több válasz is eszébe jutott, de azok mindegyike vagy közönséges volt, vagy valamilyen más módon nem odaillő, és nem volt ideje egy veszekedésre, amit egy sikamlós megjegyzés elkerülhetlenül kirobbantana. A válaszokat megtartva magának az íróasztal felé mutatott.

– Ūrítse ki a fiókokat. A szekrénnel fogom kezdeni. Ugyanolyan alaposan kutatott, mint Honor házában. Ūgy tűnt, hogy Gillette semmit sem dobott ki a fia dolgai közül. Ellenállva a vágynak, hogy siessen, Coburn próbált nem átsiklani semmin, és nem félretenni egyetlen tárgyat sem, amíg át nem kutatta.

Azt gondolva, hogy Eddie egyenruhája logikus rejtekhely lenne, Coburn minden ruhadarab minden varrását, bélését és zsebét megvizsgálta, valami belevarrt dolgot keresve. De anyagon kívül semmit sem talált.

Amikor már eltelt egy óra, és nem hozott semmilyen eredményt, kezdte érezni az idő szorítását.

– Gillette általában elmegy otthonról napközben? – kérdezte Honortól.

– Megvannak a maga elfoglaltságai, de nem tartom számon közelebről a napirendjét.

– Mit gondol, valamelyik rendszeres elfoglaltsága miatt ment el itthonról?

– Nem, azt gondolom, hogy Emilyt és engem keres.

– Én is azt hiszem.

Még egy óra telt el, még tovább növelve a frusztrációját. Az ideje véges volt, és egyre fogyott. Honor felé pillantott, hogy újabb kérdést tegyen fel neki az apósa napi rutinját illetően, de a kérdés az ajkára fagyott, mielőtt feltehetné volna.

A nő a franciaágyon ült, egy doboz emléktárgyat nézett át. A doboz többségében medálokat és rendjelszalagokat tartalmazott, melyeket Eddie sportversenyeken nyert a tanulóévei során. Honor csöndben sírt.

– Mi a baj?

A nő felnézett. A szeméből ömlött a könny.

– Mi a baj? Mi a *baj*? Ez a baj, Coburn! Ez! – Leejtette a medált, amit az ujjai között morzsolgatott, és akkora erővel lökte el magától a dobozt, hogy az leesett az ágyról, és fenékkal felfelé landolt a földön. – Úgy érzem magam, mint egy hullarabló.

Mit akar, mit válaszoljon erre? *Sajnálom, igaza van, menjünk?* Nos, ezt úgysem fogja mondani, nem igaz? Így nem szólt semmit. Egy pillanatig csak néztek egymásra.

Végül a nő megadó hangot hallatott, és letörölte a könnyeket az arcáról.

– Ne is törődjön vele. Nem várhatom el magától, hogy megértse.

A nőnek igaza volt. Nem értette, hogy ez miért olyan felzaklató számára. Mert ő egyszer *tényleg* rabolt sírt. Miután alaposan átkutatta a megtizedelt falut túlélők után, ahol még a százalmas lábasjóságokat sem kímélték meg, beugrott egy gödörbe, ahol a tetemek csak úgy egymásra voltak hányva.

Halott csecsemők és meztelen öregasszonyok, erős férfiak és terhes nők rothadó testét nézte át nyomok után kutatva, melyik ellenséges törzs volt a felelős a mézárulásért. Az volt az utasítása, hogy derítse ki. Nem mintha a válasz olyan sokat számított volna, mert a bűnös klikk nemsokára éppolyan borzalmas megtorlásra számíthatott.

Nem sikerült semmilyen információt szereznie. A keresése mindössze egy kulacs vizet eredményezett, ami csodával határos módon megúsza a gépfegyverekből a gödörbe lőtt golyózápport. A saját

kulacsában már alig volt víz, úgyhogy a kulacs szíját leoldotta a halott ember válláról, aki még gyerek volt, kinézete alapján nem több tizenkét, tizenhárom évesnél, és a szíjat a saját vállára vetette, ahogy kimászott a tömegsírból.

Az sokkal rosszabb volt, mint ez. De Honornak erről nem kell tudnia.
– Hol van Stan szobája?

Két órával később Stan Gillette háza ahhoz hasonló állapotban volt, mint Honoré, amikor Coburn végzett vele. Az eredmény is hasonló volt. Semmi.

A férfi azt gondolta, talán Stan számítógépe tartalmaz majd terhelő információt, de még jelszó sem kellett, hogy belépjen. Coburn végignézte a dokumentumait, és nem talált sok mindent a szerkesztőknek írt leveleken kívül, melyeket Stan politikai vezércikkek mellett vagy ellenében fogalmazott.

E-mailjei többségét volt tengerészgyalogosokkal váltotta közeledő vagy elmúlt találkozókkal kapcsolatban. Talált helyzetjelentést volt bajtárs prosztatarákjáról, valamint értesítést egy másik haláláról.

Ugyanígy azok a weboldalak, melyeket Gillette rendszeresen olvasott, a tengerészgyalogság, veterán szervezetek és a világ híreinek szentelt oldalak voltak, távolról sem volt semmi pornográf vagy illegális anyagok csempészésével kapcsolatban.

A remélt kincsből nem lett semmi.

Végül a garázs maradt az egyetlen hely, amit még nem kutatott át. Coburn sohasem lakott olyan helyen, ahol lett volna garázs, de tudta, hogy mire számíton, és Stan garázsa is olyan volt, mint a többi, egy jelentős különbséggel: kivételesen rendezett volt.

Egy külön beugróban egy tipp-topp horgászahajó ült egy utánfutón. A horgász- és vadászfelszerelés olyan szépen volt elrendezve, mint egy bolti kirakat. A munkapad mögött gondosan felcímkézett festékes dobozok sorakoztak tökéletes rendben. A kéziszerszámok gondosan sorba rendezve a szerszámfalon. Egy elektromos szélvágó fűnyíró és

egy kanna üzemanyag ült egy raklap téglá tetején.

– A francba! – szólalt meg Coburn halkán.

– Mi az?

– Napok kellenének, hogy ezt mind átnézzem. – A kis tetőtér felé intett, melyet az egyik sarokba építettek. – Ott fent mi van?

– Többségében Eddie sportfelszerelései.

Egy ötször tízes fából készített létra volt a falba építve. Coburn felmászott rajta, és fellépett a tető alatti kis térbe.

– Adjon nekem egy kést. – Honor felvett egyet a munkapadról, és feladta neki. A férfi felvágta vele a nagy dobozon a ragasztószalagot. A dobozban íjásztáblát, baseball-labdát, kosárlabdát és amerikai focilabdát talált.

– Vigyázzon!

Egyesével ledobta. A doboz aljában egy bowlinglabda volt. A lyukakban nem volt semmi. Coburn felnyitott egy másik dobozt, melyben mindegyik sporthoz talált felszerelést, egy baseballkesztyűt, egy amerikai focivédősisakot, vállvédőt. Mindegyiket átkutatta. Semmit sem talált.

Amikor lement, Honor a focilabdát forgatta a kezében. Az ujját végighúzta a bőrszegélyen. Mosolyogva mondta:

– Eddie középhátvéd volt a gimnáziumi csapatban. Végzős évében bekerültek a megyei ligába. Ekkor kezdtünk el járni. Ebben az évadban. Túl kicsi volt, hogy az egyetemen is bekerüljön a csapatba, de azért még szerette a játékot, és mindig kiment passzolgatni, ha talált magának valakit, aki elkapja.

Coburn kinyújtotta a kezét. Honor odaadta neki a focilabdát. A férfi belemélyesztette a kés pengéjét.

A nő felkiáltott, és reflexből odanyúlt, hogy visszavegye a labdát, de a férfi a késsel még nagyobb lyukat vágott, aztán megrázta, hogy bármi, ami benne van, kiessen. De semmi sem hullott ki belőle. A munkapadra dobta a leeresztett labdát.

Amikor megfordult, a nő arcul ütötte. Nagy erővel.

– Maga egy rémes alak! – mondta. – A leghidegebb, legszívtelenebb, legkegyetlenebb személy, akit el tudok képzelni. – A zokogás

belefojtotta a szót. – Utálok magát. Utálok!

Ebben a pillanatban a férfi is meglehetősen utálta magát. Mérges volt, és nem tudta, miért. Úgy viselkedett, mint egy komplett idióta, és nem tudta, miért. Nem értette, mi készíti arra, hogy bántsa és bosszantsa a nőt, de úgy tűnt, képtelen megállni.

Direkt fenyegetően tett egy lépést a nő felé.

– Nem kedvel engem?

– *Megvetem* magát.

– Valóban?

– Igen!

– Ezért vetette rám magát akkora hévvel tegnap éjjel?

A nő egy darabig magában dühöngött, aztán elfordult tőle, de mielőtt egy lépést is tehetett volna, a férfi kinyújtotta a kezét, és visszafordította maga felé.

– Igazából emiatt mérges, nem igaz? Mert csókolóztunk. – Arcát a nőéhez közelítve suttogetta: – És élvezte.

– Gyűlöltem.

A férfi ezt nem hitte el. Nem akarta elhinni. De kényszerítette magát, hogy közömbösnek tűnjön, akár élvezte a nő, akár nem. Elengedte a nő karját, és arrébb lépett.

– Ne eméssze magát miatta. Az ember is csak állat, és az állatok párosodnak. Továbbá tüszentenek, köhögnek és finganak is. És kábé ennyit jelentett ez a csók is. Úgyhogy nyugodjon meg, nem csalta meg a halott férjét.

Sértődött hangot hallatott, de mielőtt válaszolhatott volna, a férfi elővette a mobilját, és bekapcsolta. Mostanra Hamilton már biztosan értesült róla, hogy reggel épp csak megúszták a rákászhajón. Coburn tudni akarta, ez hogy csapódott le.

Tárcsázott. Hamilton azonnal válaszolt.

– Coburn?

– Talált.

– Sikeresen átvertél mindenkit ma reggel.

– Nem sokon múlt.

– De elég volt. Hol vagy?

– Próbálkozz újra.

– Megszerveztem Tom VanAllennel, hogy te és Mrs. Gillette bejőjtek. Sziklaszilárd. Biztonságos lesz. A szavamat adom.

Coburn tekintetét Honorra szegezte. Az arca még mindig sajgott, ahol a nő arcul ütötte, ahol a lánya órákkal ezelőtt a nedves búcsúcsóknymot hagyta. Nem volt hozzászokva, hogy olyan emberekkel álljon kapcsolatban, akik kirakatba teszik az érzelmeiket, ezek a Gillette nők pedig ezt művészi szintre fejlesztették. Nem csoda, ha erre ő meg ilyen morcosan viselkedik.

– Coburn? – szólt Hamilton, már harmadszorra ismételve meg a nevét.

– Visszahívlak – felelte, és kinyomta a telefont.

32. FEJEZET

Tom VanAllen a vállát vonogatta, ami jelenthetett közömbösséget ugyanúgy, mint beismerést.

– Hazudott neked – mondta Janice.

– Nem kifejezetten.

– Szándékosan félrevezetett – erősködött Janice. – Te ezt minek neveznéd?

Ő hazugságnak nevezné, de nem akarta ezt a szót használni Janice előtt annak leírására, hogyan manipulálta őt Hamilton. Gyakorlatilag megvédte Hamilton manipulációját, és utálta magát érte. De ha beismerné, milyen könnyen rászédhető volt, az még nevetségesebb színben tüntetné fel a felesége előtt.

Azért ment haza, hogy segítsen Lanny körül, aki az éjszaka nagy részében ébren tartotta őket a nyöszörgésével. Ez a segélykérés olyan kifejezése volt, melyet jól ismertek. Csak ezekkel a szájalmas hangokkal tudta jelezni, hogy valami baj van. Torokfájás? Fülfájás? Izomgörcs? Fejfájás? Láza nem volt. Mindennap ellenőrizték, nincs-e felfekvése. Mivel nem tudták, mi bántja, semmit sem tehettek, hogy segítsenek rajta, és szülőként ez kész kínszenvedés volt.

Talán csak félt, és a jelenlétük az ágya mellett megnyugtatta, mert idővel elaludt. De nehéz éjszaka volt. Ettől Tom szakmai válságával együtt mindketten különösen elgyötörtnek érezték ma magukat.

Miután Lanny gondozásával végzett, visszautasította a felesége ajánlatát, hogy készít neki ebédet, és inkább a dolgozósobát választotta, hogy elmesélje neki, Hamilton hogy becsapta. Észrevette, hogy a számítógép be van kapcsolva, és amikor ezt megjegyezte, a felesége bevallotta, hogy aznap délelőtt több órát töltött azzal, hogy ésszerű távolságon belül található, tartós gondozást nyújtó színvonalas intézetek weboldalait tanulmányozta.

Tom ezt előrelépésnek tekintette. Egyfajta előrelépésnek. Paradox módon ez egy olyan lépés volt, amely valaminek a végéhez vezetett. Szinte megkönnyebbült, hogy van egy másik krízis, ami eltereli erről a figyelmét.

- Honnan tudod, hogy most igazat mond? – kérdezte Janice.
- Mármint arról, hogy Coburn titkos ügynök?
- Az az ember annyira nem néz ki FBI-ügynöknek, mint...
- Én.

A nő meglepett arckifejezése felért egy vallomással, hogy a szájából vette ki a szót. Próbált visszakozni.

– Azt akartam mondani, hogy Coburn úgy hangzik, mint aki megkattant. Fred Hawkinst is beleszámolva nyolc embert ölt meg.

– Hamilton azt állítja, hogy nem Coburn lőtte le azokat az embereket a raktárban.

- Akkor ki tette?
- Nem mondta.
- Tudja?

Tom megvonta a vállát.

A nő nyilvánvaló bosszúsággal fújta ki a levegőt.

- Szóval még mindig játszmákat játszik veled.
- Paranoiás. – Hamilton egyenesen azzal vádolta Tom irodáját, hogy tele van „tégglákkal”, ahol ömlik ki az információ. Crawford felügyelő a különböző rendfenntartó szerveknél található spiclik miatt zsémbelt. – Mindenki paranoiás, és okkal – mondta a nőnek.

– Miért nem hívtott téged Coburn segítségért, amikor elszabadult a pokol? Miért menekült el a mézszárlás helyszínéről, forgatta fel a Gillette-házát, és tüntette fel magát bűnöző színben?

– Fenn akarta tartani a fedősztoriját még egy darabig. Ráadásul Hamilton a kizárólagos kapcsolata. Hamilton rakta oda a Marsset céghez, és senki más nem tudott róla. Még csak Coburn tartalék kapcsolata sem voltam.

– Mostanáig. – Janice meg sem próbálta elrejteni a keserűségét. – Most, hogy Hamilton csodagyerekét a falhoz szorították, rád testálja, hogy te hozd be. Te is tudod, ez mit jelent, ugye? Azt, hogy ha valami balul sül el, téged fognak hibáztatni. Nem Clint Hamiltont, aki biztonságban ül a szőnyeggel borított irodájában, Washingtonban.

Janice-nek persze igaza volt, de kellemetlenül érintette, hogy saját mardosó haragját a felesége szájából kell hallania. Azt mormogta:

– Lehet, hogy nem is kerül rá sor.

– Hogy érted ezt?

– Először is, Hamiltonnak kapcsolatba kell lépnie Coburnnel, aki ebben a tekintetben nagyon tartózkodó. Aztán meg kell róla győznie, hogy helyezze magát az őrizetem alá, és az sem lesz egyszerű menet.

– Miért ne akarna biztonságot és védelmet?

– Nem bízok bennem és a szövetségi irodában, hogy képesek vagyunk megadni neki a biztonságot. Ha nem így lenne, akkor már az elején felhívott volna, ahogy te mondtad. Őszintén szólva, örült lenne, ha nem lenne óvatos. Ha Marsset olyan mocskos volt, ahogy állítják, akkor isten tudja, Coburn milyen bizonyítékot gyűjtött. Bárki, aki Marssettel illegális kereskedelmet folytatott, most valószínűleg az ő fejére pályázik. És akkor ott vannak még a személyes vendetták. Azt mondják, Doral Hawkins is a vérét akarja. Ahogy Mrs. Gillette apósa is. Hamilton aggódik az önbíráskodó hozzáállás miatt.

– Ő élve akarja Coburnt.

– Meg akarja kapni a bizonyítékot, amit Coburn szerzett. – Az órájára pillantott, aztán a felöltőjéért nyúlt. – Vissza kell mennem. Kéznel kell lennem, és készenlében kell állnom, akármi is történjék.

Amint elsétált a felesége mellett az ajtó felé, a nő a keze után nyúlt,

hogy feltartóztassa.

– És mi lesz, ha nem?

– Mi lesz, ha mi nem?

– Mi lesz, ha Coburn nem jön be?

– Számomra status quo. Nem leszek hős, de esélyem sem lesz elcseszni.

– Ne beszélj magadról így, Tom. – Felállt, és megfogta a férfi vállát.

– Ne is gondolkodj így. Ez egy lehetőség számodra, hogy megmutasd, milyen fából faragtak.

A belé helyezett bizalma nem volt jogos, de a férfi értékelte a hűségét.

– Elég dühös vagyok, hogy megragadjam az alkalmat.

– Helyes! Mutasd meg Hamiltonnak, mit tudsz! És Coburnnek. És mindenki másnak.

– Mindent el fogok követni. A nő arckifejezése ellágyult.

– Akármit is teszel, légy óvatos.

– Az leszek.

– Ez az ember lehet, hogy FBI-ügynök, de veszélyes.

– Óvatos leszek. Megígérem.

Mielőtt elment volna, megállt Lanny szobájában. A fiú szeme nyitva volt, de mozdulatlanul feküdt, csöndben, mereven nézett, és Tom szinte azt kívánta, bárcsak az előző éjszakai nyugtalanság jeleit mutatná. Az legalább arra utalt, hogy érez *valamit*, hogy osztozik valamiben az apjával abból, ami az embert emberré teszi. Bármilyen kapcsolat jobb, mint a semmi.

– Bármit megtennék érted, Lanny – suttogta. – Bármit. Remélem, hogy... hogy bizonyos szinten, te ezt tudod. – Tom megérintette a fia haját, aztán lehajolt, és pusztit nyomott a homlokára.

Már a bejárati ajtónál járt, amikor rájött, hogy a kulcsát a dolgozószobában hagyta. Visszament, és már épp lépett volna be a szobába, amikor hirtelen megtorpant.

Janice visszatért a kanapéra. Mobiltelefonja a kezében, és vadul nyomogatta az érintőképernyőt. Egy perc se kellett, és ő a problémáival együtt mellékessé vált, feledésbe merült. Teljesen elmerült a saját

világában, egy olyan világban, amelyben neki nem volt helye.

Eszébe jutott, hogy pár nappal ezelőtt is – vagy lehet, hogy csak tegnap volt? – azon kapta, hogy pont így beszippantotta a telefonja.

– Janice?

A nő nagyot ugrott.

– Jézusom, Tom! – kiáltotta elakadt lélegzettel. – Azt hittem, már elmentél!

– Azt látom. – Az aktatáskáját a kanapé melletti kis asztalra rakta, és elindult a nő felé.

Janice talpra ugrott.

– Elfelejtettél valamit? – A hangja természetellenesen magas volt, a mosolya szokatlanul ragyogó.

A kezében levő telefon felé biccentett.

– Mit csinálsz?

– A szójátékomat játszom.

– Hadd lássam. – Kinyújtotta a kezét.

– Mi? Miért?

– Hadd lássam!

– Érdekel a szójátékom? – kérdezte egy színleltnek hangzó nevetés kíséretében. – Mióta...

A férfi hirtelen előrelendült, és kikapta a kezéből a telefont.

– Tom? – kiáltott fel megdöbbenve.

– Tom! – mondta aztán metsző hangon, a hozzá illő kézmozdulattal kísérve: tenyerével felfelé kinyújtott kézzel követelte, hogy adja vissza a telefont.

Aztán amikor ez nem történt meg, amikor a férfi úgy tartotta, hogy ő ne érje el, és elolvasta az SMS-t a kis kijelzőn, újra a nevét mondta, ezúttal lágy, panaszos, büntudatos nyöszörgés kíséretében.

Már napkelte előtt a Garden Districtben található háznál volt, és követte Bonnell Wallace-t, amikor az kihajtott a főkapun. Most már órák óta a bankár kocsiját figyelte, ugyanott, ahol Wallace aznap reggel hét óra

harmincöt perckor hagyta, amikor leparkolta a bank épületének alkalmazottak számára fenntartott parkolójában, a számára fenntartott helyre.

Egy csilivili autót nézni a naplementében dögunalmas volt.

Azon kívül, hogy unatkozott, Diego nem szeretett ennyi ideig tétlen lenni. Ő folyton mozgásban volt, mint egy cápa, láthatatlanul körözve a felszín alatt, gyorsan és keményen csapva le, mielőtt továbbment. *Örökmozgó*. Ez volt a jó szó. Szeretett mozgásban lenni, és nem egy helyben toporogni.

Főképp amiatt neheztelt, hogy a Könyvelő elhúzta előtte a mézes madzagot Lee Coburn személyében, aztán ráosztotta ezt az agyatlan munkát, amit akármelyik idióta meg tudna csinálni. Egy tucat más tevékenység jutott eszébe, amit jobban élvezne, közülük messze nem az utolsó, hogy Isobellel tölthetné az időt otthon.

Otthon. Most már ezzel a kifejezéssel gondolt a föld alatti bunkerére.

A Könyvelő ettől a legkellemesebb szórakozásától fosztja meg.

– Azért hívlak, hogy szóljak, állj készenlétben! Légy bevetésre kész minden pillanatban!

Diego szarkasztikusan fújtatott egyet.

– Mí? És hagyjam ki itt ezt a jó mókát?

– Némi elégedetlenséget vélek felfedezni a hangodban, Diego.

A fiú duzzogva, csöndben hallgatott.

– Megvan az okom rá, hogy Wallace figyelésével bizzalak meg.

Nos, mind ez idáig ez az ok Diego számára rejtély maradt.

De nem is érdekelte igazán, hogy mi az oka. Most végre a Könyvelő felhívta, és az izgalmasabb és jobban fizető munka lehetősége feldobta.

– Ma jött el a nap, amikor megkapom Coburnt?

– Coburn egy titkos FBI-ügynök.

Diego szíve nagyot ugrott, de nem az aggodalom, a rettegés vagy a félelem, hanem az izgatottság miatt. Egy szövetségi ügynököt eltenni láb alól, az csúcs, haver.

– Tudod, hogy ez mint jelent, Diego.

– Azt jelenti, hogy neki annyi.

– Azt jelenti – folytatta a Könyvelő ingerülten –, hogy rendkívüli

óvatossággal, de gyorsan kell majd eljárnod. Amikor megadom a jelet, nem lesz sok időd.

– Akkor adjon több időt. Mondja meg most, mikor és hol?

– A részletek még függőben vannak. Tudni fogod, amiről azt akarom, hogy tudj, amikor készen állok, hogy tudassam veled.

Ezt Diego úgy fordította le magának, hogy a Könyvelő sem tudta még a részleteket. Elvigyorodott, ahogy arra gondolt, milyen bosszantó lehet ez. De nem volt ostoba, és akarta ezt a melót, így tettetett alázattal annyit mondott:

– Itt leszek, amikor készen áll rám.

Általában a Könyvelőé volt az utolsó szó, és ezúttal sem volt másként.

– A New Orleans-i hatóságok még mindig nem találták meg annak a kurvának a holttestét.

– Mondtam már, nem is fogják.

– Ami egy kérdést vet fel, Diego.

– Milyen kérdést?

– Hogy lehet, hogy te ebben olyan biztos vagy?

Aztán a vonal megszakadt.

33. FEJEZET

Honor és Coburn mindenféle incidens nélkül jutott vissza a játszótéri parkolóig.

Az anya és a gyereke már elment. A kamasz éppen felfüggesztette a tenisz gyakorlását, és egy fa alatt heverészett, fülében a fülhallgatóval, valamit babrálva a telefonján. Észre sem vette a visszatérő párt, amint beültek a lopott kocsiba, és elhajtottak.

Honor csak ekkor kérdezte Coburnt a Hamiltonnal folytatott rövid beszélgetéséről.

– Mit mondott?

– Azt akarja, hogy adjuk fel magunkat Tom VanAllennek. Szavát adta nekem, hogy ez a VanAllen megbízható, és biztonságban leszünk a

felügyelete alatt.

– Hisz neki?

– Ha VanAllen annyira megbízható, akkor miért nem avatta be Hamilton a küldetésembe? Most hirtelen bízik benne. Ez idegessé tesz. Szemtől szemben kéne lennem VanAllennel, hogy felmérjem a megbízhatóságát, és nem lesz ennyi időm, mielőtt az életünket a kezébe adom.

– És a másik fele? Azzal kapcsolatban, hogy képes megvédeni minket?

– Ebben még annyira sem bízom. – A nőre nézett. – Az a dolog rákfenéje, hogy már nem sok választási lehetőségem maradt.

– Én is úgy látom. Már ártatlan focilabdák kiszúrásához folyamodik.

A férfi ezt figyelmen kívül hagyta, de Honor nem is nagyon számított bocsánatkérésre.

– Az a helyzet, hogy tudom, igazam van. – Kihívóan nézett a nőre, hogy ellentmond-e neki.

– Rendben, mondjuk, hogy Eddie-nek tényleg volt valami a birtokában. Mennyi ideig folytathatja a keresést egyedül? Azt akarom mondani – hadarta gyorsan, mielőtt a férfi félbeszakíthatta volna –, hogy mindazzal a technológiával, ami az FBI rendelkezésére áll, ha más ügynökökkel együtt dolgozna, kiterjedt hálózattal, nem lenne jobb esélye megtalálni, amit Eddie elrejtett?

– Nos, kíváncsi az én tapasztalatomra a kiterjedt hálózatról? A dolgokat általában elbarmolják, és nem alapfokon. Még a jó ügynököket is megbénítja a bürokrácia, és a szövetségi kormánynak abból tengernyi sok van, többségük az Igazságügyi Minisztérium köré csoportosul. Ezért akarta Hamilton, hogy egyedül dolgozzak.

– És ezért van most egyedül a maga élete veszélyben.

A férfi vállat vont.

– Ez a munkával jár. – Aztán félrebiccentett fejével hozzá. – Az én munkámmal. Nem a magáéval.

– Azért vagyok itt, mert én ezt választottam.

– Rosszul választott.

A város kültelki részén maradtak, ahol időről időre volt egy-egy

házcsoport, de nem volt egybefüggő városrész, mint amelyet maguk mögött hagytak. Megrongálódott vagy végleg bezárt, szomorú kinézetű butiksorok és elhagyatott üzletek jellemezték. Némelyiket a Katrina után hagyták magára, és nem nyitottak ki többet, míg mások a BP olajkatasztrófiája okozta gazdasági válságnak estek áldozatul.

Coburn megállt egy butiksor parkolójában, ahol egy kis áruház, egy fodrász, és egy italbolt kapott helyet, amely házi készítésű kolbászt reklámozott, és minden kirakatán lopás elleni rács díszelgett.

Leállította a motort, a könyökét a nyitott ablakba rakta, az állát és a száját a tenyerébe támasztotta. Percekig mozdulatlanul ült, mint aki mélyen elmerült a gondolataiban, de közben a szeme megállás nélkül járt, megfigyelve mindenkit, aki be- vagy kilépett valamelyik üzletből, óvatosan felmérve minden autót, ami behajtott a parkolóba.

Végül leengedte a kezét, és a telefonja után nyúlt.

– Gyors leszek, rendben?

Honor bólintott.

– Akármit is mondok Hamiltonnak, maga egyetért velem.

Újra bólintott, most kissé kevésbé magabiztosan.

– Meg kell bíznia bennem ezzel kapcsolatban. – A férfi kék szeme az övébe fúródott.

Újra bólintott.

– Akkor rendben. – Tárcsázott.

A nő hallotta Hamilton udvariatlan hangját.

– Remélem, azért hívsz, hogy tudasd, jobb belátásra tértél.

– Van egy régi vonat egy elhagyott pályán.

Megadta Hamiltonnak a helyet Tambour külvárosában. Honor ismerte a környéket, de soha nem vette észre a sínpart vagy a régi vonatot, ami ott állt.

– Egyedül VanAllen – mondta. – És nem viccelek. Csak egy rossz érzésem támad, és már ott sem vagyunk. Mrs. Gillette-et küldöm VanAllenhez. De magamnál tartom a gyereket, amíg biztos nem vagyok benne, hogy minden...

– Coburn, ez...

– Így lesz. Tíz órákor.

Bontotta a vonalat, és kikapcsolta a telefont.

Amikor Stan felnyitotta a garázsajtót a kocsija napellenzőjén levő távirányító segítségével, Eddie kosárlabdája gurult ki a kocsifelhajtóra.

Ez csak egy dolgot jelenthet.

Lekapcsolta a kocsni motorját, és kiszállt. Eközben előhúzta a kését a bokájára szíjazott tokból. Óvatosan közeledett a garázs nyitva tátongó bejárata felé, de látta, hogy nincs bent senki.

Amikor észrevette Eddie kilyukasztott focilabdáját a munkapadon, jeges düh öntötte el. Felemelte a kését, élvezte az ismerős súlyt a kezében.

Stan gyorsan, de hangtalanul közeledett az ajtóhoz, ami a konyhába vezetett. Elfordította az ajtógombot, azután egy gyors mozdulattal kinyitotta az ajtót. A riasztója figyelmeztető bippegése elmaradt. Senki sem ugrott rá. A házban semmilyen nesz nem hallatszott, semmi sem mozdult. Éles ösztöne azt súgta, hogy senki sincs a házban. Azért készenlétben tartotta a kését, ahogy szobáról szobára haladt, felmérve a kárt.

Coburn.

Akkor és ott Stan megfogadta, hogy amikor szembekerül vele, épp akkora kegyetlenséggel fogja darabjaira tépni, ahogy Coburn kibelezte a házát, különösen Eddie szobáját.

A szoba küszöbén állva, ami a mai napig nagyjából változatlan maradt Eddie fiatalsága óta, Stan próbálta eldönteni, vajon hiányzik-e onnan valami. De ez majdnem lényegtelen is volt. A szobát megszentelték, és ez még elfogadhatatlanabb volt, mint a lopás.

El kellett tartania egy darabig, hogy ilyen alaposan átkutassa a szobákat. Stan úgy becsülte, órákba is telhetett. Majdnem lehetetlen feladat egy ember számára.

Honor.

A gondolattól Stannek fájdalmasan elszorult a szíve. A menyé vajon

tényleg részt vett benne? Stan próbálta tagadni, hogy ez lehetséges. Mint Eddie özvegyének nem kéne neki arra törekednie, jobban bárkinél, hogy megőrizze Eddie jó hírét? Ha nem saját magáért, de legalább Emily kedvéért? De az elé táruló bizonyíték azt mutatta, hogy segédkezet nyújtott annak a férfinak, aki azon van, hogy bemocskolja Eddie jó hírét.

Stant érzékenyen érintette Honor árulása. Mielőtt valami végzetes hibát követne el, meg kell találnia, jobb belátásra kell térítenie.

Ebből a célból kutatott egész nap. Közel járt hozzá, hogy hülyét csináljon magából az FBI-irodában, amikor hevesen kikelt Tom VanAllennel szemben, akiben még annyi bizodalma sem volt, mint Crawford felügyelőben vagy a hatóságokban, akiket képviseltek. Ha azt akarja, hogy Honor és Emily előkerüljön és hazatérjen, akkor csak magára számíthat.

Mindenhová elment, ami csak eszébe jutott, hol lehet. Meglátogatta Honor némelyik kollégáját, egyéb barátokat és ismerősöket, de nem járt sikerrel. Még ahova Honor járt, a templom papja is azt állította, hogy nem hallott róla, de biztosította afelől, hogy imádkozik az ő és Emily biztonságos hazatértéért. Stan nyomást gyakorolt mindenkire, akivel beszélt, és úgy gondolta, biztosan rájön, ha hazudtak volna neki.

Doral, aki figyeltette Tori Shirah házát, arról tájékoztatta, hogy a nő egész nap ki sem tette a lábát, kivéve, amikor nem sokkal napkelte után kiment az újságért. Az autója még mindig a kocsifelhajtón áll.

Stan ösztöne mást sugott. Emlékezett egy helyre valahol a városon kívül, amit egyszer Eddie mutatott neki – Honor tévesen azt hitte, hogy az ő titka. Eddie jó nagy adag bosszúsággal avatta be Stant, hogyan fedezte fel a helyet. Egyik este, amikor egy rövid telefonhívást követően, váratlanul egy gyatra és nyilvánvalóan hamis magyarázattal ment el otthonról, követte a feleségét. De a titokzatos útja nem egyéb volt, mint egy találkozó Torival. Eddie tréfára vette a dolgot, és azt gondolta, a titkos találkozó valószínűleg a középiskolás éveikből maradt vissza.

Lehetségesnek tűnt, hogy a hagyomány esetleg még mindig él.

Amikor Stan az előző napon Torival beszélt, a nő úgy festett, mint

akit őszintén megrázott Honor úgynevezett elrablása, és aggódott miatta. Stan eltűnődött: vajon csak színjáték volt az egész? Vagy elképzelhető, hogy Honor azóta küldött neki segélykérő jelet, amit az a nő szándékosan visszatartott előle és a hatóságok elől.

Így ezt a megérzését követve kikocsizott a félreeső helyre. Az azóta eltelt években, mióta Eddie megmutatta neki a helyet, a régi fahíd még rozogább lett. A tölgyfa mintha még tovább terjeszkedett volna, a gyökerei is göcsörtösebbekké váltak.

Stan azonnal figyelte a keréknyomokra, amelyek frisseknek tűntek. De ez nem hozta különösebben lázba. Minden bizonnyal nem Honor és a barátnője az egyetlen, aki felfedezte ezt a festői helyet. Tökéletes kieső hely kamaszoknak, hogy itt leparkoljanak és csókolózzanak, vagy füves cigit szívjanak, vagy lenyúlt piát igyanak. A filmtársaságok is folyton járnak a környéket, hogy látványos helyszíneket találjanak a forgatásokhoz.

Már épp indult volna, hogy máshol folytassa a keresést, amikor írásjeleket vett észre a sárban. Fejjel lefelé nézte őket, de amikor leguggolt, hogy közelebről is szemügyre vegye a megfelelő irányból, lassú füttyel fújta ki a levegőt.

A betűk a sárban különböző méretűek és formájúak voltak, de azért el lehetett őket olvasni:

EmiLy.

Visszafelé a városba, felhívta Doralt.

– Az emberedet fenékbe kell rúgni. Tori Shirah nincs a házában. Honorral és Emilyvel van.

Megállapodtak, hogy Stan házában találkoznak megbeszélni, hogyan eredjenek Shirah nyomába. Úgy vélték, hogy ha mindent beleadnak, akkor ki tudják belőle húzni Honor hollétét.

Most, hogy egy autó ajtajának csapódását hallotta, Stan visszament a házon keresztül a garázsba. Doral ott állt, keze a csípőjén, szeme a kiszúrt focilabdán. Stan közeledésére megfordult.

– Az a szarházi!

– Ez a legkevesebb. A házam belseje pont úgy néz ki, mint Honoré.

Doral hosszan kifújta a levegőt, és közben válogatott káromkodások

hagyták el a száját.

– Van bármi jele annak, hogy Honor és Emily is itt voltak?

Stan egy tömör nemmel felelt, és mást nem fűzött hozzá. Senkivel sem fogja megosztani a Honor hűségével kapcsolatos kételyeit.

– De tudom, hol voltak valamikor nemrég, valószínűleg Tori Shirah társaságában.

Doral mobilja csörögni kezdett. Felemelt ujjal jelezte Stannek, hogy ne feledje szavát, amíg lerendezi a hívást. Hallgatott, majd azt mondta:

– Amint tudod.

Amikor letette, elmosolyodott.

– Lehet, hogy nem lesz szükségünk Torira. Ez az FBI-irodában dolgozó emberem volt. Coburn beküldi Honort.

– Mikor? Hogyan?

– Az emberem várja a részleteket.

34. FEJEZET

Hamilton nagyon határozott volt az időzítést illetően.

– Ha már ott van, amikor Coburn odaér, gyanakodni fog. Ha késik, akkor valószínűleg az egész tervet sutba dobja, és még csak látni sem fogja, sem őt, sem Mrs. Gillette-et. Úgyhogy csak pár perccel korábban érkezzen.

Tom VanAllen pontosan két perccel érkezett tíz előtt a megadott helyre. Kikapcsolta a motort, és miután a hűlő motor kattogása abbamaradt, teljes csönd borult rá, csak a saját légzését hallotta, meg néha a tücsök ciripelését.

Nem való neki ez a kalandos dolog. Tisztában volt vele. Hamilton is tisztában volt vele. De Coburn szabta a feltételeket, és nem volt más választásuk, mint hogy elfogadják.

A rozsdálló vonat Tom jobbán helyezkedett el, egy még sötétebb halom az őt körülvevő sötétségben. Eszébe jutott, hogy Coburn valahol a vonaton rejtőzhet, néz és vár, meggyőződve róla, hogy betartják a feltételeit, mielőtt előadná Mrs. Gillette-et.

Istenhez imádkozva, hogy el ne tolja, Tom feltolta a kézelőjét, és ránézett a kivilágított mutatókra az óráján. Még csak harminc másodperc telt el az érkezése óta. Eltűnődött, vajon a szíve kibírja-e ezt a dübörgést még másfél percig.

Elnézte, ahogy a kismutató pár másodpercet előrehalad, jelezve, hogy még több idő telt el azóta, amióta nem telefonált haza.

Önkéntelenül a teljes kétségbeesés hangja szakadt ki belőle, ahogy gondolatai visszatértek az aznap délutáni jelenethez, amikor a feleségét rajtakapta a mobiltelefonnal. Mondhatni tetten érte.

Előrelendült, és kikapta a kezéből a telefont.

– Tom? – kiáltotta a nő megdöbbenve.

– Tom! – mondta aztán mérgesen.

– Tom – hangzott végül lágy, panaszos, büntudatos nyögéssel, miközben ő a kijelzőjét olvasta.

A szavak egy része annyira kirívóan szexuális volt, hogy szinte úgy tűnt, kiugranak, és arcul csapják. De valahogy nem tudta őket Janice-hez kapcsolni. A feleségéhez. Akivel már nem éltek házasságot, mióta... Visszaemlékezni sem tudott, mikor volt az utolsó alkalom.

De akármikor is volt, azok a szavak, amiket a mobiltelefonja kijelzőjén olvasott, sosem voltak részei az előjátékuknak, és nem suttogták őket a szenvedély hevében sem. Ami azt illeti, a mai napot megelőzően egyhavi fizetésében fogadott volna, hogy ilyen otrombaság sohasem hagyta el a felesége száját, az asszony eleve iszonyodna tőle. Több volt ez, mint obszcén, az angol nyelv legmocskosabb változata volt.

Fellapozott az utolsó SMS-hez, amit valaki – ki? – küldött neki. Buja felhívás volt, mely nyíltan részletezte, mit tenne vele a küldő. A válasz, amit a felesége oly bőszén írt, egy hasonlóan szemléletes beleegyezés volt.

– Tom...

– Ki ez? – Amikor a felesége csak nézett rá, és bár az ajka mozgott, szavak nem hagyták el a száját, a férfi megismételte, megnyomva a kérdés minden egyes szavát.

– Senki... Nem tudom... csak egy név. Mindenki álnevet használ.

Senki sem tudja...

– Mindenki?

Megérintette a kijelző bal felső sarkában az „üzenetek” szót, hogy megjelenjen azok listája, akiktől üzenetet kapott. Rákattintott az egyikre, és számos üzenetváltás jelent meg. Aztán egy másik, hasonlóan sokatmondó álnévvel rendelkező küldő üzeneteit nézte meg. A nevek különböztek, de az üzenetek tartalma émelvítően hasonló volt.

A telefont a kanapéra dobta, és egyfajta elborzadt csodálkozással nézett a nőre.

A nő feje előrebukott, de csak egy pillanatra, aztán felemelte, és a szemébe nézett.

– Nem vagyok hajlandó szégyellni magam, vagy bocsánatot kérni! –

Nem is mondta, hanem egyenesen hozzávágta ezeket a szavakat. – Amit el kell viselnem nap, mint nap – üvöltötte –, isten a megmondhatója, hogy szükségem van egy kis szórakozásra! Ez csak egy időtöltés. Meglehetősen szánalmas, és nem túl kifinomult, azt beismerem. De ártalmatlan. Nem jelent semmit.

Ő csak bámult rá, azon tűnődve, ki is ez az ember. Az arca Janice-é, a haja, a ruhája is. De vadidegen.

– Nekem jelent valamit. – Felkapta a kocsikulcsát, és nagy léptekkel elhagyta a szobát, a nő pedig utána, a nevéen szólongatva.

Minden bizonnyal megérezte valamit a hangjában, vagy az arckifejezéséből olvasott ki valamit, ami megrémítette, és letörte a kihívó viselkedését, mert az utolsó dolog, amit hallott, ez volt:

– Ne hagyj el!

Kifelé menet becsapta maga mögött a bejárati ajtót.

Most, órákkal később az ajtócsapódás hangja és a nő könyörgése visszhangzott a fejében.

Olyan átkozottul dühös volt. Először Hamilton mesterkedése. Aztán meg azt felfedezni, hogy a saját felesége mocskos üzeneteket vált ki tudja, kikkel. Perverzekkel. Szexfüggőkkel. Már attól felfordult a gyomra, ha csak rágondolt.

De hogy elhagyja? Otthagya, hogy birkózzon meg Lannyvel egyedül, amikor pár óránál többet nem bírt segítség nélkül? Azt nem

teheti meg. Az ő helyzetükben nem sétálhat csak úgy ki, és nem hagyhatja ott, hogy egyedül boldoguljon vele. És még ha kedve lenne is őt otthagyni, Lannyt nem hagyhatja el.

Valójában nem tudta, hogy mit fog tenni ezzel kapcsolatban. Valószínűleg semmit.

Úgy tűnt, ő és Janice a problémáik nagy részét így kezelik: nem tesznek semmit. Nincsenek barátaik, nem szexelnek, nincs az életükben egy csepp boldogság sem, pusztán azért, mert egyikük sem tett semmit, hogy megállítsa a kikopását. A nő „sexting” szórakozása csak még egy olyan dolog lesz az életükben, amiről azt tettetik, hogy nem létezik.

Idegenek, akik ugyanabban a házban élnek, egy férfi és egy nő, akik valaha régen ismerték egymást, akik nevettek és szerettek, és akiket most egybekovácsolt egy felelősség, melyet egyikük sem tudott lerázni magáról.

Istenem, milyen szánalmasak is ők!

Kezével megdörgölte az arcát, és megparancsolta magának, hogy a küszöbönálló feladatra koncentráljon. Megnézte az időt. Pontosan tíz óra.

Legyen jól látható!, mondta neki Hamilton.

Kinyitotta a kocsiját, kiszállt és előresétált, majd a kocsiját pár méterre megállt.

A kezét lazán az oldala mellett lógatta, a testétől enyhén eltartva, szintén Hamilton utasításának megfelelően. A tücsök továbbra is betöltötte az éjszakai levegőt a bántó zenebonájával, de mellette Tom hallotta a saját szívverését, a saját szaggatott légzését.

Nem hallotta a férfit közeledni. Egyáltalán nem.

Semmi sem figyelmeztette a jelenlétére, amíg a pisztoly csöve a tarkójába nem fúródott.

Amikor Coburn megmondta Honornak, hogy mi a teendője, a nő tiltakozott.

– Ez ellenkezik a saját tervével!

– Ez azzal a tervvel ellenkezik, amit Hamiltonnak mondtam.

– Soha nem állt szándékában engem küldeni, hogy VanAllennel találkozzam?

– Még jó hogy nem! Valaki ebben a bagázsban a Könyvelőnek dolgozik. Akár VanAllen az, akár nem, valaki sáros. Valószínűleg nem is egyvalaki. A Könyvelő aggódni fog amiatt, amit maga tud, vagy legalábbis amit sejt, és legalább annyira holtan akarja látni magát, mint engem.

– Nem lövethet csak úgy le.

– Hogyne lövethetné. Mondtam már magának, az ilyen helyzetek, a túszcserék meg különösképpen, nagyon könnyen balul ütnek ki. Néha direkt. Könnyen „véletlen” veszteséggé válhat.

Ez kijózanító gondolat volt, amely percekre elhallgattatta. A férfi a lopott kocsijukat egy használaton kívüli karosszéria javító és – festő műhelyben parkolta le, ahol más kocsik lecsupaszított alvázai heverték, kiszolgáltatva az elemeknek. Amikor megkérdezte a férfitől, honnan tud ezekről a búvóhelyekről, azt felelte:

– Teszek róla, hogy tudjak róluk.

A férfi nem bocsátkozott részletekbe, de Honor úgy okoskodott, hogy minden bizonnyal jó előre számos menekülő-útvonalat térképezett fel, hátha szüksége lesz rájuk. Mint ma éjjel.

Több, mint egy órája vártak a fullasztó műhelyben, amikor a férfi elkezdett utasításokat adni.

– Maradjon itt! – mondta. – Vagy visszajövök tíz óra után pár perccel, vagy nem. Ha nem, szedje össze Emilyt, és...

– És mi? – kérdezte, amikor a férfi nem folytatta.

– Magán múlik. Egyrészt felhívhatja az apósát vagy Doralt. Megmondja nekik, hol van, és visszafogadják az akolba. Egy időre legalábbis.

– Vagy?

– Vagy megy tovább, és olyan messzire hajt el ezzel a kocsival, amilyen messze csak tud. Akkor felhívja Hamiltont. Megmondja neki, hogy senki másnak nem adja föl magát, csak neki. Ő majd elmegy magáért.

– Miért kell, hogy vagy az egyik legyen, vagy a másik?

– Mert én elmentem a házába hétfő reggel. Bárcsak ne mentem volna. De elmentem. Így hála nekem, a Könyvelő és mindenki, aki neki dolgozik, azt fogja feltételezni, hogy tud valamit. A jó fiúk ugyanezt fogják hinni. El kell döntenie, melyik csapatban játszik.

A nő jelentőségteljesen nézett rá.

– Már eldöntöttem, nem?

A férfi állta a pillantását, aztán azt mondta:

– Oké, rendben, akkor figyeljen. – Odaadta neki a mobilját, mondott egy telefonszámot, és felszólította, hogy jegyezze meg.

– Hamilton száma? Nem lesz benne a telefonban?

A férfi megrázta a fejét.

– Kitérlöm a híváslistát minden hívás után. Maga is tegyen így. Megvan a szám?

A nő elismételte neki.

Aztán a férfi még egyszer átvette vele az egészet, hangsúlyozva, hogy nem bízhat senkiben, talán Tori kivételével.

– Jó érzésem van vele kapcsolatban. Nem hiszem, hogy elárulná magát, de elárulhatja magát akaratán kívül.

– Hogyan?

– Akikkel dolgozunk van, nem idióták. Tori ma reggel elszökött. Gyanakodni fognak, amikor felfedezik, hogy meglépett. Nyomába fognak eredni annak reményében, hogy elvezeti őket magához.

– Miért gondolja ezt?

– Mert én ezt tenném.

Halványan elmosolyodott, de az agya bőszen próbálta mindazt feldolgozni, amit a férfi mondott neki.

– Mit gondol, hogy fog VanAllen reagálni, ha maga bukkan fel helyettem?

– Fogalmam sincs. De hamarosan megtudom. Ne feledje, ha nem jövök vissza ésszerű időn belül, akkor a dolgok balul sültek el. Menjen el innen.

Amikor mindent elmondott, ami mondanivalója volt, ujját beledörzsölte a műhely padlóján egy foltba, ahol a kosz összegyűlt egy

motorolajtócsában, és a szemcsés maradványt az arcára és a karjára kente.

Aztán visszaült az autóba, ellenőrizte a pisztoly tölténytárát, hogy megbizonyosodjon róla, van benne golyó, majd visszadugta a nadrágja derekába. A nőnek odaadta Fred revolverét. Hatalmas volt, nehéz és fenyegető.

Coburn minden bizonnal érezte a nő heves ellenérzését.

– Olyan hangja van, mint egy ágyúnak, és lángokat lövell, amikor tüzel. Lehet, hogy nem találja el a célpontot, de legalább ráíjeszt. Ne hagyja magát lebeszélni arról, hogy meghúzza a ravaszt, mert ha enged, akkor maga halott. Rendben?

– Rendben.

– Honor.

A nő a fegyverről ráemelte a tekintetét.

– Maga halott – ismételte meg nyomatékkal.

Honor bólintott.

– Egy pillanatra se lankadjon a figyelme, a pillanat egy *törtrészére* se! Emlékezzen arra, amit most mondok! Amikor a legnagyobb biztonságban érzi magát, akkor a legvédtelenebb!

– Emlékezni fogok.

– Jó. – Mély levegőt vett, egyszerre kifújta, aztán kimondta, amit Honor rettegéssel hallott. – Itt az idő, hogy elinduljak.

– Még kilenc óra sincs.

– Ha orvlövészek vannak elhelyezve...

– Orvlövészek?

– Akkor tudnom kell, hol vannak.

– Világosan megmondta Hamiltonnak, hogy VanAllennek egyedül kell jönnie.

– Bárcsak VanAllen lenne az egyetlen, aki miatt aggódnom kell!

Bal lábát a műhely padlójára tette, és már lépett volna ki a kocsiból, amikor megállt. Pár másodpercig így maradt, aztán visszafordította a fejét, és a válla fölött a nőre nézett.

– A gyerekek közül a magáé rendben van.

A nő szóra nyitotta a száját, de nem tudott megszólalni, végül csak

bólintott.

– Ami pedig a focilabdát illeti, rohadt dolog volt tőlem, amit tettem. Sajnálom.

Aztán már ott sem volt, az árnyéka gyorsan átsuhant a szeméttel borított műhelypadlón, majd átsurrant egy keskeny nyíláson, a hullámos bádogajtón. A kerekek csikorogtak a rozsdás sínen, ahogy becsukta maga mögött az ajtót. Honor egyedül maradt a sötétben.

És íme, itt maradt több, mint egy órára az összezavarodott gondolataival egy lopott kocsiban, egy sorsára hagyott, sötét épületben, egyetlen társasága egy egér, melyet időnként hallott a szeméttel kaparászni.

Aggódott Emily és Tori miatt. Coburn megengedte neki, hogy felhívja a házat. Miután egyszer hagyta kicsöngeni a telefont és újra tárcsázott, Tori vette fel, és megnyugtatta, hogy biztonságban megérkeztek, és minden a legnagyobb rendben. De ez órákkal ezelőtt volt. Azóta bármi történhetett, és ő nem tudna róla.

Stanre gondolt, és hogy mennyire aggódhat értük, és arra, milyen rosszul érezte magát, hogy a házat fenekestül felforgatták. Minden merevsége ellenére, a hozzá és Emilyhez való ragaszkodása őszinte. Ebben egy pillanatra sem kételkedett.

Vajon megérti-e valaha, hogy amit tett, pusztán azért tette, hogy megőrizze Eddie jó hírét? Végző soron nem volt ez sokkal fontosabb, mint megőrizni egy doboz futó-, ugró- és dobómedált a tanulmányai idejéből?

De attól tartott, hogy Stan nem így fogja látni, és sohasem bocsátja meg neki, hogy Eddie szobájának a szentségébe betörték. Úgy néz majd a tetteire, hogy nemcsak őt árulta el, de Eddie-t és a házasságát is. A kapcsolata Stannel jóvátehetetlenül sérülni fog.

A gondolatai gyakran visszatértek Coburnhoz és az utolsó dolgokhoz, amiket neki mondott. Tőle nagyon kedves volt, ahogyan Emilyről beszélt. A bocsánatkérése, amiért egyáltalán belekeverte őt az egészbe, és hogy tönkretette a focilabdát, szintén jelentős volt, mert ritkán magyarázkodott vagy kért bocsánatot bármiért, amit tett. Amikor Emilytől kért bocsánatot, hogy megríkatta, azt is esetenül tette.

Rohadt dolog volt tőlem, amit tettem. Lehet, hogy nem ez volt a legékesszólóbb bocsánatkérés, de Honor nem vonta kétségbe az őszinteségét. A szeme, melynek megdöbbenő tulajdonságait az arcára kent rögtönzött álca még jobban kihangsúlyozta, ugyanúgy a megbánásról tanúskodott, mint a szavai. *Sajnálom.* Honor elhitte, hogy így van.

A férfit kemény gyerekkora cinikussá tette, és amiket tett és látott a hazája szolgálatában, még jobban megkeményítették a szívét. Gyakran volt kegyetlen, talán mert megfigyelte, milyen hatékony tud lenni a kegyetlenség az eredmény elérése érdekében. Akármit mondott vagy tett, az nyers és egyenes volt, mert tudta, hogy a habozás végzetes lehet. Nem aggódott amiatt, hogy a tetteit a jövőben esetleg megbánja, mert nem számított rá, hogy idős kort ér meg, azt a kort, amikor az ember jellemzően felülvizsgálja élete jelentős döntéseit és cselekedeteit.

Mindent úgy csinált, mintha az élete múlna rajta.

Ahogy a dolgokat tette – ahogy evett, bocsánatot kért... csókolt –, olyan volt, mintha az lenne az utolsó alkalom.

Ez a gondolat Honor szellemi kalandozását hirtelen megakasztotta, és megrendítő felismerés járta át.

– Ó, istenem! – nyögte a csöndben a szíve mélyéből.

Hirtelen mozgásba lendülve kinyitotta a kocsiját, és kimászott. A műhely ajtaja felé tartva átbetorkált az útjába eső hulladékra. Minden erejére szüksége volt, hogy a régóta olajozatlan sínen a nehéz ajtót eltolja, legalább annyira, hogy a résen át tudja magát préselni. Mindeközben egyáltalán nem gondolkozott azon, micsoda veszélyek leselkedhetnek rá az ajtó túloldalán.

Csak egy pillanatra állt meg, hogy kiismerje magát, aztán halálos iramban lódult neki a vasúti sínek irányába.

Miért nem jött rá korábban? Coburn neki adott utasításai a férfi búcsúját jelentették. Nem számított rá, hogy visszatér erről a találkozóóról VanAllennel, és a maga mesterkéletlen, érzélgéstől mentes módján elbúcsúzott tőle.

Mindvégig azt mondogatta: nem számít rá, hogy túléli, és ma este helyette ment, valószínűleg feláldozva magát, hogy őt megmentse.

De a férfi gondolkodása hibás. Őt senki sem fogja lelőni. Ha a Könyvelő azt gondolja, hogy van nála valami, ami gyanúba keverheti, addig őt biztosan nem ölik meg, amíg ki nem deríti, mi az a valami, és amíg meg nem szerzi tőle.

Éppúgy nélkülözhetetlen ő a bűnözők számára, ahogy az volt Coburn számára, és Hamiltonnak, és az Igazságügyi Minisztériumnak. Amiről a Könyvelő azt hiszi, hogy neki tudomása van, vagy ami a birtokában van, az éppolyan jó, mint egy golyóálló mellény.

De Coburnnek nincs ilyen védelme.

Ő volt a férfi védelme.

35. FEJEZET

Coburn még keményebben nyomta a pisztolyt VanAllen tarkójának.

– Coburn?

– Örülök, hogy megismerhetem.

– Mrs. Gillette-et vártam.

– Nem tudott jönni.

– Jól van?

– Jól. Csak ebben a pillanatban le van kötve.

– Ez nem vicces.

– Nem is annak szántam. Csak tudatom magával és a mesterlövészekkel, akiknek az éjszakai keresőjében vagyok, hogy ha engem megölnek, akkor Mrs. Gillette és a kölyök örökre elvész.

VanAllen egy kicsit megrázta a fejét.

– Világosan értésére adta Hamiltonnak, aki ugyanolyan világosan adta tovább nekem. Nincsenek mesterlövészek.

– Mást etessen.

– Ez az igazság.

– Kábel nélküli mikrofon? Azok kedvéért mondja, akik hallgatják?

– Nem. Átkutathat, ha nem hisz nekem.

Coburn gyorsan megkerülte VanAllent, de a pisztolyt továbbra is a fejének tartotta. Amikor szemtől szembe került vele, felmérte.

Aktakukac. Bizonytalan. Nincs erre felkészülve.

Rá szinte egyáltalán nem jelent fenyegetést.

Mocskos vagy tiszta? Coburn azt tippelte, hogy becsületes, mert úgy tűnt, mint akiben nincs annyi kurázsi vagy dörzsöltség, hogy vesztegetési pénzt fogadjon el.

Ezért is hitte el, hogy a férfi valóban nem tud a Coburn válla mögött hét óránál levő orvlövészről a víztornyon. Vagy arról, aki a vonat végén levő fékezőkocsi ablakában állt négy óránál. Vagy akit a háromsaroknyira levő lakótömb tetején szúrt ki.

Ennek a lövésznek kivételesen jónak kell lennie, és a szög is pocsék, de meg lehet csinálni, és miután szétlőtte a fejét, a gazembernek rengeteg ideje lenne elmenekülni.

VanAllen vagy nagyon jól adja az ostobát, vagy tényleg nem tud semmiről, ami még ijesztőbb.

– Hol van Mrs. Gillette és a kislány? – kérdezte. – Engem az ő jóllétük érdekel a leginkább.

– Engem is. Ezért vagyok én itt, és ők nem. – Coburn leengedte a pisztolyt az oldala mellé.

VanAllen követte a mozdulatot, és megkönnyebbültnek látszott, hogy már nem a pisztolycsőbe mered.

– Nem bízott bennem?

– Nem.

– Milyen okot adtam rá?

– Semmilyen. De nem szeretném kihagyni magát.

– Maga senkiben sem bízik.

– Pusztán önvédelem.

VanAllen idegesen benedvesítette az ajkát.

– Bízhat bennem, Mr. Coburn. Én pont annyira nem akarom, hogy ez balul süljön el, mint maga. Mrs. Gillette jól van?

– Igen, és halál biztos akarok benne lenni, hogy ez így is marad.

– Azt hiszi, hogy veszélyben van?

– Igen, azt.

– Mert terhelő bizonyítékkal bír a Könyvelő ellen?

Ugyan kicsi a valószínűsége, de ha VanAllen hazudott, és mégis be

van mikrofonozva, Coburnnek nem állt szándékában megválaszolni ezt a kérdést.

– Most elmondom, mi fog történni. Megparancsolja a helyi rendőrőrsnek, hogy fújják le az utánam való hajtóvadászatot. Akárcsak maga, én is a Szövetségi Nyomozóiroda ügynöke vagyok, aki a munkáját végzi. Nem hiányzik egy rakás vadra vágyó bugris a seggembe.

– Crawford nem fog nyolc gyilkosságot egy vállrándítással elintézni.

– Ő a gyilkossági nyomozó?

– A seriff irodájában. Ő nyomoz Fred Hawkins gyilkossága ügyében. Azt lehet mondani, hogy megörökölte a raktári gyilkosságokat, amikor Fred...

– Megértettem – szakította félbe Coburn. – Beszélje rá ezt a Crawfordot, hogy adjon nekem haladékot, amíg Mrs. Gillette-et biztonságosan be nem tudom vinni. Aztán majd részletesen tájékoztatom a raktári lövöldözésről és Fred Hawkinsról.

– Nem fog belemenni.

– Szorongassa meg.

– Talán ha adna némi felmentő jellegű információt, amit továbbadhatnék...

– Köszönöm, de nem. A maga irodájából minden azonnal kiszivárog, akárcsak az övéből.

VanAllen aggódva sóhajtott.

– Ez az egész a Könyvelővel van összefüggésben, igaz?

– Igaz.

– És valami nagy?

– Így van.

– Nem tud nekem semmit mondani róla?

– Tudni tudnék, de nem fogok.

– Miért nem?

– Mert ha tudnia kellene róla, akkor Hamilton tájékoztatná. Azzal kezdte volna, hogy beszél rólam.

A férfi arca megvonaglott, mint akinek fáj ezt hallania. Minden bizonnyal Coburn elszántságát is érezte, és úgy döntött, hogy

értelmetlen lenne megpróbálni alkudozni.

– Oké, megteszem Crawforddal, ami tőlem telik. Mit fog tenni?

– Eltűnök. Beviszem Mrs. Gillette-et, de senkit sem fogok előre értesíteni. Majd én választom meg az időt és a helyet.

– Nem vagyok biztos benne, hogy ez menni fog.

– Kinek a részéről?

– Hamilton. Azt mondta, mondjam meg magának, hogy nincs több idő.

– Hamilton bekaphatja. Mondja meg neki, hogy én üzenem. Még jobb, ha én magam mondom meg neki. Még valaminek a nyomában vagyok, és szándékomban áll befejezni a munkát, amivel megbízott. Ha valamivel szolgálnia kell Hamilton számára, mondja meg neki ezt. Most pedig szálljunk be a kocsiba.

– Minek?

– Hogy azt a benyomást keltsük, békésen megyek.

– Azt a benyomást keltsük? – VanAllen körbepillantott, és Coburn újra azt gondolta magában, hogy ha csak tetteteli a tudatlanságát, akkor nagyon jól csinálja. – Kiben keltsük azt a benyomást?

– Az orvlövészekben, akiknek a célkeresztjében vagyok.

– Ki akarná magát lelőni?

Coburn a szemöldökét összehúзва nézett rá.

– Gyerünk, VanAllen. Maga is tudja, hogy ki. És az egyetlen ok, amiért még nem lőttek le, hogy nem tudják, hol van Honor Gillette. Maga és én most beszállunk a kocsiba, és elhajtunk.

– És aztán?

– Valahol útban a maga lafayette-i irodája felé kiszállok. Amikor maga megérkezik, meglepetés! Már nem leszek magával a kocsiban. Akárki is állítja meg először, azt azonnal tartóztassa le, mert ő az, aki elhelyezte az orvlövészeket. Megértette?

VanAllen bólintott, és Coburn csak remélni tudta, hogy több magabiztosságot érez, mint amennyit a bólintás tükrözött.

Aztán megszólalt:

– Menjünk!

VanAllen megfordult, a kocsi vezetőüléséhez ment, és kinyitotta az

ajtót. Kigyulladt a világítás, ami újból arról győzte meg Coburnt, hogy az ügynöknek nem volt gyakorlata terepen. De örült a fénynek, mert így ellenőrizhette a hátsó ülést. Senki sem gubbasztott az ülések között.

Kinyitotta az utasoldali ülés ajtaját, és már épp beszállt volna, amikor a perifériás látómezejében mozgást érzékelt. A vonat felé fordult. Egy árnyék suhant el az egyik résnél két tehervagon között. Coburn lehajolt, hogy benézzen a vonat alá, és a túloldalon egy lábat látott elfutni. Abba az irányba kúszott, és már majdnem a vonat alatt volt, amikor megcsörrent egy mobiltelefon.

Coburn odafordította a fejét, és látta, amint VanAllen az övére csatolt csörgő telefon után nyúl.

Benézett a vonat alá az emberre, aki javában menekült onnan.

Aztán VanAllenre ordított:

– *Ne!*

Honor már kifulladt, és a bal oldala görcsölt, de lóhalálában futott tovább. Nem gondolta, hogy a vasúti sín ennyire messze van a műhelytől, amíg el nem kezdte megtenni a távot. Az, hogy sötétben ismeretlen terepen kellett futnia, még jobban megnehezítette a dolgát.

A város egyik ipari körzetében járt, amely raktárakból, gépcsarnokokból és kisebb gyárakból állt, ezek mindegyike üres volt éjszaka. Kétszer is zsákutcába rohant, és vissza kellett fordulnia, léptei pedig egyre lassultak, minél messzebb jutott.

Egyetlenegyszer engedélyezett magának egy rövid pihenőt, hogy megpróbáljon lélegzethez jutni. A hátát egy omladozó téglafalnak vetette, ami az utca egyik oldalán húzódott. Levegő után kapkodott. Mindkét kezét az oldalára szorította, hogy megpróbáljon a görcstől megszabadulni.

De nem sokáig időzött ott. A közelben patkányok futkorásztak. Nem látta a kutyát, amely a zsákutca sötétbe boruló végében egy drótkerítés mögül morgott rá dühösen, de a hang fenyegető képet vetített elé.

Tovább rohant.

Végül elérte a síneket, melyeket benőtt a gaz, de az acél sín pár visszatükrözött egy kis fényt a környezetéből, és ez kicsit megkönnyítette a dolgát, bár úgy érezte, hogy a szíve mindjárt szétrobban. Fájt a tüdeje. Az oldalában nyilalló görcs okozta fájdalomtól zihált.

De futott tovább, mert Coburn élete múlhat azon, hogy odaér-e hozzá. Nem akarta, hogy meghaljon.

Amikor végre meglátta a régi vonatot nem messze a víztoronytól, felkiáltott volna a megkönnyebbüléstől, ha kapott volna levegőt, hogy egy hangot is kiadjon. A cél megpillantása új erőt adott neki, és még szaporábban szedte a lábát.

Már ki tudta venni a vonat közelében parkoló autót. Láta a két alakot az autó előtt állni. Miközben nézte őket, elváltak. Coburn átment az utasoldalra. A vezető beszállt, és becsukta a kocsiajtót.

Egy pillanattal később tűzgolyó izzott az éjszakai égbolton, mindent pokoli vörös fénnel árasztva el maga körül.

A robbanás irtózatossá légnomása ledöntötte Honort a lábáról.

36. FEJEZET

Doralnak jutott az a kétes öröm, hogy tájékoztassa a Könyvelőt.

– Az emberemnek az FBI-irodában épphogy volt ideje a bombát a kocsin elhelyezni, és beprogramozni a mobiltelefon számát. De pont olyan jól működött, ahogy terveztük. Bumm! Esélyük sem volt.

A vonal túlsó végén a csönd tapintható volt. Doral folytatta.

– A saját szememmel láttam a víztorony tetejéről. Mindnyájan azonnal elpucoltunk a környékről. Senki sem fogja tudni, hogy ott jártunk.

Még mindig csönd.

Doral megköszöri a torkát.

– Azonban van egyvalami.

A Könyvelő jeges csöndben várt.

– Nem Honor jött, hanem Coburn. – Nem tudva, hogy fogja a

Könyvelő ezt a hírt fogadni, sietve tette hozzá: – Ami még jobb, ha meggondoljuk. Könnyebb lesz Honor nyomára bukkanni, mint ha a fickóval kellett volna elbánnunk.

– De nem ez volt az utasításom. Nem ez volt a tervem Coburnnel.

Doral megértette a Könyvelő csalódottságát. Coburn és Honor közül természetesen az ügynök volt a nagyobb trófea. Személyes okokból Doral élvezte volna, ha olyan módon ölheti meg, ami fájdalmas és hosszúra nyúlik. Ehelyett a szarházi könnyű halált halt. A Honor és Tom VanAllen számára kitervelt azonnali halálban volt része. Amikor pár órával korábban az utasítást kapta, Doral diplomatikusan megkérdőjelezte az FBI-ügynök megölésének szükségességét.

– Tényleg nem tud semmiről.

Amire a Könyvelő azt válaszolta:

– Tökéletes helyzetben van, hogy tönkretegyen dolgokat, ha nem is szándékosan. Időnként vak tyúk is talál szemet. És jól fog hangzani a mexikóiak felé, hogy megöltünk egy szövetségi ügynököt.

– Két FBI-os fickót is elkaptunk ma éjjel – mondta most Doral. – Ez biztos nagyon lenyűgözi majd a kartellt.

De úgy tűnt, ez a Könyvelőt egyáltalán nem nyűgözte le annyira.

Jézusom, mit kell még tennie, mivel tudja jóvátenni, hogy hagyta Coburnt a raktárból elmenekülni? Most, hogy Coburn és VanAllen halott, az egyetlen veszélyforrás Honor maradt. Ő csak egy kis hal, de veszélyes, és el kell tenni láb alól. Doral ezt elfogadta. Ahogy korábban azt is elfogadta, hogy Eddie-vel végezni kell.

Freddel próbálták meggyőzni a Könyvelőt, hogy vegye fontolóra ezt az utasítást. Alkudoztak, hogy ne kelljen kioltani az életét. Eddie-nek, gyerekkori barátjuknak, tényleg *meg kell halnia*? Talán megtenné egy komoly figyelmeztetés vagy egy valós, illetve burkolt fenyegetés is.

Ne legyenek elvarratlan szálak. Nincs kegyelem. A Könyvelő még Eddie kedvéért sem tett kivételt. Átlépett egy határt. Mennie kellett. A parancs úgy volt megfogalmazva, hogy egy gyerek is megértette volna, de minden érintett kedvéért Freddel úgy intézték, hogy a halála olyan gyors és fájdalommentes legyen, amennyire lehetséges, miközben azért balesetnek tűnjön.

Doral remélte, hogy Honor számára is ki tud majd találni valami hasonlóan könnyű halált.

De ha kegyetlen halállal hal meg, akkor csak azt az átkozott Coburnt okolhatja, először is, amiért beleráncigálta ebbe az egészbe – mert Doral meg volt róla győződve, hogy a nő nem tudott Eddie titkáról –, másrészt meg azért, hogy ellopta a neki szánt könnyű halált.

Persze mielőtt bármit is tehetne, előbb meg kell őt találnia.

Mint aki a gondolataiban olvas – amitől Doralt gyakran kirázta a hideg –, a Könyvelő megkérdezte:

– Coburn halott, és ő volt az egyetlen ember, aki tudta, hol van Honor. Hogy akarod őt megtalálni?

– Most, hogy Coburn csak hamu, lehet, hogy magától előjön a rejtkehelyéről.

– Képes lennél erre várni?

A célzás egyértelmű volt: a várakozás rossz ötlet.

– Nem, természetesen nem. Tori Shirah-ra fogok fókuszálni, mert meg vagyok róla győződve, hogy amikor őt megtaláljuk, meglesz Honor és Emily is.

– Őszintén remélem, hogy most az egyszer igazad van, Doral. A te érdekedben is.

A Könyvelő minden további nélkül letette a telefont. Doral becsukta a telefonját, és ahogy beindította a terepjáróját, észrevette, hogy remeg a keze.

Még csak nem is gratulált, hogy elkapta Coburnt, azt a seggfejet, aki ezt az egész kudarcot okozta. Ehelyett újabb burkolt fenyegetést kapott. Még mindig a Könyvelő feketelistáján van, ahol senki sem szeretne lenni.

Terepjárójával kihajtott a kis vendéglő zsúfolt parkolójából, ahol még az előtt állt meg, hogy a Könyvelőt felhívta volna. Meg akarta ünnepelni a kocsin elhelyezett bomba sikerét. Csatlakozott az autóáradathoz, mely a vasúti sínek körüli rész felé özönlött, ahol Tom VanAllen kocsija atomjaira robbant, és még mindig füstölt. Úgy vonzotta a bámészkodókat, mint egy óriási lámpakörte a lepkéket.

Fájó egójának valamelyest használt az a tudat, hogy ő okozta ezt az

egész felbolydulást. Kár, hogy nem hetvenkedhet vele.

A kíváncsiak egy része érezte a robbanás hatását, mások hallották, páran pedig ténylegesen látták a tűzgolyót, ami a városnak ebben a részében villant fel. Doralnak a sínektől két sarokkal arrébb kellett leparkolnia, és a maradék utat gyalog kellett megtennie... ma éjjel már másodszor.

A területet kordonnal körbevonták a leghamarabb érkezők. Még több egyenruhás rendőrrre volt szükség, hogy visszatartsák a gyülekező tömeget, és utat csináljanak az érkező rendőrautóknak, a tűzoltóknak és mentőknek. A villódzó fények szurreális látványt kölcsönöztek az egész jelenetnek.

Az újonnan érkezettek azokat kérdezték, akik már ott voltak.

Doral egy tucat különböző verziót hallott arról, hogy mi történt és ki a felelős, persze ezek egyike sem volt helyes. Valaki szerint az al-Kaida tette, volt, aki szerint kábítószer-kereskedők, akik a kocsijuk csomagtartójában droglabort működtettek, megint mások szerint két örülten szerelmes kamasz együtt követett el öngyilkosságot. Doralt szórakoztatták ezek a feltételezések.

Többen részvétüket fejezték ki az ikertestvére miatt, aki áldozatul esett ennek a bűnhullámnak. Egy tömeggyilkosság vasárnap. Emberrablás kedden. Most pedig egy autón elhelyezett bomba. Aggódó lakosok azt szerették volna tudni, mi történt a békés kis városukkal.

Doral, eljátszva szerepét mint a város menedzsere, komoran megígérte, hogy a város vezetése és a helyi bűnüldözési szervek mindent megtesznek, hogy elkapják a felelősöket, és véget vessenek az erőszakos bűncselekmények sorozatának.

Már vagy egy órája köszönetet mindenkinek színlelt szívéllyességgel, amikor látta, hogy a halottkém elhátrál furgonjával a kiégett kocsitól. Úgy helyezkedett, hogy a vezető oldalán legyen, amikor a kocsni megáll, amíg a rendőrök utat csinálnak neki a tömegben.

Doral intett a halottkémnek, hogy húzza le az ablakot. A férfi megtette, és megszólította:

– Hello, Doral! Volt némi izgalom ma este, mi?

Doral VanAllen kocsija felé biccentette a fejét.

– Van bármi tipp, ki volt az?

– A sofőr? – Megrázta a fejét. – Fogalmam sincs. Nem volt elég, hogy beazonosítsuk pusztán ránézésre. – Hangját lehalkítva hozzátette. – De el ne áruld, hogy tőlem hallottad! A rendszámablák is megsemmisültek. Próbálják leolvasni a jármű azonosító számát, de olyan forró a fém...

– És mi a helyzet a másikkal?

– Másik mivel?

– Másik személlyel? Az utasoldalon. – Mutatóujjával a válla fölé bökött. – Valaki azt mondta, ketten voltak.

– Akkor az a valaki rosszul mondta. Csak az az egy volt.

– Hogy mi?

– Senki sem volt az utasoldalon.

Doral benyúlt a nyitott ablakon, és elkapta a férfi gallérját. A halottkém megdöbbenve a hirtelen mozdulattól, ellökte Doral kezét.

– Hé, mi ütött beléd?

– Biztos vagy benne? Csak egy holttest van?

– Ahogy mondtam, csak egy.

Doralban egy világ omlott össze.

Coburn részben a vonat alatt volt, amikor a bomba felrobbant, és ez mentette meg az életét. A robbanást azzal indították be, amikor VanAllen felvette a mobiltelefonját, és azonnal, majdnem teljes egészében elporlasztotta VanAllent, és elpusztította az autót.

Amikor Coburn kikúszott a teherkocsi alól a túloldalon, égő roncsdarabok záporoztak rá, megperzselve a haját, bőrét, ruháját. Arra nem volt ideje, hogy a földre boruljon és körbehemperegjen, így a vonat mentén vágta ki a legveszélyesebb égő foltokat.

A vonat fékezőkocsijában rejtőzködő ember mentette meg az életét. Ha ő nem menekült volna el, Coburn a nyitott utasoldali ajtóban állt volna, amikor VanAllen felvette a telefonját. Coburn megkerülte a fékezőkocsit, és összegörnyedve rohant a gazzal benőtt sín mentén,

próbálva nem feltűnést kelteni az égő autó izzó fényében.

Már majdnem odaért Honorhoz, amikor észrevette, és még akkor is idő kellett, amíg kapcsolt, hogy az a halom a sínen egy test, egy nő, Honor.

Teljes pánikban gondolta: *Ó, Jézusom! Megsérült! Meghalt? Ne!*

Fölé hajolt, és az ujját a nyakára nyomta, a pulzusát keresve. A nő válaszképp a kezére csapott, és iszonyúan visítózni kezdett. Coburn örült, hogy életben van, de közben rettentően dühös volt rá, hogy veszélybe sodorta magát. Egyik kezével átfogta a derekát, és felhúzta magához a földről.

– Hagyja abba a sikítást! Én vagyok az!

A nő alig bírta a lábán megállni, összecsuklott.

– Megsérült?

Megfordította, a vállánál fogva tartotta, s közben végignézte. A nőnek nem volt semmilyen látható sebe, semmi olyan rettenetes, mint kiálló üvegszilánkok a felsőtestében, vagy a bőrét átszűrő törött csont, és mély vágásoknak sem látszott nyoma. Honor szeme nyitva volt és rá nézett, de teljesen fókuszálatlanul.

– Honor! – Enyhén megrázta. – El kell innen mennünk! Gyerünk!

Nagyot rántott a kezén, ahogy futni kezdett, abban bízva, hogy a nő követni fogja. Így is lett, bár többször megbotlott, mire visszanyerte az egyensúlyát. Amikor visszaértek a műhelybe, a férfi kinyitotta az ajtót, beterelte a nőt, és becsukta az ajtót. Meg sem várta, hogy a szeme hozzászokjon a sötétséghez, tapintás alapján vezette a nőt a kocsihoz. Bekötötte az utasülésre, aztán körbement, és beült a vezetőülésre.

Lehúzta a pólóját, és letörölte vele az olajat, amit korábban álcaként az arcára és a karjára kent. A póló vérfoltos lett. Megnézte magát a visszapillantó tükörben. Pont annak nézett ki, ami volt: olyan embernek, aki épphogy megúsza a hamvasztást azáltal, hogy bekúszott egy tehervonat alá.

Hátranyúlt a hátsó ülésre, és előhúzta a baseballsapkát, amit a terepjáróban talált. Valamelyest segített, hogy takarja az arcát. De arra jutott, hogy a következő félórában Tambour utcáin mindenkit a robbanás fog érdekelni, nem egy szedánt vezető baseballsapkás férfi.

Honorra nézett, akinek vacogott a foga, és szorosan összegubózva ült, mintha próbálná egyben tartani magát az erős remegés ellen, ami elfogta. Coburn kísérletet sem tett rá, hogy kirángassa a kábulatából. Egyelőre talán még jobb is, hogy magába zárkózott.

Kiszállt a kocsiból, és kinyitotta a műhely ajtaját. Amikor újra a kocsiban ült, kezét Honor feje tetejére rakta, és lenyomta az ablak vonala alá.

– Ne mutatkozzon! – Beindította a motort, és kihajtott a műhelyből. Üti célja az egyetlen hely volt, ahova menni tudott.

Ez a munka szívás. Mostanra Diegónak már Coburn vérét kellett volna lemosnia a borotvájáról. Ehelyett az egész nap elfecsérelve.

Tölthette volna Isobellel. Még arra is gondolt, hogy most már elég biztonságos lenne őt kivinni a szabadba. Elmehettek volna egy parkba, hogy a padon üljenek és kacsákat etessenek, egy fa alatt közös takarón üljenek. Vagy valami ilyesmit.

Látott másokat ilyeneket csinálni, és lenézte az efféle terméketlen időtöltéseket. Most már rájött, hogy miért élvezik az emberek. Az egész arról szólt, hogy egy másik ember közelében vagy, és nem hagyod elvonni a figyelmed attól az örömtől, hogy egyszerűen csak a közelében vagy.

Tölthette volna a napot azzal, hogy Isobel csodás szemét nézi, félénk kis mosolyokat csal ki belőle, talán a kezét is meg merte volna fogni. Láthatta volna most először, hogy néz ki a haja és a bőre napvilágnál, hogy simul a ruha az őt annyira megbabonázó kecses kis testére, amikor a folyó felől egy szellő érkezik.

Ezt élvezte volna.

Élvezte volna az FBI-os megölését.

Ehelyett az egész napot azzal vesztegette, hogy a kövér pacák kocsiját őrizte.

Bonnell Wallace még egy ebéd erejéig sem hagyta el a bankot. A kocsiját leparkolta a bankalkalmazottak számára fenntartott parkolóban

aznap reggel, és ott is maradt egészen addig, amíg haza nem ment öt óra tíz perckor. A Könyvelő azt mondta, hogy kövesse, így utána araszolt a csúcsforgalomban. – Egyenesen hazament.

Tizenöt perccel azután, hogy hazaért, egy háztartási alkalmazotti egyenruhát viselő fekete nő hagyta el a házat egy városi terepjáróban. Áthajtott a kapun, és az automatikusan becsukódott utána.

Ez több órája történt, és azóta senki sem jött vagy ment el.

Diego halálra unta magát. De ha a Könyvelő azért akar fizetni, hogy ő egy kaput nézzen, akkor ezt csinálja. Ezúttal. De soha többé. Miután felvette ezért a munkáért a pénzt, plusz az ötszázat, amit Isobel vélt kinyírásáért kap, szerez magának egy új telefont, és eltűnik a Könyvelő radarjáról.

Mintha csak előidézte volna a hívást, a telefon rezegni kezdett. Lehúzta az övről, és felvette.

– Készen állsz egy kis akcióra, Diego?

– Ezt kérdezni kell?

A Könyvelő új utasításokat adott neki, de amit hallott, igencsak távol állt attól, amire egész nap várt.

– Ugye viccel?

– Nem.

– Azt hittem, azért kell készenlétben lennem, hogy kinyírjam az ügynököt. „Állj készenlétben, Diego! Légy bevetésre kész bármelyik pillanatban, Diego!” – utánozta a megbízóját. – Ezzel mi lett?

– Változott a terv, de ez a mostani feladat azzal függ össze.

– Hogyan?

– Ez egy eseménydús és fárasztó éjszaka. Csak vitatkozás nélkül tedd, amit mondok.

Diego a nagy fehér házra meredt, és mérlegelte a Könyvelő parancsát. Már úgyis itt van, és pokoli sok időt fektetett ebbe, úgyhogy akár meg is csinálhatja. Motyogva kérdezte:

– Mit akar, utána mit tegyek vele?

– Ostoba kérdés. Tudod a választ. Na, láss munkához! Olyan gyorsan kell ez az információ, amint lehet. Azonnal.

Cseszd meg az azonnaljaidat!, gondolta Diego, mikor lerakta a

telefon. *Én ezen az egész elcseszett napon rád vártam.*

Utána még percekig a rejtekhelyén maradt, és a palotát elemezte. Mint korábban, agyilag egyesével számba vette az összes okot, miért lenne rizikós betörni.

Nem tetszett neki a dolog. Rossz érzése volt ezzel a munkával kapcsolatban, már a legeslegelejétől fogva. Miért ne hallgasson az ösztönére, és sétáljon el, hadd találjon a Könyvelő valaki mást, aki hajlandó ezt elvégezni?

De aztán Isobelre gondolt. Csinos cuccokat akart neki adni, és nem lophatja őket mindig. Pénzre lesz szüksége, pláne ha azt tervezi, most egy kicsit vakációzik, hogy vele tölthessen néhány tétlen napot. A Könyvelő jól fizet. Egy óra, maximum kettő, és tetemes összeg átvételére lesz jogosult. Amint begyűjtötte, örökre otthagyja a Könyvelőt.

Miután meghozta a döntést, előbújt a rejtekhelyéről. A sötétben árnyékként lopakodva talált egy helyet a Wallace-birtok hátulsó részében, ahol a birtokot körbevevő falon a lilaakác sűrű volt, a világítás pedig gyér. Átmászott a falon.

37. FEJEZET

A hely még mindig üresen állt. A lakat a különálló garázs ajtaján pont úgy volt, ahogy Coburn hagyta. A fekete terepjáró is épp ott terpeszkedett, ahova aznap reggel leparkolta.

Megállt a szedánnal mellette, és mindketten kiszálltak. Honor, aki még mindig valamiféle ködben járt, a férfira nézett útmutatásért.

– Nézzük meg, mi van ott fent. – A garázs fölötti szoba felé intett.

Felmásztak a külső falon futó lépcsőn. Az ajtó a lépcső tetején zárva volt, de Coburn tíz másodpercen belül megtalálta a kulcsot az ajtófélfá fölött. Kinyitotta az ajtót, aztán a belső falon kitapogatta a világítás kapcsolóját, és felkapcsolta.

A kis szobát nyilvánvalóan egy fiatal férfi lakta. Különböző sportcsapatok plakátjai és zászlói lógtak a falakon. Az ágyat egy

szurkolói takaró fedte. A fal két oldalán egy-egy nyolcágú agancsos szarvasfej nézett egymásra a tiszta, de kopott parketta fölött. Ezen kívül a szoba összes berendezése egy éjjeliszekrény, egy fiókos szekrény és egy kék műanyag babzsákfotel volt.

Coburn átvágott a szobán, és kinyitott egy ajtót, mely egy beépített szekrény ajtajának bizonyult. Horgászládát, horgászbót és orsót tároltak benne, néhány téli ruházatot ruhatartó zsákokba zárva, valamint a földön egy pár vadászcsizma állt.

Ugyanolyan ajtó nyílt a fürdőszobába, mely nem volt sokkal nagyobb, mint a beépített szekrény. Kád nem volt, csak egy enyhén elszíneződött, előre gyártott plexiüveges zuhanykabin.

Honor a szoba közepén állt, és Coburnt nézte, aki a lelkiismeret-furdalás legcsekélyebb jele nélkül fedezte fel a helyet. De Honort ez az egész nagyon rossz érzéssel töltötte el. Szerette volna, ha van egy kis háttérzaj. Szerette volna, ha kicsit több a hely, és van egy másik ágy is. Szerette volna, ha a férfi nem félmeztelen.

És legfőképpen azt szerette volna, ha az épp kitörni készülő könnyei elállnának.

Coburn kipróbálta a fürdőszobai csapot. A falból jövő némi kattogás és bugyogó hang után mindkét csapból megeredt a víz. A férfi talált egy ivópoharat a csap fölötti orvosságos szekrényben, megtöltötte hideg vízzel, és átnyújtotta Honornak.

A nő hálásan vette el, és felhajtotta. A férfi a mosdó fölé hajolt, és egyenesen a csapból ivott. Amikor felegyenesedett, megtörölte a száját a kézfejjével.

– Otthon, édes otthon.

– Mi lesz, ha a család visszajön?

– Remélem, nem jönnek. Legalább addig nem, amíg le nem zuhanyoztam.

Honor megpróbált mosolyogni, de azt gondolta, hogy ez kudarcba fulladt. Mindenesetre ő úgy érezte.

– Ki robbantotta fel a kocsit?

– A Könyvelőnek van valakije az FBI-irodában. Valaki olyan, aki hozzáfér az információkhoz. – Komoran szorította össze a száját. –

Valaki, aki halál fia, amint kiderítem, hogy ki ő.

– Hogy fogja kideríteni?

– Legyen meg a néhai férje kincse, és lefogadom, hogy azzal együtt meglesz ez a személy is.

– De azt nem találtuk meg.

– Nem jó helyen kerestük.

– VanAllen...

– Nem tudott semmit.

– Mit szolt, amikor maga bukkant föl helyettem?

Coburn tömören beszámolt a Tom VanAllennel folytatott rövid beszélgetéséről. Honor nem ismerte a férfit, de azt tudta, hogy Eddie középiskolás osztályából vett el egy lányt.

– Janice.

Coburn, aki tovább beszélt, miközben az ő agya elkalandozott, furcsán nézett rá.

– Tessék?

– Elnézést. A feleségére gondoltam. Janice-nek hívják, ha az emlékezetem nem csal. Ma éjjel megözevgyült. – Honor együtt tudott érezni vele.

– A férjének okosabbnak kellett volna lennie – felelte Coburn. – A naiv pasas tényleg azt hitte, hogy csak mi voltunk ott.

– Valaki előre kitervelte a halálát.

– A magáéval együtt.

– Kivéve, hogy maga átvette a helyem.

A férfi látszólag közömbösen vont vállat. Honor elnyomta magában az érzelmet, mely a torkát szorongatta, és másra koncentrált. A férfi vállára mutatott. – Fáj?

A férfi odafordította a fejét, és a hiányos bőrre nézett.

– Azt hiszem, hogy egy égő autókárpit-darab esett rám. Kicsit sajog. Nem vészes. – Aztán a nőre nézett. – És maga? Megsérült valahol?

– Nem.

– Pedig megsérülhetett volna. Komolyan. Ha közelebb lett volna a kocsihoz, amikor felrobbant, meg is halhatott volna.

– Akkor, gondolom, szerencsés vagyok.

– Miért jött el a műhelyből?

Ez a kérdés váratlanul érte.

– Nem tudom. Csak eljöttem.

– Nem azt tette, amit mondtam. Nem hajtott el.

– Nem.

– Szóval, miért nem? Mit tervezett, mit fog tenni?

– *Nem terveztem* semmit. Ösztönösen cselekedtem.

– Van Allen kegyelmére akarta bízni magát?

– Nem!

– Akkor mit akart?

– Nem tudom! – Mielőtt a férfi bármi egyebet mondhatott volna ebben a témában, a feje felé intett. – Megpörkölődött a haja.

A férfi szórakozottan gereblyézte végig a haját a kezével, miközben a fiókos szekrény felé ment. Az egyik fiókban talált egy pólót, egy másikban egy farmernadrágot. A póló megteszi, de a farmer vagy tizenöt centivel volt rövidebb, és ugyanannyival szélesebb derékban.

– Be kell érjem az apja bézs színű nadrágjával.

– Mindketten meglehetősen mocskosak vagyunk. – Ő még mindig azt a ruhát viselte, amiben előző reggel elmenekült otthonról. Azóta átgázolt egy mocsáron, futott a lápon, és épphogy megúszott egy robbanást.

– Először magáé a zuhany – mondta a férfi.

– Maga rosszabb állapotban van, mint én.

– Pont ezért nem akarna utánam zuhanyozni. Menjen csak. Elmegyek, és megnézem, hogy találok-e valami ehetőt a házban.

Ezzel elment. Honor csüggedten bámult a zárt ajtóra, és hallgatta, ahogy a férfi lemegy a külső lépcsőn. Aztán még percekig pont ugyanígy maradt, nem tudta rászánni magát, hogy megmozduljon. Végül kényszerítette magát.

A szappan a zuhanyban az egyszerűbb fajtából való volt, de nem fukarkodott vele, még a haját is megmosta. Egész éjjel tudott volna a forró vízben élvezkedni, de eszébe jutott, hogy Coburnnek még nagyobb szüksége van rá, mint neki, úgyhogy kiszállt, amint alaposan leöblítette magát.

A törülközők vékonyak voltak, de megnyugtató módon öblítőillatot árasztottak. Az ujjaival kifésülte a hajából a csomókat, aztán felvette a koszos ruháját. Arra viszont nem bírta rávenni magát, hogy a lábát visszadugja a nedves sportcipőjébe. Kivitte a kezében.

Coburn már visszatért, hasonló ennivalókat hozva magával, mint az apja hajójára. A fiókos szekrény tetejére rakta a választékot.

– A hűtőben nincsenek romlandó dolgok, úgyhogy minden bizonytalanságot elterveztek, egy ideig távol lesznek. De találtam egy árva narancsot. – Már meg is hámozta, és cikkekre szedte. – És ezt. – Feltartott egy konyhai ollót, melyet a csirke feldarabolásához szoktak használni. – A farmerjához. Csak a száraz alsó része koszos igazán.

A férfi már használta is az apja nadrágjához, melyet térdnél levágott. Honor elvette tőle az ollót.

– Kösz.

– Lásson neki! – mutatott az ennivalóra, aztán bement a fürdőszobába, és becsukta az ajtót.

Honor nem evett a kamionparkolóban vett reggeli szendvics óta, de nem volt éhes. Az ollót azonban használatba vette, és a farmerja szakadt, rongyos szélüvé vált épp a térde felett. Összehasonlíthatatlanul jobban érezte magát, hogy megszabadult a száraz sártól és a mocsár vizétől megmerevedett anyagtól.

A mennyezeti lámpa vakítóan világított, így leoltotta, és helyette felkapcsolta az éjjeliszekrényen álló kis olvasólámpát. Aztán az ablakhoz ment, és elhúzta az olcsó, dísztelen függönyt.

Borús nap volt, de mostanra a felhők megritkultak. Most már csak maroknyi úszott belőlük a félhold előtt. *Látom a holdat és a hold is lát engem.* A daltól, amit Emilyvel együtt énekeltek, elszorult a szíve, annyira hiányzott a lánya. Már biztosan mélyen alszik, Elmót és a rongyiját szorongatva.

Honor eltűnődött, vajon sírt-e utána lefekvéskor, amikor a hazavágyódás mindig a legerősebb. Vajon Tori mesélt neki? Meghallgatta az imáját? Hát persze. Még ha magától nem is jutott volna eszébe, Emily biztos figyelmeztette.

Isten áldja anyut és nagyapát és aput a mennyben. Emily minden

este ugyanazt az imát mondta. És az elmúlt este azt is hozzátette: *Isten áldja Coburnt.*

Amikor hallotta, hogy a férfi kijön a fürdőszobából, gyorsan letörülte az arcáról a könnyeket, és visszafordult a szoba felé. A férfi a levágott szárú nadrágot vette fel, a fiókos szekrényből eltulajdonított túlméretezett pólóval. Meztláb volt. És minden bizonnyal talált egy borotvát is, mert megborotválkozott.

A férfi felnézett a leoltott mennyezeti lámpára, majd át a lámpára az éjjeliszekrényen, mielőtt visszanézett volna rá.

– Miért sír?

– Hiányzik Emily.

A férfi bólintott nyugtázásképpen. Az enivalókra nézett.

– Evett valamit?

Megrázta a fejét.

– Hogyhogy?

– Nem vagyok éhes.

– Miért sír? – kérdezte újból.

– Nem sírok. Már nem. – De már aközben is, hogy kimondta, újabb könnyecseppek gördültek le az arcán.

– Miért tette kockára az életét?

– Tessék?

– Miért jött el gyalog a műhelyből? Miért tartott a vonat felé?

– Mondtam már. Én csak... én... nem tudom. – Az utolsó három szó már zokogva tört elő belőle.

A férfi elindult felé.

– Honor, miért sírsz?

– Nem tudom. Nem tudom. – Amikor a férfi odaért hozzá, még egyszer megismételte, de a hangja már csak rekedt suttogásnak hangzott. – Nem tudom.

Rettentő hosszúnak tűnő időn keresztül a férfi nem mozdult, csak mélyen a könnyes szemébe nézett. Aztán felemelte a kezét az arca két oldalán, átfuttatta az ujjait a nedves haján, és kezébe fogta a fejét.

– De igen, tudod.

A fejét lehajtva akkora szenvedéllyel csókolta meg, mint előző éjjel,

de ezúttal Honor nem harcolt a rátörő érzésekkel szemben. Nem is tudott volna, még ha akart volna sem, annyira kirobbanóak voltak, mindent elborítottak, és ő átadta magát nekik.

A nyelve játéka, az ajkai mesteri használata, de még az is, ahogy a nagy kezét a csípőjére helyezte és magához húzta, a csókot módfelett érzékvé tette, és Honorban sötét és magával ragadó vágyat ébresztett az alteste mélyén. És amikor a férfi az ajkaiba mormogta, hogy „meg fogsz állítani?“, ő megrázta a fejét, és visszahúzta a férfit, hogy folytassa a csókot.

A férfi felemelte a pólója szélét, és felhúzta a felsőtestén, aztán kikapcsolta a melltartóját, és a kezébe vette a melleit. Honor felnyögött a gyönyörtől, amikor a férfi az ujjbegyével gyengéden meghúzogatta és a nevét zihálta, amikor lehajtotta a fejét, és a száját a mellbimbójára zárta.

A férfi egyik kezével kigombolta a nadrágját, aztán felemelte a fejét, és a szeme forró-kék intenzitásával tartotta megbabonázva, miközben megfogta a kezét, magára helyezte, és föl-le mozgatta. Elvette a kezét, de a nő maradt, és tovább izgatta. Meglepetésében és a gyönyörtől káromkodva szisszent fel, amikor a nő hüvelykujjával megdörzsölte a hímvesszője végét.

A közelébe hajolva, száját a fülére tapasztva azt suttogetta:

– Azt hiszem, tetszeni fog, ahogy szexelsz.

Semmivel sem törődve, egymásra éhesen csókolóztak, miközben a férfi lerúgta magáról a nadrágját, és áthúzta a fején a pólót. Épp ilyen sebesen vette le a nőről a pólót és a melltartót, aztán térdre rogyott, és kigombolta a nő farmerjét, amit a bugyival együtt lecibált a lábáról. Egy csókot nyomott a köldöke alá, miközben lehúzta magához a földre.

A combjai közé férközve fölé került, és belehatolt. Egyszer. Ahogy minden mást is tett, most is habozás vagy bocsánatkérés nélkül vette őt teljesen birtokába. A nő szeme tágra nyílt, és elakadt a lélegzete. A szemébe nézve még mélyebbre dőött, alig húzódva vissza, mielőtt újra mélyen belehatolt.

Honor imádta a férfi rá nehezedő súlyának érzését, a tiszta bőrének hevét, a mellein a férfi mellkasának szörzetét, a kint és bent feszítő

nyomást, a férfi teste illatát és durva textúráját, a férfiasságát. A férfi merészen a mellei felé nyomta a térdeit, megváltoztatva ezzel a dőlések irányát, és növelve az érzés intenzitását, a gyönyör pedig a tízszeresére nőtt.

Bámulatos volt. Majdnem kibírhatatlan. Honor az alsó ajkába harapott. Az egyik alkarjával eltakarta a szemét, miközben a másik kezével a parkettába kapaszkodott, hogy a vele forgó világot uralma alatt tartsa. De egyre tovább és tovább zuhant...

– Honor!

Zihálva engedte le a karját, és nézett a férfi arcába.

– Tedd rám a kezed. Csináljunk úgy, mintha ez jelentene valamit.

Egy nyögéssel átkarolta a férfit, és a hátába kapaszkodott, aztán lecsúsztatta a kezét a fenekére, és még mélyebbre húzta magába. A férfi felnyögött, az arcát a nyaka aljánál található mélyedésbe rejtette, és ütemesen mozgott benne. Az orgazmus ugyanabban a pillanatban ragadta magával, amikor a férfi elélezett.

Semmit sem tettett.

38. FEJEZET

Clint Hamilton számára gyötrő volt a várakozás. Egy órával ezelőtt a lafayette-i irodából felhívta egy ügynök, hogy tájékoztassa: a tervezett találkozó Honor Gillette és Tom VanAllen között katasztrofálisan ért véget egy autóbomba robbanásával.

Mióta ezt a fejbe verő hírt hallotta, felváltva hol fel-alá járt a washingtoni irodájában, hol az íróasztalra támasztott könyökkel a fejét tartva ült, és a homlokát masszírozta. Fontolóra vette, hogy meghúzza az íróasztala alsó fiókjában tartott whiskey-s üveget. Ellenállt. Akármilyen lesz a legfrissebb hír Tambourból, tiszta fejjel kell fogadnia.

Várt. Fel-alá járkált. Nem volt az a türelmes fajta ember.

A várt hívás keleti parti idő szerint nem sokkal egy óra után futott be.

A legfrissebb tájékoztatás megerősítette a szomorú hírt, hogy Tom VanAllen meghalt a robbanásban.

– Részvétem, uram – mondta a louisianai ügynök. – Tudom, hogy nagyra becsülte.

– Igen, köszönöm – válaszolta Hamilton, de az esze máshol járt. – És Mrs. Gillette?

– VanAllen volt az egyetlen veszteség.

Hamiltonnak majdnem kiesett a kezéből a kagyló.

– Mi? Mrs. Gillette? Coburn? A gyerekek?

– Tartózkodási helyük ismeretlen – felelte az ügynök.

Hamilton zavarodottan emésztette ezt meg, de nem talált rá magyarázatot. Azt kérdezte:

– Mit mond a helyi tűzoltóság a robbanásról?

Azt a választ kapta, hogy felkértek egy gyújtogatási szakértőt New Orleansból, hogy segítse a kivizsgálást. Hívtak továbbá ügynököket az Alkohol- és Dohánytermékek, illetve Lőfegyverek Forgalmával Foglalkozó Irodától. Sok megválaszolatlan kérdés volt még, de egy dologban a hatóságok biztosak voltak: a kiégett autóban csak egy holttestet találtak.

Hamilton megkérdezte, hogy VanAllen feleségét értesítették-e már.

– Személyesen is fel akarom hívni, de csak az után, hogy hivatalosan már értesült.

– Már elküldtek két ügynököt VanAllen otthonába.

– Értesítsen majd ezzel kapcsolatban. Minden másról is hallani akarok, akár hivatalos, akár pletyka. Mindenről. Különösen Coburnról és Mrs. Gillette-ről.

Véget vetett a hívásnak, és az öklével az asztalra csapott. Mi a pokolért nem telefonált Coburn, hogy tájékoztassa a jelen tartózkodási helyéről és helyzetéről? A fene esne belé! Bár, ismerte be magának kelleetlenül, egy autóbomba nem mondhatni, hogy nagyon meghozná az ember bizalmát az irodában, nem igaz?

Hamilton úgy döntött, hogy az ottani helyzetet már nem lehet tovább a távolból kézben tartani. Személyesen kell odamennie, így visszanézve azt kívánta, bárcsak már Coburn első segélykérő hívását követően Louisianába repült volna. Azóta a szarkupac csak egyre nagyobb lett.

Telefonált párat, és engedélyt szerzett a feletteseitől. Kért egy

különleges bevetésre kiképzett osztagot.

– Nem kevesebbet, mint négy embert, és nem többet, mint nyolcat. Langleybe kérem őket felszerelve és készen, hogy felszálljanak a gépre két óra harminckor.

Mindenki megkérdezte, akivel beszélt, hogy miért röpít oda embereket és felszerelést, amikor használhatná a New Orleans-i területi iroda személyzetét.

Mindegyiküknek ugyanazt a választ adta.

– Mert nem akarom, hogy bárki is tudjon a jövetelemről.

Amikor megszólalt a csengő, Janice VanAllen rohant ajtót nyitni, tudatában annak, hogy mindössze a hálóingét viseli, de nem érdekelte az öltözéke hiányossága. Kezében a telefonnal, arcán aggodalmas kifejezéssel nyitott ajtót.

Két vadidegen nézett vissza rá. Az egyikük egy férfi, a másik egy nő, de a sötét öltönyük és a komoly arckifejezésük gyakorlatilag egyforma volt.

– Mrs. VanAllen? – A nő a tenyerébe fogta a bőrtokba vont igazolványát, és Janice felé nyújtotta. A partnere szintúgy. – Beth Turner különleges ügynök vagyok. Ez itt Ward Fitzgerald különleges ügynök. Tom irodájából.

Janice gyorsan szedte a levegőt.

– Hol van Tom?

– Bejöhetünk? – kérdezte a nő kedvesen.

Janice megrázta a fejét.

– Hol van Tom?

Nem szóltak semmit, de szenvtelenségük magáért beszélt. Janice gyászos hangot hallatott, és az ajtó szélébe kapaszkodott támaszéért.

– Meghalt?

Turner ügynök felé nyúlt, de Janice visszarántotta a karját, mielőtt a nő megérinthette volna.

– Meghalt? – ismételte meg a kérdést, ezúttal artikulálatlan kiáltással.

Aztán a lábai megadták magukat, és a földre rogyott.

A két FBI-ügynök fölemelte, és maguk között támogatva, félig-meddig becipelték a nappaliba, ahol a kanapéra ültették. Mindeközben Janice végig Tom nevét sikoltotta.

Aztán Turner és Fitzgerald ügynök elkezdte kérdezgetni.

Van valaki, akit felhívhatnánk, hogy maga mellett legyen?

– Nincs – szípogeta a kezébe. *A pap? Egy barát?*

– Nem. Nem.

Van olyan családtag, akit értesíteni kellene?

– Nem. Csak mondják el, mi történt!

Csinálhatunk önnek egy teát?

– Nem kérek semmit! Csak Tomot akarom! A férjemet akarom!

A fia...

Nyilvánvalóan tudtak Lannyról, de nem tudták, hogyan fogalmazzák meg a rá vonatkozó kérdést.

– Lanny, Lanny – kántálta a nő gyászosan. – Ó, istenem. – A kezébe temette az arcát, és zokogott. Tom szerette a fiukat. Akármilyen reménytelen volt is, hogy ez a szeretet egyszer viszonzásra talál, Tom Lanny iránt érzett szeretete sohasem ingott meg.

Turner különleges ügynök leült mellé, és kezét vigasztalóan helyezte a nő vállára. Fitzgerald távolabb ment, és most nekik háttal állt a szoba túloldalán, halkán a mobilján beszélve.

Turner megszólalt:

– Az iroda teljes támogatása az öné, Mrs. VanAllen. Tomot mindenki kedvelte, és köztisztületnek örvendett.

Janice ledobta magáról a nő karját, és nagy kedve lett volna arcul csapni. Tomot egyáltalán nem tisztelték, és ahogy Tomtól hallotta, kevés ügynök kedvelte.

– Hogy történt?

– Még próbáljuk megállapítani...

– Hogy történt? – ismételte meg Janice keményen.

– Egyedül volt az autójában.

– Az autójában?

– Valamilyen elhagyott vasúti pálya mellett parkolt. – Janice keze

remegett, ahogy a szájához emelte. – Ó, istenem! Öngyilkosság? Mi... mi összekaptunk ma délután. Feldúltan ment el itthonról. Próbáltam hívni, hogy... hogy megmagyarázzam. Bocsánatot kérjek. De nem vette fel a telefont. Ó, istenem! – jajveszékelt, és talpra ugrott.

Turner elkapta a kezét, és visszahúzta a kanapéra. Megsimogatta a karját.

– Tom nem önkezeléssel vetett véget az életének, Mrs. VanAllen. Kötelessége teljesítése közben halt meg. Az első jelentések szerint egy bombát helyeztek el az autóján.

Janice szájátátva nézett rá.

– *Egy bombát?*

– Egy robbanószerkezetet, igen. A teljes kivizsgálás már folyamatban van.

– De ki... ki...

– Bánt, hogy ezt kell mondanom, de az a személy, akit azzal gyanúsítanak, hogy köze lehet hozzá, egy másik ügynök.

– Coburn? – suttogta Janice.

– Hallott róla?

– Persze. Először is a raktári mészárlás miatt. Aztán Tom mondta, hogy beépített ügynök.

– Volt köztük kapcsolat?

– Tudtommal nem. Habár Tom ma korábban azt mondta, lehet, hogy megkérik, hozza be Coburnt. – Észrevette az ügynök fájdalmas arckifejezését. – Ez volt az a kötelesség, amit Tom végzett?

– Mrs. Gillette-nek kellett volna a vasúti sínnél lennie. Tom odament érte.

– Coburn csapdát állított neki?

– Próbálunk megbizonyosodni...

– Kérem, mondja azt, hogy Coburn őrizetben van.

– Sajnos nem.

– Jézus Mária! Miért nem? Maguk mit csináltak eddig, emberek? Coburn nyilvánvalóan örült. Ha letartóztatták volna még a mai éjszaka előtt, ahogy kellett volna, Tom még mindig életben lenne! – Elhagyta az önuralma. Zokogva mondta: – Az egész kicseszett iroda inkompetens,

és emiatt Tom *halott!*

– Mrs. VanAllen?

Janice ugrott egyet. Nem vette észre, hogy Fitzgerald újra csatlakozott hozzájuk, amíg a férfi a vállára nem rakta a kezét, és a nevének nem szólította.

Kinyújtotta neki a mobilját.

– Magát keresik.

A nő csak nézett rá, aztán a telefonra, végül elvette tőle, és a füléhez emelte.

– Halló?

– Mrs. VanAllen? Itt Clint Hamilton. Épp most hallottam Tomról. Személyesen akartam felhívni, hogy elmondjam, milyen mélységesen...

– Csessze meg! – Lerakta a telefont, és visszaadta az ügynöknek.

Aztán erőnek erejével összeszedte magát. Megtörülte az arcát, vett pár mély lélegzetet, és amikor úgy érezte, már nagyjából ura a helyzetnek, felállt, és az ajtó felé indult. Azzal hagyta el a szobát, hogy:

– Kitalálnak. Nekem a fiammal kell foglalkoznom.

39. FEJEZET

Honor szégyenlősen elmosolyodott, és az arcát a férfi mellkasába rejtette.

– Élvezted?

– Mit?

– Ahogy én... – Honor hagyta a befejezetlen kérdést a levegőben lógni.

Coburn felé fordította a fejét, és ránézett.

– Nem. Csak tettettem. Nem jöttél rá?

A férfi magához húzta.

– Élveztem.

– Jobban, mint egy tüsszentést vagy egy köhögést?

– Jó, ha ezen elgondolkozom, és majd később tudatom?

A nő halkán elnevette magát.

A földről fölmentek az ágyra, és egymásba fonódó lábakkal feküdtek. Könnyedén belefűjt a férfi mellszőrzetébe, mely csiklandozta az orrát.

– Mi volt a neve?

– Tessék?

– A lónak, amit le kellett lönöd. Nevet adtál neki. Mi volt a neve?

A férfi lenézett rá, majd elfordult.

– Elfelejtettem.

– Nem, nem felejtetted el – mondta halkan.

Coburn tökéletesen mozdulatlanul feküdt, és rettentő hosszú ideig nem szólt, majd kinyögte:

– Szürke.

Honor az öklét a férfi mellcsontjára támasztotta, állát az öklére helyezte, és az arcába nézett. A férfi jó darabig kitartott, de aztán a tekintetét a nőre fordította.

– Mindennap, amikor hazaértem a suliból, odakocogott a kerítéshez, mint aki örül, hogy lát. Azt hiszem, kedvelt. De csak mert enni adtam neki.

Honor fölnyújtotta a kezét, és a hüvelykujját végighúzta a férfi állának vonalán.

– Kétlem, hogy ez volt az egyetlen oka annak, hogy kedvelt.

A férfi közömbös vállrándítással válaszolt.

– Egy ló volt. Mit tudhatott? – Aztán a nő felé fordult, és hozzátette:

– Ostoba téma. – Kihúzott egy hajtincset, és elgondolkozva vette szemügyre, miközben az ujjai között morzsolgatta. – Szép.

– Köszönöm. Látott már jobb napokat.

– Te is szép vagy.

– Újfent köszönöm.

Az arca összes vonását szemügyre vette, de végül a tekintete a szeménél állapotodott meg.

– Nem voltál senkivel Eddie óta.

– Nem.

– Nekem jó érzés volt. De azt hiszem, neked esetleg fájhatott.

– Kezdetben egy kicsit. De aztán nem.

– Sajnálom. Erre nem gondoltam.

Érzelemtől fojtott suttogással válaszolta:

– Én sem.

Nehéz volt ezt bevallani, de ez volt az igazság. Örült, hogy korábban nem tolultak elő Eddie-vel kapcsolatos gondolatok, bár még az sem akadályozta volna meg, hogy Coburnnel legyen, ha eszébe jutott volna.

Két férfi, két teljesen különböző tapasztalat. Eddie-t csodálatos és szenvedélyes szeretőnek tartotta, és örökké édes emlékeket fog őrizni róla. De Coburnnek határozott előnye volt: ő élő volt, meleg, férfias, és épp fölé hajolt.

A csókja lassú és szexi volt. A kezeik egymást kutatták. Honor sebhelyeket fedezett fel rajta, melyeket a férfi enyhe tiltakozása ellenére egyesével megcsókolt. A férfi züllöttnek nevezte, amikor a nyelvét végighúzta a mellbimbóján, de egyúttal a züllöttség nagy rajongójának titulálta magát. A nő keze végigsiklott a hasa kemény izmain, és követte a teste vékonyodó alakját, le az ágyékáig.

– Csináld azt, amit az előbb, a hüvelykujjaddal! – suttogta. A nő teljesítette a kérését, és amikor kibuggyant a nedv, a férfi káromkodások litániáját nyögte.

A férfi ujjbegye csalhatatlanul a legérzékenyebb pontjaira vándorolt, amikor megsimogatta, a lélegzete is elállt. Újra előntötte a forró szenvedély, hogy szinte fáj, és minden szégyenérzet nélkül a férfihoz préselte magát. A férfi a fejét a melleire hajtotta, ahol ráérősen szeretgette őket a szájával.

Felemelte a nő kezeit a feje fölé, és végigcsókolta az érzékeny belső oldalát, le a bordáin, fokozatosan átfordítva, míg a nő már a hasán feküdt. Félresöpörte a haját, és lágyan beleharapott a nyaka hátuljába, aztán elkezdett csókokat nyomni lefelé a gerincén.

Honor érezte a bőrén a férfi meleg leheletét. Aztán hirtelen a férfi fölnevetett.

– Ejha! Ki gondolta volna!

Tudván, mit fedezett fel a férfi, szégyenlősen így szólt:

– Nem te vagy az egyetlen, akinek tetkója van a világon. Korábban perceként át gyönyörködött a férfi szögesdrót tetoválásában, ami a

bicepsze körül futott.

– Nem, de egy csípőtetoválás egy második tanító néni? Emlékszem még a második tanárnőmre, és erősen kétlem, hogy neki lett volna. – Lehajolt, és a fogai közé vette a nő fülcimpáját. – De rettentően beindít, ha csak rá gondolok. Mi adta az ötletet?

– Két Hurrikán koktél Pat O’ Briennél. Eddie és én egy háromnapos hétvégét töltöttünk New Orleansban, miközben Stan vigyázott Emilyre.

– Berúgtál?

– Becsiccsentettem. Könnyen meg lehetett győzni.

Coburn leért a csókjaival, és most a nyelvével izgató köröket rajzolt a tetoválása köré.

– Mi ez?

– Egy kínai jel. Talán japán. Nem emlékszem. – Felnyögött a gyönyörtől. – Ami azt illeti, ha ezt csinálod, egyáltalán nem tudok gondolkodni.

– Valóban? És mi történik, ha ezt csinálom? – A kezét befúrta a nő és a matrac közé, és elkezdte előlről masszírozni, miközben súlyosan a hátára nehezedett. – Azon a napon a fürdőszobádban... – mormolta, miközben az ajkai a fülét súrolták. – Amikor az ajtóhoz szorítottalak.

– Ühüm.

– Ezt akartam csinálni veled. Megérinteni... itt.

Attól, amit a férfi művelt, a légzése szakadozottá vált, de azért sikerült kinyögnie:

– Nagyon félted.

– Tőlem?

– Attól, amit tennél velem.

– Hogy bántalak?

– Nem. Attól, hogy így fogok érezni, ahogy most.

A férfi mozdulatlaná vált.

– Ez az igazság?

– Szégyenszemre, igen.

– Fordulj meg – dörmögte.

Segített a hátára fordulni, aztán a lábai közé térdelt és az ajkait a hasának dörgölte. Lágy csókokkal borította a csípőcsontját és az alatta

levő mélyedést. Aztán lejjebb vándorolt.

– Coburn?

– Sss.

A tenyerét a csípőcsontjai közé helyezte, és az ujjhegyeivel a hasát cirógatta, miközben a hüvelykujja lejjebb csusszant, hogy utat törjön, és simogassa. Aztán nyelvével mélyen behatolt. A száj és hüvelykujj együttes becézgetésétől Honor hamarosan a férfi nevét lihegte, és ívbe görbült teste azért rimánkodott, hogy abba ne hagyja.

A férfinak esze ágában sem volt. De benne volt, amikor a nő élvezett, benne volt, amikor Honor érezte, hogy a férfi is megkönnyebbül, és amikor végül Honornak elég ereje volt, hogy újra kinyissa a szemét, a férfi még mindig ott volt, az arcát a kezébe fogta és a hüvelykujjával az arcát simogatta.

A férfi arckifejezésének az intenzitása arra készítette, hogy puhatolózva megkérdezze:

– Mi az?

– Sohasem voltam nagy híve a misszionárius póznak.

Nem nagyon tudva, hogyan reagáljon erre, egyszerűen annyit felelt:

– Ó.

– Bármilyen más pózt jobban kedveltem.

– Miért?

– Mert annak semmi köze nem volt az élvezethez.

– Minek?

– Hogy a nő arcába nézzek. – Úgy mormolta ezt a kijelentést, mint aki maga sem érti.

Honor torka elszorult. Megsimogatta a férfi arcát.

– De az enyémbé bele akartál nézni?

A férfi pár pillanatig még a szemébe nézett, majd olyan váratlanul húzódott el tőle, hogy az érzelmi kirekesztés éppolyan végleges volt, mint a fizikai elkülönülés. Nem akarva, hogy ez bekövetkezzen, Honor követte, az oldalára fordult a férfi felé. A férfi a hátán feküdt, felfelé nézett a plafonra, hirtelen teljesen szenvtelenül.

A nevéen szólította.

A férfi csak a fejét fordította felé.

Halkan megkérdezte:

– Amikor ennek vége lesz, soha többet nem foglak látni, ugye?

A férfi várt egy-két másodpercet, aztán hirtelen nemet intett a fejével.

– Értem – suttogta Honor bánatos mosollyal. – Gondoltam.

A férfi visszatért a plafon tanulmányozásához, és Honor azt gondolta, hogy több szó erről nem esik. Aztán Coburn megszólalt:

– Gondolom, ez megváltoztatja a véleményed erről.

– Erről?

– Hogy lefeküdtél velem. De tudtad, mire fizetsz be – tette hozzá, mintha a nő vitába szállt volna vele. – Vagy tudnod kellett volna. Nem csináltam belőle titkot, ki vagyok, és milyen vagyok. És igen, meztelenül akartalak az első pillanattól fogva, hogy megpillantottalak, és ebből sem csináltam titkot. De nem vagyok egy szentimentális fickó, aki virágot visz. Még csak ottalvós sem vagyok. Nem járok kézen fogva. Nem szoktam összebújni... – Egy pillanatra elhallgatott, majd káromkodott. – Semmi ilyet nem csinálok.

– Nem, mindössze az életedet kockáztattad, hogy az enyémet megmentsd. Nem is egyszer.

A férfi felé fordult, és ránézett.

– Többször is kérdezted, miért hagytam ott a műhelyt – folytatta. – Most nekem lenne egy kérdésem. Te pedig miért tartottál oda vissza?

– Mi?

– Azt mondtad nekem, hogy ha tíz óra után pár percen belül nem érsz vissza, hajtsak el, és kerüljek Tambourtól olyan távol, amennyire csak bírok. Szóval te úgy tudtad, hogy én ezt tettem. Miután majdnem meghaltál abban a robbanásban, a válladon egy égéssel, megpörkölt hajjal, bármilyen irányba futhattál volna, hogy elmenekülj, de nem. Amikor rám találtál a vasúti sínen, épp a műhelybe rohantál vissza. Hozzám.

A férfi nem szólt semmit, de az álla megfeszült.

A nő elmosolyodott, és közelebb húzódott, testét a férfié mellé igazítva.

– Nem kell, hogy virágot adj nekem, Coburn. Még csak megölelned

sem kell. – Fejét a férfi álla alá, a mellkasára fektette. A keze a nyaka köré fonódott. – Engedd, hogy én öleljelek.

40. FEJEZET

Diego a borotva élet Bonnell Wallace ádámcsutkájához tartotta.

Wallace makacs seggfejnek bizonyult.

A házba való bejutás könnyebb volt, mint azt Diego várta. A riasztó nem volt bekapcsolva, így nem kellett azonnal lecsapnia, és utána lóhalálában rohannia, mielőtt a zsaruk felbukkannak. Ehelyett belopódzhatott, és feltérképezhette a házat, mielőtt Wallace tudta volna, hogy ő ott van.

Azt gondolta, hogy mindenben szerencséje van, amíg rá nem jött, hogy Wallace a ház utcára néző dolgozószobájában ül, ahol az előző éjjel látta, vagyis mindenki számára jól látható, aki épp arra jár az utcán.

Egy tévéshow hangja elfedte a léptei nesztét, miközben felment az íves lépcsőn. A második emeleten hálószobák nyíltak a hosszú folyosó mindkét oldalán, de Diego hamar megtalálta azt, amelyik a ház uráé volt. A szürke hajszálcsíkos öltöny, amit Wallace aznap a bankban viselt, egy karosszék háttámlájára volt hajítva. Az öltönyhöz tartozó cipő a szoba közepén, a nyakkendő a hatalmas ágy végében hevert.

Diego kényelembe helyezte magát a gardrób szobában. Bő másfél óra telt el, mire Wallace felment az emeletre.

Diego a gardróbból hallotta a biztonsági rendszer csipogását, ahogy Wallace beütötte a kódot, hogy éjszakára bekapcsolja. Ami persze problémát fog jelenteni. Azt jelentette, hogy nem tud kijutni a házból anélkül, hogy a riasztót működésbe hozná. De úgy döntött, hogy nem aggódik emiatt, amíg el nem jön az ideje. Először azt kell kitalálnia, hogyan gyűrjön le egy olyan férfit, aki kétszer akkora, mint ő.

Wallace a kezére játszott. Amint belépett a hálószobába, az onnan nyíló fürdőszoba felé vette az irányt, és lehúzta a sliccét. Mindkét kezét használta a célzáshoz.

Diego mögé lopakodott, az egyik kezét a homlokára rakta és

hátrarántotta, ezzel egy időben a borotvát a bankár szabaddá váló torkának szegezte. Wallace felkiáltott, nem annyira ijedtében, mint a megdöbbenéstől. Ösztönösen mindkét kezével hátranyúlt, és próbált megpördülni, hogy lerázza a támadóját. A vizelet összefröcskölte a falat a vécé mögött.

Diego megvágta a kézfejét, hogy megmutassa, komolyan gondolja.

– Ha hadakozol, elvágom a torkodat.

Wallace abbahagyta a küzdelmet. Nehezen lélegezve megkérdezte:

– Ki maga? Mit akar? Pénzt? Bankkártyákat? Vigye! Nem láttam magát. Nem tudnám azonosítani. Úgyhogy csak fogja, ami kell, és menjen.

– A kurvádat akarom.

– Tessék?

– A kurvádat. Torit. Hol van?

Wallace ezen megdöbbsent. Diego szinte érezte, ahogy a gondolatok száguldanak a bankár fejében, miközben a mellkasának szorította.

– Ő... ő nincs itt.

– Ezt tudom, te seggfej. Mit gondolsz, minek tartok egy borotvát a torkodhoz? Tudni akarom, hol van.

– Miért?

Diego keze olyan gyorsan csapott le, mint a villám, és egy pár centis vágást ejtett a férfi arcán.

– Jézusom!

– Ó, elnézést! Csak nem fáj? – A térdét Wallace hátába nyomta, amitől az meghajlott, de a férfi nem roskadt a földre. A súlya miatt egyre nehezebb volt őt tartani. – Térdelj le!

– Miért? Együttműködöm! Nem harcolok magával!

– Térdre! – ismételte Diego, a fogain át szűrve a szavakat.

Wallace engedelmeskedett. Diegónak ez a szög jobban tetszett. Több rugalmasságot engedett, és több lehetőséget adott. Ráadásul egy koldus pozitúrája, ami szintén Diego javára dolgozott.

– Mondd meg, hol van Tori!

– Nem tudom. Nem láttam, és nem is adott hírt magáról ma. Diego megpöccintette a borotvát, és Wallace fülcimpájának alsó fele a vállára

hullott. Újra felkiáltott.

– Legközelebb az egész fül jön. Aztán Torinak nem fogsz már kelleni, te kövér szarházi. És semelyik másik pinának se, mert úgy fogsz kinézni, mint egy korcs. Hol van Tori?

Ez a húzás a füllel általában bevált. Általában ez volt az utolsó, amit le kellett vágnia, mielőtt elmondták Diegónak, amit tudni akart, és aztán a torkukon ejtett mély vágással már vége is volt. Mindössze egy férfi tartott ki, amíg mindkét fülét és az orrát is levágta, de ő kivételesen tökös volt.

Diego remélte, hogy a bankárral hamarabb végez. Nem szeretett ebben a házban lenni. Eszébe jutott, hogy Wallace talán aktivált egy hangtalan riasztót, valamilyen pánikgombot, ami értesíti a rendőröket a behatolóról és az erőszakról. Nem gondolta, hogy így van, de nem élt volna eddig, ha nem elővigyázatos.

Így most, hogy már öt perce ment ez a huzavona, úgy érezte, eljött az ideje, hogy végezzen Wallace-szel, és örökre búcsút intsen a Könyvelőnek.

– Na még egyszer. Több esélyt nem kap, ezt is csak azért, mert rendes fickó vagyok. Hol van Tori?

– Esküszöm, hogy nem tudom – felelte Wallace. – Egy rövid üzenetet kaptam tőle ma korán reggel, hogy váratlanul el kell mennie a városból.

– Hová?

– Azt nem mondta.

– Hol van a telefonja?

– Az irodában hagytam.

– Azt hiszed, hogy idióta vagyok? – Az ordítása visszhangzott a fürdő márványfalán. Levágott egy darabot Wallace másik füléből is.

Wallace beszívta a levegőt, de ezúttal nem kiáltott fel.

– A telefonomat a székre dobtam, amikor bejöttem ide vizelni. Menjen, és nézze meg. Meglátja.

– Azt látom, hogy szórakozol velem.

– Nem, nem szórakozom. Esküszöm!

– Azt akarod, hogy menjek és nézzem meg, hogy a telefonod a

hálószobában van-e? Rendben. Az az egyetlen baj, hogy előtte meg kell ölnöm téged, mert addig nem engedlek el, amíg meg nem mondd, amit tudni akarok, vagy amíg meg nem halsz. – Hagyta, hogy a férfi ezt megeméssze. – Nekem mindegy, de te megkönnyíthetnéd a magad számára.

- Azt gondolom, hogy ügyis megöl.
- Mondd meg, hol van Tori.
- Nem tudom.
- Hol van?
- Ha tudnám, vele lennék.
- Hol van?
- Nem tudom! De ha tudnám, se mondanám meg.
- Mondd meg, vagy meghalsz öt másodpercen belül!
- Szart se mondok neked. Szeretem őt.

Diego olyan gyorsan mozgott, mint egy áldozatára lecsapó kígyó, de nem vágta el a férfi torkát. Ehelyett a fejét a vécének verte. A nagydarab férfi súlyosan esett a márványcsempe padlóra. A homloka érdekes vérfoltot hagyott a fehér porcelán vécésészén.

Diego egy monogramos törülközővel tisztára törölte a borotváját, aztán becsukta, és elhagyta a fürdőszobát. A mobiltelefon pontosan ott volt, ahol Wallace mondta. Diego a gardróbbeli megfigyelőállásából nem látta, amikor ledobta a vécére menet.

Gyorsan lement a lépcsőn, elkerülve a ház utcára nyíló ablakait. Ő a konyhán keresztül jött be a házba. Csak egyetlenegy lámpa égett, a tűzhely fölött. Odatartotta hozzá Wallace mobiltelefonját, és belépett az üzeneteibe. Tori. Reggel nyolc negyvenhétkor. Azt írta, hogy váratlanul el kell mennie a városból, de azt nem, hogy hová. Ezután Diego megnézte Wallace híváslistáját. Sokszor hívta Torit, de a nőtől egyetlen hívás sem érkezett. A dagadt pasi az igazat mondta neki.

Diego a saját telefonjáról felhívta a Könyvelőt.

- Megvan Tori Shirah mobilszáma.
- Azt kérdeztem, hogy hol van.

Diego megmondta a számot, és elmagyarázta az üzenetet.

- Ez mind nagyon szép – mondta a Könyvelő keményen –, de hol

van?

- Wallace nem tudja.
- Nem szedted ki belőle?
- Nem tudja.
- Tudja? Jelen időben?
- Mi hasznunk van belőle, ha megölöm?
- Mi van veled, Diego? Egy hulla nem tud téged beazonosítani.
- Wallace sem. Nem látott.

Hosszabb szünet után a Könyvelő megkérdezte:

- Hol vagy most?
- Még a házában.
- Akkor próbáld meg újra. Vannak ujjai, lábujjai, van pénisz.
- Nem lenne semmi értelme. – Diego mindennél jobban bízott az ösztöneiben, és Wallace annak a típusnak tűnt, aki inkább meghal a kedveséért.

– Azt mondja, hogy nem tudja, hol van, és én hiszek neki – hangsúlyozta a Könyvelőnek.

– Nincsenek elvarratlan szálak, Diego.

– Mondom, hogy nem látott, és magát meg egyáltalán nem említettem.

– Soha nem hagyta még egy áldozatot sem életben. Miért pont most? Elpuhultál?

– Nem. De nem is buggyantam meg. Kockázatos lenne megölni Wallace-t, mert nem tudok csak úgy elosonni. Amint kinyitom valamelyik ajtót, elszabadul a pokol. Ha nem tudom lerázni a rendőröket, nem akarom, hogy egy halottal kapjanak el.

– Megtagadod, hogy szállítsd, amit kérek?

– Amit kért, az lehetetlen. Fölösleges lenne megölni olyan információért, aminek nincs is a birtokában.

Hosszú csönd volt a vonal másik végén.

– Ez a második alkalom, hogy csalódást okozol nekem ezen a héten Diego. – A Könyvelő hangjának bársonyosságától Diego megborzongott.

Bárki, aki kicsit is ismerte a Könyvelőt, tudta, mi történik azokkal,

akik csalódást okoztak neki, vagy kudarcot vallottak. Diego nem félt, hogy kinyírják. Túl tehetséges volt, hogy eltékozzák. Nem, a Könyvelő valami más módot talál, hogy megbüntesse, valami más...

Hirtelen úgy szakadt rá a felismerés, mint egy zsák téglá. *Ez a második alkalom.*

Diegónak összeszorult a gyomra. Azt gondolta, lehet, hogy mindjárt elhányja magát. Kinyomta a telefont, és anélkül, hogy végiggondolta volna a következményeket, kinyitotta a konyhaajtót. A riasztó megszólalt. A zaj fülsüketítő volt, de Diego alig fogta fel. Az agyában zakatoló félelem valami sokkal rosszabbat jósolt, mint a letartóztatás.

Átsprintelt a kőteraszon, majd át a gyepen. Mire elérte a birtokot körülvevő falat, már kifulladt, de egy pillanatra sem állt meg, hogy kifújja magát. Felmászott a falon, kezével és lábával a leveles indákba kapaszkodva. Amikor felért a fal tetejére, átvette a lábait, és leugrott. Keményen ért földet, négy méterrel lejjebb. A térde fogta fel a becsapódást, és pokolian fáj, de a fájdalom nem lassította le.

Hallotta a közeledő rendőrautó szirénázását, de a legegyszerűsebb utat választotta a lopott autójához, annak ellenére, hogy így nyílt terepen megy, fedezék nélkül, és nem tud a sötétben megbújni.

Senki sem tartóztatta fel. Mire a kocsihoz ért, teljesen leizzadt, és annyira remegett, hogy alig tudta beindítani. Nem törődve vele, hogy magára vonja a figyelmet, csikorgó kerekekkel indult el a járdától.

A kormánykerékbe kapaszkodott, az ujjai csontfehérré váltak, annyira markolta félelmében és dühében. Sohasem tanították imádkozni, és nem ismert istent, így absztrakciókkal alkudozott, és buzgón folyamodott bármely felsőbb hatalomhoz, amely meghallgatja.

Megszegte a soha meg nem szegett szabályt, és egyenesen az épületéhez hajtott. A kerekek füstöltek, amikor a kocsit csikorogva lefékezte. Kipattant, még azzal sem foglalkozott, hogy lekapcsolja a motort, és becsukja az ajtót.

A külső ajtón vágópisztollyal metszették le a lakatot, és most tárva-nyitva állt. Diego berontott rajta, be a teljes sötétségbe. Végigrohant a nyirkos folyosókon, le a lépcsőn, melyeket már tapintás alapján ismert.

Amikor leért a lenti szintre, és látta, hogy a lakhelye ajtaja nyitva áll,

megtorpant. A légzése rettentő reszelős hangot adott, és ez volt az egyetlen hang az egész épületben. Azt gondolta, lehet, hogy belehal a mellkasában érzett fájdalomba. Már szinte remélte, hogy így történik, csak hogy ne kelljen tudnia.

De tudnia kell.

Kényszerítette magát, hogy elmenjen a világos bejáratig, és benézzon a szobába, mely eddig biztos menedéke volt. Ma éjjelig.

Isobel a hátán feküdt az ágyon. Meztelenre vetkőztették, és obszcén pozícióba fektették. Az arcát kegyetlenül helybenhagyták. A végtagjai összezúzva, és mindenütt horzsolások nyomát viselte. A harapásnyomok olyan mélyek voltak, hogy felsértették az aranyos bőrét. Testére rászáradt a sperma. És a vér.

Azért tartották távol, hogy a Könyvelő embereinek legyen idejük terrorizálni, megkínózni és megölni Isobelt, és ezzel kemény leckét adjanak Diegónak a vak engedelmességre.

Csak a gyönyörű, selymes fekete haja úszta meg a támadást, így amikor Diego az ágy mellett térdelt, azt simogatta, abba üvöltött, azt tartotta az arcához, miközben zokogott.

A lábai elgémberedtek, mire végül felállt. Megigazította Isobel testét, hogy visszaadja a szemérmességet. Lágyan kikapcsolta az ezüstkeresztjét. Megcsókolta a lány felrepedt és felduzzadt ajkait, az első csókjuk egyben az utolsó is volt. Végül ráborított egy takarót.

Szemügyre vette a szobát, mindent számba vett benne, és úgy döntött, hogy nincs semmi, amit meg akarna őrizni, még a drága szőnyeget sem. Az aranyhalat kiöntötte a vécébe, és lehúzta. Kegyes gyilkosság volt. Jobb, mint halálra főni.

A cuccaiból egy halmot csinált a szoba közepén, meggyújtotta, és várt, meg akart bizonyosodni róla, hogy a tűz továbbterjed. Amikor hátat fordított a szobának, a lángok már az ágyon a takarót nyaldosták, Isobel gyászravatalán.

Lassan, nehézkesen ment fel a volt gyárépületben az utcaszintre. Máris érezte a füstöt, és arra a következtetésre jutott, hogy nem telik majd sok időbe, és az egész épület a lángok martalékává válik.

Az autónak természetesen hült helye volt. Nem számított. Gyorsan

elindult a járdán az épületek közelében maradván, jobb kezét a borotván tartva a nadrágzsebében, arra számítva, hogy esetleg a Könyvelő még nem végzett vele.

Ő a maga részéről pokoli biztosan nem végzett még a Könyvelővel.

41. FEJEZET

Amikor Bonnell Wallace visszanyerte az eszméletét, arccal felfelé feküdt a fürdőszobájában. Valaki fölé hajolt, és egy zseblámpával a szemébe világított, melyet egy kesztyűbe bújtatott kézzel nyitott fel.

– Mr. Wallace, hall engem?

– Kapcsolja le azt az átkozott lámpát! – A fény belülről hasogatta Wallace koponyájának tetejét. A mentős nem engedelmeskedett a felszólításnak. Ehelyett kifeszítette a férfi másik szemét, és meglóbálta a zseblámpát pár centire a szemgolyójától.

Wallace a kék kesztyűt viselő kézre ütött. Legalábbis megpróbálta. A keze csak a levegőbe csapott, és rájött, hogy duplán lát, és a rossz képet vette célba.

– Mr. Wallace, kérem, feküdjön nyugton! Agyrázkódása van.

– Jól vagyok. Elkapták?

– Kit?

– Azt a gazembert, aki ezt tette velem.

– A hátsó ajtó nyitva volt, amikor ideértünk. A támadója elmenekült.

Wallace megpróbált felülni, miközben a két mentős igyekezett lefogni.

– Beszélnem kell a zsarukkal.

– Épp a birtokot kutatják át.

– Menjen, és hozza ide őket.

– A rendőrökkel beszélhet később. Fel akarják majd venni a vallomását. Addig is elszállítjuk a sürgősségre, és megröntgenezik...

– Maga nem visz engem sehova. – Wallace félrelökte a fiatalember kezét, és ezúttal a célzása tökéletes volt. – Hagyjon békén. Jól vagyok. Figyelmeztetnem kell Torit. Hozza ide a telefonom. A hálószobában

van a széken.

A mentősök egy pillantást váltottak egymással. Az egyik felállt, és eltűnt az ajtóban. Másodpercekkel később visszaszólt:

– A széken nincs telefon.

Wallace mélyen felnyögött.

– Elvitte a telefonomat. A telefonomban benne van a száma.

– Kinek a száma?

– Jézusom! Mit gondol, kié? Torié.

– Uram, kérem, feküdjön vissza, és hagyja, hogy...

Megragadta a fiatalember egyeningének elejét.

– Mondtam már magának, jól vagyok! De ha Torival bármi történik, először magát keresem meg, és pokollá teszem az életét. Úgyhogy jobban teszi, ha idehoz egy zsarut, *most!*

Coburnt arra is kiképezték, hogy olyan hatékonyan aludjon, mint amilyen hatékonyan minden mást is csinált. Két óra elteltével ébredt fel, és úgy érezte, újjáéledt, ha nem is pihente ki magát teljesen.

Honor még mindig úgy feküdt, mintha egybeforrt volna vele. Az ő jobb keze teljesen elzsibbadt. Szúrt, de hagyta, ahol volt, Honor mellei közé beékelve. Nem akarta felébreszteni a nőt, amíg nem kellett. Ráadásul jó érzés volt, hogy ott volt a keze.

A nő jobb keze a mellkasán nyugodott, és megdöbbenve vette észre, hogy álmában rá helyezte a saját bal kezét, ott tartva egyenesen a szíve fölött.

Be kellett ismernie: a nő érzelmileg megérintette. Ez a szerény másodikos tanárnő, aki hűséges volt a férjéhez, de most ugyanakkora hévvel kefélt vele, mint amekkorával két napja küzdött ellene, beférközött a jó öreg álarca alá.

A vonásai lágyak és nőiesek, de ahol és amikor számított, nem volt nyámnnyila. Még amikor legszívesebben megfojtotta volna, amiért valami meggondolatlanságot művelt, akkor is csodálta a bátorságát. Azt gondolta, hogy alighanem meg is öli, vagy meghal próbálkozás közben,

ha bántotta volna a gyerekét.

Ahogy Emilyre gondolt, elmosolyodott. A kis locsi-fecsi. Megkönnyebbüléssel töltötte el annak tudata, hogy biztonságban van, de nem örült annyira, hogy megszabadult tőle, mint várta. Valószínűleg nem fogja többet látni, de sohasem fog tudni egy olyan piros kidülledő szemű izére nézni anélkül, hogy ő az eszébe ne jutna. Azt is tudta, hogy ahányszor csak felidézi majd, milyen feltétlen bizalommal és elfogadással puszilta meg az arcát, egy egész kicsit mindig belesajdul a szíve.

Ahogy most is.

De félretolta ezeket a gondolatokat. Mostanában sok ostoba marhaság jutott eszébe, és nem tudta megmagyarázni az érzélgősséget, azon kívül, hogy ez egy örült, elfuserált küldetés, amióta csak elmenekült a raktárból. Nem csoda, hogy szentimentálissá vált. Nem csoda, hogy a következő lépés megtervezése helyett itt fekszik, és Honor meztelenségének melegét szívja magába, hagyja, hogy úgy hatódjon át vele a teste, mint egy gyógyírral.

A fenébe, olyan édes volt! Szűk, szexi és nedves a vágtyól. Na, ezt add össze.

És amikor rájött, hogy ő volt az első szeretője, mióta a férje meghalt, úgy érezte magát, mint Superman. De ugyanitt vált zavarba ejtővé is, itt vált a sima dugásból valami mássá, amikor érezni akarta a nő kezét a testén, amikor azt akarta, hogy a nő tudja, nem egy emlék vagy egy szellem, hanem egy hús-vér férfi rengeti meg a világát, juttatja el a csúcsra. Azt akarta, hogy a nő tudja, hogy ő az.

És ez megrémisztette.

Mert eddig soha az életben nem érezte szükségét, és nem akarta, hogy bárkinek is rá legyen szüksége, vagy őt akarja.

Szerencsés, hogy ez csak egy rövid távú felállás, és amikor véget ér, elsétálhat, mindenféle kötelék nélkül. Visszatérnek majd a korábbi életükhöz, és soha többet nem látják egymást. Tisztán megmondta, hogy így lesz, és ezt a nő is elfogadta.

Szóval, oké, igen, hagyta, hogy odabújjon hozzá aludni. Ha meg akarja ölelni, ám legyen. Rendben. Amíg mind a ketten értik, hogy a

bizalmasság csak ideiglenes.

De tagadhatatlan volt, milyen jó érzés, ahogy hozzásimult. Minden levegővételét érezte a bőrén. A combja lágy, puha belseje az övéen pihent. A mellei párnaként szolgáltak a karja számára. A kézfeje a combjai találkozásánál volt befészkelve, és ha megfordítaná a kezét és a tenyerébe fogná...

A férfiassága felébredt, és ágaskodni kezdett.

Még egyszer belefér, nem? Mit árthat? Ő nem fogja elmondani senkinek. A nő, és ez pokoli biztos, szintén nem. Ha a kezét megfordítaná, és elkezdené *ott* simogatni, álomittasan, de mosolyogva ébredne fel, újra készen rá.

Csókolóznának. Erotikusan. A szája olyan ígésző lenne, hogy újra és újra elmerülne benne, hogy érezze a most már oly ismerős ízt. Hozzáérintené a nyelvét a mellbimbójához, a nő pedig a hüvelykujjával megdörzsölné a farka végét, és érezné, hogy nemsokára robban, és aztán benne mozogna.

Vagy talán nem. Talán valami olyasmit csinálna vele, amit még sohasem tett egy nővel sem. Talán csak úgy... *lenne*. Mozdulatlanul. Semmi mozgás, kivéve a szívverésüket. Nem valami felé haladna, hogy végezzen vele, és továbbmehessen a következő dologra, fizikailag talán kielégülve, de az érzelmeiben érintetlenül.

Nem, talán ezúttal csak élvezné, hogy olyan szorosan összekapcsolódik egy másik lényel, amennyire két ember csak össze tud. Élvezné, hogy Honorral összekapcsolódik.

Talán miközben így össze lennének illesztve, megcsókolná. És ha a nő a szokott módon viszonzná, valószínűleg nem bírná ki. Muszáj lenne mozognia. Nem lenne más választása.

Utána azzal ugratná, hogy milyen könnyű elcsábítani, és a nő úgy tenne, mintha bosszankodna. Cukkolná a tetoválása miatt, ami oly huncut módon van elhelyezve a formás fenéke fölötti ikergödrök között.

Azt mondaná, hogy a tetoválóművész igen szerencsés fickó volt, hogy ez a szexi látvány tárult elé, miközben a mesterségét gyakorolta. *Lefogadom, hogy nem volt sietős neki*, mondaná. Aztán azt mondaná neki, hogy ez lesz a hivatása a következő életében. Tetoválóművész

lesz, aki általános iskolai tanárookra specializálódik, akik Hurrikánnal rúgnak ki a hámból, és olyan helyekre tetováltatnak, amelyeket nem...

Lát akárki.

A henyé gondolatmenete hirtelen kisiklott. Letolta a nőt magáról, és leugrott az ágyról.

– Honor, ébredj!

Mély álmából felriasztva, Honor felkönyökölt, és beárnyékolta a szemét a vakító fény ellen, amikor a férfi felkapcsolta a mennyezeti lámpát.

– Mi a baj? Jött valaki?

– Nem. Fordulj meg!

– Tessék?

– Feküdj hasra! – Mellé térdelt az ágyon, és hasra fordította.

– Coburn!

– Azt mondtad, „meg lehetett győzni”.

– Mi? Hagyj felkelni!

A férfi a fenekére rakta a széles kezét, és lefogta.

– A tetoválásod. Azt mondtad, becsíptél, és könnyen meg lehetett győzni, hogy csináltass egyet.

– Igen. Először nem nagyon tetszett az ötlet, de Eddie...

– Ragaszkodott?

– Eddie sohasem *ragaszkodott* ahhoz, hogy én valamit csináljak.

– Oké, akkor *nem tágított*.

– Olyasmi. Azzal cukkolt, hogy nem merem. Végül megadtam magam.

Coburn ott térdelt mellette, és a tekervényes mintát vizsgálta.

– És ő választotta a helyét.

– Azt mondta, szexi.

– Az is. Rendkívül szexi. De nem hiszem, hogy ezért akarta, hogy ott legyen. – Coburn lefelé hunyorgott a kanyargó mintára, miközben az ujjhegyét végighúzta rajta. – Mit jelent?

– Nem jelent semmit. – A nő a válla fölött nézte. – Mondtam már, ez valamilyen kínai szimbólum.

– Jelentenie kell valamit, különben minek választottad volna?

– Nem én választottam, hanem Eddie. Ami azt illeti, ő...

Coburn felkapta a fejét.

A nő tekintete az övébe fúródott.

– Ő tervezte.

Másodpercekig csak bámultak egymásra, aztán Coburn megszólalt:

– Épp most találtuk meg a kincs térképét.

Tori már ezredszerre nézte elmerülve az üres telefonját. És már ezredszerre kísértette komolyan a gondolat, hogy visszarakja az akkut, és felhívja Bonnell. Annyira vágyott rá, hogy beszéljen vele. Mi van akkor, ha nem kivételesen jóképű és jó alakú? Nem is egy szörny. Tori kedvelte. Tudta, hogy a férfi imádta őszinte, és lehet, hogy a belehabarodástól már eljutott – mer erre gondolni? – az igaz szerelemig. Biztos aggódik a hirtelen távozása miatt, azon tűnődve, miért tűnt el ismeretlen helyre magyarázat nélkül, miért nem válaszol a minden bizonnyal gyakori hívásaira.

Ha kicsit törte a fejét, akkor biztosan rájött, hogy hirtelen távozása a városból azzal a baráttal függ össze, akiről beszélt neki, azzal, akit elraboltak. Lehet, hogy látta a késői híreket Honorral, és az utána és Emily után folytatott kereséssel kapcsolatban.

Miután azt az egy rövid üzenetet elküldte Bonnellnek, tudatva vele, hogy elmegy a városból, betűről betűre követte Coburn utasításait, habár megkérdőjelezte az ilyen elővigyázatosság szükségességét. Fél órával azután, hogy megérkeztek a házba, Emily és ő már sárpítéket készítettek a játszótéren a tópart közelében. Annyira jól érezte magát, hogy könnyű volt rövid időszakokra megfelelkezni arról, miért is vannak ők ketten ezen a kiruccanáson.

De amikor csak eszébe jutottak a zord körülmények, mindig elfogta a vágyódás Bonnell megbízható jelenléte után. Egy árnyalatnyi neheztelést is érzett Coburn és a szigorú parancsai miatt. Tori belső viszolygással viszonyult a szabályokhoz, és élete nagy részében szembeszállt velük.

A neheztelés minden órával nőtt benne, míg most, ahogy egyedül feküdt az ágyban, és Bonnell érzéki társaságát kívánta, úgy döntött, hogy egy rövid beszélgetésből semmi baj sem származhat, csak hogy megnyugtassa, jól van, pont olyan kanos, mint mindig, és reménytelenül hiányzik neki.

Felült, és már épp nyúlt volna az éjjeliszekrényhez a telefonjáért, de ehelyett sikítani kezdett.

Egy símaszkot viselő férfi állt az ágy lábánál.

A férfi odavetődött, és a kesztyűt viselő kezét a szájára szorította, hogy a sikítását elfojtsa. Úgy küzdött ellene, mint egy puma, lerázva a férfi kezét az arcáról, foggal és körömmel támadva rá. A teste nemcsak látszatra volt hihetetlenül izmos és erős. Volt olyan erős, mint a férfiak többsége, és a reflexei is megvoltak hozzá, hogy hatékonyan használja az erejét. A támadója alig úszta meg a heréinek célzott, egy cölöpverő gép lendületével tett rúgást.

Megpróbálta letépni a símaszkot a fejről, de a férfi az ujjait a csuklójára fonta, és olyan erősen rántotta meg, hogy hallotta, ahogy a csontok törnek. Önkéntelenül felordított a fájdalomtól.

Aztán a férfi halántékon ütötte a pisztolya markolatával. Sötétség ereszkedett rá. Utolsó gondolata Emily volt és Honor, valamint az, hogy milyen csúfosan cserbenhagyta őket.

Doral lehúzta a maszkot, és Tori kiterült teste fölé hajolt, keze a térdén, próbálva levegőhöz jutni és megállítani az orrából csöpögő vért. A kurva legalább egy jó ütést mért rá.

Majd ő megmutatja, milyen fából van ő faragva. Majd ő megmutatja, hogy ő nem olyan ember, aki ilyen szarságot lenyel egy nőtől. Még mindig tartozik neki azért, amikor a középiskolában nemcsak hogy kikosarazta, de ráadásul ki is nevette az esetlen csábítási kísérletéért.

Feldobta a gondolat, hogy végre megleckéztetheti, és a hímtagja is ágaskodni kezdett. A slicce után nyúlt. De már a cipzárral való viaskodás közben megállt, és újra fontolóra vette. A Könyvelőnek nem

tetszene. Nem mintha skrupulusai lennének, hanem az időzítés miatt.

A Könyvelő türelmetlenül várja a hívását, és ezúttal jó hírral kell szolgálnia.

Az autón elhelyezett bomba nem végzett sem Coburnnel, sem Honorral. A Könyvelő még annál is dühösebben fogadta a hírt, mint Doral azt várta, pedig körülbelül valami olyasmire számított, mint amikor Hitler értesült a Harmadik Birodalom vereségéről.

– Te istenverte idióta! Azt mondtad, hogy ott volt!

– Ott volt. Saját szememmel láttam.

– Akkor hogy tudott elmenekülni?

– Nem...

– És mielőtt eljöttél, miért nem ellenőrizted, hogy biztos lehess benne, hogy halott?

– A kocsni lángokban állt. Nem lehetett volna...

– Torkig vagyok a kifogásaiddal, Doral.

És ez így folytatódott perceként át. De Doral még mindig jobban kedvelte a tombolást, mint azt a hideg, kimért hangnemet, amin a Könyvelő az utolsó szavait mondta.

– Ha ennél többre nem vagy képes, akkor nincs szükségem rád, nem igaz?

Ebben a pillanatban Doral rájött, hogy ha nem szállítja Coburnt és Honort, akkor halott ember. *Vagy.*

Eszébe ötlött, hogy tulajdonképpen van még egy lehetőség. Megölheti a Könyvelőt.

Ez az áruló gondolat befurakodott az elméjébe, és befonta a képzeletét. Álmodozott róla, és a kilátást rettentően vonzónak találta. Miért is ne?

A fő ok, hogy *miért ne?*, az, hogy a Könyvelő vége egyben az ő megélhetésének a végét is jelentené. De ki mondta, hogy nem tudná átvenni az egész tevékenységet, most, hogy az alapokat olyan aprólékosan lefektették?

Az idő szorításában Doral úgy döntött, hogy ezt a csábító gondolatot elraktározza, és a jövőben átgondolja, de addig is megtalálja Coburnt és Honort. Amúgy is holtan akarta látni azt a seggfejet, akár elrendelte a

Könyvelő, akár nem.

Ebből a célból felhívta Ambert, Tori fitnesztermének üresfejű recepciósát. Újra bemutatkozott mint az a pasi, akivel a szendvicsezőben találkozott előző nap, és elhívta egy italra.

A nő előadta a nehezen kaphatót. Már elmúlt tizenegy óra, mondta gyerekesen. Miért várt a hívásával olyan sokáig? Neki reggel hatkor nyitnia kell a termet.

Doral kimondta az első dolgot, ami az eszébe jutott.

– Csak utálok látni, hogy egy olyan jó gyereket, mint te, így hátba támadnak.

– Mit értesz ezen?

– Tori más lányokat interjúztat a pozíciódra.

A hihető hazugság úgy működött, mint egy varázspálca. A nő meghívta magához egy lefekvés előtti italra, és mindössze két vodkatonikba telt, hogy elkezdje sorolni mindazokat az előnyöket, amikkel Tori Shirah bírt hozzá képest, köztük egy házat a Pontchartrain-tónál, amit az egyik volt férjétől csalt ki.

Ambertől úgy jött el, hogy beígért neki egy vacsorát hamarosan a Commander's Palace-ban, és azonnal jelentette a felfedezését a Könyvelőnek. Hogy még jobb színben tűnjön fel, önként jelentkezett, hogy személyesen megy a tóparti házat ellenőrizni.

Az erőfeszítése megtérült. Nem is kicsit. Ugyan nem akadt Coburn vagy Honor nyomára, de megtalálta Emilyt, aki az egyik vendégszobában aludt, és ez majdnem ugyanolyan jó. Minél hamarabb jelent valami pozitívat a Könyvelőnek, annál jobb a munkahangulat, és annál egészségesebb mindenki számára.

Átkozva a saját józan gondolkozását, ami megfosztja, hogy mintát kaphasson abból, amire kamaszkora óta vágyott, felhúzta a cipzárt, aztán lehajolt, és azt suttogta:

– A punád sohasem fogja megtudni, mit hagyott ki.

Elhátrált, és a pisztollyal célba vette Tori fejét.

Hamilton gépe helyi idő szerint három óra negyvenkor landolt a Lafayette Aerón, így nyert egy órát. A reptéri kiszolgálás gyakorlatilag zárva volt ezen a hajnali órán, így egyedül a földi személyzet fogadta őket.

Hamilton hagyta el elsőként a gépet. Kedvesen üdvözölte a kerékkitámasztó ékeket szorongató férfit, és azt mondta neki, hogy ők az előcsapat, melyet a Külügyminisztérium küldött, hogy a védelmet kiépítsék a kormány egy előkelő tagjának közelgő látogatására.

– Tényleg? Ki érkezik? Az elnök?

– Nem árulhatom el – felelte Hamilton szívélyes mosollyal. – Nem tudjuk, mennyi idő alatt végzünk. A pilótáink a gépnél maradnak.

– Igen, uram.

Közben a hat ember, aki Hamiltonnal leszállt a gépről, lepakolta a felszerelésüket, és berakta a két sötétített ablakos fekete terepjáróba, melyeket Hamilton kért, hogy a leszállópályán várjanak rájuk.

Ha a fiatalember esetleg el is gondolkodott, miért van szüksége a Külügyminisztérium küldöttségének gépfegyverekre és kommandós felszerelésre, okosan megtartotta magának a kíváncsiságát.

A leszállás után percekkel a csapat már sebesen robogott a terepjárókkal. Hamilton VanAllenék címét adta meg a sofőrnek, aki beprogramozta a beépített GPS-be. Hamilton először ott akart megállni, hogy tiszteletét tegye Tom özvegyénél. Ennyivel tartozik Tomnak. Ennyivel tartozik az özvegyének. Végül is ő küldte Tomot erre a találkozóra az elhagyott vasúti sínhez.

Nagyon elbizakodott dolog ilyen időpontban menni látogatóba, de remélhetőleg az özvegy ébren lesz, körbevéve barátokkal, szomszédokkal és családtagokkal, akik Tom halálhírére siettek hozzá.

Tartott azonban tőle, hogy esetleg egyedül találja majd. A fia állapota nagyon, elszigetelte a párt, és ez az elszigetelődés nagyrészt a saját választásuk volt. Azok alapján, amit Hamilton Janice-ről tudott, nem lenne meglepő, ha teljesen visszavonulna a társadalomtól most, hogy Tom halott.

Az ügynökök Tom irodájából, akik megvitték Janice-nek a tragikus hírt, azt jelentették Hamiltonnak, hogy távozásra szólították fel őket nem sokkal azután, hogy gyászos küldetésüknek eleget tettek.

Az ügynökök, akiket azért küldtek, hogy a férje halálával kapcsolatban kérdéseket tegyenek föl neki, azt írták utána e-mailben, hogy Mrs. VanAllen segítőkészen válaszolt minden kérdésükre, de azonnal ajtót mutatott nekik, amint a kérdésekkel végeztek, és visszautasította az ajánlatokat, hogy egy lelkész vagy egy gyásztanácsadó maradjon vele éjszakára.

Némi átkozódás kíséretében gorombán elutasította Hamiltont, aztán pedig kereken visszautasította, hogy beszéljen vele, amikor másodszor telefonált. Erős volt a gyanúja, hogy minden vigasznyújtás hasonló fogadtatásra talál.

Remélte, hogy nincsen igaza. Remélte, hogy a ház tele lesz emberrel, hogy ez a találkozó kevésbé legyen kínos, feltűnő, és a célja kevésbé legyen nyilvánvaló.

Mert bár a fő ok az volt, hogy tiszteletét tegye, de azért volt egy hátsó szándék is mögötte. Nevezzük csak halászásnak.

Volt egy csekély esélye, hogy Janice tud valamit a Könyvelőről, még ha az csak információmorzsa is, amit Tom elhintett, és amit ő fölszedett és idővel összerakta, mint ahogy az ember a kiborított kirakójáték darabkáit rakosgatja ki. Akár véletlenül is összeállhatott pár darab, hogy egy részleges képet adjon.

Hamiltonnak tudnia kellett, hogy milyen információ van Janice VanAllen birtokában.

Közben az autóban töltött időt sem vesztegette. Felhívta a seriff irodáját Tambourban, és kérte, hogy kapcsolják Crawford seriff helyetteshez. Azt az információt kapta, hogy Crawford az ideiglenes irányító központban van, de épp elment a mosdóba.

– Amikor visszaér, mondja meg neki, hogy hívjon fel. Ezen a számon.

Letette a telefont, és újra ellenőrizte, hogy Coburn nem próbálta-e hívni. Semmi. Két perccel később a telefonja rezegni kezdett a kezében. Felkapta, és kurtán szólt bele:

– Hamilton.

– Itt Crawford felügyelő. Kérte, hogy hívjam. Ki maga?

Hamilton bemutatkozott.

– Az iroda ma éjjel elvesztett ott egy embert. Az *én* emberemet.

– Tom VanAllent. Részvétem.

– Maga nyomoz az ügyben?

– Eredetileg én. Amint VanAllent azonosították, a maga emberei átvették a terepet. Miért nem velük beszél?

– Már beszéltem. De azt hiszem, hogy van valami, amit tudnia kell, mivel összefügg a többi esetével. Tom VanAllen azzal a kizárólagos céllal ment az elhagyott vasúti sínekhez ma éjszaka, hogy összeszedje Mrs. Gillette-et, és védelem alá helyezze.

Crawford egy darabig ezt emésztette, aztán megkérdezte:

– Honnan tudja?

– Mert én közvetítettem az ügyletet Lee Coburnnel.

– Értem.

– Kétlem – felelte Hamilton. – Minden rosszindulat nélkül.

A felügyelő egy jó darabig hallgatott, de hogy sértett hiúságból-e, vagy mert koncentrált, azt Hamilton nem tudta. De nem is érdekelte.

– Csak egy holttest van a hullaházban. Akkor mi történt Mrs. Gillette-tel? – kérdezte Crawford.

– Remek kérdés, felügyelő.

– Coburn csalta csapdába VanAllent?

Hamilton elnevette magát.

– Ha Coburn holtan akarta volna VanAllent látni, nem fárasztotta volna magát egy bombával.

– Akkor mit akar nekem mondani, Mr. Hamilton?

– Valaki Coburnön és rajtam kívül tudott erről a találkozóról, és akárki is volt az, holtan akarta Mrs. Gillette-et. Valaki azért helyezte el azt a bombát, hogy két legyet üssön egy csapásra: egy zsarú özvegyét és egy helyi FBI-ügynököt. Valakit ez a párosítás nagyon idegessé tett, így gyorsan és halálosan cselekedett, hogy megakadályozza.

– Valaki. Van bármi ötlete, ki?

– Az, aki épp lehallgatja ezt a beszélgetést.

– Nem tudom követni.

– Nem a fenét. A maga irodájából csak úgy ömlik az információ. A tambouri rendőrörsről is, és szomorúan gyanítom, hogy Tom irodájából is. – Elhallgatott, hogy hagyja a felügyelőt ezzel vitába szállni. Sokat elmondott, hogy nem tette. Akár tiszta volt Crawford, akár nem, úgy tűnik, nem látta értelmét, hogy tagadja ezt az állítást. – Nem akarom megmondani, hogy végzi a munkáját, felügyelő...

– *De?*

– De hacsak nem akar több veszteséget, mint amennyi máris van, duplázza meg az erőfeszítéseit és az emberei számát, hogy megtalálják Mrs. Gillette-et és Coburnt.

– A nő önszántából van vele?

– Igen.

– Gondoltam. Coburn magának dolgozik?

Hamilton nem szólt semmit.

– Coburn, nem tudom, a pártjára állította Mrs. Gillette-et valamilyen okból?

Hamilton erre sem felelt.

A felügyelői sóhajtott. Hamilton el tudta képzelni, ahogy az ujjaiával a hajába túr. Ha volt haja.

– Már három napja sikeresen elkerülik a radart. Nem tudom, mi más tehetnék még, különösen mivel, ahogy ön is mondta, más erők mintha mindig pár lépéssel előttem járnának. De ha szerencsém lenne, és sikerülne őket kiugrasztani, akkor mi legyen?

– Engem hívjon először – felelte Hamilton röviden.

42. FEJEZET

Amikor Coburn megállt Stan Gillette házával szemben a járdaszegélynél, Honor megszólalt:

– Én úgy képzeltem, hogy beasonunk, mint ma délután.

– Belefáradtam a szarokodásba. Itt az ideje, hogy szemtől szembe találkozzunk.

Ahogy a bejáráthoz vezető ösvényen a ház felé tartottak, Honor idegesen kérdezte:

– Mit akarsz tenni?

– Te becsöngetsz. Onnan átveszem én.

Látta rajta, hogy ellentétes érzelmek dúlnak benne azzal kapcsolatban, amit tenniük kell, de határozottan lépett a verandára, és becsöngetett. Hallották, ahogy a csengő hangja felcsendül a házban. Coburn az ajtó melletti falnak vetette a hátát.

Honor látta, ahogy előhúzza a pisztolyt a derekából, és ez megijesztette.

– Mit akarsz ezzel?

– Lehet, hogy nem lesz szívélyes a fogadtatásunk.

– Ne bántsd!

– Nem fogom, hacsak rá nem kényszerít.

– Gyógyszert szed magas vérnyomásra.

– Akkor remélem, kétszer is meggondolja, mielőtt valami hülyeséget csinál.

A közeledő lépteket hallva, szabad kezével intett. Az ajtó kinyílt, aztán több dolog is történt gyors egymásutánban. A riasztó elkezdett jelezni.

Stan meglepetésének adott hangot, hogy Honort látja, megfogta a kezét, és behúzta a küszöbön át.

Coburn nyomban a bejáratban termett mögötte, és becsukta az ajtót.

Megparancsolta Honornak, hogy hatástalanítsa a riasztót.

Aztán Honort arrébb lökte, hogy biztonságban legyen, amikor Gillette előrelendült, és a hasa felé szúrt egy késsel.

– Ne! – kiáltotta Honor.

Coburn a hasát behúzva begömbítette a hátát, hogy a kés csak levegőt érjen, de a kés hegye így is átvágta a túlméretezett pólót, és húst ért.

Coburnt jobban megdöbbenette a támadás vadsága, mint amennyire megsérült, és azonnal rájött, hogy Gillette pont erre számított. Kihasználta Coburn döbbenetét, és kirúgta a kezéből a fegyvert.

Coburn egy átokszót sziszegett, és megpróbálta megmarkolni Gillette kést tartó kezét. Elhibázta, és Gillette dühödten újra meglendítette a

kést, ezúttal Coburn vállán sértve fel a bőrt.

– Hagyja abba, öreg fiú! – kiáltotta Coburn, miközben egy újabb szűrő mozdulat elöl tért ki. – Beszélünk kell magával.

Gillette nem foglalkozott vele, és vadul továbbra is Coburnt támadta.

Honor, aki elhallgattatta a riasztó folytonos figyelmeztető bippegését, gyakorlatilag sírt.

– Stan, kérlek! Hagyd abba!

Az idősebb férfi vagy a dühtől nem is hallott, vagy egyszerűen úgy döntött, hogy nem vesz tudomást a könyörgéséről. Elszántsuk látszott, hogy vagy megöli, vagy súlyosan megsebesíti Coburnt, nem hagyva a férfinak más választást, mint hogy ugyanolyan agresszívan lépjen föl. Számított ellenállásra, durva vitára, talán némi melldőngetésre is a volt tengerészgyalogostól, de teljes rohamra nem.

Mindkét férfi mindent beleadott. Átestek bútorokon, lámpákat döntöttek fel, képeket sodortak le a falról. Marták, rúgták, ütötték egymást. Coburn nem tudta annyi időre elengedni, hogy elmenjen a fegyveréért és célozzon anélkül, hogy Gillette-nek nyílt terepet ne szolgáltatott volna, hogy belemárthassa a kését. Így ököltre mentek, amire kiképezték őket, mintha élet-halál harc lenne.

Honor mindvégig könyörgött, hogy hagyják abba.

– Adja föl! – dörmögte Coburn, ahogy újra kitért a kés elöl. De Gillette nem enyhült meg. Számára vérre ment a dolog.

Coburn vérére. Amikor a kése pengéje Coburn alkarjába mélyedt, egészen a csontig hatolva, Coburn szitkozódva kiáltott fel. Azt gondolta, a pokolba a fickó korával, a magas vérnyomásával, tengerészgyalogos múltjával. Mindent beleadott a támadásba, és addig nem tágitott, amíg Gillette el nem vesztette az egyensúlyát, és hátra nem tántorodott a fejére mért jól irányzott ütés következtében.

Coburn utánalendült, és megragadta a kést tartó kezét. Gillette nem adta a kést önként, és ha rajta múlik, egyáltalán nem is adta volna. De Coburn addig tekerte Gillette csuklóját, amíg a férfi fel nem kiáltott fájdalomában. Az ujjai élettelené váltak a tör markolata körül, és a fegyver kiesett a kezéből.

Coburn arccal a padló felé fektette, egyik térdét a hátába nyomta, és

felhúzta a kezeit a lapockái közé.

Honor ekkor már nyíltan és hangosan zokogott.

Coburn odaszólt neki:

– Van egy tekercs ragasztószalag a garázs munkaasztalán. Hozd ide!

Honor elment, hogy megtegye, amit kért, látszólag megértve, hogy a vitatkozással csak meghosszabbítja mind a férfi, mind Gillette szenvedését. Mindenesetre Coburn örült, hogy nem kellett magyarázkodnia a nőnek, mert arra is alig volt elég szuflája, hogy ennyit kinyögjön.

Arccal a föld felé fekve, Gillette vicsorogva mordult rá:

– Maga egy halott ember!

– Még nem. – De a karján a vágásból ömlött a vér.

Honor visszatért a tekercs ragasztószalaggal. Coburn felszólította, hogy tépjen le egy darabot, és azzal kötözze össze az apósa kezeit. A nő lenézett a férfira, akivel közös nevet viseltek, majd vissza Coburnre, és tagadólag rázta meg a fejét.

– Nézd – mondta Coburn a fájdalomtól és a kimerültségtől zihálva –, lehet, hogy szükségem lesz rá, hogy tanúskodjon, úgyhogy az utolsó, amit szeretnék, hogy megnyomorítsam vagy megöljem. De nem tudjuk elvégezni, amiért jöttünk, ha harcolnom kell veled, és ő tovább fog küzdeni ellenem, ha nem akadályozom meg.

Nem volt biztos benne, hogy képes lenne megállítani Gillette-et, ha ellenfele esetleg összeszedné az erejét, és még egyszer támadásba lendülne. Addig kell megfékeznie a kemény vén mókust, amíg még neki magának van ereje, hogy megtegye, és mielőtt a sérült keze teljesen használhatatlanná válik. A szeméből kipislogta az izzadságot, és felnézett Honorra.

– Egyetlen módon lehet elkerülni, hogy bármelyikünk még súlyosabb sérülést okozzon vagy megölje a másikat, ha megkötözzük. Ne majrézz most nekem, Honor. Tépj le egy darab istenverte ragasztószalagot!

A nő habozott, de végül lehúzott egy darab szalagot a tekercsről, és letépte a fogával. Gillette csuklója köré csavarta. Ketten együtt egy támlás székhez kötötték, amit Coburn Honorral hozatott be a konyhából.

A férfi arca felduzzadt és vérzett, de azért Honor teljes mértékben érzékelte az ellenségességét.

– Azt hittem, ismerlek.

– Ismersz is, Stan.

– Hogy teheted ezt?

– Én? Úgy támadtál Coburnre, mint aki meg akarja ölni. Nem hagytál nekem... nekünk más választást.

– Mindig van választás. Te nagyon rosszakat léptél mostanában.

Mindeközben Coburn a kés okozta sebeit kötözte be szorosán a ragasztószalaggal, hogy megpróbálja elállítani a vérzést.

Honor az apósa előtt térdelt, és esedezve nézett rá.

– Stan, kérlek...

– Még ha Eddie emlékére nem is vagy tekintettel, hogy mered az unokám életét kockára tenni?

Coburn látta, hogy Gillette gúnyos hangneme dühíti Honort, de azért normális hangon válaszolt.

– Ami azt illeti, Stan, Emily és a magam védelmében cselekedtem.

– Azzal, hogy vele szövetségét?

– Ő a kormány ügynöke.

– Milyen ügynök rendez meg egy emberrablást?

– Tudtam, hogy emiatt halálra aggódod magad. Fel akartalak hívni, hogy elmondjam, mi történt valójában, de nem tudtam anélkül, hogy ne sodortam volna veszélybe a biztonságunkat. Az enyémet. Emilyét. És Coburnét. Beépített ügynökként dolgozott nagyon veszélyes helyzetben és...

– És bezsongott – mondta a férfi, miközben Coburnt megvetően végigmérte. – Megbolondult. Gyakran megesik.

Coburn már elvesztette a türelmét a férfival szemben, de Honor továbbra is normális hangon folytatta.

– Nem zsongott be. Beszéltem a felettesével, Clint Hamiltonnal. Ő abszolút megbízik Coburnben.

– Így azt gondoltad, hogy te is megbízhatasz?

– Az az igazság, hogy már az előtt belé helyeztem a bizalmamat, mielőtt Mr. Hamiltonnal beszéltem volna. Coburn megmentette az

életünket, Stan. Megvédte Emilyt és engem olyan emberektől, akik bántottak volna.

– Például kitől?

– A Hawkins fivérektől.

Gillette ugató nevetést hallatott, de Honor komoly arckifejezését látva azzal folytatta:

– Ugye csak viccelsz?

– Biztosíthatlak róla, hogy nem.

– Ez nevetséges. – Dühödtt tekintet lövellt Coburnre. – Milyen zagyvasággal etette meg őt? – Honorhoz visszafordulva így szólt: – Azok az emberek egy hajad szálát sem görbítenék meg. Doral egyfolytában keres, mióta Emilyvel eltűntetek. A testvére holtan fekszik, de ő...

– Magát pumpolja információért róluk, arról, vajon hol lehetnek, ki bújtathatja őket? – állt oda Coburn Honor mellé, hogy közvetlenül tudjon Gillette-hez szólni.

Gillette egy fokkal megemelte az állát.

– Doral hűséges barát. Se nem evett, se nem aludt. Minden követ megmozgatott.

– Az alapján az információ alapján, amit a rendőrségi besúgóitól szerzett?

Gillette erre nem szólt semmit.

– Doral azt az információt arra használta, hogy egy lépéssel mindig a hatóságok előtt járjon, igazam van? Miközben gyászolnia kéne, kétségbeesetten minket üldözött, hogy minden rendfenntartónál hamarabb találjon ránk. Vajon miért van ez? – Hagyta, hogy Gillette ezen pár másodpercig rágódjon, mielőtt folytatta. – Doral és Fred Hawkins lőtte le Sam Marsetet és a másik hatot.

Az idősebb férfi felbámult Coburnre, aztán száraz, örömtelen nevetést hallatott.

– Mondja maga. Maga, akit a tömeggyilkossággal vádolnak.

– Fred megölte volna Honort, és valószínűleg Emilyt is, ha én nem lövöm le. Múlt vasárnap éjjel óta Doral mást sem csinál, csak próbálja azt a szart feltakarítani, amit a testvérével abban a raktárban csináltak.

Mert csúnya ügy volt. Sam Marsetnek és a többieknek esélyük sem volt. Az ikrek lemészárolták őket.

– És csak maga élte túl, hogy beszámoljon róla.

– Így van.

– Nem hiszek magának. Ismerem azokat a fiúkat, gyakorlatilag amióta csak élnek.

– Biztos benne, hogy ismeri őket? Biztos benne, hogy tudja, mire képesek? Például Doral elmondta magának, hogy betört Tori Shirah házába, és lesből támadt rá? Igen – mondta, amikor észrevette az idősebb férfi szemében a meglepetést. – És amikor megmondta neki, hogy nem hallott Honor felől, halállal fenyegette, amennyiben nem értesíti, ha és amikor Honor kapcsolatba lép vele. Doral említette ezt önnek, Mr. Gillette? Ne is fárassza magát, úgyis látom, hogy nem.

– Honnan tudja, hogy igaz?

– Honnan tudja, hogy nem?

– Nos, ha attól a kurvától hallotta, akkor azt mondanám, hogy a forrás nem megbízható. – A figyelmét visszafordította Honorra. – Emily vele van?

– Emily biztonságban van.

– Erkölcsei rontás ellen nem.

– Most jelöljük a Tori elleni rágalomhadjáratot – mondta Coburn. – Erre most nincs időnk.

– Ezen a ponton egyetérték magával, Coburn. A maga ideje lejárt.

– Valóban? – Coburn lehajolt, az arcát centiméterekre közelítve Gillette-éhez. – Nagy meggyőződéssel mondja ezt. Honnan tudja, hogy az én időm lejárt?

Gillette szeme kissé összeszűkül. Coburn folytatta.

– A Hawkins testvérek okosak, de nekem nem tűnnek elég sziporkázónak, hogy egy olyan bonyolult szervezetet vezessenek, mint amilyen a Könyvelőé.

Gillette Coburnön túl Honorra nézett.

– Miről beszél?

– Hé! – Coburn meglökte a férfi térdét, hogy újra rá figyeljen. Amikor Gillette ádáz tekintete újra az övébe fűrődött, folytatta. – Olyan

valaki adta Frednek és Doralnak a parancsokat, akinek a személyisége tekintélyt parancsoló, és istennek érzi magát. Én magára fogadok.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszél.

Coburn látványosan az órájára pillantott.

– Vagy rettentően sokáig maradt fent, vagy nagyon korán kelt. Miért nem volt kába, mint akit épp akkor ébresztett fel a csöngetés? Miért nincs pizsamában, vagy alsónadrágban és atlétában? Ehelyett, Mr. Gillette, ön itt van teljesen felöltözve. Még cipő is van magán. Hogyhogy? Miért olyan, mint akit skatulyából húztak ki ezen a hajnali órán?

Gillette csak meredten nézett rá.

– Tudja, hogy milyen benyomást kelt ez bennem? – folytatta Coburn.

– Mintha készenlétben várna valamire. Mire? Hogy leszámoljon velem, a szövetségi ügynökkel, aki megakasztotta a bűnszervezete kerekeit?

Gillette-ből áradt az ellenségesség, de nem válaszolt.

Coburn lassan felegyenesedett, de továbbra is a férfi szemébe nézett.

– Az egyetlen ok, ami miatt esetleg felülbírálok magamat, mert nem tudom elképzelni, hogy maga meggyilkolná a saját véréért. Nem mintha morális gátak működnének önben, hanem mert a túlzottan felfújtgója nem hagyáná, hogy a saját DNS-e elpusztuljon.

Gillette eleget hallott. Elkezdett az őt gúzsba kötő szalag ellen hadakozni, a fogát csikorgatva a frusztrációtól és dühében.

– Maga megrágalmazott. Sértegetett mint férfit és mint hazafit. És ráadásul elmebeteg. – A tekintete Honor felé fordult. – Az isten szerelmére, miért állsz csak ott, egy szó nélkül? Teljes agymosáson estél át, hogy elhidd ezt a halandzsát?

– Meggyőzőtt, hogy Eddie autóbalesete nem véletlen volt.

Gillette éppolyan hirtelen hagyta abba a hadakozást, mint ahogy elkezdte. A tekintete Honor és Coburn között ugrált, majd megállapodott a férfin. Coburn bólintott.

– Eddie azért halt meg, mert terhelő bizonyítéka volt egy csomó ember ellen. Nemcsak alvilági alakok ellen, hanem olyan prominens, kiemelkedő polgárok ellen is, mint Sam Marset, valamint olyan rendfenntartók ellen, akik a drog-, a fegyver- és az emberkereskedelem

útját egyengetik.

Honor hozzátette:

– Megölték Eddie-t, mielőtt leleplezhette volna őket.

– Vagy – mondott ellen Coburn –, mielőtt megszarolhatta volna őket.

– Drogkereskedelem? Zsarolás? Az én fiam kitüntetett rendőr volt.

– Igen. Nos, én meg egy szövetségi ügynök vagyok, de öt perccel ezelőtt azzal gyanúsított, hogy megbolondultam. Azt mondta, gyakran megesik.

– De nem az én fiammal! – üvöltötte Gillette akkora erővel, hogy a nyála szertesztét fröccsent. – Eddie nem volt bűnöző!

– Akkor bizonyítsa be! – provokálta Coburn. – Ha olyan átkozottul biztos Szent Eddie becsületessége felől, ha *maga* ártatlan a bűnözői tevékenységet illetően, akkor égnie kéne a vágytól, hogy segítsen nekünk megtalálni azt a valamit, amit Eddie elrejtett, mielőtt megölték.

Honor egy lépéssel közelebb lépett az apósához.

– Én hiszem, hogy Eddie hősként halt meg, nem egy baleset áldozataként. Az e heti tetteim rám nem jellemzőnek tűnhetnek, sőt bizarrnak. De Stan, mindent egy cél érdekében tettem: hogy még az arra való célzást is eloszlassam, hogy Eddie korrupt volt.

– Ez az ember – felelte Gillette a fejével Coburn felé biccentve –, akiben te állítólag megbízol, ő az, aki Eddie jó hírét megkérdőjelezte. Ez számodra nem tűnik ellentmondásosnak?

– Coburn mindent és mindenkit megkérdőjelez. Ez a munkája. De akármit is mond vagy gyanít Coburn, én nem vesztetem el a hitem Eddie-ben. – Elhallgatott, majd halkán megkérdezte: – Te igen?

– Természetesen nem!

– Akkor segíts nekem bebizonyítani, hogy mennyire hősies volt. Segíts nekünk megtalálni, amit keresünk!

A férfi kifújta a levegőt. A nőről Coburnre nézett, égő tekintetében nyilvánvaló ellenszenvvel.

Coburn érezte, hogy az idősebb férfinak némi ösztökélésre van szüksége.

– Hogy utálhat ennyire?

– Ezt még van képe megkérdezni?

– Elmagyaráztuk, miért vittem magammal Honort és Emilyt, miért tartottam őket magától távol. Most, hogy tudja, nem vagyok emberrabló, most, hogy tudja, biztonságban vannak, azt gondolnám, hogy megilletne egy kis hála, amiért megmentettem az életüket. Ehelyett rám támad, majdnem levágja a karom. Nem is beszélt volna velem, ha nem kötözöm ehhez a székhöz. Elvből megvet engem, Gillette. Miért? – Várt egy pillanatot, aztán folytatta. – Azért, mert azt gondolja, hogy az Eddie-vel kapcsolatos gyanúm olyan téves? Vagy mert attól fél, hogy *igaz*?

Gillette tekintete még ellenségesebbé vált, de végül kipréselte magából a kérdést:

– Mi a poklot keresnek?

– Nem tudjuk, de van egy nyomunk. – Coburn intett a nőnek. – Mutasd meg neki.

Honor hátat fordított Gillette-nek, felemelte a pólóját, és letolta a nadrágja derekát, hogy a háta alja láthatóvá váljon. Elmagyarázta, mikor és hogy szerezte a tetoválását.

– Az a hosszú hétvége mindössze két héttel Eddie halála előtt volt. Ő rajzolta a mintát a tetoválóművésznek. Nem akart engem azzal veszélybe sodorni, hogy egyenesen odaadja nekem, így egy kulcsot hagyott, hogy hol találok.

– Még mindig nem tudjátok, hogy mit kerestek? – kérdezte Stan.

– Nem, de Coburn arra jutott, hogy a tetoválás Héják8-at jelent.

Eltartott egy darabig, hogy kibetűzzék a karaktereket, melyek a látszólag véletlenszerű minta bonyolult tekervényeiben és kacskaringóiban bújtak meg. Annak a jelentősége, mennyi idő és milyen intim viszony kellett a rejtvény megfejtéséhez, nem kerülte el Gillette figyelmét.

– Lefeküdtél ezzel a fickóval.

Ugyan az idősebb férfiből süttött az elítélő vélemény, ahogy acsarkodva mondta ki a szavakat, Honornak egy arcizma sem rándult.

– Igen, lefeküdtem.

– Azzal a céllal, hogy feltárd a férjed feddhetetlen jellemét. Azt várod, hogy ezt el is higgyem?

Honor Coburnre, majd az apósa szemébe nézett.

– Őszintén szólva, Stan, nem érdekel, hogy mit hiszel. Az egyetlen oka, hogy lefeküdtem Coburnnel, az, hogy akartam. Semmi köze Eddie-hez. Ítéld meg, ahogy a szíved diktálja, de már most megmondom, hogy a véleményed ezzel kapcsolatban az égegyadta világon semmin sem változtat. Nem kellett az engedélyed, hogy lefeküdjek vele. Nem kell megindokolnom. Nem bántam meg. Nem fogok miatta bocsánatot kérni sem most, sem máskor. – Kihúzta a vállát. – Akkor, mit jelent a Héják8?

Coburn abban a szempillantásban tudta, hogy Gillette rájött: legyőzték. A megtiport büszkeség fizikailag is átalakította. Az állát lejjebb engedte, és kevésbé harcos szögben tartotta. A vállai enyhén, de szemmel láthatóan elernyedtek. A tekintete vadsága pár fokot halványodott, és a hangjában fáradtság érződött, amikor megszólalt.

– A Héják egy focicsapat volt fönt, Baton Rouge-ban. Eddie egy idényt játszott ott. Ő volt a nyolcas számú játékos.

Coburn megkérdezte:

– Van bekeretezett képe a csapatról? Egy névsor? Egy trófea? Mez?

– Semmi ilyesmi. Szedett-vedett liga volt, és hamar feloszlatták. Többnyire csak összegyűltek szombat délutánonként, és söröztek a meccs után. Sortban és pólóban játszottak. Semmi extra. Csapatkép sincs.

– Tartsd szemmel! – mondta Coburn Honornak, aztán otthagya őket, és Eddie szobájába ment, ahol emlékezett, hogy egy pár focicipőre bukkant a szekrényben. Megvizsgálta mindkét sarkát, de lehet, hogy valami elkerülte a figyelmét.

Kivette a cipőket a szekrényből, ujjait bedugta a jobb cipőbe, aztán kitépte a talpbetétet. Semmi. Megfordította a cipőt, tanulmányozta a sarkát, és rájött, hogy valamilyen szerszámra lesz szüksége a lefeszítéséhez. A bal cipőt is hasonlóan átkutatta, de amikor a talpbetétet kitépte, egy apró papírfecni hullott az ölébe.

Egyszer hajtották össze, hogy kiterüljön a betét alatt, és ne okozzon kitéremkedést. Széthajtotta a papírt, és elolvasta az egyetlen rányomtatott szót: LABDA.

A szobából kifelé rohantában olyan gyorsan fordult be az ajtón, hogy a vállával végigsúrolta, amitől a sebesült keze megrázkódott, és a fájdalom egyenesen az agyáig hatolt. Annyira fájt, hogy a szeme könnybe lábadt, de futott tovább.

– Mi az? – kérdezte Honor, ahogy átrobogott a nappalin. Miközben elfutott mellette, a nő kezébe csapta a kis fecnit.

– A focilabdája.

– Visszatettem a dobozba a padlásra – szolt utána Gillette.

Coburn másodpercek alatt átvágott a konyhán, ki a garázsba. Felkapcsolta a villanyt, aztán megkerülte Gillette kocsiját, és sietve felmászott a padlásra vezető lépcsőn. Feltépte a dobozt, és fejfelé fordította, elkapva a focilabdát, mielőtt legurult volna a padlásról a garázs padlójára. Megrázta, de nem hallotta, hogy bármi mozgott volna benne.

A labdát a könyöke alá szorítva visszament a nappaliba. Honor és Gillette várakozó tekintetétől követve megnyomta a labdát, úgy, mint aki egy dinnye érettségét ellenőrzi. Észrevette, hogy az egyik varrás egyenetlen, egyáltalán nem olyan, mint a gyári varrás a labda többi részén. Felkapta Gillette kését a földről, és azzal szétvágta. Elhúzta az így keletkezett bőrleffentyűt. Egy pendrive hullott a tenyerébe.

A tekintete összetalálkozott Honoréval. A pendrive tartalma vagy tisztázza, vagy megvádolja a volt férjét, de Coburn nem engedhette meg magának, hogy számításba vegye, milyen hatással lehet ez a nőre. Egy évet Marse t rakodómólóján töltött az életéből, arra várva, hogy valami eredménye legyen, és most megtörtént.

Gillette magyarázatot kért a pendrive-ra, és a jelentőségét tudakolta. Coburn ügyet sem vetett rá, és gyorsan Stan hálósobájába ment, aktiválta az alvó üzemmódban levő számítógépet, és csatlakoztatta a pendrive-ot. Eddie nem fárasztotta magát jelszóval. Csak egy fájl volt a pendrive-on, és amikor Coburn ráklikkelt, azonnal megnyílt.

Átfutotta a tartalmát, és amikor Honor csatlakozott hozzá, alig bírta türtőztetni az izgalmát.

– Megszerezte kulcsfontosságú emberek és cégek neveit az I–10-es út egész hosszán innen Phoenixig, ahol a legtöbb Mexikóból jövő

cuccot terítik. De ami még ennél is jobb, a korrupst hivatalnokok nevei is itt vannak. És tudom, hogy az információ megbízható, mert pár nevet megismerek. Marset is üzletelt velük. – Az egyik névre mutatott a listán. – Ő egy mázsálóállomáson dolgozó fickó, aki le van fizetve. Itt egy használatú-kereskedő Houstonban, aki a furgonokat adja. Két zsarú Biloxiban. Jézusom, ezt nézd!

– Jó sokáig tarthatott Eddie-nek, hogy összeszedje ezt a sok információt. Hogyan fért hozzá?

– Nem tudom. És azt sem tudom, hogy az indítéka nemes volt-e vagy sem, de jó cuccot hagyott ránk. Némelyik becenév: Kiskövér, Riksa, Hekus. Diego neve mellett csillag van. Biztos nagyon fontos szerepe van a szervezetben.

– Beazonosítja a Könyvelőt?

– Amennyire látom, nem, de ez pokoli jó kezdet. Hamilton össze fogja pisálni magát. – Előhúzta a mobilját a zsebéből, és megpróbálta bekapcsolni, de azonnal látta, hogy lemerült az akku. – A francba! – Gyorsan kivette Fred mobilját, és bepattintotta az akkut. Amikor bekapcsolt, és látta a kijelzőt, összeráncolta a homlokát.

– Mi az? – kérdezte Honor.

– Doral háromszor telefonált. És mind a háromszor az elmúlt egy órában.

– Ennek semmi értelme. Miért hívná Fredet?

– Nem Fredet – felelte Coburn elgondolkodva. – Engem hív. – Hirtelen rossz előérzet öntötte el, ami kioltotta a diadalmámort, amit másodpercekkel korábban érzett. Megnyomta a hívás ikont.

Doral első csengésre felvette. Derűs hangon szólt bele:

– Hello, Coburn! Kedves tőled, hogy végre visszahívsz.

Coburn erre nem válaszolt.

– Van itt valaki, aki köszönni akar neked. Coburn várt, a szíve a torkában dobogott.

Elmo dala hangzott fel hangosan és jól hallhatóan.

43. FEJEZET

Amikor Honor meghallotta a dalt, mindkét kezét a szája elé kapta, de magában sikítani kezdett.

Coburn nem sikított, de nagy kedve lett volna. A félelem, egy számára eddig ismeretlen érzelm, a lelke mélyéig hatolt, és az ereje megdöbentette. Hirtelen megértette, miért olyan hatékony indíték, miért válnak edzett férfiak nyavalygó gyerekekké, miért hajlandóak az emberek a félelem hatására eladni az istenüket, a hazájukat, *bármit*, hogy a fenyegetést megszüntessék.

Az agyában rettentő, háborús övezetekben látott képek pörögtek: emberi formájuktól megfosztott, megégett, agyonvert, szétvagdalt gyerekek holttesteiről. A fiatalságuk és ártatlanságuk nem védte meg őket egy erőszakos, lelkiismeretlen egoistától, aki abszolút megadást követelt. Mint a Könyvelő.

És most a Könyvelő megkaparintotta Emilyt.

– Oké, Doral, figyelek.

– Gondoltam, hogy így lesz.

Önelégült nevetése fáj.

– Vagy blöffölsz? – kérdezte Coburn.

– Csak szeretnéd.

– Éneklő Elmóra könnyű szert tenni. Honnan tudom, hogy ez Emilyé?

– Szép háza van Torinak ott fenn a tónál.

Coburn keze ökölbe szorult. Fogcsikorgatva mondta:

– Ha bántod azt a kislányt...

– Rajtad múlik a sorsa, nem rajtam.

Honor még mindig a szájára szorított kézzel állt. Könnyben úszó, tágra nyílt, és az aggodalomtól megmerevedett szemekkel nézett rá. Coburn tudta: ha Dorallal erőfitogtatásba kezd, attól Emily nem kerül sértetlenül haza. Habár idegesítette, eltekintett a fenyegetésektől, és megkérdezte, mik Emily visszakapásának a feltételei.

– Egyszerű, Coburn. Te eltűnsz. Ő életben marad.

– Az eltűnésen azt érted, hogy meghalok.

- Nem mondhatjuk, hogy nincs eszed.
- Elég eszem van, hogy túléljem a robbantást.

Doral erre nem reagált.

- Ez a feltétel.
- Szar feltétel.
- Nem alku tárgya.

Nem feledkezve meg a beszélgetés kezdete óta eltelt időről, amit talán próbálnak lekövetni, Coburn megkérdezte:

- Hol és mikor?

Doral megmondta neki, hova menjen, hánykor legyen ott, és mit csináljon, amikor megérkezik.

– Ha követed az utasításokat, Honor elmehet Emilyvel. Akkor csak te meg én maradunk, haver.

- Alig várom – felelte Coburn. – Még egy utolsó dolog.

- Mi az?

– Mivel mindent olyan nagyon elfuseráltál, hogy lehet, hogy még mindig lélegzel? A Könyvelőnek minden bizonnyal megvan rá az oka, hogy életben tart. Gondolkodj el rajta.

Doral szitokszók áradata mellett tette le a telefont. Coburn játszik vele. Ezzel nagyon is tisztában volt. De meg kell hagyni, jól csinálta.

Mert Doral legnagyobb félelmére tapintott rá: nem több ő, mint egy lakáj, és mindazok után, ami rosszul sült el az elmúlt hetvenkét órában, könnyedén feláldozható.

Hátranézett a válla fölött a hátsó ülésre, ahol Emily aludt begyógyszerezve Benadryllal, amit azért adott be neki, hogy ne féljen, vagy ne kezdjen el hisztizni, amikor nyilvánvalóvá válik, hogy Doral bácsi füllentett azzal kapcsolatban, miért vitte magával az éjszaka kellős közepén Tori tóparti házából.

Épp amikor meghúzta a ravaszt, hogy végezzen Torival, egy vékonyka hang szólalt meg a háta mögött.

- Hello, Doral bácsi!

Megpördült, és ott állt Emily Tori hálósobájának az ajtajában, hálóingben, Elmót és a rongyját szorongatva, és ami a legzavaróbb volt az egészben: a gyerek örült, hogy látja őt.

– Tori néni és én csináltunk sárpitéket. És képzel! Holnap megengedi, hogy a sminkjét kipróbáljam. Hogyhogy kesztyűben vagy? Nincs is hideg kint. Miért van Tori néni a földön?

Eltartott egy ideig, hogy feldolgozza a kislány váratlan megjelenését. Emily már épp kezdett beljebb kerülni, és amikor már csak másodpercei voltak, hirtelen megszállta az ihlet.

– Eltakarta a szemét és számol, mert bújócskázni fogunk. Emily teljes bizalommal ment bele. *Leosont* vele, majd ki a kocsihoz, amit az unokatestvérétől kért kölcsön estére, és be a hátsó ülésre. Emily visszafojtotta a cinkos kuncogásait. Már kilométerekre voltak a háztól, amikor a kuncogást felváltotta az óvatosság.

– Nem hiszem, hogy Tori néni meg fog tudni találni minket, ha ilyen messzire rejtőzünk. – Aztán pedig: – Anyuhoz viszel? Hol van Coburn? Venni fog nekem jégkrémet. Látni akarom őket.

Túl sok volt a kérdés, egytől egyig zavarba ejtők, és örült, hogy a nővére egyszer megemlítette a folyékony antihisztamin hatékonyságát a gyerekek elaltatásában. Megállt egy éjjel-nappalinál, vett egy cseresznyés jégkását és egy üveg gyógyszert, és Emily nem sokkal azután, hogy megitta a színes kását, már mélyen aludt.

Ekkor hívta fel a Könyvelőt, hogy jelentse a sikerét. Nem kapott dicséretet a jól végzett munkáért, de úgy gondolta, hogy hallott egy megkönnyebbült sóhajt.

– Próbáld meg, hogy Coburn válaszol-e a testvéred mobiljára. Szervezd meg.

Most már minden a helyén volt, már csak várnia kell a megadott időre. Előrenézett, nem volt képes Emily angyali arcába nézni, és beismerni, micsoda féreg, hogy kihasználja a szeretetét. Ez Emily, az isten szerelmére! Eddie gyereke. Megölte az apját. Az anyját is meg kell, hogy ölje majd. Keserűen gondolt rá: egy ilyen édes kislányból, mint Emily, árvát csinálni, az kurva nagy karrier, nem igaz?

Eltűnődött, hogyan süllyedt ilyen mélyre, anélkül hogy észrevette

volna. Olyan mélyen volt, hogy már nem is látta a felszínt.

Ezt az utat választotta, és nincs visszaút. Kezdetben azt gondolta, hogy az összes menekülőút bezárása jó dolog. Úgy vetette le a régi életét, mint a kígyók a bőrüket. Eleget hajbókolt már a halászhajót kibérelő ügyfeleinek és az uzsorás hitelezőjének. Hátat fordított annak az üzletnek, és az ügyfélszolgálatot kalandra és erőszakra cserélte. Ínyére volt, hogy hatalmaskodhat, megfélemlíthet és, amennyiben szükséges, ölhet.

Így visszatekintve, a hajóján töltött napok sokkal egyszerűbbnek tűntek, mint a mostani élete. A munka fárasztó volt, és a bevétel tőle független tényezőkön múlt, mégis nosztalgiával, szinte vágyakozással határos érzéssel emlékezett ezekre az időkre.

Csakhogy amikor elszegődött a Könyvelőhöz, az ördöggel kötött egyezséget, és az elköteleződés egy életre szólt. Nem lehet visszatérni a múlthoz, nem lehet újrakezdeni. Nem fordíthatja vissza az életét.

Ami pedig azt a nagyszabású ötletét illeti, hogy elteszi láb alól a Könyvelőt, és átveszi a tevékenység irányítását, kit akar becsapni? Sohasem fog bekövetkezni. Még ha venné is a bátorságot, hogy megpróbálja, elszúrná, és mindenképpen holtan végezné.

Nem, marad a választott útnál, amíg zsákutcába nem torkollik.

De mielőtt kiszállna, legyen az húsz év vagy húsz perc múlva, meg fogja ölni Lee Coburnt, amiért lelőtte Fredet.

Közvetlenül azután, hogy Coburn befejezte a telefonálást Dorallal, Tori tóparti házának számát tárcsázta, de az üzenetrögzítőre kapcsolt.

– Mi Tori mobilszáma? – kérdezte Honort, remélve, hogy Tori nem fogadott szót neki, és visszarakta a telefonja akkuját.

Honor leengedte a kezét a szája elől. Az ajkai fehérek voltak, akkora erővel szorította rá az ujjait. Alig mozogtak, ahogy lassan megmondta a számot.

Ez a hívás is egyenesen üzenetrögzítőre kapcsolt.

– A fenébe!

Honor remegve kérdezte:

– Coburn? Emily életben van?

– Ha megölték volna, nem lenne semmi, amivel alkudozhatnának.

Látta, hogy a nő hinni akarta. Ő maga is hinni akarta. Honorból egy csuklásszerű hang tört elő.

– A tóparti házban tartja túszként?

– Úgy hangzott, mintha a kocsijában lenne.

– Gondolod, hogy Tori... – Nem bírta rávenni magát, hogy befejezze a kérdést, és az nyüsztésbe torkollott.

Coburn feltárcsázta a segélyhívó számot, és amikor a kezelő jelentkezett, megadta Tori tóparti házának a címét.

– Ezen a címen egy nőt bántalmaztak. Küldje a rendőrséget és a mentőket. Megértette? – Megismételtette a kezelővel a címet, de amikor elkezdett kérdéseket feltenni, lerakta a telefont.

Honor remegett.

– Meg fogják ölni az én kicsi babámat?

Akármilyen kegyetlen is volt a meztelen igazság, nem hazudott neki.

– Nem tudom.

A nő olyan elkeseredett hangot hallatott, hogy a jó karjával átölelte, és erősen magához szorította, az arcát a nő feje búbjára fektetve.

– Fel kell hívnunk a rendőrséget, Coburn.

Amikor a férfi nem szólt semmit, a nő felemelte a fejét, és ránézett.

– Felhívhatjuk – válaszolta halkan.

– De te úgy gondolod, hogy nem kéne.

– A te gyereked, Honor. Neked kell döntened. Akármit is döntesz, én követlek. De azt gondolom, hogy ha bevonod a zsarukat, a Könyvelő percekben belül tudni fog róla.

– És megölik Emilyt.

A férfi zordan bólintott.

– Valószínűleg. A Könyvelő nem fog meghátrálni. Be kell tartania a fenyegetését, különben gyengének tűnik. Ezt nem fogja megengedni. Tudom, hogy nem ezt szeretnéd hallani, de neked nem fogok mellébeszélni.

Honor az alsó ajkát harapdálta.

– Az FBI-iroda?

– Az sem jobb. VanAllen erre a példa.

– Szóval rajtunk múlik?

– Bármit megteszek, hogy megmentsem az életét.

– Bármit. – Mindketten tudták, hogy ez mit jelent. – Ez a megállapodás, nem igaz? Te Emilyért cserébe.

– Ez a megállapodás. – De nem a szokásos vállrándításával mondta ezt. Már nem volt olyan közömbös a halálával kapcsolatban, mint amilyen mindössze néhány napja is. A halál már nem egy olyan végkifejlet volt, amire közönyösen tekintett.

– Nem akarom, hogy meghalj – mondta Honor fátyolos hangon.

– Talán nem fogok. Van egy másik jó alku alapom.

Elengedte a nőt, leült a számítógép asztalához, és megnyitotta a pendrive tartalmát.

– Erre most nincs időnk. – Honor ott állt a válla fölött, a kezeit tördelve. – Hol tartják Emilyt? Hallottad a sírását?

– Nem.

Honor gyászos hangot hallatott.

– Ez jó vagy rossz? Biztos fél. Akkor miért nem sírt? Gondolod, hogy ez azt jelenti... Mit gondolsz, ez mit jelent?

– Próbálok *nem* gondolni rá.

A nő hisztériaközeli állapota indokolt volt, de megpróbálta elég hosszú időre kizárni a nőt magából, hogy oda tudjon figyelni, amit tennie kell, sietve, de anélkül, hogy hibázna. Kinyitotta Gillette internetböngészőjét, megnyitott egy webalapú e-mail szolgáltatót, és a jelszavával belépett. A pendrive-on található fájlt csatolmányként elküldte egy e-mail címre, aztán gyorsan kilépett, és becsukta a böngészőt, de előbb nem felejtette el kitörölni a böngészőelőzményeket, hogy senki se tudja megmondani, legalábbis a dátum alapján ne, hogy egy e-mail szolgáltatót használt.

Az e-mail címhez, amire a fájl küldte, mindössze egy számítógépnek volt jogosultsága, és a jelszót kizárólag Hamilton és ő ismerte. A számítógép hollétét szintén csak ők ketten tudták.

A munka elvégezve, kihúzta a pendrive-ot a csatlakozóból, felállt, és

a kezét Honor vállára tette.

– Ha én nem lennék, szép öregkort élhetnél volna meg anélkül, hogy valaha megtudd a tetoválásod jelentőségét. Ebből semmi sem történt volna.

– Bocsánatot kérsz?

– Olyasmi.

– Coburn – mondta a nő kétségbeesetten rázva a fejét –, most nem érdekel a bocsánatkérésed.

– Nem azért, amit tettem. Hanem azért, amit most kérni fogok, hogy tegyél. Ha élve szeretnéd Emilyt visszakapni...

– Mindig őt használad eszközként.

– Mert mindig beválik.

– Mondd el, mit tegyek!

Hamiltonnal való beszélgetését követően Crawford kilépett az épületből, ahol a falnak is füle volt, és a mobiltelefonját használta, hogy felhívjon olyan rendőröket mind a városi, mind a megyei irodából, akikben feltétel nélkül megbízott. Azonnali segítségüket kérte. Muszáj volt, hogy rákapcsoljon Mrs. Gillette, a lánya és Coburn keresésére.

Titokban tartott egy rövid gyűlést azokkal, akiket a szolgálatába állított, és hangsúlyozta a diszkréció fontosságát. Néhányukat arra kérte, hogy olyan területeket járjanak körbe, ahol már jártak.

– Menjenek vissza a hajóhoz, Coburn lakásához, Mrs. Gillette házához. Lehet, hogy valami elkerülte a figyelmünket.

Másokat különböző nyomok követésével bízott meg: mindennek utánajárnak, a Ciprus utcai örült nő bejelentésétől kezdve, aki legalább napi egyszer telefonált, hogy látta Mussolinit, Maria Callast és Jézust – de ki a megmondhatója, hogy nem tévesztette-e össze Coburnt valamelyikükkel? –, egészen egy vidéki pár bejelentéséig, akik egy kéthetes mediterrán hajóútról arra tértek haza, hogy a távollétükben egy kocsit elloptak a bezárt garázból, a konyhájukat végigturkálták, és a garázs fölötti lakrészben úgy látszott, legalább két ember szállt meg.

Úgy tűnt, hogy nemrégiben jártak ott. A fürdőszobában a törülközők még nedvesek voltak.

Valószínűleg ezek zsákutcák lesznek, de legalább kezdeményez, nem csak fut az események után. Nem tetszett neki, hogy Hamilton a nagy, rossz FBI-tól a kezére üt. Úgy döntött, Mrs. Gillette apósát személyesen ő fogja kikérdezni.

Stan Gillette, aki mindenhol felbukkant, ahol történt valami, valószínűleg közvetlenül kapcsolódik a helyi rendfenntartó erőkhöz. A kapcsolatának véget kellett volna érnie a fia halálával. Nem ért. És ez zavarta Crawfordot. Nagyon. Vajon mennyit tudott Gillette valójában Honor ügynevezett elrablásáról? Milyen információt tart vissza?

Nem akart napkeltéig várni, hogy feltegye ezeket a kérdéseket Gillette-nek. Fel fogja ébreszteni, és erősen nekitámad. Azok, akiket az ágyból rángattak ki, kábák és zavarodottak, és jobb eséllyel hibáznak, például olyan információkat is elárulnak, amit rendes körülmények között nem.

De amikor megérkezett Gillette házához, és látta, hogy úgy ki van világítva, mint egy karácsonyfa, Crawfordot rossz előérzet fogta el. Meglehet, egy veterán tengerészgyalogosnak az a szokása, hogy korán kel, de *ilyen* korán?

Crawford kiszállt a kocsijából, és felment az ösvényen. A bejárati ajtó tárva-nyitva állt. Előhúzta a szolgálati fegyverét a tokjából.

– Mr. Gillette?

Mivel nem kapott választ, a pisztolya csövével bekopogtatott a bejárati ajtón, és amikor erre sem érkezett válasz, kitérte azt, és belépett a nappaliba, mely úgy nézett ki, mint amin egy ciklon söpört keresztül. Élénkvrös vércsöppek és foltok éktelenkedtek a bézs színű szőnyegen.

A szoba közepén Stan Gillette egy támlás székhez volt kötözve. A feje a mellkasára ejtve. Eszméletlennek tűnt. Vagy halottnak. Crawford gyorsan, de a vérfoltokat óvatosan kerülgetve közelített hozzá, a nevéen szólítva.

A férfi felnyögött, és fölemelte a fejét, pont mikor odaért.

– Van bárki más a házban? – suttogta a felügyelő. Gillette megrázta a fejét, és érdes hangon válaszolt:

– Már elmentek.

– Többen voltak?

– Coburn és Honor.

Crawford a mobiltelefonjáért nyúlt.

– Mit csinál? – kérdezte Gillette.

– Ezt jelentem.

– Felejtse el. Tegye le! Nem hagyom, hogy a menyemet letartóztassák, mint egy közönséges bűnözőt.

– Magának szüksége van egy mentőre.

– Azt mondtam, felejtse el. Jól vagyok.

– Coburn verte össze?

– Ő rosszabbul néz ki.

– Mrs. Gillette együttműködött vele?

A férfi szája kemény, keskeny vonallá merevedett.

– Megvolt rá az oka.

– Becsületes oka?

– Ő úgy gondolja.

– Maga mit gondol?

– Ki fog szabadítani ebből a székből, vagy nem?

Crawford visszatette a pisztolyt a tokjába. Miközben szétnyiszálta a ragasztószalagot a zsebkése hegyes élével, Gillette elmesélte neki, mi történt. Mire befejezte a történetet, megszabadult a székből, és dobogott, hogy a lábaiba visszatérjen a vér, az ujjait pedig hajlítgatta, hogy a vérkeringést beindítsa.

– A pendrive-ot magukkal vitték? – kérdezte Crawford.

– A labdával együtt.

– Mi volt az adathordozón?

– Nem voltak hajlandók elárulni.

– Nos, valami fontosnak kellett lennie, különben a néhai fia nem ment volna ilyen messzire, hogy elrejtse.

Gillette erre nem szólt semmit.

– Megmondták magának, hogy hová mennek?

– Mit gondol?

– Céloztak bármire? Meghallott esetleg valamit?

– Rettentően sietősen távoztak. Amikor itt átrohantak, követeltem, hogy mondják meg, mi folyik. Coburn megállt, lehajolt, hogy szemtől szemben legyünk. Emlékeztetett, hogy amikor egy tengerészgyalogosnak elvégzendő kötelessége van, nem engedi, hogy bármilyen akadály az útjába álljon. Azt feleltem, persze, és akkor mi van? Aztán azt mondta: „nos, én egy volt tengerészgyalogos vagyok, és van egy elvégzendő kötelességem. Szándékosan vagy nem, de maga akadályt jelenthet, így meg kell értenie, hogy ezt miért kell megtennem.” Aztán az a gazfickó behúzott egyet, kiütött. A következő, amire eszméltem, hogy maga itt van.

– Az álla össze van zúzva. Jól van?

– Rúgta már meg öszvér?

– Gondolom, nem látta, milyen kocsival...

– Nem.

– Hol van a számítógépe?

Gillette végigvezette a folyosón a hálószobájába.

– Valószínűleg alvó üzemmódban van.

Crawford leült a praktikus íróasztalhoz, és aktiválta a számítógépet. Megnézte az e-mail szerveret, a világháló böngészőjének nyitólapját, még Gillette dokumentumait is. Nem talált semmit, de nem is számított rá.

– Coburn nem hagyott volna nekünk olyan nyomot, amit ilyen könnyű követni – mondta. – Azért szeretném magammal vinni a gépét. A rendőrségi technikusoknak odaadni, hátha ők ki tudják deríteni, mi volt a pendrive-on. Gondolom, mindössze annyit tehetünk...

Amikor felállt és megfordult, hirtelen megállt. Stan Gillette egyik kezében sörétes puskát tartott, a másikkal pedig egy hatlövetű revolvért fogott rá.

44. FEJEZET

Amikor Coburn bemondta a nevét, a feszült Hamilton valósággal beleordított a telefonba.

– Ideje volt! A fene vigyen el, Coburn! Még élsz? Mrs. Gillette? A gyerek? Mi történt VanAllennel?

– Honor velem van. Jól van. De náluk van a lánya. Épp most beszéltem Doral Hawkinsszal. A Könyvelő üzletet ajánl. Engem kér Emilyért cserébe.

Hamilton hangosan fújta ki a levegőt.

– Nos, ez mindent elmond.

– Igen.

Egy pillanattal később Hamilton megkérdezte:

– VanAllen?

– Honor nem találkozott vele. Én mentem. Számítottam csapdára, de azt hittem, hogy ő állítja. Az események fényében...

– Tom tiszta volt.

– Talán.

– Talán? Úgy hallottam, gyakorlatilag elporladt.

– A rossz fiúkat is átejtik. Mindenesetre felvette a telefonját, mielőtt figyelmeztethettem volna, hogy ne tegye.

– Hol vagy most?

– Később. Ide hallgass, megtaláltam, amit kerestem. Kiderült, hogy egy pendrive tele terhelő bizonyítékkal.

– Kiról?

– Csomó emberről. Helyiek. Pár nem. Egy rakás cucc.

– Saját szemeddel láttad?

– Itt van a kezemben.

– Hogy elcseréld Emilyért.

– Ha arra kerül a sor. Nem hiszem, hogy eljutunk odáig.

– És ez mit akar jelenteni?

– Azt akarja jelenteni, hogy nem hiszem, hogy oda fog kerülni a sor.

– Elég volt a kicseszett talányaidból, Coburn. Mondd meg, hol vagy, és én...

– Pár perce elküldtem neked a fájlt.

– Semmi sem érkezett tőled a telefonomra.

– Nem a rendes e-mail címedre küldtem. Tudod, hol keresd.

– Szóval akkor jó cucc?

- Igen.
 - De nem azonosítja be a Könyvelőt.
 - Honnan tudod?
 - Ha tudnád, ki az, ezzel kezdted volna.
 - Igazad van. Nem volt ekkora szerencsénk. De ez lenyomozhatóvá teszi. Majdnem biztos vagyok benne.
 - Jó munka, Coburn! Na most azt mondd meg nekem...
 - Nincs rá idő. Mennem kell.
 - Várj! Nem csinálhatod ezt végig erősítés nélkül! Lehet, hogy egy újabb csapdába sétálsz.
 - Ez egy olyan kockázat, amit vállalnom kell.
 - Szó sem lehet róla. És erről nem fogok veled vitát nyitni. Beszéltem Crawford felügyelővel. Azt hiszem, biztonsággal kezeskedhetek érte. Hívd föl, és...
 - Addig nem, amíg Emily nincs biztonságban Honornál. Akkor ő majd értesíti a hatóságokat.
 - Nem szállhatsz szembe ezekkel az emberekkel egyedül.
 - Ez a csere feltétele.
 - Minden cserének ez a feltétele! – ordította Hamilton. – Senki sem tartja be a feltételeket!
 - Én igen. Ezúttal igen.
 - Annak a kislánynak a halálát okozhatod!
 - Lehet. Az viszont biztos, hogy meghal, ha zsaruk és szövetségi ügynökök lepik el a helyszínt.
 - Nem kell, hogy úgy legyen. Mi...
- Coburn kinyomta a telefont, majd kikapcsolta.
- Lefogadom, hogy volt pár keresetlen szava hozzám – mondta Honornak, ahogy a hátsó ülésre dobta a telefont.
 - Ő azt gondolja, hogy erősítést kéne kérned.
 - Épp mint a filmekben. Hagyd, hogy a maga feje után menjen, és ő hozza a kommandósokat, a helikoptereket, és minden jelvényest ötven kilométeres körzetben, egy seregnyi Stallonét, akik csak elcsesznek az egészet.

Pillanatnyi hallgatás után Honor halkán megszólalt:

– Nagyon haragudtam rád.

Kérdő tekintettel nézett a nőre.

– Amikor tönkretetted Eddie focilabdáját.

– Igen, tudom. Az arcücsapásod helye még mindig sajog.

– Azt gondoltam, hogy túlzottan kegyetlen vagy. De valójában helyes volt a megézésed. Csak rossz sportot választottál.

Nem a megézése miatt merítette a kést a labdába, hanem féltékenységében. Nyers, vad, állati féltékenységében a nő arckifejezése miatt, ahogy az amerikai foci-labda varrását simogatta, és szeretettel telve emlékeket idézett fel a néhai férjéről. De mindkettejüknek jobb, ha nem javítja ki a félreértést. Inkább gondolja, hogy egy intuitív idióta, mint hogy egy féltékenyen vágyakozó szerető.

A nő a felső karját dörzsölte, ami nála az aggodalom jele volt.

– Honor! – Amikor a nő felé fordította a fejét, azt mondta: – Visszahívhatom Hamiltont. Szólhatok, hogy küldje a felmentő sereget!

– Két nappal ezelőtt nem hagytál volna választási lehetőséget – mondta rekedtes, meghitt hangon. – Coburn, én...

– Ne! Akármit is akartál még mondani, ne! – A nő ködös arckifejezése jobban megijesztette, mint ha egy gránátot vágott volna hozzá. – Ne nézz rám ilyen bociszemekkel. Ne táplálj semmilyen romantikus elképzelést rólam csak azért, mert azt mondtam, hogy szép vagy, vagy mert elmeséltem egy bánatos történetet valami öreg lóról. A szex? Frenetikus. Akartalak és te is akartál engem, és azt hiszem, hogy már azelőtt tudtuk, hogy a hajón csókolóztunk: ez biztos ügy, csak idő kérdése. És rettentő jó volt. De ne áltasd magad azzal, hogy én más ember vagyok, mint amikor bekúsztam a kertedbe. Még mindig kegyetlen vagyok. Még mindig én vagyok.

Direkt nyersen beszélt, mert fontos volt, hogy a nő ezt megértse. Egy óra múlva, vagy valószínűleg még kevesebb, így vagy úgy, de éppoly gyorsan fog kilépni az életéből, mint ahogy felbukkant. Ezt fájdalommentessé akarta tenni számára, még azon az áron is, hogy most megbántja.

– Honor, én nem változtam.

A nő halványan elmosolyodott.

– De én igen.

Tori szeme nem volt hajlandó kinyílni, de időnként mozgás, fény és zaj benyomásait érzékelte, melyek mindegyike kízó mértékűvé nagyítódott fel, és amit olyan teljes sötétség követett, ami minden ingert elnyelt, amíg újra öntudatára nem rázódott.

– Ms. Shirah! Tartson ki! Súlyosan megsérült, de már útban van a baleseti sebészetre. Hall engem? Meg tudja szorítani a kezem?

Micsoda ostoba kérdés. De megtette, és egy hang gratulált neki, majd azt mondta:

– Reagál, doktor. Két perce magánál van.

Megpróbálta megnyalni az ajkát, de a nyelve nehéznek tűnt, és nem engedelmeskedett.

– Emily.

– Emily? Emily után kérdez. Tudja bárki, ki az az Emily?

– A házban nem volt senki más.

A sötétség újra beborította, amitől az összefüggéstelen hangok el-elűntek.

– Ne, Ms. Shirah! Ne próbáljon megmozdulni! A hordágyhoz kellett rögzítenünk. Fejlövése van.

Fejlövése? Doral idióta símaszkban. A vele való dulakodás...

Emily! El kell jutnia Emilyhez!

Megpróbált felülni, de nem tudott. Megpróbált öntudatánál maradni, de nem tudott. *Ó, istenem, már megint itt jön ez a sötétség.*

Amikor legközelebb magához tért, a fények a zárt szemhéján keresztül is vakítottak, és nagy zsvivaj meg sürgés-forgás volt körülötte. Furcsa módon az volt az érzése, hogy ő mindennek fölötté lebeg, távolról figyelve.

És ez Bonnell lenne? Miért viseli azt a buta kötést a fején? És a fülei véresek?

A férfi az ő kezét szorongatta.

– Drágaságom, akárki is bántott...

És tényleg sír? Bonnell Wallace? Az a Bonnell Wallace, akit ő ismer, sír?

– Minden rendben lesz. Esküszöm, hogy minden rendbe jön. Ki fogsz ebből lábalni. Muszáj lesz. Nem veszíthetek el.

– Mr. Wallace! A műtőbe kell őt vinnünk.

Érezte, hogy Bonnell ajkai az övéhez érnek.

– Szeretlek, drága. Szeretlek.

– Mr. Wallace, kérem, álljon félre!

– Túl fogja élni?

– Mindent meg fogunk tenni.

Elhúzták a férfitől, de ő addig fogta a kezét, amíg nem kényszerítették rá, hogy elengedje.

– Szeretlek, Tori!

Tori próbálta leahagyni az egyre közelebb férkőző öntudatlanságot, de miközben elmerült benne, az agya még azt kiáltotta: *Én is szeretlek!*

Mivel Coburn elhatározta, hogy egymaga csinálja végig, Hamiltonnak meg kellett találnia a módját, hogy megállítsa, mielőtt még az egész katasztrófába torkollik. Tom VanAllen halála nem győzte meg Coburnt az ügynök ártatlanságáról, úgyhogy életbe vágó volt, jobban, mint valaha, hogy beszéljen az özvegyével, és kipuhatojja, mit tud, ha tud bármit is.

De amikor ő és a csapata a VanAllen-házhoz ért, ahogy Hamilton azt előre megjósolta, nem parkolt ott más jármű. Az özvegy egyedül tölti az éjszakát. De nem alszik. Bent égett a villany.

Hamilton kiszállt a terepjáróból, fölment az ösvényen, becsöngetett, és várt. Amikor a nő nem nyitott ajtót, eltűnődött, hogy talán mégis alszik. Talán a fények sohasem hunytak ki VanAllenéknél, mert a fiuk éjjel-nappal gondoskodást igényelt.

Újra csöngetett, majd kopogott.

– Mrs. VanAllen? Clint Hamilton vagyok – szólt be a faajtón keresztül. – Tudom, hogy rettentően nehéz most önnek, de fontos lenne,

hogy azonnal beszélhessünk.

Még mindig semmi válasz, így lenyomta a kilincset. Zárva volt. A mobiltelefonja után nyúlt, végigpörgette a névlistát, és megtalálta a ház telefonszámát. Fölhívta, és hallotta, hogy valahol kicsöng a ház mélyén.

Az ötödik csöngés után lerakta, és visszakiáltott a járdánál parkoló autók felé.

– Hozzátok a faltörő kost!

A kommandós csapat csatlakozott hozzá a verandán.

– Ez nem egy támadás. Mrs. VanAllen érzékeny idegállapotban van. Egy mozgáskorlátozott gyerek is van a házban. Legyenek óvatosak!

Másodperceken belül beszakították a bejárati ajtót. Hamilton berontott, a többiek mögötte széteszlottak a szobákban.

Hamilton megtalálta Lanny szobáját a széles központi folyosó végén. A szobában az állandóan ágyban fekvő betegekre jellemző édeskés, émelyítő szag terjengett. De a kórházi ágytól és egyéb orvosi kellékektől eltekintve, minden teljesen normális volt. A tévé be volt kapcsolva. Lámpák nyugtató hangulatvilágítást árasztottak. A falakon képek lógtak, a szoba közepén egy színes szőnyeg hevert.

Az igényre szabott ágyon fekvő mozdulatlan fiú drámai képe azonban majdnem barbár volt. A szeme nyitva, de a tekintete üres. Hamilton az ágy széléhez ment, hogy meggyőződjön róla, lélegzik-e.

– Uram?

Hamilton a rendőr felé fordult, aki a nyitott ajtóból szólt hozzá. Nem mondott semmit, de a megjelenése, ahogy sisakos fejével a ház egy másik része felé intett, azt sugározta: HELYZET VAN.

Doral látta a fényszórókat a mellékutcában közeledni. Kezdődik a műsor.

Kölcsönkapott kocsijában ülve még egy utolsó mélyet szippantott a cigarettájából, azután kipöckölte a nyitott ablakon. A cigaretta tüzes ívet rajzolt a sötétben, a járdára hullott, és kialudt.

Bekapcsolta a telefonját, és felhívta a Könyvelőt.

– Időben érkezik.

– Hamarosan ott vagyok.

Doral szíve nagyot dobbant.

– Tessék?

– Jól hallottad. Nem engedhetem meg, hogy megint elcseszd. –
Aztán a vonal megszakadt.

Ez felért egy arcucsapással. De feltételezte, hogy a mexikói kartellel folyó tárgyalások miatt a Könyvelő nem kockáztat, nehogy valami más is balul süljön el.

És ez már nem kizárólag üzlet volt. Nem olyan, mint Marset, aki zavart okozott az ügymenetben. Nem olyan, mint az az állami rendőr, aki elmulasztotta végrehajtani az utasítást. Nem olyan, mint az összes többi. Ez most más. A Könyvelőnek személyes elszámolnivalója van Lee Coburnnel.

Coburn úgy negyven méterre állította meg a kocsit, üresben járó motorja egyetlen morgásnak hangzott a csöndben a focistadion lelátója alatt, amit Doral az akció helyszínéül választott. Az évnek ebben a szakában a hely teljesen kihalt volt, és a város peremén található. Ideális helyszín.

Coburnnek a távolsági fényszórói égtek. Maga a kocsi nem látszott többnek egy ócska tragacsnál, de valahogy mégis fenyegetőnek tűnt, Doralt egy Stephen King-történetre emlékeztette a kocsiról, amely megőrült, és embereket ölt. Doral elhessegette a nevetséges gondolatot. Coburn újra az idegeivel játszik.

Az ügynök nem fog közelebb menni, amíg nem látja, hogy tényleg nála van Emily.

Doral gondoskodott róla, hogy a belső lámpa ne gyulladjon ki, amikor kiszállt a kocsiból. Összegörnyedve, hogy a kocsi takarásában maradjon, kinyitotta a hátsó ajtót, kezét Emily karja alá csúsztatta, és kiemelte a kislányt. Amikor a bal vállára helyezte, teste ernyedt volt, légzése mély, alvása békés.

Miféle férfi használna egy tizennyolc kilós, édes kislányt, hogy a saját bőrét mentse?

Ő használna. Használja is.

Coburn lelkiileg teljesen összezavarta, hogy annyinak se érezze magát, mint a galambfős, hogy ideges legyen, és ne bízzon magában. De nem engedheti meg magának, hogy a hatása alá kerüljön, mert akkor biztos halott ember. Csak egy kis rés, mindössze ennyi kellene ahhoz, hogy fogást találjon Coburnön. Ha Emilyt kell használnia, hogy kinyírja, nos, ilyen az élet, és soha senki sem mondta, hogy az élet fair.

Jobb kezét a fegyverrel Emily háta közepére emelte, hogy jól látható legyen. Aztán felállt, megkerülte az autót, kényszerítette magát, hogy úgy tünjön, ő irányít, ura a helyzetnek, és tökéletesen nyugodt, habár a valóságban a tenyere csúszott az izzadságtól, és a szíve kalapált.

Coburn kocsija csigatempóban elkezdett előrébb gurulni. Doral gyomra összeszorult. Hunyorgott a fényszórók miatt. A kocsi tőle öt méterre megállt. Doral odaszólt neki:

– Kapcsold le a fényszórót!

A vezető kiszállt, de a vakító fény ellenére Doral ki tudta venni Honor alakját.

– Mi a *pokol*? Hol van Coburn?

– Engem küldött maga helyett. Azt mondta, engem nem lőnél le.

– Rosszul mondta. – *A francba!* Doral nem számított rá, hogy Honort szemtől szemben kell megölnie. – Menj arrébb a kocsitól, és emeld fel a kezed, hogy lássam! Milyen trükkel próbálkozik Coburn?

– Nincs szüksége trükkökre, Doral. Már rám sincs szüksége többet. Elkapott téged, Eddie-nek hála.

– Mi köze van ennek Eddie-hez?

– Minden. Coburn megtalálta a bizonyítékot, amit Eddie gyűjtött. Doralnak kiszáradt a szája.

– Nem tudom, miről beszélsz.

– Hogyne tudnád. Ezért ölted meg.

– Be vagy mikrofonozva?

– Nem! Coburn már megszerezte, amit akart. Nem érdekli, hogy mi lesz velem vagy Emilyvel. De engem érdekel. A lányomat akarom.

Doral szorosabban markolta a pisztolyát.

– Mondtam, hogy menj el az autótól!

Honor felemelt kézzel kilépett a kinyitott ajtó takarásából.

– Nem fogok semmit csinálni, Doral. Meghagyok az igazságszolgáltatásnak. Vagy Coburnnek. Nem érdekel. Engem csak Emily érdekel. – A hangja megbicsaklott a lánya nevének kimondásakor. – Ő szeret téged. Hogy tudtad ezt tenni vele?

– Meg lennél lepve, az ember mi mindenre képes.

– Ugye nem...?

– Jól van.

– Nem mozdul.

– Ezért csak Coburn barátodat okolhatod. Ezért az egészért.

– Emily miért olyan mozdulatlan?

– *Hol van Coburn?*

– *Halott?* – sikított Honor hisztérikusan.

– Hol van...

– Már meg is ölted, ugye?

Sikítása felébresztette Emilyt. Megmozdult, aztán felemelte a fejét és azt mormolta:

– Mami?

– Emily! – kiáltotta, és széttárta a karját.

Doral elkezdett hátrálni a kocsija felé.

– Sajnálom, Honor. Coburn ezt örülten elcseszte.

– *Emily!*

Az anyját hallva, Emily elkezdett tekeregni a kezében.

– Emily, maradj nyugton! – pissegett. – Én vagyok, Doral bácsi.

– A mamit akarom! – jajgatta a gyerek, és elkezdte verni a kis ökleivel, és rugdosni a combját.

Honor továbbra is a nevét kiáltotta. Emily Doral fülébe sikított.

Elengedte. A kislány a járdára csúszott, azután az autó felé rohant, egyenesen a vakító fénybe.

Doral pisztolyával célba vette Honor mellkasát.

Mielőtt leadhatta volna a lövést, valami akkora erővel csattant a tarkóján, hogy a füle csengeni kezdett.

Ezzel egy időben a kocsik fényoszlopja kialudt, a két fénycsóva helyét a sötétségben két élénkpiros kör vette át.

Doral próbálta a látását visszanyerni, vadul pislogott, de már ekkor

értette, mi volt Coburn technikája. Megvakították, meghökkentették, megsüketítették, és aztán hátra támadták. Időben pördült hátra, hogy telibe kapja Coburn lökését, aki átvette magát kocsijának motorházatetőjén. Úgy esett rá, mint egy zsák cement, ezzel ledöntötte a lábáról, és a járdán a hátára kényszerítette.

– Szövetségi ügynök! – kiáltotta.

Coburn lökésétől levegőt sem kapott, de egész életében harcolt. Az ösztön működésbe lépett egy adrenalinlökettel. Felemelte a fegyvert tartó kezét.

Egy lövés dördült.

Coburn elhátrált Doraltól. Tulajdonképpen nem volt sok vér, mert Coburn közvetlenül a férfi mellkasába tüzelt. Halálában egyáltalán nem tűnt gonosznak, csak csodálkozóknak, mint aki azon tűnődik, hogy valakivel, aki olyan okos, mint ő, hogy végezhetett egy focilabda. Normálisan Doral üldözte a vadat. A célpont mindig előtte volt. Nem jutott eszébe, hogy hátra is figyeljen.

– Tanulnod kellett volna a testvéredtől. Én nem egyezkedem – suttozta Coburn.

Végigtapogatta a holttestet, és megtalálta Doral mobilját. Félt, hogy praktikus okokból eltűnne, amikor a rendőrség nyomoz, úgyhogy a zsebébe csúsztatta, mielőtt felállt, és sietve az autóhoz ment, ahol Honor a vezetőülésen ült Emilyt magához szorítva, előre-hátra ringatva, dúdolván neki.

– Jól van?

– Ernyedt, mint egy konyharuha, és már el is aludt. Minden bizonnyal beadott neki valamit. Ő...

– A pokolban.

– Nem volt hajlandó megadni magát?

– Valami olyasmi. – Elhallgatott, majd azt mondta: – Jó voltál.

A nő reszketve mosolygott.

– Félttem.

– Én is.

– Ezt nem hiszem el. Te nem félsz semmitől.

– Valahol mindent el kell kezdeni egyszer. – A szavai sokkal sokatmondóbb üzenetet rejtettek, mint amit képes lenne kimondani. De úgy tűnt, hogy Honor érti az üzenetet, és azt is, hogy miért nem mond többet. Hosszan egymásra néztek, aztán fürgén azt mondta: – Te vidd el Emilyt egy orvoshoz, és ellenőriztesd az állapotát.

Felemelte Emilyt az öléből, és gyengéden a hátsó ülésre rakta.

– Te mit fogsz tenni? – kérdezte Honor.

– Ezt jelentem Hamiltonnak. Akarni fogja majd a bizalmas információt, valamint nyilván azt kéri, hogy itt várják, amíg az ügynökök ide nem érnek. Aztán...

– Lee Coburn?

A férfi mögül érkező halk hang mindkettejüket meglepte. Honor a férfi mögé nézett, és arca értetlenséget tükrözött. Coburn megfordult.

A nő teljesen érzelemmentes arccal húzta meg a ravaszt.

45. FEJEZET

Coburn a hasához kapott, és a járdára rogyott. Honor iszonyattal sikított.

Coburn hallotta, hogy Emily is reagált a lármaára, kábán kérdezve, hol van Elmo.

De a hang mintha egy nagyon hosszú alagút végén található tűhegyi fényből érkezne hozzá. Küzdött, hogy ne veszítse el az eszméletét, de pokoli küzdelem volt.

Eddig kétszer lőtték meg életében. Egyszer a vállát, és egyszer a vádliját. Ez most más volt. Ez komoly. Barátokat és ellenségeket egyaránt látott haslövessel, és a többségük belehalt. Egy kis kaliberű golyó éppúgy képes megölni, mint egy nagy.

Felküzdötte magát félig ülő helyzetbe, de közben a tenyerét mindvégig a gyomrában lüktető lyukra szorította. A hátát a kocsi oldalának támasztotta, és megpróbálta fókuszba hozni az átlagos kinézetű nőt, aki rálőtt.

A nő épp Honorra fogta a fegyvert, és azt parancsolta, hogy maradjon nyugton az autóban. Őt pedig már le is fegyverezte. Látta a pisztolyát a járdán heverni kis távolságra, de lehetett volna egy kilométerre is. Fred revolvere a kocsiban, a vezetőülés alatt volt, de Honor nem tudja elővenni anélkül, hogy le ne lőnék.

Honor sírt, és egyre azt kérdezgette a nőtől:

– Miért? Miért?

– Tom miatt – felelte.

Úgy. Tom VanAllen felesége. *Özvegye*. Legalább nem úgy hal meg, hogy azt sem tudja, miért. De a nő ahhoz képest, hogy épp most követett el bosszúból egy bűntényt, meglehetősen hidegvérűnek tűnt. Még csak mérgesnek sem látszott, és Coburn eltűnődött, vajon miért nem.

– Ha Tom nem ment volna ahhoz a vasúti sínhez Coburnnel találkozni – mondta –, akkor még most is élne.

Őt okolja a férje ma esti haláláért. Tegnap esti, javította ki magát Coburn. A keleti égbolton már megjelent a napkelte előtti pír. Eltűnődött, vajon megéri-e, hogy a nap feljön a horizonton. Jó lenne végignézni még egy napfelkeltét.

Egyszerűen utálta, hogy Honornak végig kell néznie, ahogy ő elvérzik. És mi van, ha Emily felébred, és azt látja, hogy belőle ömlik a vér? Félné, pedig mindent megtett, ami tőle telt, hogy megvédje és megkímélje a félelemtől.

Elég szaron rángatta már át, Honort és őt. Különös módon azt gondolta, hogy mindketten kedvelik. Egy kicsit mindenképp. És most egy újabb traumának teszi ki őket, és még csak ott sem lesz, hogy bocsánatot kérjen érte.

Mindig azt gondolta, hogy amikor rákerül a sor, már rég jogos lesz, és nem fogja bánni. De úristen, ez szívás!

Micsoda pocskék időzítés! Épp most tudta meg, milyen szeretkezni egy nővel. Nem csak kielégíteni a vágyát, hanem tényleg magába szívni a személyt is, aki a testhez tartozik. Marha sokra megy azzal, hogy ismeri a különbséget, most, hogy lelövete magát.

Igen, ez tényleg nagyon nagy szívás.

Elég buta gondolatok, amikor épp próbálnia kellene megfejtetni

valamit. Valamit, ami épp csak elkerülte a figyelmét. A francba! Mi volt az? Valami fontos, de ingerlően megfoghatatlan. Valami, ami úgy kacsingat rá, mint az az utolsó kitartó csillag, amit épp Janice VanAllen feje mögött lát a világosodó égbolton. Valami, aminek már ezelőtt fel kellett volna tűnnie. Valami...

– Honnan tudja? – Ő maga is csak akkor jött rá, mi volt az a valami, amikor zihálva kinyögte a kérdést.

Janice VanAllen lenézett rá.

– Mit?

Nagy sóhajjal fújta ki a levegőt. Pislogott, hogy az eszméletvesztés gyülekező sötétségét távol tartsa. Vagy a halálét.

– Honnan tudja, hogy ott voltam a vasúti síneknél?

– Tom mondta.

Ez hazugság volt. Ha Tom mondott is bármit, mielőtt elindult erre a találkozóra, akkor azt mondta, hogy Honorral találkozik, mert Tom rá számított. Később pedig már nem volt módja mást mondani.

Valaki mástól tudta meg. Kitől? Nem az ügynököktől, akiket azért küldtek, hogy értesítsék a férje haláláról. Ők nem tudhatták. Még Hamilton sem tudta úgy fél órával ezelőttig, amikor Coburn saját maga mesélte el, mi történt a vasúti síneknél.

Kizárólag azok az emberek mondhatták el neki, akiket ő a vasúti sínek közelében látott, akik elhelyezték a bombát, és akik ott voltak, hogy megbizonyosodjanak róla, a robbanás elvégzi a dolgát: azaz eltávolítja Tom VanAllent és Honort.

Honor könnyörgött a nőnek, hogy hívjon segítséget.

– Meg fog halni – zokogta.

– Ez a cél – felelte Janice VanAllen hűvösen.

– Nem értem, hogyan okolhatja Coburnt. Ő szövetségi ügynök, csakúgy mint a férje. Tom csak a munkáját végezte, ahogy Coburn is. Gondoljon a fiára! Ha Coburn meghal, maga börtönbe kerül. Akkor mi lesz a fiával?

Hirtelen Coburn előrerokadt, és összeszorított fogakkal nyögött.

– Kérem, engedje meg, hogy segítsek neki! – könnyörgött Honor.

– Rajta már nem lehet segíteni. Haldoklik.

– És aztán mi lesz? Lelő engem is, és Emilyt?

– A gyereket nem fogom bántani. Milyen embernek gondol maga engem?

– Nálam nem jobbnak – szólalt meg Coburn, és dühösen megsebesítette Stan Gillette késével, amit akkor húzott elő a cowboycsizmájából, amikor összegörnyedt. A vágás Janice VanAllen bokáját érte, és talán átvágta az Achilles-inát, gondolta. A nő sikított. A lába megroggyant, és Coburn ekkor összeszedte minden erejét, hogy mindkét lábával meglökve feldöntse.

– Honor! – Próbált kiáltani, de csak egy csikorgásra futotta. A nő szinte kihullott az autóból, megragadta a pisztolyt, amit Janice esés közben ejtett el, és a nőre fogta, megparancsolva neki, hogy ne mozduljon.

– Coburn? – kérdezte lélekszakadva.

– Tartsd rajta a fegyvert. Itt a felmentő sereg.

Honor ráeszmélt, hogy járőrökcsik robognak feléjük egy tucat különböző irányból. Az első kocsi, amely odaért, a seriff irodájának jelvényét viselte. A vezető csikorogva fékezte le az autót, jól látható keréknyomokat hagyva az úton. Ő és az utasa, Stan, egy szempillantás alatt kipattantak a kocsiból. Az egyenruhát viselő férfi kezében ott volt a pisztolya, Stan kezében pedig vadászpuska.

– Honor! Hál’ istennek, hogy jól vagy! – mondta Stan, ahogy odaszaladt hozzá.

– Mrs. Gillette, én Crawford felügyelő vagyok. Mi történt?

– Rálőtt Coburnre.

Crawford és két másik seriffhelyettes átvette Janice őrzését, aki az úton vonaglott a bokáját szorongatva, és vagy nyöszörgött a fájdalomtól, vagy Coburntátkozta. Mások, ahogy kiszálltak a kocsiból, Doral holttestéhez rohantak.

Stan Honorért nyúlt, és átölelte.

– Fegyverrel kényszerítettem Crawfordot, hogy engem is magával

hozzon.

– Örülök, hogy itt vagy, Stan. Törődj Emilyvel, kérlek. A hátsó ülésen van. – Honor kiszabadította magát az öleléséből, és odakiáltott a mentőautóból kikászálódó mentősöknek, hogy siessenek, aztán térdre hullott Coburn mellett.

Megérintette a haját, az arcát.

– Meg ne halj! Meg ne merj halni!

– Hamilton – mondta a férfi.

– Tessék?

A férfi fejével intett, és ő megfordult. Két fekete terepjáróból kommandós öltözetet viselő rendőrök özönlöttek ki, nyomukban egy férfival, aki még náluk is félelmetesebb benyomást keltett, pedig öltönyt és nyakkendőt viselt.

Egyenesen feléjük tartott, bár közben a szeme körbe-körbe járt, felmérve a szörnyű jelenet különböző elemeit.

– Mrs. Gillette? – kérdezte, ahogy közelített.

A nő felnézett rá, és bólintott.

– Coburn komolyan megsérült.

Hamilton zordan bólintott.

– Te miért nem vagy Washingtonban? – mordult rá Coburn.

– Mert az egyik nekem dolgozó, halálosan idegesítő ügynök nem képes követni az utasításokat!

– Ura vagyok a helyzetnek.

– Nekem nem ez a véleményem. – A hangja kötekedőnek hangzott, de Honor látta, hogy Coburn sebének súlyossága egyértelmű volt számára. – Sajnálom, amiért nem értem ide időben, hogy ezt megakadályozzam. Az ő házában voltunk – mondta Janice felé intve, akit szintén mentősök vettek kezelésbe. – Találtunk jó pár bizonyítékot, hogy a nő meg akar lépni. Még az országot is itt akarta hagyni. Találtunk jegyzeteket, SMS-eket különböző telefonokon, amelyek arra utaltak, hogy vérbosszút esküdött Coburn ellen, amiatt, ami Tommal történt. Kapcsolatba léptem a felügyelővel, Crawforddal, akit épp akkor hívtak, hogy lövéseket hallottak ezen a környéken. Hátrahagytam egy embert Tom fiával, és olyan gyorsan jöttem, ahogy tudtam.

– Engedjen el! – morgott dühösen a mentősre Coburn, aki épp infúziót akart a karjába bekötni. Birkózott a mentőssel, és nyert. Kezét becsúsztatta a nadrágja zsebébe, abba a bézs színű nadrágéba, amely Honor apjáé volt, most pedig vérben úszott.

Elővett egy mobiltelefont, és feltartotta, hogy Hamilton is lássa.

– Doralé. Pillanatokkal azelőtt, hogy kiszállt a kocsiból, telefonált.

Miközben szaggatottan beszélt, és a hangja egyre gyengébbé vált, Coburn a vérfoltos hüvelykujjával a telefont nyomogatta. Megnyomott egy kivilágított számot, és azt mondta:

– A Könyvelőt hívta.

Másodpercekkal később minden fej a csörgő telefon hangja irányába fordult, amely Janice VanAllen széldzsekijének zsebéből jött.

Honor számára a következő másfél óra összemosódott. Miután Coburn azt a megdöbbentő felfedezést tette, hogy Janice VanAllen a Könyvelő, elvesztette az eszméletét, ami nagyban megkönnyítette a mentősök számára, hogy a legszükségesebb ellátás után berakják az odahívott mentőhelikopterbe.

Honor csodának tartotta, hogy Emily átaludta az egész traumatikus eseményt. Másrészről egy ilyen mély alvás aggodalomra adott okot. A kislányt mentővel szállították a sürgősségre.

Honornak megengedték, hogy együtt utazzon vele a mentőautóban a kórházba, de amint odaértek, hiába ragaszkodott hozzá, hogy Emilyvel maradjon.

Miközben a kislányt egy gyermekorvoscsoport vizsgálta, Honor és Stan aggódva vártak, kezükben egy-egy csésze langyos kávéval, amit a férfi egy automatából vett. Olyan feszélyezettség volt közöttük, ami korábban soha.

Végül a férfi megszólalt.

– Honor, tartozom neked egy bocsánatkéréssel.

– Aligha. Azok után, amit a házaddal tettem? Azok után, hogy otthagytalak egy székhez kötözve? Miután hagytam, hogy Coburn

elvegye a „varázskésedet”?

A férfi gyorsan rámosolygott, de láthatólag mondani akart valamit.

– Te megpróbáltad elmagyarázni az indítékodat. Én meg sem hallgattam. Kapásból elutasítottam.

– Sok volt az így egyszerre.

– Igen, de a bocsánatkérésem túlmegy azon, ami az elmúlt pár napban történt. Amióta csak Eddie meghalt – folytatta kényelmetlenül – , szoros ellenőrzés alatt tartottalak. Ne, ne próbáld tagadni, amikor mindketten tudjuk, hogy igaz. Attól félttem, hogy találkozol egy férfival, beleszeretsz, megházasodsz, és én kiszorulok az életemből. A tiédből és Emilyéből.

– Ez sohasem történt volna meg, Stan – felelte Honor gyengéden. – Te a családhoz tartozol. Emily szeret téged. És én is.

– Köszönöm – válaszolta érzelmeiktől fojtott hangon.

– Ezt nem csak úgy mondom. Őszintén nem tudom, mit csináltam volna a te támogatásod nélkül az elmúlt két évben. Te ott voltál, és sohasem fogom tudni eléggé megköszönni neked mindazt, amit értünk tétl.

– Hajlamos vagyok kicsit zsarnokian közeledni. Honor elmosolyodott, és halkán azt felelte:

– Néha.

– Tettem korábban pár csúnya megjegyzést a magánéleteddel kapcsolatban. Sajnálom.

– Tudom, bántott, hogy Coburnre és rám együtt gondolj.

– Ahogy mondtad, semmi közöm...

– Nem, hadd mondjam végig. Az jutott eszembe, Eddie tudta, hogy a tetoválásomat csak egy szerető fogja majd felfedezni. Ki más láthatná? Megbízott bennem, hogy bölcsen választok majd. Eddie tudta, hogy egy feddhetetlen embernek kell lennie, különben nem lennék vele bizalmas kapcsolatban. – Egy pillanatra elhallgatott, mielőtt folytatta. – Szerettem Eddie-t. Ezt te is tudod, Stan. Halálomig a szívembe lesz zárva. De... –

A férfi kezéért nyúlt, és megszorította, ahogy hozzátette: – De az élet megy tovább. El kell engednem, és tovább kell lépnem. Ahogy neked is.

A férfi bólintott, de valószínűleg nem érezte elég erősnek magát,

hogy megszólaljon. A szeme gyanúsán nedves volt. Honor hálás volt a rendíthetetlen jelenléteért. Még mindig az ő kezét szorongatta, amikor Crawford felügyelő csatlakozott hozzájuk.

– Ami a barátnőjét, Ms. Shirah-t illeti, a New Orleans-i rendőrkapitányság reagált a segélyhívásukra. Amikor a helyszínre értek, egyedül találták a házban. Fejlövésrel szállították kórházba.

– Mi? Atyaúristen!

A férfi a kezével elhessegette az aggodalmát.

– Megoperálták, hogy eltávolítsák a golyót. Beszéltem egy barátjával, egy bizonyos Bonnell Wallace-szel, aki ott van vele. Gyenge, de stabil az állapota. A sebész azt mondta Mr. Wallace-nek, hogy úgy tűnik, a golyó nem okozott semmilyen maradandó kárt. Természetesen óvatosan nyilatkozott, de azt jósolta, hogy teljesen felépül.

Honor a megkönnyebbüléstől elgyengülve Stan vállára támasztotta a fejét.

– Hála istennek.

– Mr. Wallace megadta nekem a mobiltelefonszámát. Azt kérte, hogy hívja fel, ha készen áll rá. Sok mindent el akar magának mondani, és sok mindent szeretne hallani. De azt akarta, hogy maga tudja, Ms. Shirah felismerte őt, és már váltottak pár szót. Legfőbb aggodalma maga és Emily voltak. Ő megnyugtatta, hogy önöket megmentették, és biztonságban vannak.

– Hamarosan felhívom. Hallott valamit Mrs. VanAllenről?

– Szoros őrizet mellett kezelik.

– És Coburn? – kérdezte érzelmektől fátyolos hangon. – Tud róla bármit is?

– Attól tartok, hogy nem – felelte Crawford. – Biztos vagyok benne, hogy Hamilton keresni fogja, amint tud valamit.

A várakozás végtelenül hosszúnak tűnt, de a gyermekgyógyász, aki Emilyt megvizsgálta, jó hírrel érkezett. Megerősítette, hogy a kislány nagy mennyiségű antihisztamint fogyasztott.

– Kap egy szobát, amíg kialussza. Szoros megfigyelés alatt tartjuk. De elvileg nem kell attól tartani, hogy bármilyen nyoma maradhat. –

Megnyugtatóan érintette meg Honor karját. – Semmit sem láttam, ami arra utalna, hogy bármilyen más módon bántódása esett volna.

Neki és Stannek megengedték, hogy jelen legyen, amikor Emilyt egy különszobába vitték át. Kicsinek és elhagyatottnak tűnt a nagy kórházi ágyon, de ahhoz képest, hogy mi történhetett volna, Honor örült, hogy ott van.

Főlé hajolt, megsimogatta a haját, egyszerűen csak gyönyörködött benne, amikor Stan halkán a nevéen szólította. Felállt, és megfordult.

Hamilton állt a szoba ajtajában. A szemébe nézve lassan felé sétált.

– Azt gondoltam, hogy személyesen kell elmondanom.

– Nem – nyögte. – Nem. Nem!

– Sajnálom – folytatta. – Coburn nem élte túl.

EPILOGUS

Hat héttel később...

– *Meglepettnek tűnik, Mr. Hamilton. Tom sohasem említette önnek, hogy zseniális vagyok? Nem? Nos, az vagyok. A legtöbben nem tudják, hogy mielőtt Lanny megszületett, és én gyakorlatilag fogollyá váltam a saját házamban, ragyogó jövő állt előttem üzleti tanácsadóként és pénzügyi tervezőként. Minden karriertervemről le kellett mondanom. Aztán pár évvel ezelőtt, amikor megelégteltem, hogy árnyékéletet éljek, úgy döntöttem, a szaktudásomat egy másik üzleti területen kamatoztatom.*

És tökéletes helyzetben voltam, hogy ezt megtegyem. Ki gyanakodna szegény Janice VanAllenre, aki egy súlyosan nyomorék gyerek anyja, és egy olyan ember felesége, aki nélkülöz minden önbizalmat és ambíciót, hogy olyan sikeres szervezetet épít és irányít, mint amilyen az enyém?

Felnevetett.

– *Ironikus módon pont Tom ültette a bogarat a fülembe. Sokat beszélt az illegális kereskedelemről, az egetverő profitról, amit keresni lehet vele, a kormány hiábavaló próbálkozásairól, hogy megfékezze a növekvő bűnözési hullámot. Legtöbbször a „közvetítőről” beszélt, aki kevésbé van kitéve a letartóztatás kockázatának, mert általában a tiszteletreméltóság látszata övezi. Ez számomra nagyon okosnak és vonzónak tűnt.*

Tom egy problémamentes és gyanútlan információforrás volt. Én kérdeztem, ő válaszolt. Elmagyarázta, hogyan buknak le a bűnözők. Mindössze annyit kellett tennem, hogy megkeresem azokat, akik elkapják őket, és olyan emberek közvetítésével, mint Doral és Fred Hawkins, tekintélyes összeget kínálnom nekik, hogy ne tegyenek semmit.

A csempészek fizettek nekem a védelemért. Azok pedig, akik nem, megbánták. A többségük most börtönben ül. Nem tudtak beköpní a vádalku részeként vagy enyhébb büntetésért, mert egyikük sem tudta, hogy ki vagyok. Mindig voltak közöttünk köztes emberek.

Legyen elég annyi, Mr. Hamilton, az én kis házi üzletem virágzott, és hihetetlenül gyümölcsözővé vált. Jóformán nem volt költségem, a mobiltelefonokon kívül. Doral vagy Fred úgy minden második héten hozott eldobható telefonokat, amikor Tom munkában volt.

Jól megfizettem az alkalmazottaimat, de a profit még így is felülmúlta a várakozásaimat. Ez fontos volt. Tudja, pénzt kellett gyűjtenem arra a napra, amikor Lanny már nem lesz akadály. Amikor meghal, nem állt szándékomban tovább maradni. Elegem volt abból a házból, Tomból, az életemből. Megkerestem az árát, hogy egy könnyű élet reményében, luxuskörülmények között vonulhassak vissza. Sohasem nehezteltem Lanny miatt, annál inkább a pelenkák miatt, amiket ki kellett cserélnem, az étkezések miatt, amiket a hasába kellett pumpálnom, a katéterek miatt...

Nos, ezeket nem kell, hogy részletesen hallja. Maga a Könyvelőre kíváncsi. Okos név, nem gondolja? Mindenesetre dollármilliók vártak különböző bankokban, szerte a világon. Hihetetlen, hogy mi mindent lehet az interneten keresztül csinálni.

De aztán Lee Coburn feltűnt a színen, és fel kellett gyorsítanom az ország elhagyására vonatkozó tervemet. Lanny... – Itt a hangja rekedtté vált. – Lannynek nem tűnt volna fel a különbség. Nem hiányoztam volna neki, nem igaz? A beismerő vallomásért cserébe megesküszik nekem, hogy az ország legjobb intézetébe helyezik el?

– A szavamat adom rá.

– És megkapja Tom járadékát?

– Minden cent a fia gondozására megy majd.

– Tom így szeretné. Odaadóan szerette Lannyt. Gyakran irigyeltem, hogy képes úgy szeretni Lannyt, ahogy én nem voltam képes. Próbáltam, de...

Rövid hallgatás után azt mondta:

– Az a sexting dolog... az nem én vagyok. Szeretném, ha tudná, hogy undorítónak találok. Egyszerűen csak egy kódolt kommunikációs forma volt. Soha nem küldtem volna Doral vagy Fred Hawkinsnak szexuális töltetű üzenetet. Jézusom. Nem, ez csak arra kellett, hogy megmagyarázza, miért lógok a telefonon, ha Tom gyanakodni kezd.

Érti?

– Értem – felelte Hamilton csillapítón. – Nem volt semmi rossz érzése Tom megölésével kapcsolatban?

– Dehogynem! Ez volt a legnehezebb dolog, amit Könyvelőként tennem kellett. Doral megpróbált lebeszélni róla, de egyszerűen nem volt más út. Ráadásul szívességet tettem, Tomnak. Szerencsétlen volt. Talán még nálam is jobban. Őt éppúgy kötötte a munkája, mint engem az otthoni teendők. Nem volt jó benne. Ha valakinek, magának ezt tudnia kell, Mr. Hamilton. Maga is hozzájárult a szenvedéséhez. Tisztában volt vele, hogy sohasem fog tudni megfelelni a maga elvárásainak.

– Én azt gondoltam, hogy Tomban benne volt a lehetőség, és csak az önbizalma hiányzott ahhoz, hogy valóra váltsa. Azt gondoltam, hogy az én irányításommal és biztatásommal...

– Ez meglehetősen vitatható érv, nem gondolja, Mr. Hamilton?

– Gondolom, igen.

– Fáj róla beszélnem. Meggyászoltam. Őszintén. De így legalább Tom méltósággal halt meg. Még egy kis hősiességgel is. Azt gondolom, hogy inkább ezt akarta volna, mint hogy jelentéktelenül haljon meg.

Újabb szünet után megszólalt.

– Azt hiszem, ez minden. Akarja, hogy aláírjak valamit?

Hamilton átnyúlt az asztalon, és megnyomta a gombot, hogy leállítsa a felvételt.

Honor és Stan, akiket meghívtak a New Orleans-i területi irodába, hogy meghallgassák Janice VanAllen rögzített vallomását, mozdulatlanul ülték végig, megdöbbenve, milyen közömbösen ismerte be a bűneit Hamiltonnak napokkal korábban.

– Megölette Eddie-t – mondta halkán Honor.

– Sok más emberrel együtt – felelte Hamilton. – A pendrive-on található információ alapján határozottan haladunk. De – tette hozzá egy sóhaj kíséretében – ahogy ő is mondta, majdnem haszontalan. A bűnözők sokkal nagyobb ütemben szaporodnak, mint ahogy mi el tudjuk őket kapni. De azért kitartunk.

– Semmi sincs abban a dokumentumban, ami Eddie ellen szólna –

jelentette ki Stan. – És senki sem dőlt be jobban a Hawkins ikreknek, mint én. Igen, használtam Doralt, hogy információhoz jussak, tudva, hogy neki a rendőrségen is volt kapcsolata, de soha nem gyanakodtam, hogy miben utaznak. Kitartok a vallomásom mellett. Leellenőrizheti.

– Már megtettem – felelte Hamilton szívélyes mosollyal. – Maga patyolattiszta, Mr. Gillette. És abban a fájlban semmi sem utal arra, hogy a fia bármi rosszat tett volna. A tambouri rendőrség főfelügyelője szerint, akit én becsületes embernek tartok, Eddie felajánlotta, hogy végez némi titkos nyomozást. Lehetséges, hogy feltűnt neki valami, amikor Marsey cégénél biztonsági őrként dolgozott.

Akárhogy is, a főfelügyelő jóváhagyta, de amikor Eddie meghalt, nem kötötte össze az autóbalesetet Eddie titkos nyomozásával, ami az ő tudomása szerint sohasem járt semmilyen eredménnyel. Eddie magának adta – mondta közvetlenül Honornak.

Honor az apósára nézett, a kezét az alkarjára helyezte, és megszorította. Aztán a felvevő felé intett.

– Mrs. VanAllent a felvétel után mennyi idővel...

– Ölték meg? – kérdezte Hamilton. Honor bólintott.

– Percekkel utána. Az ügyvédje ragaszkodott hozzá, hogy a vallomását a rehabilitációs központ egyik irodájában vegyük fel, ahol a bokasérülése miatt kezelték. Két szövetségi rendőrbíró strázsált az ajtóban. Ő tolokocsiban ült. Én és egy másik ügynök voltunk a két oldalán. Az ügyvédje tolt a kocsit. Ahogy kiléptünk az irodából, hogy visszavigyük a szobájába, a fiatalember mintha a semmiből bukkant volna elő. Egy borotvával a rendőrbíróra támadt, és megvágta az arcát. A másik FBI-ügynök épp elő akarta húzni a fegyverét, amikor elvágta a torkát. Ez az ügynök pár perccel később meghalt. Mrs. VanAllent gyorsan, de gonoszul intézte el. A borotva átvágta a torkát, majdnem egészen a gerincéig, fültől fülig. Hátborzongató halál volt. Még volt ideje megérteni, hogy meg fog halni. A fiatalember azonban azonnal meghalt egy halálos lövés következtében.

A hírekben szerepelt, hogy Hamilton két lövést adott le a mellkasába, és egyet a fejébe.

– Öngyilkos merénylet volt – mondta Hamilton. – Tudnia kellett,

hogy nem lesz esélye elmenekülni. Nem hagyott nekem választási lehetőséget.

– És nem sikerült beazonosítani?

– Nem. Nem volt nála személyi, sem más információ. Senki sem jelentkezett a holttestéért. Nem tudjuk, milyen kapcsolat fűzte a Könyvelőhöz. Mindössze a borotvája maradt utána, és egy ezüstkereszt láncon. Egy pillanatnyi hallgatás után Hamilton felállt, jelezve, hogy a találkozó véget ért. Kezet rázott Stannel. Aztán mindkét kezébe fogta Honor kezét.

– Hogy van a lánya?

– Jól. Hál' istennek semmire sem emlékszik abból az éjszakából. Folyton Coburnról beszél, és tudni szeretné, hová ment. – Feszélyezett csönd után így folytatta: – És Torit is kiengedték a kórházból. Már kétszer meglátogattuk. Mr. Wallace otthonában magánápolók kezelik.

– És hogy van?

– Pokollá teszi az életüket – felelte Stan szárazon.

– Valóban – erősítette meg Honor nevetve. – De meg fog gyógyulni, ami kész csoda. Egyszer az életben Doral nem pontosan célzott.

– Örülök, hogy mindketten jól vannak – mondta Hamilton. – Ön pedig dicséretet érdemel a számos alkalomért, amikor hihetetlen bátorságról és lelkiereőről tett tanúbizonyságot.

– Köszönöm.

– Vigyázzon magára és a kislányára.

– Vigyázni fogok.

– Köszönöm, hogy ma eljöttök.

– Nagyra értékeljük a meghívást – válaszolta Stan.

Megfordult, és elindult az ajtó felé.

Honor hátramaradt, Hamilton tekintetét kutatva.

– Azonnal jövök, Stan. Adj nekünk egy percet, kérlek.

A férfi elhagyta az irodát, és amikor Honor hallotta az ajtó csukódását, megszólalt:

– Hol van?

– Tessék?

– Ne játssza az értetlent, Mr. Hamilton. Hol van Coburn?

– Nem vagyok biztos benne, hogy értem a kérdését.

– Nagyon is érti.

– Azt szeretné tudni, hol van eltemetve? Sehol. A testét elhamvasztották.

– Hazudik. Nem halt meg.

A férfi sóhajtott.

– Mrs. Gillette, tudom, milyen lesújtó...

– Ne beszéljen velem úgy, mintha nem lennék idősebb Emilynél! Még ő is átlátna a maga mellébeszélésén. Hol van? – tette fel a kérdést újból, minden szót megnyomva.

A férfi pár másodpercig habozott, aztán inteti neki, hogy üljön vissza, és ő is leült az íróasztala mögé.

– Azt mondta, ha ön valaha is rákérdez...

– *Tudta*, hogy meg fogom kérdezni.

– Azt parancsolta, ne mondjam meg magának, hogy túlélte. Ami azt illeti, testi sértéssel fenyegetőzött, ha nem azt mondom magának, hogy ő halott. De ugyanakkor megesketett, hogy ha ön valaha is megkérdőjelezi az állításomat, akkor ezt adjam oda magának.

Kinyitva a felső fiókot, előhúzott egy egyszerű fehér borítékot. A nő szíve olyan gyorsan és erősen kalapált, hogy alig kapott levegőt. A keze jéghideg és nyirkos volt, úgyhogy ügyetlenül dugta az ujját a leragasztott fül alá, és nyitotta ki a borítékot. Egy összehajtogatott lap volt benne, rajta egy kézzel írt sor határozott kézírással.

Ez jelent valamit.

Kifújta a levegőt. Szorosan behunyta a szemét, és a melléhez szorította a papírlapot. Amikor kinyitotta a szemét, könnyes volt.

– Hol van?

– Mrs. Gillette, fogadja meg a figyelmeztetésem, és értse meg, hogy az ön és a lánya iránt érzett őszinte aggodalomból mondom. Coburn...

– Mondja meg, hol van.

– Borzasztó megpróbáltatáson mentek együtt keresztül. Természetes, hogy érzelmi kötődés alakult ki önök között, de maga és ő... ez sohasem működne.

– Hol van?

– Csak szívfájdalomnak teszi ki magát.

Honor felállt, a tenyerét az asztalra támasztva centikre hajolt a férfitől:

– Hol van?

Az elmúlt két hétben mindennap kiment a reptérre, amióta csak képes volt egyhuzamban pár percnél többre felkelni az ágyból. A harmadik alkalommal, amikor észrevették, hogy a poggyászkiaadó területén ódöng, egy reptéri biztonsági ember megkönyékezte, és megkérdezte, mit keres ott.

Megmutatta a fickónak a jelvényét. Habár nem nagyon hasonlított már a fényképre – jóval sápadtabb volt, majdnem tíz kilóval könnyebb, és a haja is hosszabb és bozontosabb –, a fickó látta, hogy ő az. Kitalált valami halandzsát, hogy egy ügynök dolgozik titokban, és hozzátette, hogy ha a fickó nem húz el onnan és hagyja őt békén, a titoknak lóttek, és akkor a fickó kapja a letolást, amiért elszúrta az akciót.

Ettől kezdve békén hagyták.

Még mindig használnia kellett a botot, de úgy gondolta, hogy kis szerencsével úgy egy hét múlva eldobhatja azt az átkozott vacakot. Ma reggel a hálószobájából egészen a konyháig eljutott nélküle. De nem bízott benne, hogy a zsúfolt poggyászkiaadó területén is keresztülverekszí magát, ahol az emberek csak felkapják a bőröndjüket, és rohannak az autókölcsönző pulthoz, lármásan megölelni az érkező rokonokat, vagy egyszerűen csak nem nézik, merre mennek. Mindazok után, amin keresztülment, nem akarta, hogy egy civil gázolja le.

Megizzadt, mire elért a padig, ahol ülni szokott, hogy megvárja a Dallasból érkező repülőt, mert ha valaki New Orleans-ból Jackson Hole-ba utazik, minden valószínűség szerint a dallasi Fort Worth repülőtéren át teszi.

A padról minden utast látott, aki kilépett az érkezési csarnokból. Átkozta magát, amiért olyan hülye volt. A nő valószínűleg bevette Hamilton hazugságát, aki nagyon meggyőző tudott lenni. Lee Coburn

halott volt számára. Vége a történetnek. Egy nap, messze a jövőben, majd az unokáit lovagoltatja a térdén, és elmeséli nekik a kalandját egy FBI-ügynökkel. Emilynek lehet, hogy lesz valami halvány emléke róla, de ez kétséges. Mennyire emlékszik egy négyéves? Valószínűleg mostanra már el is felejtette.

Miközben elmeséli a történetet az unokáinak, Honor valószínűleg kihagyja majd a szeretkezésüket. Talán megmutatja nekik a tetoválását, talán nem... ha addigra el nem távolíttatja. És még ha meg is kérdőjelezte a halálát, és megkapta az üzenetét, lehet, hogy nem értette meg. Lehet, hogy nem is emlékszik, hogy a szeretkezésük alatt azt mondta neki: „Tedd rám a kezed. Csináljunk úgy, mintha ez jelentene valamit.” Ha valaha is újrakezdhetné, többet mondana. Egyértelműbbé tenné számára, hogy jelentett valamit, különben nem érdekelt volna, hogy a keze rajta van-e vagy sem. Ha kapna még egy lehetőséget, megmondaná neki...

A pokolba, nem kellene, hogy bármit is mondjon neki! Egyszerűen csak *tudná*. Honor azon a bizonyos módon nézne rá, és ő tudná, hogy tudja, hogy érez ő. Pont úgy, mint amikor elmesélte neki, hogy le kellett lőnie Szürkét.

Mi volt a neve?

Elfelejtettem.

Nem, nem felejtetted el.

Anélkül, hogy neki szavakba kellett volna öntenie, tudta, hogy az a nap, amikor azt a lovat le kellett lőnie, a legrosszabb volt az emlékeiben. Az összes utána jövő gyilkolás nem volt rá akkora hatással, mint az. És Honor tudta ezt.

Fájt, ahogy rá gondolt, a szemére, a szájára, a testére. Olyan fájdalom volt ez, amely sokkal mélyebbre hatolt, mint a gyomrában levő, amit elég jól összevarrtak, hogy ne vérezzen el. Éjszaka erős gyógyszereket szedett, hogy hosszabb időre megszabaduljon a fájdalomtól, és el tudjon aludni, de nem tehetett semmit, hogy a Honor utáni vágyából fakadó fájdalmát leküzdje, hogy ne akarja megérinteni, ízlelni, érezni újból.

És még ha meg is értette, amit próbált elmondani neki abban a rejtett üzenetben, akarna a nő vele lenni? Akarná, hogy Emily olyan férfi

befolyása alatt legyen, mint ő, aki ismerte a gerilla-hadviselést, tudott pusztá kézzel ölni, de még azt sem tudta, ki Elmo és Thomas, a gőzmozdony? Ahhoz, hogy ezt mind figyelmen kívül hagyja, valami olyat kell benne látnia, amiről talán még ő maga sem tud, hogy ott van. Tényleg nagyon kell akarnia őt. Szeretnie kell.

A hangosbemondó recsegni kezdett, kizökkentve őt a merengéséből. A napi dallasi 757-es járat érkezését jelentették be. A gyomrát jó szorosan összevarrták, de ez nem akadályozta meg, hogy liftezzon. Megtörülte izzadt tenyerét a farmerja szárába, és remegve állt fel, erősen a botra támaszkodva.

Felkészítette magát a csalódásra, hogy egyedül kell majd hazamennie.

Felkészítette magát akkora boldogságra, amelyet soha életében nem ismert.

Nézte az ajtót, amin keresztül jönnének.